JULIETTE SOBANET

amor la Paris

DRAGOSTE ŞI CIOCOLATĂ ÎN ORAŞUL IUBIRII

JULIETTE SOBANET

amor la Paris

Traducere din limba engleză și note de
CARMEN ION

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: Mirella Acsente
Tehnoredactare computerizată: Olimpia Bolozan,
Mihaela Ciufu

Juliette Sobanet, *SLEEPING WITH PARIS*
Copyright © 2011 by Juliette Sobanet
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
GRUPULUI EDITORIAL CORINT.
LEDA este marcă înregistrată.

ISBN: 978-606-8623-26-9

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SOBANET, JULIETTE
Amor la Paris / Juliette Sobanet ; trad.: Carmen Ion. –
București : Corint Books, 2014
ISBN 978-606-8623-26-9

I. Ion, Carmen (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Prietenilor mei de la cursurile din străinătate
și în special lui Deidre și Sarah.
Fără voi, poveștile din această carte
nu ar fi prins viață niciodată.

Lui Sean, pentru dragostea lui,
pentru încrederea pe care a avut-o în mine
și pentru că mi-a păstrat mereu la îndemână o foaie de hârtie,
ca să-mi țină nebunia creatoare sub control.

Și mamei mele, cea care m-a trimis în prima mea
excursie în Franța.

MULȚUMIRI

Doresc să le mulțumesc incredibilelor Karen, Sharon și Mary, grupul meu critic, pentru răbdarea cu care au parcurs mai multe ciorne ale cărții și pentru prietenia și sfaturile lor. Mulțumiri speciale lui Alison, complicea mea în ale scrisului, amică franțuzoaică și prietenă minunată. Mulțumiri lui Angie, prietenă de excepție și beta reader. Toată recunoștința mea lui Kevan Lyon, agentul meu, care mi-a dat o șansă și m-a ajutat să devin o scriitoare mai bună. Mulțumiri celorlalți prieteni ai mei din Franța, care au făcut din acele zile una din cele mai fericite perioade din viața mea, în special lui Ed, Molly, Annie, Mark și gazdelor la care am locuit. Mulțumiri Jessicăi pentru loialitatea sa și Amandei, care mi-a fost ca o soră. Mulțumiri tuturor prietenelor mele, care au fost, cu voie sau fără voie, o sursă de inspirație pentru acest roman. Mulțumiri mamei și tatălui meu, care mi-au încurajat mereu latura creativă, chiar și atunci când nu s-a dovedit a fi prea practică, și mamei pentru că a crezut întotdeauna în mine. Și nu în ultimul rând, mulțumiri soțului meu, care mi-a stat alături zi de zi și m-a sprijinit în această călătorie literară nebunească.

UNU
vendredi, le 24 septembre

Faptul că avocații știu să mintă
nu înseamnă neapărat
că o fac cum trebuie.

— Ținem legătura, îmi iau eu un ultim rămas-bun nu foarte înlăcrimat de la de-acum foștii mei colegi de serviciu.

Păşesc în căldura umedă şi înăbuşitoare din Washington, DC, şi sunt atât de fericită că am terminat-o cu gaura asta împuţită, încât îmi vine să-mi smulg de pe mine micul taior negru şi să o iau la fugă pe M Street în lenjerie intimă.

După şapte ani de practică, mai întâi ca studentă, apoi ca absolventă de colegiu săracă, am devenit un soi de expertă în mersul ţanţoş pe tocuri pe trotuarele de cărămidă din Georgetown. Acum, când alunec de-a lungul clădirilor impunătoare fără să-mi vină să cred că ziua cea mare a sosit, în fine, tocurile altădată chinuitoare mă poartă fără efort departe de jobul part-time de traducătoare — sau, mai bine zis, de

ex-jobul meu — către Wisconsin Avenue, unde logodnicul meu își încheie și el ultima zi de lucru la firma lui de avocatură din Georgetown.

Nu-mi pot ascunde rânjetul enorm care mi se lățește pe față și scot din geantă itinerarul de zbor, doar ca să mă asigur, pentru a suta oară, că ceea ce se întâmplă este cât se poate de real. Scanez bucata de hârtie, în căutarea numelor noastre.

Charlotte Summers și Jeff Dillon. Bilet dus de la Washington Dulles International la Paris-Charles de Gaulle. Peste două zile. *Două zile!*

Mă opresc la un magazin de băuturi pentru a mă răsfăța cu o sticlă de șampanie scumpă, apoi dau năvală în biroul lui Jeff. Tara, energica lui asistentă — o fostă regină locală a frumuseții —, mă întâmpină zâmbindu-mi cu dinții ei albi ca niște perle.

— Bună, Charlotte, zice, pocnindu-și în gură guma de mestecat ca niște focuri de artificii în miniatură. Cum te simți? Ești emoționată că pleci la Paris?

— Păi tocmai mi-am terminat ultimele ore de lucru la serviciu, cunoscut și sub numele de iad, așa că emoționată e prea puțin spus.

Coada de cal blond platinat îi saltă când chicotește.

— Jeff mi-a trimis pe mail fotografiile cu apartamentul în care o să locuiți acolo. Dumnezeule, este superb!

Radiez.

— Știu. E incredibil. Firma aia a lui nu se încurcă în nimicuri.

— Fată, o să vă distrați de milioane. Să nu ne uitați pe noi, cei rămași acasă. O să vă ducem dorul.

— Și nouă o să ne fie dor de voi. Dar nu-ți face griji, ne întoarcem la primăvară la nunta amicilor noștri și, teoretic, ne mutăm înapoi peste un an..., asta dacă n-o să-l conving pe Jeff să mai rămânem, îi fac eu cu ochiul. Spune-mi, Jeff e înăuntru?

— Nu, a ieșit pentru câteva minute, dar poți să intri să-l aștepți. Ar trebui să se întoarcă din clipă în clipă.

— Mersi, Tara.

— Cu plăcere, dragă.

Traversez coridorul lung, intru în biroul îndepărtat, de pe colț, al lui Jeff și-mi trec degetele peste masa lui de lucru imaculată. Peste noul meu compleu sutien și chilot tanga de culoare rubinie mi-am tras o fustă neagră sexy și o bluză de mătase violet, în speranța că vom putea repeta scena de amor fierbinte de ultima dată când am purtat acest mic set incitant în biroul lui Jeff..., atunci când am descoperit și virtuțile scaunului său rotativ supercomod.

Pun sticla de șampanie peste un vraf de hârtii așezat ordonat pe masă și mă trântesc în scaunul rotativ. Mișc mouse-ul pentru a scoate computerul din modul *sleep*, introduc parola în contul meu de e-mail și deschid atașamentul pe care Jeff mi l-a trimis cu o săptămână în urmă pentru a privi din nou fotografiile cu fermecătorul apartament de la Paris care ne așteaptă. Atașamentul era însoțit de mesajul:

Bine ai venit acasă, iubito. Abia aştept.
xoxoxo
Jeff

Inima mi se topeşte din nou, aşa cum s-a întâmplat şi atunci când am deschis prima oară mailul. Dumnezeule, cât de mult îl iubesc!

În clipa când dau să deschid prima poză, un mesaj instant apare în partea dreaptă jos a ecranului. Nu sunt genul de logodnică băgăcioasă; am încredere în Jeff. Totuşi, nu mă pot abţine şi citesc mesajul apărut pe ecran. Zice:

Brooke: Eşti acolo?

Care Brooke? Trebuie să fie o colegă, îmi spun. Un alt mesaj apare:

Brooke: Sună-mă când ai un minut...

Îmi storc creierii, încercând să-mi aduc aminte dacă Jeff a menţionat vreodată o colegă pe nume Brooke. Nimic. Mă întreb dacă n-ar fi cazul să răspund, prefăcându-mă că sunt Jeff, dar mă răzgândesc iute. Nu am motive să-mi fac griji. Am încredere în Jeff şi în relaţia noastră — atât de multă încredere, încât m-am decis să renunţ la viaţa mea din DC, să-mi părăsesc postul de profesoară de franceză (care, apropo, îmi plăcea), *plus* slujba de vară ca traducătoare (de care, ce e drept, nu

prea îmi pasă) și să mă mut la Paris cu el. Așa că Brooke asta, oricine ar fi ea, este probabil o persoană inofensivă.

Un alt mesaj se iveşte pe ecran.

Brooke: Trebuie neapărat să stăm de vorbă...xxx

Un nod dureros îmi strânge acum stomacul în timp ce mă holbez la *xxx*. *Cine* e tipa asta?

Închid ochii, respir adânc și-mi spun să mă relaxez. E probabil o veche amică de la Facultatea de Drept încă amorezată de Jeff. Și care habar n-are că el e logodit, că noi doi ne vom muta împreună la Paris și că el e acum îndrăgostit de *mine*.

Dar după aceea îmi amintesc de iubitul meu din colegiu și de relația noastră de trei ani, din care ultimul m-a înșelat. Îmi amintesc cât de oarbă am fost. Și cum n-am luat în seamă dovezile de infidelitate, când totul s-a petrecut chiar sub nasul meu.

Dar Jeff nu seamănă deloc cu fostul meu iubit din colegiu. Jeff s-a îndrăgostit de mine atât de repede, atât de total. E un băiat dulce și onest. Atât de deschis la inimă. Atât de diferit de toți ceilalți. Și tocmai de aceea m-am îndrăgostit și eu până peste urechi de el și am acceptat fără ezitare să spun da atunci când m-a cerut de soție la numai șase luni după ce ne-am cunoscut.

Dar când deschid ochii și citesc din nou mesajul lui Brooke, mai ales partea de final cu *xxx*, nu mai pot ignora ceea ce instinctul mă avertizează că este în neregulă.

Sper ca Jeff să lipsească mai mult de câteva minute din birou şi mă cuplez pe modul „detectiv". Cu numai două zile înainte de mutarea noastră, mă gândesc că puţină muncă de investigaţie n-are cum să strice. În plus, sunt *convinsă* că nu voi descoperi nimic.

Mă duc la istoricul de pe internet, trec în revistă ultimele pagini de web vizitate şi scot un oftat de uşurare. Nimic alarmant.

După care, chiar în capătul listei, dau peste ceva care îmi face inima să stea în loc.

Match.com e primul site care îmi sare în ochi. Urmează *Yahoo Personals.* Şi în fine, dar în niciun caz cel mai puţin important, *eHarmony*. Stomacul meu începe să facă tumbe — *nu* dintr-acelea plăcute — şi sângele mi se urcă la cap. Dau click pe linkul *Yahoo Personals.*

Şi văd postată o poză cu Jeff, o poză pe care i-am făcut-o eu în seara când ne-am logodit, şi lângă ea o explicaţie:

Avocat de succes caută distracţie în capitala federală.

Mâna îmi tremură pe mouse şi clipesc mărunt din ochi, ca să mă asigur că ceea ce văd e real. Nu se poate, e o glumă. Imposibil, logodnicul meu Jeff, iubirea vieţii mele, n-are cum să fie un trădător. Nu mi-ar putea face atâta rău. E pur şi simplu imposibil.

Derulez mai jos, căutând cu disperare semne dătătoare de speranţă.

Membru din aprilie.

Suntem în septembrie.

Mâinile continuă să-mi tremure, de parcă aș ține o armă încărcată și n-aș fi sigură dacă să apăs pe trăgaci sau să o las să cadă.

Dau mai jos pe pagină și iată-l. Declanșatorul. Lovitura supremă. Un mesaj de la o tipă roșcată, cu bustul mare, pe nume... Brooke. Îl citesc:

M-am distrat de minune cu tine săptămâna asta, Jeff, și abia aștept să vin să te vizitez la Paris... xoxoxo, Brooke.

Brooke. Tot ce văd acum în fața ochilor sunt sânii ei imenși, care dau să iasă din maioul albastru lucios, ca de star porno. Păr roșu. Țâțe. xoxoxo. Brooke.

Ochii mi se încețoșează, refuză să vadă ce au în față. Clatin din cap, în încercarea de a-mi recăpăta calmul. Nu se poate; nu se poate ca toate astea să se întâmple cu două zile înainte de a ne muta împreună la Paris. Și cu mai puțin de șase luni după ce Jeff m-a cerut în căsătorie.

Trebuie să fie o greșeală.

Dau click pe mesajul instant trimis de Brooke și, fără să stau pe gânduri, răspund:

Jeff: Bună.
Brooke: Te-ai întors, sexosule. Ești ocupat?

Degetele îmi tremură pe tastatură dar continui, fără să-mi pese că Jeff s-ar putea întoarce în orice clipă.

Jeff: Până peste cap. Tu ce faci?
Brooke: Sunt cam obosită după noaptea trecută...

Ce naiba s-a petrecut azi-noapte? Cine se crede tipa asta?

Jeff: Ce s-a întâmplat azi-noapte?
Brooke: Nu pot să cred că ai uitat.
Jeff: Cum aş putea să uit? Doar că îmi place să te aud cum povesteşti...
Brooke: M-ai ţinut trează toată noaptea!

Curvă proastă! O s-o ucid. Dar numai după ce-l omor pe Jeff. Ticălos nenorocit, lepădătură.

Jeff: Mai spune-mi. Îmi place când vorbeşti murdar.
Brooke: Chiar vrei să-ţi dau detalii?
Jeff: E cam plictiseală pe aici... fă-mă să mă simt bine.
Brooke: Păi, mi-aduc aminte că stăteai gol peste mine... sper că n-ai uitat partea asta.

Simt cum micul dejun îmi urcă în gât. Dar trebuie să mă lămuresc. Nu pot să-mi permit să-l pierd pe Jeff doar pe baza unor suspiciuni.

Jeff: Nu, n-am uitat, dar vreau să-mi povesteşti totul. În detaliu.

Durează câteva clipe. Dar după aceea capăt mai multe lămuriri decât mi-aş fi dorit.

Brooke: OK. Mai întâi a fost la tine la birou, seara târziu, şi pe urmă toată noaptea la tine acasă şi ah, da, azi-dimineaţă la duş. Şi, era să uit, ultima oară pe blatul din bucătărie, înainte să pleci la serviciu.

O furie aprigă, necontrolată, mă cuprinde când îmi amintesc că Jeff m-a sunat aseară ca să contramandeze întâlnirea noastră la cină. Mi-a spus că trebuie să rămână la serviciu. În ultimele luni, scuza asta a devenit un obicei. Statul târziu la birou. Multă muncă. Nu pot s-ajung la cină. Îmi pare rău, scumpo. Te iubesc.

Doamne, ce proastă am fost!

În clipa asta, Jeff dă buzna pe uşă.

— Bună, scumpo, s-a zis cu zilele de vară în cubicul! A, văd că ai luat şampanie! Ce drăguţ din partea ta!

Mă holbez la el neîncrezătoare şi-mi simt limba legată. Iată-l, logodnicul meu blond, cu ochi albaştri, un metru nouăzeci înălţime, bine-făcut. Bărbatul în care am avut încredere deplină, căruia i-am dăruit inima şi fiecare fibră a corpului. Bărbatul cu care voiam să îmi petrec tot restul vieţii. Cum de-a fost în stare să-mi facă aşa ceva?

Ochii îmi fug de la Jeff la ecranul computerului şi înapoi la Jeff şi o lacrimă rătăcită îmi alunecă pe obraz.

— Ce este, scumpo? Ce s-a întâmplat? întreabă el şi ocoleşte biroul ca să mă ia în braţe.

Mă ridic din scaun cu mai multă forță decât mi-aș fi închipuit că sunt capabilă și mă uit urât la el.

— *Tu* să-mi spui *mie* ce naiba se întâmplă.

— Ce tot zici, Charlotte? zice el pe un ton defensiv și o umbră de panică îi trece peste ochi. Te simți bine?

— Nu, Jeff, nu mă simt deloc bine, răspund și-mi șterg lacrima de pe față, hotărâtă să nu mai las și altele să mi se scurgă din ochi. Spune-mi. Cine e Brooke? întreb, arătând cu un deget tremurând spre ecranul computerului.

Se holbează la el suficient de mult timp pentru a vedea răspunsurile sexy ale lui Brooke, apoi își ridică spre mine ochii disperați, imploratori.

— Pot să-ți explic, nu e așa cum pare...

— Atunci ce mama naibii înseamnă asta? întreb și mă îndepărtez de el și de computerul acela blestemat. Ești o scârbă de om. Cum ai putut să-mi faci așa ceva? Cum ai putut să distrugi tot ce am clădit împreună?

Jeff își trece ezitant o mână prin părul blond ondulat și clatină din cap. Nu găsește nicio scuză. Căci nu există scuze pentru așa ceva.

— De cât timp durează? De când te vezi cu tipa asta?

— Charlotte, nu...

— Nu mă mai minți. Spune-mi de cât timp.

Simt că genunchii mei sunt pe cale să cedeze, dar mă forțez să rămân în picioare.

— De vreo lună, mormăie cu ochii în pământ.

— Şi website-urile? Toate profilurile astea on-line ale tale? De când te-ai apucat de chestia asta?

Jeff clatină iarăşi din cap în tăcere şi ochii îi fug frenetic de colo-colo prin încăpere; e disperat să scape. Disperat să sară din propria piele şi să fie oriunde în altă parte decât aici.

— Răspunde-mi.

— Charlotte, te iubesc. N-am vrut să te fac să suferi, serios, pledează el şi câteva broboane de sudoare îi apar pe frunte.

— Ai un fel bolnav de a-ţi arăta dragostea.

Gata, nu mai suport, îmi spun. Trebuie să plec. Mă răsucesc, clătinându-mă pe picioare, şi mă reped spre uşă.

— Nu pleca, Charlotte. Peste două zile o să fim la Paris. Putem să ne rezolvăm problemele. Putem să trecem peste asta!

Jeff mă prinde de braţ, dar mă scutur şi mă eliberez din strânsoare, dărâmând sticla de şampanie. Sticla înaltă de Veuve Clicquot zboară prin aer cu mişcări lente, apoi se zdrobeşte de podeaua lustruită din lemn de esenţă tare. Mă holbez la cioburile de sticlă şi la bulele care plutesc pe lângă picioarele noastre şi inima mea tânjeşte după ceea ce ar fi trebuit să fie o sărbătoare a iubirii, dar care s-a transformat acum în consecinţa amară a trădării lui Jeff.

Îmi ridic privirea spre el, conştientă că totul s-a terminat între noi. Oricât de mult l-aş iubi, nu mai pot continua.

— Nu *noi* plecăm peste două zile. Nu plec nicăieri cu tine. Nu mă mărit cu tine şi nu mă mut la Paris cu tine.

Şi cu asta îl las uluit la el în birou şi năvălesc afară, în aerul înăbuşitor din DC.

DOI
vendredi, le 24 septembrie

Sticla de vin și prietenele —
nu pleca niciodată de acasă fără ele.

Merg împleticit pe trotuarele de cărămidă din Georgetown, păşind ca în vis. Cum de viaţa mea a luat o întorsătură atât de hidoasă în numai o oră? Cum se poate ca bărbatul pe care credeam că îl cunosc, bărbatul despre care credeam că mă iubeşte mai mult decât orice pe lume să fie cu totul altfel decât îmi închipuiam, să fie un trădător? Şi să fie atât de prost încât să-şi facă reclamă pe site-uri de întâlniri, convins că eu n-aveam să aflu niciodată?

Mă simt ca o idioată. A mai avut oare şi alte întâlniri, cu alte tipe decât Brooke? Şi ce avea de gând să facă acum? Să plece la Paris fără mine? Poate cu starul ăla porno roşcat de pe web? Intenţiona să-mi povestească totuşi cândva despre ea?

Dintr-odată, prin faţa ochilor îmi trece imaginea grotescă a lui Jeff şi Brooke făcând sex. În patul lui Jeff. Acelaşi pat pe care l-am împărţit cu el cu numai două

nopți în urmă... și în care se pare că ei doi s-au culcat azi-noapte. Gândul ăsta mă face să-mi vină să mă încovoi și să vărs. La urma urmei, Jeff e *al meu*, nu *al ei* sau al oricui altcuiva. Eu sunt cea care îi port inelul, eu sunt cea pe care a invitat-o la Paris cu el și cea pe care o iubește.

Sau cel puțin așa credeam, că mă iubește.

Nici măcar nu-mi dau seama cum am ajuns să dau colțul dintre străzile Prospect și 33, la numai câteva cvartale distanță de universitatea la care am învățat, chiar pe strada unde locuiește prietena mea cea mai bună, Katie. Katie și cu mine am crescut împreună în Ohio, am fost colege de cameră la colegiu, iar acum Katie e în al patrulea an la Facultatea de Medicină din Georgetown. Îi bat la ușă, rugându-mă în gând să o găsesc acasă.

— Bună, domniță, mă întâmpină Katie cu tonul ei obișnuit, voios, deschizând ușa de perete. De cum dă însă cu ochii de fața mea roșie, pătată, mă împinge în living. Ce ai, Charlotte? Ce s-a-ntâmplat?

Mă cufund în canapeaua moale, cenușie a lui Katie și scuip din mine toate detaliile murdare, în timp ce ea mă privește incredulă.

— Și-a postat profilul pe *trei* site-uri de întâlniri? Ce naiba, are treizeci și doi de ani, și *el* e cel care a tras de tine să vă logodiți după numai câteva luni! E total aiurea. Îmi pare atât de rău pentru tine, Charlotte.

— De ce mi se întâmplă iarăși? De ce mă înșală toți tipii cu care ies? Ce am? Ce e în neregulă cu mine?

Mă prinde de umeri și mă privește drept în ochi.

— Nu e nimic în neregulă cu tine, Charlotte. Ești o persoană minunată. Jeff nici nu putea să spere mai mult. Nu te merită.

— Dar ție nu ți s-a întâmplat niciodată așa ceva. Nu, am *eu* ceva, din moment ce toți bărbații vor să mă înșele.

Katie clatină din cap.

— Eu n-am avut relații atât de lungi ca tine. Iar tipii cu care mă întâlnesc eu sunt... *diferiți* de cei cu care ieși tu de obicei.

— Vrei să zici că nu sunt niște nemernici.

— Nu, nu vreau să zic că ai *alege* deliberat bărbați nemernici. Ci doar că ai avut ghinion cu cei de care te-ai îndrăgostit. Dar ai făcut ceea ce trebuie. Nu poți să te măriți cu rahatul ăla mincinos, adaugă și obrajii i se înroșesc de furie.

— Ce-o să mă fac acum? Am renunțat la postul de profesoară *și* la cel de traducătoare și peste două zile n-o să mai am unde să locuiesc.

— Au închiriat deja altcuiva garsoniera?

— Îhî, la cinci minute după ce le-am spus că plec.

— Și la școală au găsit o altă profă de franceză?

— Au angajat o fată care tocmai a terminat colegiul. E prea târziu.

— Fir-ar să fie!

— Mda. Și țineam foarte tare la postul ăla. N-aș fi renunțat niciodată la el dacă aș fi știut că... Îmi îngrop fața în mâini. Sper ca prietena mea să îmi ofere niște răspunsuri la catastrofa care m-a lovit. Va trebui să mă întorc în Ohio, adaug. Ca o ratată ce sunt.

— Ba n-o să te întorci deloc în Ohio, afirmă Katie în timp ce se ridică și începe să se plimbe de colo-colo prin living, așa cum face de fiecare dată când caută soluții la o problemă. Poți să rămâi la mine cât timp e nevoie, știi asta foarte bine. Doar că nu-mi vine să cred că a făcut asta. Pur și simplu nu pot să cred. O să găsim noi o rezolvare, dar în clipa asta trebuie să te liniștești și să bei ceva.

O văd cum dispare în bucătărie și revine cu un pahar uriaș de vin roșu.

— Ai vești de la Sorbona?

— Mda, am fost admisă, dar nu mă duc, zic eu și trag o dușcă zdravănă din vinul roșu și catifelat care îmi alunecă ușor pe gât.

Mă uit pe fereastră și mă gândesc cum ar fi să mă mut în Franța singură. În ultimele luni mi-am imaginat în detaliu fiecare amănunt al vieții mele noi alături de Jeff. *Alături* — ăsta e cuvântul-cheie. După atâtea luni de așteptare, urma să locuim, în fine, împreună, iar eu aveam să-mi iau diploma de profesoară de franceză la Sorbona — visul meu cel mai drag din toate.

Dar acum nu mai sunt logodnica lui Jeff Dillon, puternicul avocat din DC a cărui firmă avea să plătească, atât de generos, chiria apartamentului nostru, în timp ce eu urmam full-time cursurile facultății. Am redevenit Charlotte Summers, profa de franceză prost plătită. Și, la naiba, nici măcar profă de franceză nu mai sunt. Am renunțat la slujba asta de dragul lui. Așa că, deloc de mirare, ideea de a mă muta singură la Paris fără niciun plan de viitor și aproape falită nu mi se pare în clipa asta prea atrăgătoare.

Katie se așază lângă mine pe canapea și mă privește în ochi.

— Charlotte, asta e ceea ce ți-ai dorit dintotdeauna. Iubești Franța. De când am absolvit colegiul, pui bani deoparte ca să te muți la Paris, să studiezi la Sorbona și să predai acolo. O să-ți pară rău toată viața dacă nici măcar nu încerci. Dă-l dracului pe Jeff. Știu că l-ai iubit și că nu ți-ai închipuit niciodată că lucrurile o să ia o asemenea întorsătură, dar poate că dacă pleci la Paris o să-l uiți și o să-ți vezi mai departe de viața ta. Și de data asta o s-o faci numai pentru *tine*, nu pentru cine știe ce ticălos.

— Dar dacă Jeff vine și el la Paris?

— Nenorocitul ăla n-are niciun drept să meargă acolo. Parisul e numai al tău! decretează Katie, de parcă orașul ar fi un bun comun care acum îmi aparține numai mie pentru că ne-am despărțit din vina exclusivă a lui Jeff. Deci ce știi, vine și el la Paris?

— Nu știu, nu l-am întrebat. La momentul ăla n-am vrut să mai știu nimic. Nu m-am putut gândi decât la tipa aia dezgustătoare și la ceea ce au făcut ei doi împreună.

— Deocamdată nu te mai gândi la asta. N-o să-ți facă bine. Și, oricum, indiferent dacă pleacă și el la Paris sau nu, asta nu înseamnă că n-ai putea să te duci și tu. E un oraș foarte mare. Mă îndoiesc că o să vă întâlniți întâmplător pe acolo.

Mai trag o dușcă de vin, în speranța că amorțeala se va instala cât de curând.

— Ziceam și eu, continuă Katie. Poate că e prea devreme să te gândești la asta acum. Cred că cel mai bine ar fi să-ți mai pun un pahar de vin și să ne uităm împreună la un film. Orice, numai să-ți iei gândul de la toată tărășenia asta.

Dau să accept să-mi petrec după-amiaza acasă la Katie și să-mi înec amarul în vin și televiziune, când telefonul prietenei mele sună.

— Uf, erau de la spital. Trebuie să plec. Îmi pare rău. Te descurci singură? Poate c-ar trebui s-o rog pe Hannah să vină să stea cu tine.

— Nu, te rog să nu-i spui. Nu încă. E așa de umilitor. Hannah și Mike sunt cei care mi-au făcut cunoștință cu Jeff și, în plus, tocmai le-am confirmat prezența la nunta lor, primăvara viitoare. Jeff o să fie cavaler de onoare, zic, dând pe gât ultima picătură de vin din pahar. Doamne, ce porcărie.

Katie mă îmbrățișează din nou.

— Nu-ți face griji pentru nuntă. Sunt sigură că Hannah o să anuleze invitația pentru Jeff de cum o să afle ce ți-a făcut ție. Dar deocamdată n-o să-i povestesc nimic.

— Mersi, Katie. Mersi pentru tot.

— Nicio problemă. Dar vreau să te gândești la ce ți-am spus.

— Da, promit.

— De data asta ai face ceva numai pentru *tine*, Charlotte, nu pentru el.

Mă strânge din nou în brațe, apoi îmi face vânt afară, în căldura sufocantă. Străbat, târșâindu-mi picioarele, Strada M pentru a lua autobuzul care mă duce la modesta garsonieră de la ieșirea de pe Dupont Circle unde locuiesc singură de vreo doi ani, de când am absolvit colegiul. Mă așez în autobuz și mă uit la ceas. E deja patru după-amiaza. O oră de când viața mea s-a transformat dintr-o fericire de cuplu într-o singurătate patetică.

Și atunci ideea mă izbește cu greutatea unei tone de cărămizi — sunt din nou singură. N-o să mai am plăcerea de a declama „logodnicul meu și cu mine". Valuri de tristețe și furie mă înecă în timp ce călătoresc tăcută în autobuz și mă uit pe geam, realizând treptat că viața mea nu mai e atât de strălucitoare pe cât fusese cu doar câteva ore în urmă.

Ajung la clădirea de apartamente de pe Massachusetts Avenue și traversez holul sărăcăcios, acoperit cu mochetă maronie, până la cutia poștală. O deschid și găsesc înăuntru un plic alb subțire de la Sorbona.

N-am energia să văd ce conține, așa că în loc să-l desfac imediat, așa cum aș fi făcut dacă n-aș fi pățit ceea ce am pățit, iau liftul până la etajul opt, intru în garsoniera mea înăbușitoare și arunc plicul la gunoi. Oricum, ce mai contează în clipa asta?

Mă strecor printre grămezile de cutii și dau drumul la aerul condiționat. Trec pe lângă baie și arunc o privire în oglindă. Ochii mei căprui mari au devenit o mâzgăleală de rimel, șuvițe din părul lung castaniu îmi stau lipite de față și se zburlesc în toate direcțiile. În mod normal sunt foarte atentă la aspectul meu — n-am niciun fir de păr nelalocul lui și nu plâng *niciodată* în public. Niciodată. Mă holbez în oglindă și-mi zic că nu mă aflu într-o situație normală. Doar nu descoperi în fiecare zi că logodnicul tău e un ticălos nenorocit care te înșală.

Ies din baie, îmi scot pantofii cu tocuri de șapte centimetri și îmi imaginez că îi arunc drept în fundul bine lucrat al lui Jeff. În schimb, îi azvârl în celălalt colț al camerei. Îmi smulg fusta neagră în care am transpirat și chiloții ăia tanga stupizi și atât de incomozi și-mi trag pe mine lenjerie de bumbac, un tricou și un șort confortabil. Iau o sticlă de vin roșu de pe blatul de bucătărie și mă încolăcesc pe canapea.

N-am niciun chef să mă gândesc acum la ceea ce mă aşteaptă, aşa că sorb cu disperare direct din sticla plină pe jumătate (cine are nevoie de pahar?) şi mă uit la televizor până ce nu-mi mai pot ţine ochii deschişi şi adorm în cele din urmă cu mâinile înfăşurate în jurul sticlei goale. Jalnic, ştiu, dar trebuia să mă ţin de ceva.

TREI
samedi, le 25 septembre

E momentul să renunț
pentru totdeauna la iubire.

A doua zi dimineaţa mă trezesc cu o durere de cap sfâşietoare şi cu înţelegerea şocantă că tot ceea ce s-a petrecut cu o zi înainte a fost cât se poate de real. Că povestea cu logodnicul meu care îşi face de cap on-line, pe un site de întâlniri, nu a fost un coşmar. Ci s-a întâmplat cu adevărat. Incredibil.

Îmi verific telefonul, să văd dacă Jeff m-a sunat. Da. De trei ori. Uau, chiar că am dormit buştean, din moment ce nu l-am auzit. Ascult mesajul, ca să aflu ce scuze a mai inventat mincinosul ăla nenorocit.

„Charlotte, nu ştiu ce să spun. Am făcut o prostie. Am dat-o în bară rău de tot. Te iubesc şi sunt convins că putem trece peste asta. N-o să se mai întâmple niciodată, îţi jur." *Cred şi eu.* „Te rog, sună-mă imediat ce asculţi mesajul."

Mda, vezi să nu. Am chef să zac şi să nu fac altceva decât să mă bucur de suferinţa lui. Ştiu c-o să-mi simtă

lipsa, în ciuda vieții ăleia mizerabile de întâlniri on-line pe care a dus-o în ultima vreme. Rumeg în minte situația și furia crește tot mai mult în mine.

De la treisprezece ani am avut un șir nesfârșit de relații de durată, una după alta, fără să-mi acord vreodată răgazul de a respira între ele. Îmi trec în revistă trecutul amoros și mă gândesc din nou că *fiecare tip* cu care m-am întâlnit a sfârșit prin a mă înșela, începând chiar cu întâiul meu iubit adevărat, din primul an de liceu. E ceva contagios! Am fost convinsă că Jeff e altfel, dar s-a dovedit că seamănă cu toți ceilalți. De câți alți trădători mai am nevoie ca să-mi dau seama că niciun bărbat nu vrea să se implice?

Nici amicele mele nu au scăpat cu inimile nefrânte. Cu excepția lui Katie și Hannah, cele mai bune prietene ale mele, aproape *toate* celelalte au ieșit cu cel puțin un nenorocit infidel. Deziluzionate, ne aruncăm totuși orbește în brațele următorului tip, sperând, crezând că el va fi „alesul", cel cu totul diferit de ceilalți.

În schimb, bărbații, și mai ales cei chipeși precum Jeff, își pot permite să se aventureze mereu în relații, pentru că și dacă vreuna dintre femei îi rănește, durerea trece repede, căci alte zece tipe stau la coadă, sau mai bine zis, în cazul lui Jeff, *on-line*. Dacă vreau să reușesc în viață fără a trece prin nenumărate despărțiri dramatice care să mă lase cu inima frântă, va trebui să îi tratez pe bărbați așa cum m-au tratat ei pe mine!

Mă aşez în faţa computerului, cu gândul de a-mi vărsa toată furia într-o pagină goală, dar îmi amintesc că am creat un blog care să mă ajute să ţin legătura cu rudele şi prietenii de acasă. Deschid site-ul şi văd în partea de sus a paginii postată o fotografie cu mine şi Jeff, cu capetele lipite, în postura aia caraghioasă pe care o adoptă cuplurile iremediabil îndrăgostite. Sau care cel puţin par îndrăgostite. Am intitulat blogul „Aventurile pariziene ale lui Charlotte şi Jeff". Aproape că-mi vine să vărs. Trebuie să şterg pagina imediat.

Dar când dau să apăs pe butonul *delete*, mă opresc. Îmi amintesc vorbele lui Katie. Am renunţat la două slujbe, urmează să-mi pierd şi apartamentul, am un bilet de avion pentru a doua zi cu destinaţia Paris şi am fost acceptată la Sorbona.

Încă *mai pot* să plec la Paris.

Sar de pe scaun, fug la coşul de gunoi şi scot din el scrisoarea de la Sorbona. Rup plicul şi găsesc o notă de la noua mea consilieră, *Madame* Rousseau, care mă anunţă că a programat prima noastră întâlnire peste trei zile.

Trebuie să plec.

În colegiu, când am studiat în străinătate, la Lyon, un oraş aflat la sud de Paris, la câteva ore de mers cu maşina, am vizitat capitala timp de o săptămână. Am stat la o prietenă care tocmai intrase în acelaşi program de studii de la Sorbona ca şi mine. Şi în săptămâna

aceea m-am îndrăgostit de viaţa ei. Cursuri dimineaţa la Sorbona. Un apartament adorabil pe malul stâng al Senei. După-amiezi petrecute bând vin cu amicii la cafenele, pe străzi pietruite frumoase. Şi atunci m-am hotărât ca după terminarea colegiului să economisesc fiecare bănuţ ca să intru şi eu în acel program de studii şi să mă mut la Paris.

Problema e că, în calitatea mea de profesoară la o şcoală particulară dintr-un oraş scump, nu prea am putut să pun cine ştie ce deoparte.

Mă loghez ca să-mi verific soldul bancar şi tot curajul îmi piere când văd cei 5 000 de dolari care par să se zgâiască batjocoritor la mine. Modestele mele economii *ar putea* să mă ţină în viaţă două sau poate trei luni, în cel mai bun caz. Dar cum o să pot să mă descurc în restul anului ca studentă full-time? Îmi scormonesc mintea în căutarea unei soluţii salvatoare şi dintr-odată dau cu ochii de mormanul de reviste de nunţi aşezat într-un colţ al apartamentului.

Şi în clipa aia îmi amintesc — contul bancar comun deschis de Jeff pentru a strânge bani de nuntă, mai precis pentru superba mea rochie de mireasă, o creaţie de designer de care mă îndrăgostisem.

Tastez ca o nebună parola şi mă loghez şi la contul ăsta. Spre uşurarea mea, frumosul sold de 10 000 de dolari a rămas neatins. Dau să transfer banii în contul meu personal, dar conştiinţa nu mă lasă. Teoretic,

ăştia sunt banii lui Jeff. Am oare dreptul să-i folosesc? O parte din ei *se presupune* că ar trebui să fie cheltuiţi pe rochie, deci ce contează dacă i-aş transfera în contul meu? Da, dar toată suma? Nu, n-ar trebui să fac aşa ceva, şi totuşi...

Învârt pixul între degete şi mă holbez la ecran. Mă gândesc la ceea ce mi-a făcut Jeff — la felul în care mi-a năruit visul de a mă muta cu el la Paris. La felul în care m-a trădat. La faptul că s-a culcat cu o altă femeie în timp ce îmi spunea că mă iubeşte.

Nu mă pot abţine. Apăs pe butonul de transfer şi trimit întreaga sumă de 10 000 de dolari în contul personal. Dracu' să-l ia pe Jeff! O să plec la Paris. Cu rata de schimb atât de proastă, cei 10 000 de dolari în plus nu mă vor ajuta *prea* mult..., asta dacă nu am să-mi găsesc un apartament realmente necostisitor şi n-am să trăiesc doar cu pâine, brânză, ciocolată şi vin ieftin. Ceea ce simt că pot să fac.

Prin urmare, cu biletul de avion în buzunar, cu scrisoarea de admitere la Sorbona, cu cei 15 000 de dolari şi cu inima frântă, am să plec totuşi la Paris.

Deschid din nou blogul şi mă holbez la ecran preţ de câteva minute. Mă gândesc la epidemia de trădări şi la cât de oribilă este experienţa mea de viaţă. Şi că nicio femeie nu merită să se simtă atât de înjosită, atât de neiubită. De ce am repeta toate aceleaşi şi aceleaşi greşeli? Trebuie să existe o cale mai bună.

În loc să apăs pe butonul *delete*, apăs pe *edit*. Arunc la coș poza cu mine și cu Jeff și sper să nu mai fiu niciodată nevoită s-o privesc. Apoi șterg titlul siropos și tastez:

> Regula nr. 1: Bărbații sunt niște ticăloși.
> Regula nr. 2: Nu vă îndrăgostiți de astfel de ticăloși. Niciodată.
> Regula nr. 3: Purtați-vă în relații precum bărbații — folosiți-i pentru sex fără a vă atașa de ei.

Recitesc plină de satisfacție postarea și apăs pe butonul *publish*. Trimit un mesaj în masă către toate amicele mele, cu un link la blog, anunțându-le că o să revin cu alte postări de îndată ce ajung la Paris. Adaug și un mic comentariu cum că Jeff face sex cu o curvă și că plec singură la Paris.

Las un voice mail pentru părinți, informându-i că nemernicul de Jeff m-a înșelat, că nunta nu va mai avea loc și că a doua zi voi pleca la Paris, apoi petrec ora următoare bârfindu-i pe bărbați la telefon cu amicele mele și căutând frenetic on-line un apartament de închiriat sau subînchiriat în Paris. Orice, numai să scap de DC și de situația asta nenorocită.

Una din amicele mele care a studiat și ea la Paris mă sfătuiește să iau legătura cu Fondation des États-Unis, un cămin mare pentru studenți americani aflat în arondismentul 14, la marginea de sud a orașului. Se pare că este un adevărat chilipir comparativ cu orice alte

locuințe de acolo, și în plus este situat într-un campus numit Cité Universitaire, ce găzduiește mii de studenți din toate țările. Cum nu am avut noroc cu căutarea on-line de apartamente la prețuri rezonabile, intru pe site-ul fundației și sun la biroul lor.

Spre surprinderea mea, femeia care îmi răspunde veselă mă informează că da, au camere disponibile. Îmi trimite pe mail formularul de înscriere, eu îl transmit completat înapoi pe fax și într-o oră reușesc să-mi rezerv o cameră la Fondation des États-Unis. Nu sunt grozav de încântată de perspectiva de a locui într-un cămin, dar nu prea am de ales. La urma urmei, ce pretenții poate să emită o sărăntoacă, așa ca mine? În afară de asta, va fi probabil o ocazie bună de a cunoaște tipi și a aprofunda cercetarea pentru blogul meu.

Termin fără probleme de împachetat totul și-mi iau rămas-bun de la prieteni. Mai e totuși un lucru care mă sâcâie — nu știu ce să fac cu inelul. Pe bune, cum se procedează în astfel de situații? Sigur, am transferat deja 10 000 de dolari din banii lui Jeff în contul meu, dar inelul e cu totul altceva. E ceva foarte personal. N-am nici cea mai vagă idee cât a costat. Dar știu că n-a fost nici pe departe ieftin.

Am sentimentul că inelul mi se cuvine, după toate câte mi-a făcut Jeff. Dar, în același timp, chiar vreau să păstrez un obiect care să-mi aducă mereu aminte de viața pe care nu am trăit-o împreună? Într-un târziu, ajung la concluzia că trebuie să stau de vorbă cu el

despre asta și totodată, fapt încă și mai important, să aflu dacă mai pleacă sau nu la Paris.

Respir de câteva ori adânc ca să mă calmez înainte de a lua telefonul în mână. Vreau să mă port cât mai rece cu el, să fiu cât mai lipsită de inimă, mai crudă. Să-l fac să se simtă la fel de bun de nimic, la fel de neiubit ca mine. Nu vreau să fac o criză de isterie la telefon.

Nu vreau.

Îmi pregătesc micul discurs, formez numărul lui Jeff și greața mă cuprinde ca o otravă.

— Charlotte? răspunde el cu răsuflarea tăiată.

— Bună, Jeff. Te sun ca să te anunț că m-am hotărât să plec mâine la Paris singură. Nu vreau să-ți aud scuzele. Nu vreau decât să aflu dacă vrei inelul înapoi.

Tăcere. Fără îndoială, s-a gândit și el la asta.

— Nu știu ce să spun, Charlotte. Sunt foarte supărat.

O, săracul de tine. Haide, plângi pe umărul meu.

— Mă rog. Îl vrei înapoi sau nu? întreb, hotărâtă să-mi păstrez tonul nemilos, cu toate că pe dinăuntru sunt fărâme.

— Nu, păstrează-l, e al tău. N-o să ți-l cer niciodată înapoi, adaugă cu voce tremurătoare. Vreau însă să știi că încă te iubesc, Charlotte.

— Și Brooke ce are de zis la chestia asta?

Ups! Nu se poate să nu fi sesizat tonul meu mușcător.

— Știu că ești supărată pe mine, dar n-aveam de gând să păstrez legătura cu ea după ce ne mutam la Paris. Brooke n-a însemnat nimic pentru mine, a fost doar o... amică, se bâlbâie el, dându-i înainte cu scuzele lui jalnice. Pare chiar pe punctul de a izbucni în plâns. Eu cu *tine* vreau să fiu, Charlotte..., nu pot trăi fără tine.

Ajunge.

— Știi ceva, Jeff? Termină cu prostiile astea! Chiar îți închipui că o să te cred că ți-ai propus să nu mă mai înșeli doar pentru că ne mutăm împreună? Oi fi eu proastă, dar nici așa... Și nu cumva să încerci să mă faci să-mi fie milă de *tine*. Ești un ticălos. Nu-mi vine să cred ce mi-ai făcut.

Tăcere.

Mâinile îmi tremură atât de tare, încât abia dacă pot să țin telefonul lipit de ureche.

— Un singur lucru mai vreau să te întreb înainte de a te lăsa să-ți continui viața cu cine știe ce proastă care să-ți creadă toate balivernele. Te mai muți la Paris sau nu?

Îmi țin răsuflarea, în așteptarea răspunsului.

Nu zice nimic. O pauză lungă cât un an.

— Nu, nu mă mai mut.

Toată durerea din ziua dinainte mă copleșește din nou. Cu toată furia mea împotriva bărbaților, o parte din mine spera că Jeff o să plece la Paris, că într-un fel sau altul o să fim împreună și că tot ceea ce mi s-a

întâmplat n-a fost decât un vis urât. Dar nu e aşa. E ceva foarte real. Jeff nu pleacă la Paris cu mine. Nu mai pleacă deloc la Paris.

— Trebuie să închid, bâigui.

Mi-a pierit cheful de a-l face arşice la telefon.

— Charlotte, îmi pare atât de rău. Te rog...

— Trebuie să închid, Jeff.

Gata. Închid telefonul. Nu mai suport să-i aud vocea.

Totul s-a terminat. S-a zis cu logodna mea.

PATRU
lundi, le 27 septembre

Nu judeca un bărbat francez
după blugii lui strâmți.

— *Bonjour, Mademoiselle,* zice taximetristul francez în timp ce vâră toată agoniseala mea de o viață în portbagaj.

Până și el gâfâie sub greutatea bagajului.

— *Bonjour, Monsieur,* îi răspund cu un zâmbet obosit. *15 boulevard Jourdan, au quatorzième, s'il vous plaît.*

Îi cer să mă ducă la adresa din arondismentul 14 unde îmi voi începe noua viață. Cobor geamul și urmăresc tăcută forfoteala orașului într-o dimineață devreme.

Mașini de dimensiuni miniaturale intră și ies de pe străzi înguste și întortocheate, iar șoferii nu dau nicio atenție indicatoarelor sau semafoarelor. Balcoane negre, punctate de ghivece cu flori roz și albe, măginesc șirul nesfârșit de clădiri gri de apartamente. Trotuarele sunt pline de parizieni zvelți, îmbrăcați în cămăși cu mâneci

lungi și pantaloni închiși la culoare, în ciuda umidității apăsătoare. Rotocoale de fum de țigară le ies din gură în timp ce se îndreaptă, aparent fără să se grăbească, spre stațiile de metrou. Trecem pe lângă o *boulangerie*[1], dar mirosul de croasanți calzi, untoși care pătrunde în taxi nu îmi stârnește deloc foamea.

Au trecut aproape cinci ani de la ultima mea vizită la Paris și, în timp ce stau singură pe bancheta asudată din piele, trăgând cu urechea la zumzetul bizar al sirenelor franțuzești care ne depășesc în viteză, stomacul mi se revoltă. Nu sunt în largul meu. Simt că ceea ce am făcut a fost o chestie forțată și greșită. În graba de a scăpa de Jeff și de durerea pe care mi-a provocat-o, n-am stat să meditez prea mult la asta. Și iată-mă acum — singură în Franța, fără prieteni, fără un logodnic care să mă aștepte în fiecare zi acasă și, în plus, împovărată de gândul că Jeff are la cine să se întoarcă. La Brooke. Ce deprimant.

După o oră de traversat Parisul într-un trafic înfiorător, plin de opriri și porniri, taximetristul trage în fine în fața unei clădiri masive din cărămidă de pe bulevardul Jourdan. Fericită să îmi salvez plămânii de mirosul stătut dinăuntru, îi întind cam toate economiile mele de o viață, trag după mine valizele până la biroul de informații și capăt cheia camerei cu numărul

[1] Brutărie (în lb. fr. în original).

360. Dumnezeule, nu-mi rămâne decât să sper că e o cameră drăguță.

Intru în noul meu domiciliu, îmi las valizele să cadă pe podeaua de gresie murdară și evaluez încăperea. E foarte mică. Nu are nici jumătate din dimensiunile fostei mele garsoniere din DC, iar „patul" este de fapt un pătuț de copil cu o saltea subțire din plastic. O chiuvetă jegoasă e montată pe peretele zugrăvit în albastru și o oglindă ruginită se holbează înapoi la mine, făcându-mă să realizez că nu am propria mea baie. Uf! Nu-mi vine să cred că va trebui să-mi întind toate lucrurile în spațiul ăsta *și* pe deasupra să încerc să dorm bine în pătuț și să împart baia cu niște străini. Fotografiile postate pe site-ul lor creau impresia de camere mai drăguțe decât în realitate. Sau poate că, în starea mea de delir și în graba de a fugi cât mai iute de Jeff, acceptasem primul loc pe care l-am putut găsi. Nici pe departe cel mai grozav plan pe care l-am pus vreodată la cale.

Există totuși un lucru bun în camera mea — o fereastră imensă, încadrată de două draperii de un roșu intens. Îmi strecor capul prin perdelele subțiri și văd alte câteva clădiri de cămine internaționale și o peluză întinsă pe care mai mulți studenți joacă fotbal european, sau *„le foot"*, cum îi spun francezii. Încântător, dar pe moment nu mă interesează. Sunt singură și frântă de oboseală.

Și, în ciuda celor întâmplate, mi-e dor de Jeff. Poate că am reacționat în pripă și nu i-am dat ocazia să se explice, nu m-am gândit nicio clipă că ne-am putea împăca. Mă întind pe pătuțul tare ca piatra și mă complac un timp în autocompătimire. Mă simt îngrozitor. De ce mi s-a întâmplat așa ceva? Ar fi trebuit să fiu cu logodnicul meu, întinși într-un pat matrimonial moale, într-un apartament frumos cu vedere spre Sena. Și nu singură și nefericită în cămăruța asta murdară și pe patul ăsta nenorocit.

Sunt disperată la culme. Trebuie neapărat să vorbesc cu cineva, așa că iau telefonul și sun acasă.

— Alo? răspunde mama pe un ton îngrijorat, evident sperând să îmi audă vocea.

— Bună, mamă, o salut eu istovită.

— Charlotte! exclamă ea cu glasul ei panicat de mămică. Ești bine? Unde ești? Ce s-a întâmplat?

— Nu-ți face griji, mamă. Sunt la Paris. Tocmai am ajuns.

— Unde locuiești? Ești singură?

Îi explic schimbarea de planuri ca s-o opresc din agitația de care e cuprinsă.

Bine, mă bucur că ești sănătoasă. Tatăl tău și cu mine ne-am făcut atâtea griji de când ne-ai trimis mesajul, acum câteva zile. Ești bine, nu-i așa, dragă?

Da, mamă, sunt bine, mint eu.

De cum îi simt îngrijorarea din voce, mă copleşeşte dorul de ea.

— Ce faci, Charlotte? Plângi?

O singură lacrimă îmi curge pe obraz, dar mamele îşi dau întotdeauna seama.

— Mamă, nu ştiu ce caut aici... Nu am pe nimeni. Sunt complet singură.

— Oh, scumpa mea, totul va fi bine, ai să vezi. Nu eşti singură. Te iubesc.

— Jeff e aşa un nemernic.

— Da, scumpo.

Săraca mama tot încearcă să mă consoleze, dar am trecut de punctul în care am nevoie de ajutor. Tot ce îmi trebuie acum e să dorm. După ce închid telefonul, cad într-un somn adânc pe salteaua tare. Nici măcar nu-mi pasă că e incomodă. Nu vreau decât să dorm.

Mă trezesc brusc din somn la sunetul înalt al unor sirene ce străbat în goană strada. Mă salt iute în capul oaselor, fără să-mi dau seama la început unde mă aflu. În timp ce zgomotul asurzitor se îndepărtează, îmi amintesc. Sunt la Paris. Singură.

Mă uit la ceas — e opt seara, ora Parisului. Am dormit douăsprezece ore. S-a dus planul meu de adaptare la fusul orar şi perspectiva de a mă culca mai târziu. Mă extrag din patul din plastic încins şi lipicios, îmi atârn câteva haine pe umeraşe şi mă decid să plec în

explorare. Refuz să stau singură și să zac într-o baltă de lacrimi în prima mea seară la Paris.

Îmi târăsc corpul istovit de-a lungul holului și dau de cel mai urât și mic grup de dușuri din lume. Grozav! N-am de ales însă, așa că mă lupt cu apa rece ca gheața care, fără niciun avertisment, devine dintr-odată un șuvoi puternic la temperatura de fierbere. După ce mă satur, mă înfășor cât pot de strâns în prosopul de baie minuscul. Ies din cabina aburită și mă ciocnesc de un alt corp ud înfășurat în prosop.

Fac un pas în spate și îi arunc o privire bărbatului de care tocmai mi-am lovit corpul pe jumătate dezbrăcat și dau cu ochii de un tip înalt, subțire, musculos, cu păr șaten-deschis și o umbră de barbă sexy. Se holbează și el în jos la mine cu un rânjet maliţios.

— *Oh, pardon*, zice și verifică dacă prosopul i-a rămas înfășurat în jurul taliei.

Nu îmi găsesc cuvintele și, ca o idioată ce sunt, las să-mi scape un hohot de râs ascuțit și o zbughesc pe coridor cât de repede pot.

Odată întoarsă în cameră, îmi usuc părul lung, mă fardez un pic și îmi arunc pe mine perechea preferată de blugi, revăzând tot timpul în minte detaliile întâlnirii intime cu tipul francez sexy, pe jumătate dezbrăcat. Păcat că, în loc să fi rostit ceva cât de cât inteligent, am izbucnit în hohotul ăla de râs absolut oribil, de parcă ar fi avut păduchi sau așa ceva. Vestea bună e însă că

dacă toți tipii de pe aici arată ca el, dușul ăsta comun s-ar putea dovedi, la urma urmei, o idee nu tocmai rea.

Încui și ies și văd un tip care face același lucru la două camere mai încolo. Se întoarce, îmi surprinde privirea și rânjește. E individul de la duș. Aproape că nu l-am recunoscut așa cum e acum, îmbrăcat.

— *Bonsoir, Mademoiselle,* zice el politicos.

— *Bonsoir,* răspund și mă înroșesc din cap până în picioare.

Îl aud pe francezul sexos cum se îndreaptă spre mine în timp ce apăs butonul liftului.

— *Vous êtes française?* mă întreabă cu un zâmbet îndrăzneț.

— *Non, je suis américaine,* îi răspund, încântată că slabul meu accent american nu i-a atras atenția și că m-a crezut franțuzoaică.

— Oh, ești americancă. Arăți foarte franțuzoaică. Eu sunt Luc, spune el cu un accent adorabil. Și pe tine cum te cheamă?

— Charlotte, răspund, lăsând un surâs să-mi treacă peste buze.

Se apleacă pentru obligatoriile sărutări de salut pe ambii obraji — *bisous* sau *bises,* cum le spun francezii. Umbra de barbă se freacă de obrajii mei. Jeff n-are niciodată barbă. Se rade în fiecare dimineață, fără excepție. Vrea să arate întotdeauna perfect, proaspăt bărbierit. N-are pic de spontaneitate în el. Mi-a plăcut chestia

asta, dar acum, când stau să mă gândesc, mă înfurie. Mă bucur că Luc e neras. Mi-ar prinde bine niţică spontaneitate. În plus, îmi place să fiu sărutată. Mă rog, îmi place şi mai mult atunci când persoana nou întâlnită e un francez atrăgător.

— Îmi pare rău pentru mai devreme, ştii, la duş. Sper că nu te-am speriat prea tare.

— Oh, nicio problemă. Doar că nu sunt obişnuită cu duşurile comune şi să dau peste tipi... hm... dezbrăcaţi şi... înfăşuraţi în prosop... în fine, ştii ce vreau să spun, mă bâlbâi eu.

Râde.

— Mda, îmi pot închipui. Înţeleg că eşti nouă aici. Ai ajuns azi la Paris?

Îl surprind cum mă măsoară din cap până în picioare. Tipii, şi mai ales francezii, n-au pic de ruşine. Dar după incidentul jenant de la duşuri, asta mă face să mă simt ceva mai bine.

— Da, am ajuns azi-dimineaţă şi am dormit toată ziua. Acum mă simt un pic mai energică. Dar tu? De când locuieşti aici?

— Hmm, ezită el. Nu de mult. De numai două luni. O zăţi placă aici. Cum se zice în engleză la... oamenii care stau aici? mă întreabă, arătând spre celelalte camere de pe coridor.

— Vecini? îi suflu eu.

— Da, vecinii sunt foarte drăguți. O zău ți placă. Stai mult timp aici?

— Mda. Cel puțin un an, și pe urmă o să văd.

— Ești singură aici?

Ce întrebare nepotrivită.

— Singură-singurică, spun și-mi trec mâna prin păr, încercând să dau o notă de entuziasm vocii mele, care sună însă disperată.

Din fericire, vine liftul. Nu vreau să intru în detalii deprimante despre motivele pentru care mă aflu singură la Paris. Ne înghesuim în liftul șubred din anii 1950 care scârțâie din toate încheieturile în timp ce ne transportă la parter. Încerc să nu mă holbez la el, dar nu pot să nu remarc cât de chipeș e. Părul cam de doi centimetri lungime îi încadrează perfect fața și arată ca și cum abia și-ar fi trecut degetele prin el. Are ochi căprui mai calzi decât ai lui Jeff și un zâmbet fermecător, asortat cu un frumos bronz de vară. Ca majoritatea bărbaților francezi, e zvelt, dar nu atât de slăbănog încât să te facă să pari grasă atunci când stai lângă el. Tricoul alb îi scoate în evidență atât cât trebuie mușchii bine lucrați, iar blugii lăbărțați și pantofii sport europeni sunt pur și simplu sexy. Arată ca un jucător de fotbal. Majoritatea bărbaților francezi pe care i-am cunoscut joacă *le foot*. Și pun pariu că Luc e un jucător al naibii de bun. Mmm.

— Spune-mi, Charlotte, ce planuri ai pentru prima ta seară la Paris?

— De fapt, nu prea ştiu. Aveam de gând să ies la un pahar de vin şi poate cină. Dar tu, ce planuri ai? Unde te duceai?

Te rog, te rog, invită-mă, îmi spun, conştientă că nu vreau să rămân singură. Pentru că tot ce aş face ar fi să mă gândesc la Jeff şi la cât de mult îl urăsc... şi cât de mult îi simt lipsa.

Hai odată, Luc.

— Păi..., zice el, mă duc să mă întâlnesc cu nişte amici într-un bar...

Tace şi se uită în jos sfios.

Uf, ce mai aştepţi, invită-mă! Ce Dumnezeu, doar te am văzut deja pe jumătate gol!

Îşi ridică privirea, se uită drept în ochii mei şi zâmbeşte.

— Vrei să vii şi tu?

Slavă Domnului!

— Sigur că da, mi-ar face mare plăcere!

Uau, ce disperat a sunat. Adevărul e că *sunt* disperată. Şi, oricum, ce contează?

— OK, asta-i grozav. O să-ţi placă prietenii mei. Sunt foarte drăguţi, adaugă, zâmbind în continuare înspre mine.

— Deci unde mergem? îl întreb în clipa când păşim afară în aerul cald al nopţii.

— Luăm trenul RER până la Saint Michel, lângă Notre Dame. Pe urmă mergem pe o barcă... o barcă cu bar... un bar pe barcă. Scuză-mă, nu prea am... ocazie ză vorbesc des englezește.

Obrajii i se fac roșii ca para focului.

— Nu-ți face griji, engleza ta e foarte bună. Dar dacă vrei, putem vorbi franțuzește. Predau franceza în DC, așa că mă descurc destul de bine.

— Altă dată poate. Trebuie ză-mi exersez engleza și ce altă ocazie mai bună decât cu o profă din SUA?

— Foarte adevărat, îi zâmbesc eu drăgălașului de francez. Mersi că m-ai invitat... mă bucur că n-o să fiu singură în prima mea seară aici.

— Păi..., zice și face o pauză înainte de a mă privi intens în ochi. O femeie așa de *frumoaaasă* ca tine n-ar trebui ză stea singură la ea acasă.

Luc e așa de dulce și simpatic, încât nu mă deranjează să aud comentariul tipic franțuzesc „ești așa de frumoasă" atât de curând după ce ne-am cunoscut. Am nevoie de un tip drăguț și cât mai diferit de Jeff care să se țină după coada mea în seara asta. Și ce altă ocazie mai bună de a demara cercetările pentru blogul meu decât să ies cu un bărbat francez chipeș de nu se mai poate?

Deși, îmi amintesc eu, cu *niciun* chip nu trebuie să mă îndrăgostesc de un tip doar pentru că e sexy,

fermecător şi locuieşte, cu totul întâmplător, la două camere de mine.

După ce cumpără bilete şi fuge cu mine ca să prindem trenul, Luc mă împinge în vagon spre unicul loc rămas liber şi mă apără de toţi slinoşii care, dacă nu aş fi fost însoţită, ar fi explodat fără îndoială prin pantalonii lor strâmţi şi conici, aruncând priviri neruşinate în decolteul meu. Sigur, l-am surprins şi pe Luc uitându-se de câteva ori în aceeaşi direcţie, dar e altceva. Păcat că Jeff nu e aici, să vadă cum un alt bărbat mă soarbe din priviri. Hm.

După numai câteva staţii, îl urmez pe Luc prin labirintul subteran al staţiei de metrou Notre Dame şi ieşim în aglomerata Place St. Michel.

Aroma dulce a clătitelor cu Nutella pluteşte în aer şi-mi face stomacul să chiorăie de foame în timp ce mă uit în jur. Tendele de un galben strălucitor ale librăriei *Gibert Jeune* mărginesc scuarul animat în centrul căruia se înalţă impunătoarea fântână St. Michel. Sunetul elegant al limbii franceze se revarsă din cafenelele aliniate pe stradă, în care parizienii sorb vin roşu şi râd cu amicii lor. Grupuri gălăgioase de turişti care discută în toate limbile pământului trec pe lângă noi, îndreptându-se către malurile Senei sau întorcându-se dintr-o plimbare pe chei.

Tot acest freamăt e contagios şi, fără să-mi dau seama, mă pomenesc gândind că nu există nicăieri în lume un loc mai incitant sau mai frumos.

Ăsta e Parisul care mi-a rămas întipărit în minte.

Cum de-am stat departe de el atâta timp? Şi ce motive aş putea să am ca să mă întorc vreodată în State?

Luc mă ia de mijloc şi mă conduce pe străzile pline de scutere până la Sena. Mergem într-o tăcere plăcută de-a lungul apei de un albastru intens, strălucitor, până ce ajungem la nişte trepte. Un restaurant plutitor se scaldă calm în apele liniştite, lângă catedrala gotică Notre Dame. Urcăm la bord şi, cu mâna lui caldă încă lipită de spatele meu, Luc mă conduce spre partea din spate a ambarcaţiunii, unde un cuplu stă aşezat, strângându-se în braţe şi şoptindu-şi vorbe dulci.

— Ei sunt amicii mei, îmi spune, arătând în direcţia lor.

Mă prezintă lui Benoît, unul dintre prietenii lui cei mai apropiaţi, şi lui Lexi, iubita lui Benoît. Benoît e mai înalt şi mai slab decât Luc, dar izbitor de chipeş. Iar Lexi e de-a dreptul splendidă. Mai înaltă decât mine, cu picioare lungi perfecte, păr negru lung şi ondulat, ochi chihlimbarii strălucitori şi sprâncene frumos conturate, un ten natural închis la culoare şi sâni enormi. Enormi, pe bune. Ei doi — Benoît şi cu Lexi — sunt o prezenţă formidabilă. Ar putea fi luaţi cu uşurinţă

drept o pereche de modele sexy defilând pe un podium la o prezentare de modă pariziană.

Schimbăm *bisous* și, cât ai clipi, mă trezesc cu un pahar înalt cu Merlot în față, pălăvrăgind cu amicii lui Luc.

— Cum v-ați cunoscut voi toți? îi întreb.

— Luc și cu mine ne știm din copilărie și am studiat împreună la colegiul de finanțe. Iar pe Lexi am cunoscut-o abia cu o lună în urmă, spune Benoît cu un accent american perfect.

— Uau, engleza ta e formidabilă. Ai studiat cumva în State? îl întreb eu.

— Mda, am locuit un an în New York City, imediat după colegiu.

— Vrei zăzici că Benoît vorbește englezește mai bine ca mine? îmi aruncă Luc un zâmbet cuceritor.

— Nu, nici vorbă. Doar că mi-am dat seama că a stat o vreme în State, asta-i tot, chicotesc eu în timp ce sorb din pahar.

— Da, vezi zăzi nu, zice el și-mi caută piciorul pe sub masă.

În clipa aceea, telefonul lui Luc sună. Se încruntă când verifică identitatea apelantului.

— *Pardon*, zice și se ridică de la masă, aruncându-i o privire complice lui Benoît și îndreptându-se iute spre ușă.

— Eu, unul, o să mai iau o bere. Voi, doamnelor, mai doriți ceva? întreabă Benoît.

— Eu vreau un alt Martini sec și fă bine și adu-i fetei ăsteia un alt pahar de vin roșu. Trebuie s-o distrăm cum știm noi mai bine pe Charlotte, doar e prima ei seară la Paris, spune Lexi și-i face cu ochiul, foarte sexy, lui Benoît.

Îl privim pe Benoît cum se apropie de Luc, care vorbește la telefon lângă ușă. Luc lasă telefonul jos și se apleacă spre Benoît pentru a-i spune ceva. Se întunecă amândoi la față, apoi Luc reia convorbirea, în timp ce Benoît se îndreaptă spre bar.

— Despre ce crezi că e vorba? o întreb eu pe Lexi.

— Să mor dacă știu. Acum l-am cunoscut și eu pe Luc. Iar despre Benoît nu știu decât că e *grozav* la pat.

Rânjesc. Deja o plac pe fata asta.

— Crezi că Luc are o prietenă?

— Of, fată, aici toți bărbații au prietene, logodnice, soții, amante — tot ce-ți trece prin cap. De asta trebuie să ieși cu mai mulți bărbați și să nu-l iei pe niciunul în serios.

— Amin, zic eu și ciocnim paharele. Ce te aduce la Paris? Ești americancă, nu-i așa?

— Da, născută și crescută în New York City, dar ai mei și-au petrecut toate verile la Paris, în micul nostru

pied-à-terre[1], așa că m-am îndrăgostit, pur și simplu, de orașul ăsta. Și acum trei ani, după ce am terminat colegiul, m-am mutat aici și nu mi-a părut rău nicio clipă.

— Deci crezi că n-o să te mai întorci niciodată la New York?

— Nu prea cred. Călătoresc oricum foarte mult, așa că îmi văd destul de des prietenele și iubiții din New York, dar Parisul e... Paris. Ce altceva aș mai putea să spun? New Yorkul nici nu suferă comparație.

— Dar bărbații de aici? Îți plac mai mult francezii?

— Of, draga mea, mai ai atâtea de învățat. Francezii sunt cam lasă-mă să te las, e adevărat. Dar să îi vezi în pat! Sunt cei mai formidabili amanți de pe planetă. Să-l luăm, de pildă, pe Benoît. E prea slăbănog? Recunosc. Poartă pantaloni un pic cam prea strâmți? Absolut. Dar prefer un fund slab și blugi strâmți când știu că în clipa când îi dezlipesc de pe el, o să mă țină trează toată noaptea, implorându-l să continue.

Simt cum roșesc și râd de lipsa de pudoare a lui Lexi.

— Uau. Habar n-am avut. Când am fost în Franța pentru prima oară la studii, aveam un iubit acasă, așa că n-am apucat să experimentez asta la prima mână.

---

[1] Locuință secundară, ocupată temporar (în lb. fr. în original).

— Ei bine, ai un tip sexy care o să te conducă înapoi acasă în seara asta, zice Lexi, dând din cap spre Luc, care se întoarce la masă. Nu-ţi fie teamă să încerci marea cu degetul.

— Mersi de sfat.

Lexi este exact tipul de fată cu care să mă împrietenesc ca să uit de josnicul, de nemernicul meu de fost logodnic şi ca să înaintez cu cercetările..., ca să zic aşa.

După ce Luc şi Benoît se întorc la masă cu băuturile noastre, Luc nu spune nimic despre misteriosul apel telefonic iar eu nu întreb. Probabil că iese cu o mulţime de alte femei, dar şi eu mă aflu aici pentru acelaşi joc, aşa că de ce mi-ar păsa?

Pe la unu şi jumătate dimineaţa, după cinci pahare de vin, mai multe accese de râs incontrolabil şi nesfârşite conversaţii purtate prin aburii băuturii cu noii mei amici, decidem că e momentul să plecăm. Lexi şi cu mine facem schimb de numere de telefon şi ea îmi promite să mă sune peste câteva zile ca să ne întâlnim la o şuetă între fete.

De îndată ce Luc mă scoate afară în aerul revigorant, care între timp s-a răcorit considerabil, văd cât de beată sunt. Am uitat cât de uşor e să te îmbeţi cu vin franţuzesc — curge atât de lin pe gât, încât nici nu-ţi dai seama cât de mult ai băut. Luc mă ia pe după umeri în timp ce cobor împleticit scara şi merg cu el de-a

lungul fluviului ale cărui ape întunecate sclipesc acum în lumina lunii.

— Mersi mult că m-ai scos din casă... aveam mare nevoie de asta, mă bâlbâi eu, înăbuşindu-mi un chicotit.

Întotdeauna râd pe înfundate când sunt beată. Vreau totuşi să nu-l enervez pe Luc, aşa că încerc să-mi ţin hohotul sub control.

— Ce e aşa de amuzant? mă întreabă Luc şi izbucneşte în râs.

Abia atunci îmi dau seama că e şi el beat.

Îşi ţine braţul în continuare strâns pe după umărul meu în timp ce traversăm podul care ne aduce înapoi în Place St. Michel. Atingerea lui mă întristează dintr-odată. Mă face să mă gândesc la Jeff şi la cum ar fi trebuit ca noaptea asta să fie prima pe care să o petrecem împreună la Paris — plimbându-ne pe malurile Senei, cu braţul lui pe după umerii mei, admirând luminile oraşului reflectate în apă şi pregătindu-ne să ne începem aventura la Paris. Numai că Jeff şi cu mine nu mai suntem împreună. Jeff nu mă mai iubeşte.

Şi poate că nu m-a iubit de fapt niciodată.

Câteva lacrimi sărate îmi scapă din ochi şi mi se preling pe obraji.

Luc se întoarce spre mine şocat.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, nimic, spun, ştergându-mi lacrimile. Scuze. N-am vrut.

— Dar ce e? De ce eşti supărată? Nu înţeleg, zice el, părând un pic speriat.

La urma urmei, abia ne-am cunoscut şi am petrecut împreună o seară foarte plăcută. Săracul de el. Sunt convinsă că tot ce şi-a dorit era să aibă parte de puţină acţiune — nu de o americancă beată şi înlăcrimată.

— N-am nimic... doar că mi-e dor de acasă, zic, încercând să-mi recapăt calmul. Vreau să mă opresc, dar alcoolul din mine e mai tare. Adevărul e că logodnicul meu m-a părăsit. Mă rog, eu l-am părăsit. Dar merita... nenorocitul, urlu eu acum. M-a înşelat şi am aflat asta chiar înainte de a ne muta la Paris împreună, aşa că... am venit singură aici.

— Vino încoace, hai zăstăm aici, zice Luc şi mă conduce spre o bancă aşezată cu faţa spre Sena. Şi asta s-a întâmplat acum, de curând?

— Îhî, mormăi eu.

Mă strânge cu putere la piept şi mă ţine lipită de el o vreme. Mă lasă să plâng în voie în timp ce mă mângâie pe păr.

— Ce oribil. Îmi pare foarte rău, spune, clătinând din cap.

— Mulţumesc, sughit eu şi încerc să-mi stăpânesc lacrimile.

După jenanta partidă de plâns, peste care Luc a trecut într-un mod exemplar, având în vedere că nu mă cunoaște decât de cinci ore, mă conduce la stația de metrou și luăm trenul înapoi spre casă. Nu-mi amintesc prea bine drumul (pot doar să bănuiesc că am adormit și m-am trezit succesiv), însă ce știu este că Luc și-a ținut tot timpul brațul în jurul meu. Până să ajung în fața ușii camerei mele, m-am calmat. Cu toate că beția nu mi-a trecut.

— Mulțumesc tare mult, Luc... Îmi pare foarte rău. M-am simțit bine cu tine în seara asta, bâigui eu.

Luc dă să spună ceva, dar eu mă aplec și încep să îl sărut nebunește în fața ușii. În ciuda ochilor mei umflați din care curge, nu mă îndoiesc, rimelul și a nasului iritat și roșu ca sfecla, îmi răspunde la sărut. Habar n-am ce m-a apucat. De vină o fi alcoolul, poate vorbele lui Lexi despre cât de buni sunt francezii la pat, ori felul în care Luc a avut grijă de mine în seara asta, sau faptul că mă simt pur și simplu disperată. Orice ar fi, într-o clipită descui ușa și încep să mă giugiulesc cu Luc în micul meu dormitor.

CINCI
mardi, le 28 septembre

Decalajul orar + ruperea logodnei + un francez drăguț + cinci pahare de vin = dezastru

Toate gândurile despre Jeff zboară și tot ce mai rămâne este Luc, care mă împinge în perete și mă sărută pe gât. Apoi pe gură. Și după aceea pe umeri. Mâinile i se plimbă peste tot pe mine, pe șolduri, pe coapse și pe talie. Ne împletic doi metri mai încolo de ușă, spre patul jalnic, acoperit de un cearșaf alb ieftin, și Luc mă trage deasupra lui. În câteva secunde ne scoatem cămășile și, chiar și în starea avansată de ebrietate în care ne aflăm, amândoi știm foarte bine ce are să urmeze.

Dar totul se termină la fel de iute precum începuse. Dintr-odată îl văd pe Luc cum se ridică în șezut și se uită la mine.

— Nu putem face asta, Charlotte. Ești tristă... și beată. Nu e corect.

Îl doresc așa de mult în clipa asta! Atât de multe s-au acumulat în mine, și degeaba. Atâtea lacrimi, toată

porcăria cu Jeff, călătoria la Paris, seara asta minunată în oraș, și acum Luc vrea să mă părăsească, să mă lase singură în patul ăsta prăpădit, fără cuvertură.

Probabil că mi-a observat expresia și, înspăimântat că aș putea din nou să izbucnesc în plâns, se întinde pe pat lângă mine. Însă în loc să inventeze cine știe ce scuză jalnică pentru a o lua la sănătoasa, așa cum ar fi făcut cei mai mulți tipi având în vedere felul în care m-am purtat, mă ia în brațe, mă sărută pe obraz și începe să mă mângâie pe păr.

Atingerea mâinilor lui este atât de liniștitoare, încât după câteva minute adorm ca un bebeluș.

Mă trezesc scăldată într-o sudoare rece, în întuneric beznă, cu brațele transpirate ale altcuiva înfășurate în jurul pieptului meu gol. O, Doamne, ce-am făcut?

Mă uit să văd dacă mai am pe mine chiloții. Da. Of! Măcar nu m-am culcat cu el. Încerc să-mi amintesc evenimentele și capul îmi bubuie de-mi plesnește. Știu că am băut vin (e clar că mi-am depășit limita), că i-am cunoscut pe Benoît și Lexi și că am plâns. Dumnezeule, am plâns în fața lui Luc. Am plâns cu sughițuri, ca o proastă, în fața lui Luc. În public! Ce dezastru!

Prin minte îmi trece acum, ca într-o străfulgerare, scena când l-am atacat în fața ușii. Ei bine, am depășit mai multe etape majore ale unei relații într-o singură noapte: ne-am văzut unul pe celălalt pe jumătate dezbrăcați la dușuri, i-am întâlnit prietenii, am plâns

la amintirea unor momente din trecut, ne-am cuplat şi am petrecut noaptea împreună. Nu-mi vine să cred că mai e aici. Mă aştept ca, imediat ce se trezeşte, să o zbughească înapoi în camera lui.

Încerc să adorm din nou, ca nu cumva să-l scol din somn pe Luc, după câte l-am pus să îndure, însă capul îmi plesneşte de durere. Mă întreb cât e ceasul. Trebuie să iau o pastilă pentru durerea asta de cap atroce şi să-mi trag o bluză pe mine. Ridic braţul lui Luc de pe pieptul meu, îl aşez foarte blând pe pat şi încerc să trec peste corpul întins lângă mine fără să-l deranjez ori să fac zgomot. Reuşesc să fac câţiva paşi, până ce mă împiedic de valiza de dimensiuni gargantueşti. La naiba!

Luc se foieşte.

— Cât e ceasul? mormăie.

Îmi găsesc ceasul pe noptieră. Nu e decât cinci dimineaţa.

— E devreme. Scuze că te-am trezit... Am o durere de cap îngrozitoare.

— Te simţi bine? mă întreabă.

Iisuse, individul ăsta e tot timpul aşa de drăguţ?

— Da, da, culcă-te la loc. Sunt bine, murmur în timp ce orbecăi prin cameră după sutien, un tricou, orice.

Luc se ridică, îşi pune cămaşa pe el şi trece pe lângă mine chiar în clipa când dau de topul cu care am fost îmbrăcată în seara asta, aruncat ghem pe podea.

— Cred c-ar fi mai bine zã mă duc la mine, zã mă culc, zice după ce cască zdravăn.

Bună idee.

— Mersi pentru tot. Ai fost minunat. Du-te și culcă te, da? îl îndemn eu în timp ce îmi azvârl pe mine topul.

Mă sărută pe obraz și iese. Dau pe bâjbâite de comutator și clipesc mărunt, orbită de lumină. Găsesc imediat la fundul poșetei devotata mea sticlă cu pastile Aleve, înghit una și sting la loc lumina. Mă întind pe spate în pat și mă cutremur la gândul purtării mele inacceptabile din noaptea asta.

Ce se întâmplă cu mine?

Îmi dau seama că în DC nu e decât unsprezece seara. Trebuie neapărat să vorbesc cu cineva de acasă — cineva care să-mi amintească de cum eram înainte ca toată viața mea să se răstoarne cu fundul în sus. Iau telefonul și formez numărul lui Katie.

Bună, croncăn în receptor.

Charlotte! strigă ea. Ce mai faci? Cum e la Paris? Mi e dor de tine.

Păi, lucrurile au luat-o deja razna... Luc, vecinul meu francez, tocmai a ieșit de la mine din cameră și sunt aproape sigură că n-o să mai vrea să mă vadă prea curând.

— Ce? Cât e ceasul acolo? Nu e dimineața devreme?

— Mda, e cinci.

Katie râde.

– Ce se întâmplă? De-abia ai ajuns. Și cine naiba e Luc ăsta?

Mă apuc să-i povestesc totul în amănunt, fără să uit să menționez scena cu Luc pe jumătate dezbrăcat la dușuri, cea penibilă cu hohotele mele de plâns și dezastrul cu partida de sex ratată.

— E drăguț?

— Îhî, e foarte atrăgător. Dar după ce m-am făcut de râs în fața lui, presupun că n-o să mai vrea să mă vadă... în fine, nu că ar conta.

— Abia te-ai despărțit de Jeff acum câteva zile. Mă bucur că ți-ai găsit pe cineva care să-ți distragă atenția, dar poate că ar trebui s-o lași ceva mai moale, înțelegi?

— Da, știu, ai dreptate. Eram beată. Sper să nu mai dau peste el la dușuri sau în altă parte.

— Nu fi așa de aspră cu tine. Ai avut o săptămână oribilă. Cred că ar trebui să te odihnești și poate să nu te mai repezi așa, cu capul înainte.

— Katie, ce caut eu aici? Crezi c-am făcut alegerea corectă când am plecat singură la Paris? Mi-e dor de tine și... de Jeff. Mi-e tare dor de el. Crezi c-ar fi trebuit măcar să încerc să rezolv lucrurile cu el?

— După câte ți-a făcut, nu merită o a doua șansă. Sigur că ți-e dor de el, totul s-a întâmplat atât de iute. Ai însă răbdare. O să începi școala, o să-ți faci noi prieteni și ai să vezi, totul o să fie bine. Și între timp, mă ai pe mine, gata oricând să stau de vorbă cu tine. Și dacă după o vreme o să vezi că nu-ți place acolo, n-ai decât să te întorci acasă.

— Mersi, Katie.

— Cu plăcere. O să treci peste asta, sunt sigură. Trebuie însă să ai răbdare. Bun, acum spune-mi, când te întâlnești cu consiliera?

— Fir-ar să fie. La opt, în dimineața asta. Ce bine că mi-ai adus aminte. E peste numai trei ore.

— Asta e tipa care se presupune că o să te ajute să ți găsești o slujbă ca profesoară după ce termini programul de studii, nu-i așa?

— Exact.

— Atunci, noroc și să-mi povestești cum a mers. Îmi pare rău, dar acum trebuie să închid, mâine-dimineață la patru trebuie să fiu la spital, așa că mă duc la culcare. Mă bucur că m-ai sunat. Deja mi-e dor de tine.

— Știu. Și mie mi-e dor de tine. O să te sun din nou cât de curând. Pa, Katie.

— Pa, Charlotte.

Mă simt ceva mai bine după discuția cu Katie, care m-a făcut însă să înțeleg și cât de mult îmi lipsește Jeff. Vreau să-i aud vocea, vreau să-l aud spunându-mi cât de rău îi pare și că o să vină la Paris după mine. Că i-a dat un șut în fund lui Brooke și că totul nu a fost decât o greșeală, o imensă greșeală. Dar chiar dacă ar vrea să mă sune, nu-mi știe numărul de telefon. Și Katie nu i l-ar da, sunt convinsă.

Mă gândesc să îl sun. Aș putea să-i povestesc cât de minunat mă simt la Paris și că deja un nou bărbat a apărut în viața mea. Ar fi gelos. Sau aș putea să-i spun

adevărul. Că mi-e dor de el şi că-l iubesc şi că mi-a frânt inima pentru totdeauna.

Totuşi nu-l sun. Ar fi un gest disperat şi, dacă vrea să ia legătura cu mine, n-are decât să-mi trimită un mail. La urma urmei, a petrecut mult timp pe internet în ultima vreme. Gândul la site-ul cu fotografia lui postată sus pe pagină îmi face greaţă. Sau de vină sunt cele cinci pahare de vin băute azi-noapte?

Pentru a evita alte gesturi disperate făcute la beţie, scot laptopul şi mă loghez la blog. Deja am avut oarece succes cu el, dar acum vreau să duc totul la proporţii epice. Trebuie ca gândurile mele să ajungă la cât mai multe femei. E vremea să pun capăt fenomenului femei-deştepte-care-se-lasă-înşelate. Îmi storc creierii în căutarea unui titlu incitant şi încep să tastez a doua postare.

Amor la Paris
Ghidul fetelor deştepte care se comportă ca bărbaţii
în Oraşul Iubirii
par une américaine à Paris

La două zile după ce am aflat că logodnicul meu m-a înşelat printr-un site de întâlniri, iată-mă la Paris, întrebându-mă ce caut eu aici. Cum de am ajuns într-o asemenea situaţie? Ca femeie, ai trecut şi tu probabil prin aşa ceva. Bun, poate că n-ai descoperit profilul logodnicului pe un site de întâlniri cu numai două zile înainte de a vă muta amândoi la Paris şi n-ai discutat on-line cu tipa cu care s-a culcat, dar ai aflat cumva că bărbatul pe care îl iubeai te-a înşelat

cu o altă femeie. Şi chestia asta te-a scârbit. Te-ai săturat de toate jocurile astea. Vrei ca următorul bărbat care îţi va intra pe uşă să fie Alesul, ca să nu mai treci prin toată porcăria asta. Aşa că ce faci? Persişti în căutări, în speranţa că undeva, cândva, vei întâlni un bărbat care să te iubească suficient de mult încât să nu te înşele.

Ei bine, doamnelor, sunt aici ca să vă anunţ că planul vostru e o mare prostie şi că nu faceţi decât să vă furaţi singure căciula. E vremea să schimbăm macazul şi să preluăm controlul asupra propriilor noastre vieţi.

La revedere, Charlotte York. Salut, Samantha Jones[1].

Dacă te-ai săturat şi vrei să ai parte de ceva distracţie, iată câteva reguli-cheie:

Regula nr.1: Taie orice punte de legătură cu foştii iubiţi care te-au înşelat şi care te caută acum cu disperare (dacă e cazul, mută-te pe alt continent) şi găseşte o modalitate de a ieşi din depresie. Numai aşa vei scăpa de fantomele trecutului.
Crezi că fostul iubit zace trist, înfulecă ciocolată şi se întreabă dacă a greşit cu ceva? Nici vorbă, a plecat deja la vânătoare, în căutarea următoarei victime. Aşa că mişcă-ţi fundul din fotoliul tău confortabil, lasă jos cartea de autoperfecţionare, sună-ţi prietenele şi ieşi în oraş.

---

[1] Personaje din serialul *Totul despre sex*. Primul este o întruchipare a ingenuităţii feminine şi a romantismului, mereu în căutarea iubirii adevărate. Al doilea personaj este independent, încrezător în sine şi puternic şi foloseşte sexul pentru propria plăcere.

Regula nr. 2: Nu-ţi face griji dacă te-ai făcut de râs în faţa unui tip nou întâlnit; oricum nu-ţi pasă dacă te va suna sau nu a doua zi. Ţine minte: trebuie să te porţi ca un bărbat. Nu-l suna. Nu te aştepta să te sune. Evită dezamăgirile.
De exemplu: Să-mi fac probleme fiindcă m-am ciocnit la duşul comun din cămin cu un tip sexy, pe jumătate dezbrăcat, ca mai apoi să petrec noaptea cu el şi cu amicii lui, să plec de acolo prea beată, să plâng în faţa lui şi să-i mărturisesc că am fost înşelată de logodnic, pentru ca după numai câteva minute să mă sărut cu el în dormitorul meu? Nu, nu e cazul. Şi asta pentru că nu sunt disperată ca el să mă caute mâine sau poimâine sau oricând altcândva. Înainte aş fi fost îngrozită de ceea ce am făcut, dar acum ce-mi pasă? Poate că n-o să-l mai văd niciodată.
Aşa că, fetelor, ieşiţi în lume. Şi dacă sfârşiţi prin a vă face de râs, măcar distraţi-vă. Pentru că, şi aici repetaţi după mine, vă rog: „Nu contează dacă mâine o să mă sune sau nu; de fapt, aş prefera să nu, ca să ies în oraş cu altcineva şi să mă distrez."

Regula nr. 3: Toţi tipii sunt superficiali, aşa că nu merită să vă ambalaţi din cauza altor iubite de-ale lor sau pentru că au convorbiri telefonice dubioase. Folosiţi-i pentru săruturi... sau mai mult... şi cu asta, basta.
De exemplu: Aseară, când am ieşit cu Francezul Sexy Pe Jumătate Dezbrăcat, s-a repezit de la masă pentru a răspunde unui apel telefonic misterios, iar când s-a întors nu a suflat o vorbă despre asta.
Ar fi putut fi ceva total nevinovat. Sau nu.
Poate că are o prietenă. Sau o soţie. Sau mai multe din fiecare. Dar în final nimic din toate astea nu contează, atâta timp cât tu ai ieşit ca să-ţi faci de cap şi să te simţi bine. N-are decât să-şi facă singur

viaţa praf, tu te vei comporta ca un bărbat. Asta înseamnă să nu exagerezi cu analizatul şi să nu-ţi pese dacă individul cu care s-a întâmplat să ieşi în seara aia pare să aibă alte priorităţi. Reţine, bărbaţii sunt superficiali şi ăsta-i un motiv în plus să nu te îndrăgosteşti de ei.

Regula nr. 4: Nu în ultimul rând: dacă te muţi pe un alt continent, aşa cum ţi-am sugerat să faci în Regula nr. 1 de mai-sus, atunci s-ar putea să te simţi speriată şi părăsită şi să vrei să îl suni pe fostul iubit. La urma urmei, aţi petrecut multe momente fericite împreună. Şi oricât de rău te-a făcut să suferi, poate că încă îl iubeşti atât de mult, încât simţi că nu poţi trăi fără el.
Nu cedaţi, doamnelor, nu îl sunaţi. Ţineţi minte, milioane de alte femei au trecut prin ce treceţi voi acum şi şi-au rezolvat problemele, aşa că şi voi veţi reuşi.

ŞASE
vendredi, le premier octobre

Bărbaţii francezi nu sunt ca americanii — ne plac şi după ce ne smiorcăim în faţa lor.

Mă rostogolesc pe pat şi întredeschid ochii. Arătătoarele roşii ale ceasului meu deşteptător indică ora douăsprezece.

Douăsprezece! Am ratat întâlnirea cu consiliera. Rahat, rahat, rahat.

După ce am terminat de vorbit cu Katie, mi-am pus ceasul să sune la şase şi jumătate, dar nu-mi amintesc să-l fi auzit. Verific tâmpenia de ceas, să văd dacă funcţionează sau nu. Da, merge, alarma e încă pusă la şase treizeci. Probabil că, pe jumătate încă beată, l-am închis. Deşi nu-mi amintesc. Niciodată nu mi s-a întâmplat să ratez o întâlnire, niciodată. Ce naiba se petrece cu mine?

Sar din pat şi scotocesc prin valizele nedespachetate după scrisoarea de admitere — singura bucată de hârtie care are notată pe ea datele de contact. Sun şi îmi

răspunde o asistentă care îmi dă numărul lui *Madame* Rousseau.

În timp ce telefonul sună, mă gândesc să-i spun că avionul a avut întârziere ori că am fost lovită de o mașină, sau orice altceva, numai s-o îmbunez. Am nevoie de femeia asta ca să mă ajute să-mi găsesc o slujbă la Paris după ce termin anul de studii și, e clar, nu am pășit cu dreptul.

— *Allô?* zice ea.

— *Bonjour, Madame Rousseau. C'est Charlotte Summers...*

Nu reușesc să mai scot niciun cuvânt, pentru că-mi taie vorba și mă anunță că *nu* e deloc mulțumită, dar *deloc* mulțumită de mine. Nu îmi oferă nici măcar șansa de a-i servi o falsă scuză. Bodogănește în continuare în franceză despre cât de mult îi displace când studenții o fac să-și piardă timpul și despre cât de nepoliticoasă și neprofesionistă este purtarea mea, dar în final mă informează că a programat totuși o nouă întâlnire cu mine marțea următoare la aceeași oră. Și mă avertizează ca de data asta să nu mai întârzii.

Asta e tipa pe care mă bazez eu că-mi va găsi o slujbă de profă la Paris?

Îmi scot plannerul și îmi notez să ajung cu cel puțin două ore înainte la întâlnire. După telefonul ăsta, simt că nu îmi mai pot permite s-o fac pe *Madame* Rousseau să-și piardă vremea.

După o zi întreagă în care nu fac decât să mă învinovățesc c-am fost așa de idioată, renunț într-un târziu să mă mai urăsc atâta și mă bag iarăși în pat.

Orice despărțire e grea, însă încercarea de a trece peste acest moment dureros într-un oraș străin, fără nicio prietenă alături care să-mi distragă atenția, se dovedește a fi mult mai dificilă decât mi-am închipuit.

Este a cincea mea dimineață la Paris și, în timp ce mă uit la ceas și văd că e deja miezul zilei, îmi dau seama că încă nu m-am adaptat la noul fus orar. Ultimele zile au trecut ca prin ceață, cu culcat la ore târzii, dormit câteva ore, sculat, sunat acasă, apoi dormit jumătate din zi. Sper ca începând de azi, sau măcar din weekendul ăsta, să pot să dorm noaptea și să mă trezesc dimineața la o oră convenabilă.

Mă rostogolesc pe pat și-mi trag pătura până sub bărbie. Adevărul e că, în afară că sunt o epavă din punct de vedere fizic, mă simt mai tristă decât am fost vreodată. Îmi e atât de dor de Jeff, încât uneori abia dacă pot să respir. Cel mai mult îmi lipsește trezitul alături de el dimineața. Indiferent de ora la care suna ceasul, întotdeauna mă lua în brațele lui puternice și mă lipea de pieptul lui, ca să nu-mi mai vină să mă dau jos din pat niciodată.

Și, cum zac așa acum, dureros de singură, în pat, gândul că n-o să mă mai trezesc niciodată cu fața lui lângă mine pe pernă este de-a dreptul devastator. Ceea

ce mă dărâmă şi mai tare este însă gândul că Jeff a renunţat cu atâta uşurinţă la iubirea noastră pentru a face sex cu o altă fată. Şi că probabil *ea* e cea lângă care se trezeşte în fiecare dimineaţă.

Îmi imaginez scena cu ei doi trezindu-se în acelaşi pat şi îmi strâng ochii, în speranţa că o să adorm din nou. Oricum, ce rost ar avea să mă dau jos din pat? N-am prieteni cu care să mă întâlnesc şi am dat-o în bară cu singurul tip pe care l-am cunoscut de când am ajuns la Paris.

Luc nu m-a căutat deloc după „incident". Deşi sunt uşurată că n-am dat peste el pe coridor îmbrăcată în pijamaua mea largă şi fără să fiu fardată, faptul că n-a vrut să mă mai vadă mă face să mă simt şi mai prost.

Dar, aşa cum bine zice Katie, înainte de a mă arunca într-o altă situaţie dramatică trebuie să-mi rezolv de una singură problema legată de ruperea logodnei.

Totuşi, avea un corp aşa de drăguţ. Şi săruta atât de..., ei bine, nu ştiu cum săruta, nu-mi amintesc, dar presupun că săruta destul de bine.

Îmi alung din minte senzaţia buzelor lui moi lipite de-ale mele, mă forţez să mă ridic, mă dau jos din pat şi mă aşez în faţa computerului. În clipa când mă loghez la blog pentru a-mi face curaj urmându-mi propriile sfaturi, sună telefonul.

Un fior de speranţă mă cuprinde când văd pe ecran numele lui Lexi. O prietenă!

— Bună, Charlotte, zice ea. Te-am sunat ca să văd dacă eşti dispusă la o ieşire aşa, ca între fete, diseară în oraş.

Mă uit în jur la talmeş-balmeşul de valize nedespachetate şi haine aruncate de-a valma peste ele, la cutia cu batiste de hârtie de pe noptieră, goală, şi la patul nefăcut.

— Cu mare plăcere, răspund, zâmbind pentru prima oară în trei zile.

— Deci ce s-a petrecut cu Luc după ce-aţi plecat împreună spre casă? mă întreabă ea.

Îi relatez despre seara aceea dezastruoasă, apoi îi spun toată povestea cu Jeff şi motivele pentru care m-am mutat singură la Paris.

— Fată, chiar ai nevoie să ieşi în lume ca să mai uiţi de nemernicul ăla, spune Lexi după ce îi explic cum stă treaba cu noul meu dezgust faţă de site-urile de întâlniri. Şi ştiu exact locul potrivit.

Deja am ajuns la concluzia că o plac pe Lexi.

— Abia aştept, o asigur.

Stabilim detaliile, pe urmă îmi spune că trebuie să închidă fiindcă se duce la coafor. Mă întreb dacă are vreo slujbă sau alte responsabilităţi. Nu mi-a spus nimic în sensul ăsta. Din câte se pare, nu face decât să se fâţâie prin Paris cât e ziua de lungă, iar noaptea să iasă în oraş. Nu pot decât să sper că o să reuşesc să mă distrez şi eu ca ea în anul care vine şi să duc o viaţă la fel de lipsită de griji.

După discuția cu Lexi, simt ceva ce nu am mai simțit, nici pe departe, în toată săptămâna care a trecut — speranță. Mi-am făcut o prietenă nouă, o să-mi mai fac și altele, o să cunosc alți tipi și lucrurile se vor aranja. Mă hotărăsc să mă adun și să nu mai dorm tot timpul. Sigur, n-am petrecut decât patru zile în pijama și împrăștiind batiste prin toată camera, și sunt îndreptățită, fără îndoială, la cel puțin câteva săptămâni de indispoziție, dar nu e genul meu să stau toată ziua degeaba, plângându-mi de milă. A sosit vremea să-mi salt fundul din pat și să-mi văd de viața mea.

Îmi petrec după-amiaza făcând curat, despachetând și organizându-mi camera. Găsesc niște muzică pentru fete furioase, cânt cât mă țin plămânii, dansez și continui cu treaba. Gata cu lacrimile, gata cu oftatul și autocompătimirea.

În toiul freneziei curățeniei, exact când iau behăit o notă înaltă, se aude un ciocănit la ușă. Sunt atât de încântată de ideea de a avea un musafir, încât mă reped și deschid larg ușa cu un zâmbet uriaș lățit pe față, uitând că nu port decât un top alb foarte mic și un șort nepotrivit de scurt, ca să nu mai vorbesc de coada de cal stil majoretă și de transpirația care curge pe mine din cap până în picioare.

E Luc.

Îmi aruncă surâsul acela încântător al lui și se apleacă pentru a mă săruta pe obraz. Uau, din cauza amețelii

provocate de băutură probabil c-am uitat cât de adorabil este.

— Bună, Luc, îl întâmpin eu cu cel mai vesel ton cu putinţă.

Nu-mi vine să cred că e aici. Motiv pentru care vreau să mă asigur că n-a mai rămas nici urmă din fata cu probleme de care a avut grijă acum câteva nopţi.

— *Bonjour,* Charlotte. Te simţi mai bine?

— Da, mult mai bine. Îmi pare tare rău pentru seara trecută. M-am simţit grozav cu tine şi amicii tăi şi tu ai fost aşa de drăguţ că ai avut grijă de mine.

— *Pas de problème.* Mă bucur că eşti mai bine. Am venit ca zăte întreb dacă n-ai vrea zăiei cina cu mine săptămâna asta. Sunt foarte bun... ăăă... cum se zice... la făcut mâncare?

— Bucătar? Eşti un bun bucătar?

— Da, bucătar! Sunt un foarte bun bucătar. Vrei zăgătesc pentru tine?

— Sigur, ar fi grozav, spun, şi amintirea ultimei dăţi când Jeff a încercat să pregătească masa pentru mine mi se furişează în minte.

Am intrat la el acasă şi l-am găsit dând din mâini, cu o privire exasperată, pentru a alunga norii de fum din bucătărie. Jeff se pricepe de obicei la orice îşi pune mintea să facă, însă în bucătărie nu s-a descurcat niciodată. L-am îmbrăţişat, apoi am izbucnit amândoi într-un râs nestăpânit, după care Jeff a sunat ca să comande pizza.

Cum am ajuns de la a fi atât de fericiți, atât de îndrăgostiți... la asta?

— Mâine la șapte e bine?

Glasul lui Luc mă aduce înapoi cu picioarele pe pământ.

— Ăăă, da, e grozav.

— OK, ne vedem atunci.

Și cu două alte *bisous*, fermecătorul meu vecin își ia tălpășița. Și deși ar trebui să fiu în culmea bucuriei că acest tip chipeș și dulce vrea să petreacă timp cu mine, adevărul e că mă simt goală pe dinăuntru și mă întreb dacă o să mai fiu vreodată fericită. Luc e un tip grozav, dar eu nu-mi doresc decât un alt bărbat, și acela mi-a frânt inima.

Mă loghez înapoi pe blog ca să-mi iau gândul de la Jeff. Blogul a fost accesat de mai multe ori în ultima vreme, ceea ce-mi dă speranțe. Cât de oribil e că atâtea și atâtea femei trec probabil prin exact aceeași situație ca mine. Trimit din nou un mail în masă către toate prietenele mele pentru a le aminti să-mi citească blogul și să îl forwardeze și altora.

Revăd ultima mea postare și am câteva concluzii pe care doresc să vi le împărtășesc:

Regula nr.1: Bărbaților francezi nu le pasă nici cât negru sub unghie dacă vă faceți de râs. Americancele plângăcioase, disperate nu îi sperie câtuși de puțin. Așa că, doamnelor, dacă v-ați săturat să fiți etichetate drept „nebune" sau „prea emotive"

de către bărbaţii americani, faceţi-vă bagajul şi mutaţi-vă în Franţa.
De exemplu: Francezul Sexy Pe Jumătate Dezbrăcat tocmai a apărut la uşa mea, la numai câteva zile după incidentul cu beţia şi plânsul, ca să mă invite la el la masă săptămâna asta. Ceea ce mă aduce la următorul sfat:

Regula nr. 2: Permiteţi-le, subliniez, permiteţi-le bărbaţilor să vă scoată în oraş, să gătească pentru voi, să vă răsfeţe. Aici noi, femeile, suntem în avantaj. De ce să ne cheltuim propriii bani, câştigaţi cu greu, când putem să îi lăsăm pe ei să o facă? Repet, să plătească ei! De ce naiba n-ar face-o?

Regula nr. 3: Reţineţi, atunci când tocmai aţi trecut printr-o despărţire, foarte probabil vă veţi mai gândi mult timp la fostul iubit. Nu deţin remediul universal care să vă facă să-l uitaţi, dar dacă vă veţi vedea de viaţa voastră, dacă veţi cunoaşte oameni noi, acele gânduri dureroase vor deveni cu timpul tot mai rare. Şi dacă nici asta nu merge, beţi un pahar (sau două) de vin, sunaţi-vă o prietenă şi nu uitaţi că cel care are de pierdut e el, care nu a apreciat cât de minunate sunteţi.

Seara ies din casă ca să mă întâlnesc cu Lexi la Le Violin Dingue, un bar din Cartierul Latin. Mi-a spus că acolo e un amestec incitant de tipi americani şi francezi şi că ringul de dans e foarte animat. Sună perfect — sunt mai mult decât pregătită pentru o seară nebună în oraş.

Părăsesc Fondation des États-Unis şi mă alătur gloatei internaţionale de studenţi care se îndreaptă pe trotuar către staţia RER. În faţa mea, trei tinere pline de

viață vorbesc în italiană și doi tipi francezi slăbănogi, îmbrăcați în blugi strâmți și cu tenișii în picioare, nu-și iau ochii de la ele. Zâmbesc în sinea mea. Toată lumea de aici e diferită de puștii de la școlile pregătitoare din Georgetown, în tricourile lor polo cu gulerașe. E atât de revigorant.

Așteptăm la trecerea de pietoni în timp ce noul tramvai, curat ca lacrima, care străbate acum bulevardul Jourdan se oprește pentru a îmbarca o tranșă de studenți. Traversez strada în spatele italiencelor, admirându-le părul negru lung și mătăsos și felul încrezător cu care își poartă fustele strâmte și topurile decoltate, pregătite de o noapte sălbatică de depravare studioasă în oraș.

Mă cațăr în vagonul RER vopsit în roșu, alb și albastru care pute a gaze de eșapament și transpirație și mă înghesui într-un colț, ținându-mă de bara metalică, până ce trenul se oprește cu un hurducăit în stația Luxembourg.

Urc sările și trag în piept aerul umed al nopții, trecând pe lângă aceiași doi tipi încorsetați în blugii lor strâmți, care râd acum ca două hiene și se înghiontesc reciproc.

— *Mademoiselle!* îl aud pe unul din ei strigând după mine.

Întorc capul și-i văd că se holbează la mine, rânjind prostește.

— *Comme vous êtes sexy. Vous voulez coucher chez moi ce soir?*[1]

Arunc o privire spre pantalonii lor strâmți, adevărate instrumente de tortură, și, în loc să cedez impulsului de a izbucni în râs, mă strâmb dispreţuitoare și mă îndrept în direcția opusă.

Trebuie să recunosc că DC-ul are și el *niște* merite — puștii de la școlile pregătitoare din Georgetown, fercheși în tricourile lor polo cu guleraşe, nu opresc la întâmplare fete pe stradă ca să le spună cât de sexy sunt și să le invite să-și petreacă noaptea cu ei.

Uit cu totul avansurile imature ale băieților francezi de cum dau cu ochii de străzîle pariziene atât de însufleţite. Trec pe lângă una din cafenelele cu ambianță relaxată care mărginesc Boulevard St. Michel și privirea îmi e atrasă de un grup de patru franţuzoaice care se desfată cu clătite cu brânză, salate colorate și sandvișul meu favorit cu șuncă și brânză — *croque-monsieur.* Vizavi, văd poarta înaltă din fier de la Grădina Luxembourg și un alt grup, de data asta de francezi, fete și băieți de liceu, care își pierd vremea la intrare, aruncându-și unii altora expresii argotice și ocheade.

Dau colțul și intru pe Rue Soufflot, iar când clădirea impunătoare a Panteonului se ivește în capătul străzii, îmi dau seama că în ultima săptămână am fost atât de

[1] Ce sexy eşti. Vrei să te culci la mine în seara asta? (în lb. fr. în original).

ameţită de decalajul de fus orar, încât abia dacă am ieşit din casă. Oraşul ăsta este atât de plin de viaţă, atât de incitant. Aici şi acum fac un pact cu mine însămi ca, indiferent cât de mult o să sufăr după despărţirea de Jeff, să nu-mi irosesc anul petrecut la Paris plângându-mi de milă.

Fac echilibristică pe tocurile mele înalte, parcurgând cu succes străzile şerpuitoare, pavate cu pietre neregulate, ce înconjoară Panteonul şi o zăresc pe Lexi, care fumează o ţigară şi-şi arată picioarele pe sub tenda albastru cu alb a barului. Mă simt bine în topul meu preferat roşu, fără bretele, în jeanşii bootcut închişi la culoare şi sandalele negre cu barete. Lexi arată însă de milioane. Poartă o fustă neagră scurtă şi un maiou albastru metalizat care îi dezvăluie decolteul generos ce nu lasă prea mult loc imaginaţiei.

În interiorul barului plin de fum, Lexi mă conduce la subsol, unde ne facem loc prin ringul de dans aglomerat spre bar şi comandăm câte un rom cu coca-cola.

— Spune-mi, ai primit veşti de la nemernicul ăla de fost logodnic al tău de când ai ajuns la Paris? mă întreabă Lexi, sorbind din băutură şi pufăind apoi din ţigară.

— Nţ, nimic.

— Şi nu ai încercat să iei legătura cu el, nu-i aşa?

— Nici vorbă, o asigur eu.

— Foarte bine faci, doar nu vrei să pari patetică. Şi să te târăşti după el. Doar eşti la Paris, eşti o tipă sexy şi o să cunoşti alţi bărbaţi, aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji.

Mă uit la ringul de dans şi nu văd pe nimeni nici măcar pe departe interesant. Of, Doamne, chiar trebuie s-o iau de la capăt cu jocul ăsta stupid? Să mă înţolesc cu ce am mai bun ca să impresionez cine ştie ce tip de la bar, să-l duc acasă, să mă culc cu el, să mă trezesc dimineaţa singură în pat şi tot aşa la nesfârşit? Ce naiba caut eu aici?

Dar pe urmă mă gândesc la Brooke. La Jeff, care făcea sex cu Brooke în timp ce eu îi purtam inelul. Şi dintr-odată motivaţia de a-mi face de cap la Paris îmi revine cu şi mai mare ardoare.

— Vrei să facem o încercare, să vedem cum ar merge chestia cu întâlnitul de noi tipi? o întreb pe Lexi.

— La naiba, sigură că da, fată.

Şi cu asta, comandăm câte o tequila, o dăm pe gât ca pe apă şi ne avântăm pe ring.

La mai puţin de zece secunde după ce am început să dansăm, doi francezi relativ atrăgători ne aruncă ocheade din capătul celălalt al sălii, apoi se reped, traversează ringul şi se apucă să se bâţâie în ritm cu noi. Sunt slăbănogi (ce surpriză!) şi au tunsori scurte, în stil militar. Lexi gravitează imediat spre cel cu părul închis la culoare şi-şi încolăceşte braţele în jurul său. Blondul se apropie de mine, mă prinde de mijloc şi mă trage spre centrul ringului de dans. Îmi aşez braţele pe umerii lui osoşi şi las toate gândurile negre din săptămâna trecută să-şi ia zborul, în timp ce efectul de amorţeală datorat alcoolului se instalează.

Dansez vreo două cântece cu tipul francez care s-a nimerit să se arate interesat de mine, și abia apoi îmi strigă la ureche:

— *Vous êtes française?*

Basul e atât de tare, încât în tot zgomotul abia dacă se poate deslușI și altceva.

— *Non, je suis américaine.*

— Oh, tu... vorbește engleza? Ești... ăăă... cum se zice... foarte drăguță.

Râd la replica asta tipică de agățat și el îmi strigă din nou:

— Vrei să bei ceva?

Mă ia de mână și mă conduce spre bar. Preț de o frântură de secundă, îmi aduc aminte cum Jeff m-a luat de mână și m-a condus spre bar în noaptea când ne-am cunoscut. Diferența e că acum nu simt fluturi în stomac.

Comandăm câte două shoturi de tequila și le dăm pe gât unul după altul. Apoi, Francezul Fără Nume mă conduce înapoi pe ring și începem cu adevărat să ne dezlănțuim. Își trece mâinile în sus și în jos peste spatele meu și se lipește de mine. Nici măcar nu-mi dau seama dacă e un dansator bun, pentru că tequila mi s-a urcat deja la cap. Și într-o clipită mă pomenesc cu buzele lui peste ale mele și ne sărutăm de parcă am fi singuri la mine în cameră și nu în mijlocul unui ring de dans aglomerat.

Îi arunc o privire lui Lexi, care dansează lângă noi cu celălalt Francez Fără Nume. Fac exact acelaşi lucru.

N-am nicio idee cum are să se termine chestia asta cu dansul şi sărutatul, dar e grozav să mă relaxez în braţele altui bărbat şi să uit de toate cele întâmplate.

Spre sfârşitul nopţii, Francezul Fără Nume îmi dezvăluie, în fine, cum îl cheamă.

— Frédéric, zice rânjind. Dar pe tine? mă întreabă, cu braţele încă înfăşurate în jurul mijlocului meu.

— Charlotte, mă bâlbâi eu chicotind.

— Ce nume super. Aşa frumooos. Şi tu eşti foarte frumoaaasă. Ce zici, putem să ne vedem săptămâna asta?

— Sigur, când eşti liber?

— Sunt ofiţer la poliţie şi lucrez ziua. Dar poate te văd noaptea? Îmi dai număr telefon?

Mâzgălesc numărul pe un şervеţel, apoi Frédéric se apleacă şi îmi dă un ultim sărut pasional. Ce romantic! Deşi nu pot să neg că mi-a plăcut.

— Acum mă duc să caut prieten al meu... dar o să-mi fie dor de tine, zice Frédéric şi se uită pofticios în jos la mine. După care îşi şterge o lacrimă imaginară de sub ochi şi murmură aproape ininteligibil: Eu lacrim fără tine.

Izbucnesc în râs. Pe bune — *eu lacrim*? Ce naiba vrea să se însemne asta? Că o să plângă fiindcă e nevoit să mă părăsească?

— Sunt sigură că o să fii bine, Freddy boy, îi spun și îl prind de mână, împingându-l spre colțul barului, unde Lexi și cu francezul ei continuă să se giugiulească de mama focului.

E clar, e cazul să plecăm acasă.

— Hmm, își drege glasul Frédéric, încercând să le atragă atenția.

Lexi se desprinde de sub buzele prietenului lui Frédéric și ne aruncă o privire piezișă. Dacă am mai fi întârziat un pic, probabil că ei doi ar fi fost invitați să părăsească localul pentru expunere indecentă. Tipul arată de parcă abia așteaptă să-i smulgă hainele de pe ea.

— *On y va?* îl întreabă Frédéric pe noul băiețaș-jucărie al lui Lexi.

— *Ouais*, răspunde tipul fără niciun chef, după care se avântă într-un nou sărut lung și pasional, asemănător cu cel pe care tocmai mi l-a dat Frédéric.

Cum Frédéric și cu mine ne-am terminat partida de giugiuleli și dans, ne foim și ne holbăm la barul încins, așteptând o eternitate ca cei doi porumbei în călduri să-și încheie numărul.

Într-un târziu, se despart din îmbrățișare și cei doi tipi pleacă. Un val de oboseală mă cuprinde în timp ce mă îndrept spre ușă împreună cu Lexi. Picioarele mă dor de mor. E timpul să mă întorc acasă și să mă culc.

— Bun, se pare că te-ai distrat bine. Ți-am spus eu că n-ai motive să-ți faci griji, zice Lexi și mă ia de braț.

Râdem și ne împleticim afară din bar, după care împărțim un taxi.

Efectele alcoolului dispar până să ajung înapoi la mine în cameră și dintr-odată nu mă mai simt obosită. Nu-mi place că m-am întors neînsoțită și că o să dorm singură. Adevărat, m-am distrat cu noul tip, însă scena de la bar mă face să mă simt și mai disperată, și mai singură. Mi-e dor de acasă. Mi-e dor de prieteni. Și mai mult decât orice, mi-e dor de sentimentul de siguranță pe care îl aveam alături de Jeff. Dar iată-mă aici, revenită în lumea celor singuri, agățând tipi necunoscuți în baruri, făcându-mi de cap cu oricine se află prin preajmă. Purtându-mă de parcă aș mai fi în colegiu. Dar ce altceva aș putea face?

Mă uit în oglindă. Fardul negru de pe pleoape s-a întins, rujul s-a șters și pungile de sub ochi au crescut, căpătând proporții epice. Arăt groaznic, ca o bețivă.

Ce naiba e cu mine?

Mă așez în fața computerului, în speranța să găsesc vreun mail de acasă care să-mi mute gândul de la senzația asta dureroasă de pustietate.

Și în capul listei din inbox dau peste un mesaj de la Jeff.

ŞAPTE
samedi, le 2 octobre

Când fostul îți bate la ușă,
încuie-ți inima într-un seif
și nu răspunde.

Charlotte,
Ce mai faci? Cum e la Paris? Sper că eşti bine. Mi-e dor de tine mai mult decât ţi-ai putea închipui. Îmi pare rău că nu mi-ai dat şansa să-ţi explic, poate că aşa am fi rezolvat lucrurile. Poţi să-mi trimiţi pe mail numărul tău de telefon, ca să te sun?
Am nevoie de tine, Charlotte.
Te iubesc,
Jeff

Dâre de transpirație mi se scurg pe față în timp ce mă holbez la ecran. Ce naiba e în capul lui? Doar n-a uitat că *el* e cel care m-a înşelat?

În acelaşi timp, sunt fericită că mi-a scris, că îi e dor de mine, că încă mă iubeşte. Îl iubesc atât de mult, nu îmi doresc nimic altceva pe lume decât să fiu cu el, să îi vorbesc, să-i simt braţele cuprinzându-mă. Orice, numai să dispară sentimentul de pustietate.

Şi totuşi, sunt încă furioasă pe el. Furioasă pe tot ce mi-a făcut şi pe mesajul lui total lipsit de sensibilitate. Trebuie să-mi văd de viaţa mea, să trec peste despărţirea noastră, dar, citind cuvintele lui pe ecran, îmi doresc să mă urc în primul avion spre DC şi să dau uitării toate lucrurile urâte care mi s-au întâmplat în ultima vreme.

Încep să tastez.

Dragă Jeff,
Mi-e tare dor de tine. Şi eu te iubesc. Mâine mă întorc acasă. Hai să uităm totul şi să o luăm de la capăt.
Cu dragoste,
Charlotte

Recitesc mailul, o dată, încă o dată, şi tânjesc să apăs pe butonul *send* ca să îmi şterg din minte totul şi să mă întorc la starea de lucruri de dinainte ca Jeff să mă rănească atât de tare. Totuşi, asta e situaţia — Jeff m-a înşelat, m-a făcut să sufăr mai mult decât oricine, iar în adâncul inimii ştiu că n-am cum să mă pot preface că nu s-a întâmplat nimic. Şterg mesajul şi o iau de la capăt.

Jeff,
După tot ce mi-ai făcut, cum poţi să îţi închipui că aş mai vrea să discut cu tine? Te rog, lasă-mă în pace.
Charlotte

***

A doua zi dimineața mă trezesc cu capul plesnind de durere. Mintea îmi fuge spre evenimentele de peste noapte. Paharele de tequila, Frédéric și, de parcă aș putea să uit, mailul de la Jeff. De cum îmi amintesc schimbul de mesaje, mă reped jos din pat și deschid computerul ca să văd dacă Jeff mi-a trimis vreun răspuns.

Nimic. Niciun mesaj. Știu, i-am scris să mă lase în pace. Totuși am sperat că-mi va răspunde. Vreau să se lupte pentru mine. Să nu accepte un refuz. Dar nimic altceva nu mă întâmpină la trezire decât durerea atroce din cap și liniștea din dormitor.

Înghit câteva pastile Aleve și dau pe gât două pahare cu apă în timp ce mă zgâiesc pe geam la aleea mărginită de copaci din spatele căminului meu. Frunzele tocmai au început să-și schimbe culoarea și priveliștea e și mai fermecătoare și frumoasă ca înainte. Deși asta nu mă prea încălzește.

De atât de multă vreme tânjesc să trăiesc și să studiez la Paris, și iată-mă acum aici, singură și nefericită în cel mai romantic oraș din lume. În plus, am pornit cu stângul cu *Madame* Rousseau. Vreau să cred că e o femeie de treabă, că mă va recomanda să fiu angajată la o școală minunată și că peste un an voi avea slujba la care am visat dintotdeauna, profesoară la Paris. Dar după ce am dezamăgit-o și după conversația pe care am avut-o cu ea după aceea, nu-mi fac prea mari speranțe.

Mă uit la ceas: s-a făcut două după-amiaza. Nu-mi vine să cred că am dormit așa de mult. Iau mobilul ca să verific dacă n-am ratat vreun apel, dar văd în schimb că am un mesaj. De la un număr pe care nu îl recunosc. Citesc textul:

> Te-am sărutat baby. Iubesc fata americană. Alte sărutări săptămâna asta. Te sun curând. Sper că ai avut noapte bună.

Izbucnesc în râs. Nu-i nicio îndoială, mesajul este de la Frédéric. Nimic nu te poate înveseli mai tare ca un mesaj amuzant de la un francez întâlnit întâmplător. O sun imediat pe Lexi.

— Bună, scumpo, zice Lexi, căscând în telefon. Sunt mahmură, dar a meritat. Tipul sărută fabulos. Tu cum te simți?

— Și eu sunt obosită. De-abia m-am trezit. Apropo de tipi, tocmai am primit un mesaj de la al meu. Stai să ți-l citesc.

Îi citesc mesajul și râdem amândouă isteric la telefon.

— Ai face bine să te obișnuiești. Eu am salvat în memoria telefonului o grămadă de mesaje absurde de la băieți străini. Tipul tău arăta totuși destul de sexy. Te mai vezi cu el dacă te sună?

— Cred că da. E un tip amuzant, nu că mi-aș aminti mare lucru. Dar acum orice mi-ar prinde bine, așa că sunt deschisă la nou.

— Da, sigur, după câte ai pătimit din pricina fostului, e clar că tot ce-ți trebuie e un tip sexy. Biata de tine, cum rezişti?

— În general bine, aş zice. Am totuşi momente în care îi duc dorul şi-mi vine să dau totul uitării şi mă întorc la el, în State. Dar ştiu că nu pot să fac asta şi sunt convinsă că lucrurile o să meargă bine aici, mint eu un pic.

Nu sunt deloc sigură că o să fiu bine sau că senzaţia chinuitoare din stomac o să mă părăsească vreodată. Ceea ce ştiu însă e că n-o să mă întorc la Jeff. Sunt ranchiunoasă din fire, iar trădarea e una din ofensele peste care n-am fost niciodată capabilă să trec. Dacă m-aş întoarce la el, i-aş reproşa mereu trădarea.

— Ai dreptate, scumpo, continuă Lexi. Numai c-o să-ţi ia ceva timp. Dar, gândeşte-te, acum mă ai pe mine şi o să facem amândouă ravagii la Paris, aşa că nu-ţi face griji, mă linişteşte ea.

— Mersi, Lexi. Care-i treaba cu tine şi Benoît? Aţi mai ieşit împreună?

— Mda, ne-am mai văzut. Dar nu e nimic serios între noi. Oricum, amândoi ieşim şi cu alţii. Nu sunt genul de fată care să iasă cu un singur tip. Mie îmi place să mă distrez, înţelegi? Nu are niciun rost să te legi de cineva, când pot să ţi se întâmple tot felul de porcării, aşa cum ai păţit tu — sper că nu te superi.

— Deloc. Ai perfectă dreptate. Bărbaţii sunt buni pentru sex şi... cam atât!

— Văd că ai priceput, fată. Şi, după cum ţi-am spus, ăsta e singurul lucru la care Benoît chiar se pricepe. Şi sunt convinsă că nici Luc nu-i de lepădat.

— Chiar aşa, crezi că e bun la pat? o întreb, amintindu-mi că în seara asta urmează să mă întâlnesc cu Luc la cină.

— O, sunt absolut sigură. Nu te-ai uitat la fundul lui? Nu-l lăsa să-ţi scape! E clar, tipul te place.

— Păi, m-a invitat la cină diseară. Gătește el. Măcar o să-mi abat gândul de la altele.

— Vezi, ce ţi-am spus eu? Treaba e ca şi făcută. Acum trebuie să închid, dar vreau să-mi povesteşti în amănunt tot ce se întâmplă diseară. Şi hai să ne vedem din nou. Pa, Charlotte.

Lexi e o femeie nestăpânită. Mult mai nestăpânită decât Katie sau oricare altă amică de-a mea. Dar o prietenă care se fereşte de relaţiile serioase e tot ce-mi trebuie în clipa asta.

Mă gândesc la ceea ce mi-a spus Lexi despre Luc. Mă întreb cum de ştie că e bun la pat. Poate că nu e decât un zvon care circulă între prieteni..., dar n-aş fi deloc surprinsă să aflu că s-a culcat cu el la un moment dat. Pe de altă parte, Lexi nu pare genul lui Luc. Nu că l-aş cunoaşte suficient de bine... sau cât de cât. În fine, nu contează. Ceea ce trebuie să fac e să mă concentrez pe un pic de distracţie cu el în seara asta şi pe viaţa mea. Adevărat, Jeff şi cu mine abia ne-am despărţit, dar ce rost ar avea să zac şi să-mi plâng singură de milă când

știu că n-o să mă mai întorc la el? Așa că mă hotărăsc să mi văd de treburile mele și să încep să mă aranjez pentru întâlnire. Dar mai întâi vreau să verific ce noutăți sunt pe blog.

Văd cu surprindere că am cinci comentarii noi. Trei de la amice și două de la niște tipe pe care nu le cunosc. Toate cinci sunt pe aceeași lungime de undă cu mine. O femeie pe nume Jill din Indiana a comentat astfel prima mea postare:

„Blogul ăsta e mai bun ca orice carte de autoperfecționare. Continuă cu relatarea aventurilor și cu sfaturile. O să trimit linkul tuturor prietenelor mele. Am impresia că știi ce spui. Abia aștept să-ți citesc viitoarele postări."

O altă tipă, K.T. din New York, îmi scrie:

„Tocmai am aflat că iubitul meu de șase ani s-a culcat în ultimul an cu o altă femeie. Sunt distrusă. Una din prietenele mele mi-a forwardat linkul la blogul tău. Ideea îmi place la nebunie — cum să te comporți ca un bărbat, cum să îl bați la propriul joc. Absolut de acord cu tine. Și rezistă — știu ce mult suferi."

Inspirată de noile mele prietene on-line, tastez o nouă postare:

> Regula nr.1: Nu vă fie rușine și tratați totul ca pe o joacă.
> Tipii excitați și beți sunt dispuși să agațe practic orice femeie într-un bar, să le recite texte dulcege, să fie respinși și să încerce din nou. N-au pic de rușine.

Pentru ei, tot ce contează e să adune cât mai multe puncte.
Şi voi, doamnelor, puteţi face acelaşi lucru, dar, desigur, cu acea fineţe pe care niciun bărbat nu o are. Nu vă temeţi să discutaţi cu un tip drăguţ într-un bar. La urma urmei, dacă vă tratează cu lipsă de respect, înseamnă că nu merită să vă bateţi capul cu el. Şi reţineţi, nu vă pasă dacă îl veţi revedea sau nu. Schimbaţi-vă modul de viaţă pentru a întâlni tipi noi şi nu vă aşteptaţi ca vreunul din ei să fie Alesul. Oricum, ce naiba înseamnă asta? Eu, una, ştiu că nu am cunoscut un asemenea tip.

Regula nr. 2: Rezistaţi oricărei tentaţii de a vă întoarce la foştii iubiţi ticăloşi.
Pentru asta, va trebui să urmaţi lecţia nr. 1 de mai sus. Dacă veţi sta în casă plângând după vremurile bune de odinioară, fostul va prinde ocazia să se furişeze înapoi în viaţa voastră. Şi asta e periculos. Pentru a respinge un astfel de atac, va trebui să ieşiţi cu alţi tipi. Credeţi-mă, după ce trădătorii vor avea suficient timp la dispoziţie pentru a cântări consecinţele greşelilor lor, se vor târî înapoi la voi şi vă vor implora să îi iertaţi.
N-o faceţi. Nu cedaţi.

Regula nr. 3: Protejaţi-vă inima cu orice chip.
După ce vă veţi pune fostul iubit la punct, veţi continua probabil să speraţi în taină că va lupta pentru voi. În aceste momente de disperare, amintiţi-vă că el e cel care a renunţat la voi înşelându-vă şi că, deşi suferiţi mai mult decât aţi crezut că e omeneşte posibil, protejarea inimii trebuie să rămână prioritatea voastră numărul unu. Să nu-i permiteţi să vă abată din drum. Nu vă lăsaţi copleşite de emoţii.

OPT
samedi, le 2 octobre

Întotdeauna ia cu tine o caserolă
când te întâlnești cu un tip la cină —
niciodată nu știi când va trebui
s-o iei la picior.

La șapte fix sunt gata de cină. Mi-am pregătit o ținută casual dar sexy. Port perechea mea preferată de blugi, asortată cu un maiou roz-deschis care îmi dezvăluie decolteul. Fără falsă pudoare. E vremea să trec la fapte.

Parcurg cei cinci pași pe coridor și bat la ușa lui Luc. O boare de unt și sos de roșii se revarsă pe lângă mine în clipa când chipul lui zâmbitor apare în prag.

— *Salut, Charlotte,* zice cu un glas dulce și mă sărută pe obraji.

Dumnezeule, Luc arată absolut superb. Ce-ar fi să sărim peste cină?

— *Salut, Luc,* îi răspund, întorcându-i sărutul.

Camera lui Luc e mult mai spațioasă ca a mea. Seamănă mai degrabă cu o garsonieră decât cu un

dormitor de cămin. A împărțit spațiul în două, o zonă de living cu canapea și o mică masă de bucătărie, și un dormitor, cu un pat adevărat (nu o saltea de plastic de pătuț pentru copii, ca al meu). Pereții goi și combinația limitată de culori denotă că e o locuință de burlac, dar totul e curat și confortabil și miroase a busuioc, usturoi și a colonia folosită de Luc. Îmi place.

Îmi toarnă un pahar de vin roșu și mă conduce spre masa de bucătărie minusculă, unde mă invită să mă așez. A pregătit linguini cu roșii proaspete și mozzarella, o salată frumos colorată și pâine cu usturoi și brânză. Sunt impresionată. Majoritatea bărbaților pe care îi cunosc sunt complet neajutorați în bucătărie.

— Pare delicios, zic în timp ce inhalez aroma mâncării. Îmi place la nebunie bucătăria italiană.

— Da? Îți plac... ăăă... pastele? Mă bucur. N-am știut ce-ți place, dar m-am gândit că... e o idee bună.

Ridică paharul și ciocnim. Îmi aruncă un zâmbet cald. E un tip așa drăguț, deloc încrezut sau snob. Nici că-mi puteam dori o alternativă mai bună după dezastrul cu ruperea logodnei.

— Deci, Charlotte, ai mai locuit în Franța, nu-i așa?

— Da, am locuit la o familie din Lyon timp de un semestru, în timpul colegiului.

— Da? Am rude în Lyon. E un oraș frumos, nu crezi?

— Da, mi-a plăcut la nebunie. Abia aştept să îl revăd anul ăsta... dar nu ştiu sigur când o să pot să merg. Chestia asta cu studenta săracă nu prea se potriveşte cu ideea de a călători prin Europa.

— Ştiu. Şi eu sunt un student sărac. Acum îmi iau masteratul în educaţie. Vreau zǎ devin profesor, ca tine. De-asta locuiesc acum aici la cămin.

— O să-ţi placă să predai şi sunt convinsă că o să te descurci de minune. Cu toate că am impresia că eşti un pic cam prea bătrân pentru viaţa la cămin, îl iau eu peste picior.

— Ha-ha. Mda, cred că sunt cam bătrân.

— Câţi ani ai? îl întreb în timp ce savurez o înghiţitură de linguini cu busuioc.

— Douăzeci şi nouă. O să împlinesc treizeci în martie. Dar tu?

— Nu ştii regula? Niciodată să nu întrebi o femeie câţi ani are.

— Ce regulă stupidă. Hai, spune-mi.

— Glumeam. Şi eu cred că e o regulă stupidă. Am douăzeci şi cinci.

— Ce tânără eşti. Doar douăzeci şi cinci?

— De ce? Crezi că arăt mai în vârstă?

— Nu, nu, doar că viaţa era atât de diferită la douăzeci şi cinci de ani, zice Luc şi se uită câteva clipe în gol.

— Ce făceai la douăzeci şi cinci de ani? îl întreb eu, curioasă.

— Ăăă... locuiam într-un apartament drăguț din arondismentul 6, lucram în finanțe și făceam bani buni.

— Sună bine. Pun pariu că ieșeai mult în oraș — și că ai frânt inimile multor fete, flirtez eu, sorbind din vinul meu preferat cu aromă de prună.

— De fapt, nu, zice Luc, foindu-se stânjenit pe scaun.

— Nu? întreb eu, curioasă să văd unde o să ajungem cu conversația.

— Nu. Eram căsătorit.

Ei bine, da, cu asta chiar că mi-a închis gura. Nu prea știu ce să spun. Dar, bineînțeles, ca femeie ce sunt, vreau să aflu *tot*.

— Zău?

— Da.

Ochii lui Luc alunecă de colo-colo, evitându-mi privirea.

— Și... acum... mai ești căsătorit? arunc eu întrebarea, pentru orice eventualitate.

— *Mais, non*. Sigur că nu.

Sigur că nu, pentru că toate căsătoriile se sfârșesc cu divorțuri, de asta.

— Am înțeles. Și de cât timp ești singur?

Luc se scoală de la masă și ia sticla de vin.

— *Un peu plus?*

— Sigur, mersi.

— Am vorbit de ajuns despre mine. Cum îți place Parisul? mă întreabă în timp ce-mi umple paharul.

Cred că nu mai vrea să discute despre el însuși.

Se pare că pe moment n-o să mai obțin informații savuroase de la Luc. Deși aș vrea să aflu toate detaliile (de pildă: Cum o cheamă pe fosta ta soție și cu ce se ocupă? Unde locuiește? De ce ați divorțat? Din vina ta sau a ei?), îmi reamintesc că nu mi-am propus să mă implic emoțional. Mă aflu aici doar ca să mă distrez. Așa că, deși instinctul mă îndeamnă să-l iau la întrebări (sau să o iau la goană), mă reazem mai bine în scaun, mă relaxez, savurez al doilea pahar cu vin și continui conversația.

— Acomodarea a fost un pic cam dificilă, dar cred că o să-mi placă să...

Telefonul lui Luc mă întrerupe. Se uită la numele apelantului, ridică din sprâncene, exact așa cum a făcut și seara trecută la bar, și zice: *„Excusez-moi, Charlotte,* trebuie să răspund." Apoi se repede pe hol, lăsându-mă singură în cameră.

Ce naiba se întâmplă cu individul ăsta? Mai întâi îmi mărturisește că a fost însurat, apoi țâșnește pe ușă ca să răspundă altui apel misterios. Mă întreb dacă nu are, cumva, obligații.

Mă holbez prin încăpere, în căutarea unor dovezi privind existența unei alte femei în viața lui. Cum politica mea de acum este una de totală neimplicare într-o relație, nu m-ar deranja să se vadă cu alte femei,

dar ceea ce mă irită e că trebuie să răspundă la telefon în timpul cinei cu mine. Mă plimb în jurul camerei, în căutare de indicii, dar nu găsesc nimic. Poate că nu vorbește la telefon cu o altă femeie, dar atunci de ce nu a răspuns de aici, dinăuntru? Sau, și mai bine, de ce nu a ignorat apelul și nu a sunat el mai târziu?

După câteva minute, mă apropii de ușă și trag cu urechea la conversația de pe hol. Îi aud vocea înfundată, vorbește repede în franceză. Tonul nu pare prea vesel. Nu deslușesc ce spune și nici nu vreau să mă surprindă așteptându-l la ușă, ca o nebună.

După zece minute, revine cu o expresie exasperată pe față.

— E totul în regulă? îl întreb în timp ce el întinde mâna, își ia paharul de vin și soarbe lacom o înghițitură mare.

— Da, da, totul e în regulă, răspunde neconvingător.

— Vrei să-mi povestești ce se întâmplă?

— Nu, totul e în regulă, repetă, de data asta pe un ton mai ferm. Numai că trebuie zăplec.

— Trebuie să pleci?

— Da. Îmi pare rău. Trebuie zăplec. Dar îți mulțumesc că ai venit la cină. Sper că ți-au plăcut pastele. Data viitoare discutăm mai mult.

Nici n-am apucat să-mi termin pastele. Mă întreb dacă mă lasă să iau restul la pachet.

— O... atunci bine, zic eu și dau să strâng farfuriile.

— Poți zăi le lași, le strâng eu mai încolo. Acum chiar trebuie zăi plec.

— Scuze. Bine, mersi pentru cină. Ne vedem.

Îmi deschide ușa și, în loc de o noapte întreagă de sex sălbatic franțuzesc, îmi oferă două *bisous* pe obraji, după care mă împinge ușurel afară.

Mă întorc la mine în dormitor și mă arunc, total confuză, pe pat. Tocmai *de asta* nu vreau să mă implic emoțional, nici cu el, nici cu vreun alt tip.

NOUĂ
lundi, le 4 octobre

Nimic nu se potrivește mai bine
cu sexul decât un tip super
care te hrănește cu ciocolată.

Luni am primele cursuri la Sorbona. Deși am studiat la o universitate franceză, la Lyon, în timpul semestrului petrecut în străinătate, Georgetown a fost cel care a organizat programul, așa că am avut o echipă întreagă care să mă ajute să navighez prin haoticul sistem universitar francez.

Astăzi am totuși un nod în gât la gândul că mă voi prezenta complet singură la o universitate străină. Nimeni, de data asta, care să mă ghideze prin experiența studiilor în străinătate..., nimeni cu excepția lui *Madame* Rousseau, și nu sunt deloc sigură cât de dornică va fi ea să mă sprijine după ce am scos-o din minți.

Am palmele asudate și inima îmi bubuie în piept când ies din stația RER Luxembourg și o iau spre nord pe Boulevard St. Michel. Voi studia la Université de la Sorbonne Nouvelle, Paris III, în cadrul programului

Enseignement du FLE (Français Langue Étrangère), adică învățarea predării francezei ca limbă străină. Sunt o mulțime de facultăți răspândite prin tot Parisul, dar aceasta are o locație de primă clasă. Se află între Grădina Luxembourg și Panteon, în arondismentul 5, la mică distanță de Sena și Catedrala Notre Dame și la numai câteva cvartale de barul acela superanimat la care m-a dus Lexi vineri seara.

Fac la dreapta pe Rue Soufflot, aceeași stradă pe care am mers în drum spre bar, și văd că atmosfera e cu totul alta în timpul zilei. Angajați și studenți circulă de colo-colo, cu ziare și baghete sub braț. S-a zis cu grupurile agresive de francezi care flirtează cu orice fată. Parizienii stau acum așezați singuri la mesele de pe trotuar ale cafenelelor, sorb espresso din ceșcuțe și ciugulesc din croasanți pufoși.

Trec pe lângă o *boulangerie* și trag în piept aroma dulce de pâine franțuzească proaspăt scoasă din cuptor, apoi îmi ridic capul spre cerul albastru de toamnă și mă simt ceva mai calmă. Mă aflu la Paris, cel mai frumos oraș din lume, și sunt pe cale să-mi împlinesc cel mai drag vis. E vremea să-mi las nervozitatea deoparte și să savurez momentul.

Mă îndrept către clădirea masivă a Panteonului, apoi cotesc la stânga pe Rue Saint-Jacques. După ce depășesc câteva blocuri, văd doi ofițeri de poliție înarmați care păzesc intrarea la facultatea unde am programate

cursurile. Sau cel puțin așa cred, că aici trebuia să vin. Dar ce-i cu armele astea uriașe?

Mai verific o dată adresa pe care am mâzgălit-o pe o foaie de hârtie. 46 Rue Saint-Jacques. Aici e. Zâmbesc și mă apropii de paznici.

— *Carte d'étudiant, s'il vous plaît,* spune impasibil ofițerul mai scund.

Vor să le arăt legitimația de student, numai că e o mică problemă. Încă nu o am. Și cum o s-o pot căpăta dacă nu mă lasă să intru?

Scotocesc prin geantă și scot permisul de conducere din DC.

Tipul mai înalt îl privește suspicios.

— *Vous n'avez pas votre carte d'étudiant?*

— *Pas encore. Je suis désolée, Monsieur.*

După ce îi informez, cu regret, că încă nu am primit legitimația de student, le zâmbesc cât pot eu mai dulce și polițistul cu aer fioros mă lasă să intru. Ura!

Urc cele trei trepte șubrede de la intrare și mă gândesc la perioada în care am studiat la Lyon. Acolo nu am văzut niciodată polițiști înarmați păzind ușa. Ce ciudat.

Crăp ușa sălii de clasă, arunc o privire înăuntru și răsuflu ușurată: am ajuns prima. Mă așez la una din băncile lungi din lemn și în clipa când îmi scot caietul din geantă, o tipă super-slăbănoagă, cu păr castaniu-deschis până la umăr și ochi mari verzi intră și se

așază lângă mine. Mă privește și îmi aruncă un zâmbet șovăitor.

— *Bonjour,* îi surâd eu amical. *Je m'appelle Charlotte, et vous?*

— *Je suis Fiona...* Spune-mi, nu cumva vorbești englezește? mă întreabă ea cu un puternic accent britanic.

— Ba da.

— Of, slavă Domnului!

Încordarea îi dispare și oftează ușurată.

— Am emoții mari. Dar tu? o întreb pe Fiona, în a cărei prezență mă simt imediat în largul meu.

— Da! șoptește ea în timp ce cercetează din ochi sala. Am ajuns la Paris săptămâna trecută și am emoții mari, mai ales că a trebuit să vin singură la ore.

— Și eu sunt singură, îi mărturisesc, simpatizând cu ea. Am mai studiat în Franța, dar în cadrul programului de studii în străinătate din colegiu, așa că am venit aici împreună cu alte câteva fete. Dar n-am fost niciodată singură la Paris.

— Nici eu. Faci toate cursurile FLE în semestrul ăsta?

— Da, așa am de gând. În ultimii trei ani am predat franceza la un liceu din DC, dar am vrut să mă perfecționez, înțelegi?

— Sigur că da. După ce am terminat facultatea, am predat și eu doi ani, după care am vrut să-mi iau masteratul și am avut opțiunea de a veni aici pentru niște

cursuri care vor fi luate în calcul la definitivat. Dar nimeni altcineva din cadrul programului meu nu face cursurile în acelaşi timp cu mine, aşa că sunt complet singură aici.

— Măcar acum ne avem una pe cealaltă, spun eu. Vrei să bem o cafea după ore?

— Grozav, îmi zâmbeşte Fiona în timp ce profa intră şi ora începe. Gata, am pornit, adaugă ea, scoţând un mic chicotit.

Sala s-a umplut între timp cu ceea ce pare a fi un amestec de studenţi francezi (îi recunosc după penarele şic), câţiva vorbitori de engleză, plus alţi studenţi din diferite ţări. Încep să mă relaxez. Asta e ceea ce mi-am dorit întotdeauna să fac şi acum visul mi se împlineşte, în sfârşit. Dracu' să-l ia pe Jeff. N-am nevoie de el ca să mă simt bine la Paris.

Profa e o franţuzoaică minionă care vorbeşte rar şi apăsat. Pare drăguţă dar severă şi nu pierde vremea, intrând direct în miezul problemei. Simt că o să-mi placă foarte tare.

Fiona şi cu mine petrecem ora de curs luând notiţe ca apucatele, ceea ce face ca timpul să treacă uşor. Înţeleg tot ce spune profa, lucru care mă face să mă relaxez şi mai tare. Predarea limbii franceze la liceu nu a însemnat în mod necesar că mi-am perfecţionat zi de zi capacitatea de vorbire şi ascultare în această limbă. Am tot repetat „bună, mă numesc..., ce mai faci?, de unde eşti?" şi aşa mai departe. Aşa că sunt uşurată să văd că

nu mi-am pierdut cu totul abilitatea de a înțelege franceza la nivel avansat.

După ore, Fiona și cu mine o luăm pe Boulevard St. Michel și ne oprim la o cafenea mică și simpatică numită Paul.

— *Un café et un pain au chocolat, s'il vous plaît,* comand eu.

— *Un pain au chocolat et un café pour moi aussi,* adaugă Fiona.

— O, văd că te dai în vânt după *pain au chocolat,* scot eu un chicotit.

— Pe bune, mănânc întruna de când am venit aici, zice Fiona și se relaxează rezemându-se de spătarul scaunului.

— Deci înțeleg că ești din Anglia, nu? o întreb eu.

— Îhî. Din Liverpool. Pe urmă m-am mutat la Londra, ca să merg la facultate. Am predat vreo doi ani la un liceu îngrozitor din oraș, pe urmă iubitul meu, cu care eram împreună de cinci ani, m-a părăsit pentru o altă femeie și atunci am realizat că duceam o viață de tot rahatul. Așa că am demisionat și m-am întors la studii, ca să-mi iau masteratul. Încă mai sufăr după el, dar sper că la Paris o să-mi fie mai bine. Doamne, ce mai îmi turuie gura! N-ai vrut decât să afli dacă sunt sau nu din Anglia, așa că răspunsul meu este da, sunt.

Se înroșește și râde nervos.

— Nu-ți face griji, Fiona, înțeleg perfect, spun eu și o pun la curent pe scurt cu dezastrul întâlnirilor on-line.

— O, Doamne, ce *îngrozitor* trebuie că te simți! Și totul nu s-a petrecut decât acum o săptămână! A trecut un an de când Andrew s-a despărțit de mine și încă nu mi-am revenit. Nici nu vreau să mă gândesc prin ce treci tu acum.

— Da, sunt ca vai de capul meu și furioasă la culme. Dar am un blog prin care țin legătura cu alte femei care au trecut prin experiențe similare, spun eu, dornică să schimb subiectul.

Nu merită să-mi mai bat capul cu Jeff.

— Cred că e interesant. De când nenorocitul ăla m-a părăsit, n-am avut energia nici măcar să ies cu cineva în oraș. Mi-a frânt inima, dar tot mă trezesc că îi compar cu el pe toți bărbații pe care îi întâlnesc.

— Ei, o să revenim la treaba asta, avem timp. Știi, am cunoscut o tipă, o cheamă Lexi, și săptămâna trecută am ieșit cu ea la un bar și ne-am distrat de milioane, plus că am cunoscut niște tipi drăguți. Ce-ar fi să vii și tu cu noi data viitoare?

— Știu și eu... ? Nu prea sunt genul care umblă prin baruri... dar da, presupun că ar trebui să ies mai mult și să cunosc oameni noi. Ar fi păcat să fiu la Paris și să stau tot timpul cu nasul în cărți.

Fiona îmi zâmbește cald, relaxându-și umerii.

Trebuie neapărat să-mi citească blogul. Îmi fac o notă în minte să-i trimit mai târziu linkul. După un an, încă îi mai e gândul la fostul iubit. A naibii să fiu eu dacă o să-mi pierd vremea plângând după Jeff.

Sorbim împreună din *café* și ne devorăm croasanții pufoși umpluți cu ciocolată neagră topită, în timp ce pălăvrăgim în continuare. După o vreme, îmi dau seama că Fiona e mult mai puțin experimentată și mai rezervată în privința bărbaților decât mine sau Lexi, dar că e o tipă dulce și înțelegătoare. Empatizez total cu ea în privința despărțirilor. Sigur, se pare că avem modalități diferite de a trece peste situație, dar amândouă știm ce înseamnă să ai inima frântă, și asta ne apropie.

— Ai vreun plan pentru după-amiază? o întreb.

— Nu. Ești prima persoană pe care am cunoscut-o aici, așa că viața mea socială e pe moment aproape inexistentă, glumește ea.

— Vrei să facem o plimbare prin oraș? N-am apucat să-l vizitez de când am venit, săptămâna trecut. Între adaptarea la noul fus orar, încercarea de a-mi reveni după despărțire și ieșirile seara în oraș, nu mi-am făcut timp pentru explorare.

— Sună bine. Încotro?

— Hai să ne plimbăm pe chei.

— Perfect.

O luăm pe Boulevard St. Michel către Sena și ajungem în Place St. Michel, acolo unde Luc și cu mine am

coborât din tren în prima mea seară la Paris. Zăresc din nou tendele galbene ale librăriei *Gibert Jeune* și adulmec aromele delicioase de brânză, pâine, ciocolată și cafea care plutesc dinspre cafenelele aglomerate de pe trotuar. Cotim la stânga, ferindu-ne de cohortele nesfârșite de turiști ce-și etalează cu mândrie borsetele-marsupiu, apoi o luăm către Quai des Grands Augustins, admirând priveliștea soarelui care se oglindește în apa sclipitoare în timp ce traversăm Pont Neuf, unul dintre cele mai celebre poduri din Paris.

Continuăm de-a lungul cheiului, pălăvrăgind întruna, și în curând ajungem la Pont des Arts, un mic pod pietonal fermecător care traversează Sena către Luvru.

— Dumnezeule, ce frumos e, spune Fiona când trecem alene peste pod și aruncăm un ochi spre picturile artiștilor. Unde altundeva pe lume poți să mai admiri lucrări de artă expuse în aer liber după ce te-ai îndopat cu croasanți cu ciocolată?

— Nicăieri, răspund eu.

Și atunci am o revelație — sunt la Paris. *Paris!*

De atâta timp îmi doresc să mă întorc în Franța și acum iată-mă, în fine, aici. Când am ajuns la Paris, cu o săptămână în urmă, mi-a fost teamă că tot ce voi avea energia să fac va fi să mă încui la mine în cameră și să plâng după Jeff. Dar ce rost ar fi avut să vin aici dacă aș fi continuat pe calea asta jalnică? Plimbarea prin Paris

din după-amiaza asta îmi amintește de ce iubesc Franța atât de mult și de ce am luat decizia corectă — oricât de înnebunită am fost după ruperea logodnei.

Continuăm să mergem pe malul fluviului până la Tour Eiffel. Mă minunez în fața construcției masive și un fior incitant mă cuprinde. Nu-mi pasă că francezii consideră monumentul ăsta cam kitsch — pe mine mă face să mă simt ca o fetiță la un carnaval.

Traversăm Sena și trecem pe sub turnul din Champ de Mars, un câmp imens plin de turiști și localnici care beau și mănâncă la soare. Găsim un loc liber pe iarbă, ne întindem pe spate și ne holbăm în sus la cerul albastru și la norii albi pufoși care ating în drumul lor vârful Turnului Eiffel. În timp ce admir priveliștea, telefonul bipăie. Scotocesc după el în geantă și, spre surprinderea mea, văd că mesajul e de la Luc.

Vrei să ne uităm la un film diseară?

Nu am nimic altceva de făcut și, în ciuda comportamentului său dubios, vreau să-l revăd. E al naibii de arătos — numai gândul la zâmbetul lui dulce și țepii sexy din bărbie mă face să simt fluturi în stomac. În plus, trebuie să adun cât mai multe povești pentru blog. Așa că răspunsul nu poate fi decât unul: da.

Tastez iute:

OK, la ce oră?

Luc îmi răspunde prompt:

7, aduc eu DVD-ul.

Entuziasmată, tastez:

Bine. Ne vedem atunci.

Fiona a adormit pe iarbă, aşa că nu a observat schimbul de mesaje. Am tot timpul din lume să-i povestesc despre Luc. Nu vreau ca noua mea prietenă să-şi facă o impresie greşită despre mine — abia ieşită dintr-o relaţie serioasă şi gata, încă din prima săptămână la Paris, să umblu cu un alt tip — şi unul divorţat, pe deasupra. Nu că ceva s-ar fi întâmplat între noi după ce a tot răspuns la telefoanele acelea misterioase. Să sperăm că în seara asta lucrurile o să stea cu totul altfel.

La ora şapte, Luc îmi bate la uşă. Mă salută cu obişnuitele *bisous*, apoi îmi oferă o ciocolată imensă.

— Îţi place *le chocolat*, nu-i aşa? mă întreabă el dulce.

— Sigur că da. Mersi, eşti foarte drăguţ.

— Cu plăcere. Ăăă... am adus... am adus... filmul.

— Bine. Nu am televizor, dar dacă vrei, putem să ne uităm la el pe laptop.

— *Oui*, da, foarte bine.

Introduc DVD-ul, torn câte un pahar de vin roșu pentru fiecare, apoi încercăm amândoi să ne facem comozi pe pătuțul tare.

În timp ce se derulează genericul, Luc mă ia de mână și-mi spune:

— Ascultă, Charlotte, îmi pare rău pentru seara trecută. Am fost nepoliticos. Vreau zău-mi cer scuze.

— Nu face nimic. Uneori intervin lucruri neprevăzute. Nu-i nimic.

— Da, știu, numai că... Se holbează în jos, la paharul cu vin, apoi se uită la mine cu o figură gravă. Vreau zău petrec mai mult timp cu tine și îmi placi foarte mult... așa că vreau zău-ți spun ceva.

O, nu. Nici vorbă. Doar nu vrea să-mi declare că vrea să se implice într-o relație stabilă cu mine? Sau poate că e încă însurat? Orice ar fi, n-am chef să-l ascult. Tot ce vreau e să mă distrez. Să cunosc bărbați arătoși și fermecători și să mă distrez cu ei. *Nu* să port discuții serioase.

Așa că în loc să-i acord timpul necesar pentru a-mi mărturisi ce îl frământă, mă aplec și-l sărut cât de pasional pot. Simt că e la început surprins, dar apoi își revine și-mi întoarce favoarea.

— Dar, Charlotte..., dă el să spună, retrăgându-se.

— Șșt, îl opresc și-mi apăs un deget peste buzele lui. Nu vreau să-ți faci niciun fel de griji.

Mă aplec și îl sărut din nou și corpul lui se destinde, lipit de al meu. Tipii sunt atât de ușor de dus de nas.

După ce savurez atingerea buzelor lui preț de câteva minute, mă retrag și îl privesc intens în ochi.

— Bun, așadar, Luc, am auzit că ești bun la pat. E adevărat? îl întreb.

De data asta n-am să mai las telefonul să-mi strice seara.

Râde și răspunde:

— Depinde. Cine ți-a spus asta?

— Nu contează... am auzit zvonul de curând, îi răspund în timp ce îi arunc un zâmbet cochet.

— Păi, recunosc, zunt foarte bun în dormitor, rânjește el cu gura până la urechi.

— Va trebui să-mi dovedești.

Din fericire, am reușit să-i abat gândul de la „discuție" și, încântată să am un francez sexy la mine în pat, îl las pe Luc să-mi scoată topul și blugii și aproape că-i sfâșii tricoul și-i trag pantalonii jos.

Luc se oprește o clipă și îmi azvârle o privire șireată.

— Ești sigură că vrei zǎ afli dacă zunt bun la pat, așa cum ai zis?

Râd la auzul accentului său adorabil.

— Da, sunt sigură că vreau să aflu. Chiar acum, îi răspund, agățându-mă de boxerii lui.

Luc îmi scoate lenjeria și îmi desface sutienul cu ușurința unui profesionist, în timp ce eu îi smulg, cu mai puțină grație, boxerii. Scotocește în buzunarul de la blugi și scoate un prezervativ. Dar în loc să și-l pună imediat, îl lasă pe noptieră și mă înfășoară în trupul lui

subțire, bronzat. Îmi mângâie sânii cu mâinile lui puternice și mă sărută pe gât, trimițându-mi fiori pe șira spinării. Pe urmă îngenunchează deasupra mea și mă sărută cu putere pe buze, în timp ce mâinile îi rătăcesc pe stomacul meu și mai jos, până ce mă face să tremur de plăcere. Dintr-odată simt că nu mai pot rezista. Îl doresc. Întind brațul după prezervativ și i-l vâr în mână. Rânjește, se întoarce pe o parte și abia dacă apuc să-mi trag răsuflarea, că e din nou peste mine și în mine.

Fiori mă trec prin tot corpul când continuă să-mi sărute fiecare centimetru de piele. Mă prinde de mâini și mi le ține ridicate deasupra capului, mișcându-se cu putere în mine. Pe urmă mă răsucește deasupra lui și-și trece palmele peste șoldurile și sânii mei, lăsându-mă să alunec încet în sus și în jos.

Lexi nu m-a mințit. Bărbatul ăsta chiar știe ce face.

E însă mai mult decât atât. E ceva diferit în felul în care mă atinge. În privirea lui. O anumită intensitate. O sclipire pe care nu am mai văzut-o la niciun alt bărbat.

Nu-mi dau seama dacă e vorba de mișcările lui abile, probabil tipic franțuzești, ori dacă ceea ce simt e că între noi s-a înfiripat o legătură unică, dar indiferent care e cauza, Luc mă excită atât de tare încât am orgasm după numai câteva minute. Continuă, făcându-mă să-mi schimb mereu poziția, de fiecare dată cu scopul de a-mi produce cât mai multă plăcere, strângându-mă tot timpul la piept, sărutându-mă și

mișcându-se adânc în mine, așa încât nu pot decât să cedez cu totul intensității lui.

După ce al doilea orgasm mă trimite în al nouălea cer, mă simt epuizată. Mă întind pe spate și-l las pe el să-și facă numărul magic. Se împinge adânc în mine în timp ce mă sărută tandru pe gât, apoi pe buze. Mă înfășoară și mai strâns în brațe și respirația i se accelerează, apoi îl simt brusc vibrând în mine. Un geamăt îi scapă dintre buze, apoi răsuflarea îi revine la normal și se prăbușește peste mine.

Zăcem întinși unul lângă altul, gâfâind, până ce Luc rupe tăcerea.

— Nu mă așteptam la asta, zice zâmbind viclean.

— Da, vezi să nu, îl tachinez eu.

— Pe bune că nu, Charlotte.

— Glumesc.

— Deci ți-a plăcut? mă întreabă.

— Da, mi-a plăcut, chicotesc eu.

Întinde mâna și ia ciocolata Lindt cu lapte pe care mi-a adus-o.

— *Un peu de chocolat?*

— Ciocolată după sex? întreb ușor uimită, deși ideea mi se pare grozavă.

— Sigur, de ce nu? Sex, ciocolată, amândouă zunt lucruri bune, zice, desfăcând ambalajul.

— OK.

Nu pot să-l contrazic — sexul și ciocolata *sunt* într-adevăr două din lucrurile mele preferate.

Așa că eu și cu noul meu iubit francez stăm goi în pat și savurăm, pătrățică după pătrățică, cea mai cremoasă, fină și lăptoasă ciocolată pe care am gustat-o vreodată.

Tipii ăștia francezi chiar se pricep.

În timp ce mestec a patra pătrățică de ciocolată, telefonul meu scoate un bip. Mă rostogolesc și verific cu discreție ecranul. E un mesaj de la Frédéric:

> Mă gândesc mereu la tine, fată americană. Vineri seara te duc la cină? Bisous, Frédéric.

— Ai primit un mesaj? mă întreabă Luc, holbându-se peste umărul meu.

Închid iute telefonul, sperând că n-a apucat să vadă identitatea expeditorului.

— Mda, e una din fetele cu care m-am cunoscut la cursuri.

— Frédéric e o fată? mă întreabă el și mă privește suspicios.

La naiba. Ce mi-a venit să deschid mesajul imediat după partida asta incredibilă de sex? Sunt o proastă.

— N-are importanță. E un amic de la școală, mormăi.

— Aha.

E clar, nu mă crede. Dar, serios vorbind, ce puteam să fac? Să-i spun adevărul după ce tocmai am avut două orgasme? La urma urmei, *el* e cel care răspunde tot timpul la telefoane ciudate *și* tot el e cel care a fost

căsătorit. Ar putea să se vadă şi cu zece femei odată, aşa că n-am de ce să intru în defensivă pentru simplul motiv că am primit un mesaj.

Încerc să-i distrag atenţia şi îi ofer o nouă pătrăţică de ciocolată, întrebându-l dacă vrea să rămână peste noapte. La început pare să ezite, dar cu puţină coerciţie (sub formă de o nouă partidă de giugiuleli şi mai multe pahare de vin), după puţină vreme pare să uite cu totul de mesaj.

În toiul nopţii mă trezesc transpirată leoarcă şi înghesuită în pătuţ, cu Luc înfăşurat peste mine.

Încă ameţită de cantitatea excesivă de vin pe care am băut-o, mă împleticesc jos din pat şi mă decid să-mi verific mailul. Găsesc un mesaj de la Katie şi alte câteva de la nişte amice, dar în continuare nimic de la Jeff. Mă uit la mailul mult prea politicos pe care i l-am trimis cu câteva zile în urmă. Îl recitesc de câteva ori şi un val de furie necontrolată mă cuprinde. Aşa că, pe jumătate adormită şi încă beată, compun un alt mesaj.

Jeff,
Vreau doar să ştii că în clipa asta am în pat un francez sexy şi arătos. Nu numai că e atrăgător şi dulce, dar mai e şi FORMIDABIL în pat..., cu mult mai bun decât ai fost tu vreodată. În noaptea asta am făcut sex de trei ori.
Am vrut doar să afli cum mă simt.
Fosta ta logodnică,
Charlotte

OK, poate că am exagerat un pic cu cele trei partide de sex, dar ce contează? Apăs fără să stau pe gânduri pe butonul *send* şi îi trimit mesajul răzbunător lui Jeff. Imatur din partea mea? Tot ce se poate. Dar mă face să mă simt bine? O, da.

Mă loghez la blog şi văd că mai multe femei au postat comentarii. Ce incitant. Încep să scriu:

> Regula nr. 1: Evitaţi orice „discuţie" serioasă cu bărbaţii cu care nu intenţionaţi decât să vă distraţi. Gândiţi-vă ce s-a întâmplat atunci când i-aţi spus ultima oară unui bărbat „Trebuie să stăm de vorbă". Vă amintiţi expresia de pe faţa lui? Cum arăta de parcă ar fi preferat să sară de pe o clădire cu douăzeci de etaje şi să-şi găsească moartea în loc să fie prins în capcana unei „discuţii" cu voi?
> În cadrul noului comportament bărbătesc pe care l-am adoptat, metoda asta ni se aplică şi nouă, doamnelor. Cum nu mai suntem în căutarea marii iubiri, n-avem de ce să purtăm discuţii serioase cu bărbaţii cu care ieşim. Cu cât ştim mai puţin, cu atât mai bine.
> Şi totuşi, nu vrem să părem lipsite de inimă. La urma urmei, suntem nişte femei drăguţe şi sensibile. În exemplul care urmează vă voi arăta cum am reuşit să-l distrag pe un bărbat de la intenţia de a „discuta" serios cu mine în seara asta, fără a-i da impresia că nu sunt decât o căţea fără suflet.
> De exemplu: După ce mi-a spus că a fost cândva căsătorit şi apoi m-a lăsat baltă la jumătatea unei întâlniri după ce a primit un alt apel telefonic dubios, Francezul Sexy Pe Jumătate Dezbrăcat a venit astă-seară la mine ca să-şi răscumpere greşeala. Tocmai când eram pe punctul de a ne delecta cu un film, şi-a

cerut scuze pentru seara trecută, apoi m-a anunţat că are ceva să-mi spună.
Imediat m-am gândit la mai multe variante. E încă însurat. Are o iubită. Sau, şi mai rău, vrea să avem o relaţie stabilă. Sigur, nu am avut decât două întâlniri, aşa că ideea unei relaţii stabile pare prematură, dar cine ştie? Doar mă aflu într-o ţară străină.
Dar indiferent ce ar fi vrut să-mi spună, nu mă interesează. Tot ce mi-am propus e să mă distrez, sper că n-aţi uitat. Şi nu să mă aventurez într-o relaţie, să întorc pe toate feţele problemele pe care le-am putea avea şi să mă implic emoţional.
Aşa că, pentru a-i închide gura fără a-l face să se simtă prost, l-am sărutat. Ceea ce mă aduce acum la următoarea regulă.

Regula nr. 2: Nu vă feriţi să faceţi sex pasional şi imediat după aceea să mâncaţi ciocolată. Cui îi pasă dacă veţi pune pe voi câteva grame? Tot ce contează e plăcerea, doamnelor.
Gândiţi-vă şi voi. Ce îi motivează pe bărbaţi în fiecare decizie luată? Plăcerea. E unicul lucru care îi pune în mişcare. Bărbaţii se servesc cu câte o bere oricând au chef. Nu-şi refuză niciodată o noapte de sex atunci când vor (sau pot). Se fâţâie de colo-colo prin casă în chiloţi, scărpinându-şi boaşele, numai pentru că pot.
Noi, femeile, pe de altă parte, suntem mereu în căutarea iubirii. Şi în timp ce noi ne oferim inimile pe tavă, ei nu se gândesc decât cum să ne vâre în pat. Prin urmare, îi cer fiecăreia din voi să facă o schimbare radicală în modul de a gândi. Ţineţi minte: plăcerea de dragul plăcerii e un lucru bun. Nu e nevoie să te îndrăgosteşti până peste cap pentru a face sex cu pasiune şi a te simţi satisfăcută. De fapt, este chiar invers. Dacă nu ne vom face griji cu privire la ceea ce se va întâmpla după partida de sex, sexul

va fi mai plăcut, mai puţin inhibat şi în mod cert mai orgasmic. În plus, când nu ne va păsa dacă tipul ne va suna sau nu a doua zi, vom putea savura o ciocolată mare în pat cu noua noastră cucerire fără a ne simţi vinovate.
Şi, în caz că sunteţi curioase, aflaţi că Francezul Sexy Pe Jumătate Dezbrăcat doarme acum în patul meu după ce am făcut sex pasional şi am împărţit o ciocolată delicioasă. Vedeţi, n-a fost nevoie de nicio „discuţie" dintr-aia îngrozitoare. Ce poate fi mai bine? Şi asta mă aduce la ultima concluzie din lecţia de azi.

Regula nr. 3: După ce ai fost înşelată, o mică răzbunare e tot ce-ţi trebuie ca să îţi schimbi în bine starea de spirit. Dacă voi credeţi că răzbunarea vă poate ajuta în eforturile de a-l da uitării pe fostul iubit şi a trece la lucruri mai mari şi mai bune (ruşine să vă fie dacă vă gândiţi la ce mă gândesc şi eu), atunci nu ezitaţi. Sigur, răzbunarea nu va şterge cu buretele toată suferinţa provocată de el, dar, credeţi-mă, vă va face să vă simţiţi al naibii de bine.

ZECE
mardi, le 5 octobre

Nu mizați pe zâmbet când aveți de-a face cu o franțuzoaică.

A doua zi dimineață, când ceasul sună la ora șase, îl expediez pe Luc înapoi la el în cameră și încep să mă pregătesc pentru întâlnirea cu *Madame* Rousseau. Nu-mi pot permite să o mai dau încă o dată în bară cu ea. Sper că dacă voi ajunge devreme și îi voi spune cât de dedicată sunt programului de studii, mă va ierta că i-am dat plasă data trecută și se va dovedi a fi de fapt o persoană amabilă. Nu pot decât să sper asta.

Traversez strada ca să iau trenul și văd o mulțime de studenți ieșind din gară înjurând. Ce naiba se petrece? Îmi croiesc drum printre ei ca să citesc anunțul de pe panou și aflu că astăzi e *grève*, adică grevă. Francezii sunt celebri pentru grevele lor, după cum prea bine îmi amintesc din semestrul de studii petrecut la Lyon. Numai că pe vremea aceea foloseam grevele lucrătorilor din transportul public ca scuză perfectă pentru a trage chiulul. Dar azi e cu totul altceva. *Ce Dumnezeu!*

Greva e anunțată pentru toată ziua, așa că singura modalitate de a ajunge la Sorbona e cu taxiul. Mă uit în portofel ca să văd dacă am bani gheață la mine și, evident, nu am. Sprintez spre bancomatul din campus și aștept la coadă în spatele unui student spaniol care se mișcă incredibil de încet, retrag câțiva euro și alerg înapoi pe Boulevard Jourdan ca să opresc un taxi. Toată lumea a avut însă aceeași idee și situația nu pare deloc promițătoare. Mă îndrept în goană spre colțul străzii, cât mai departe de masele de studenți, și, după ce-mi arăt un pic picioarele, reușesc să prind un taxi. Uneori ajută să fii fată.

Înaintăm prin străzile întortocheate și mă uit la ceas. Mai am douăzeci de minute. O să ajung la timp. Închid ochii și mă rog în gând ca traficul să se mai elibereze.

Taxiul oprește în față la Sorbona la exact șapte cincizeci și opt. Vâr bancnotele în mâna șoferului și mă reped în sus pe scări.

Aceiași doi polițiști stau postați cu armele alea mari ale lor la intrare. Data trecută am uitat să mă duc să-mi iau legitimația de student, așa că le întind din nou permisul de conducere, în speranța că mă vor lăsa să intru.

Polițistul cel înalt clatină din cap cu o expresie impasibilă. Îmi vine să țip. *Nu-mi pot permite* să întârzii.

Le explic în franțuzește că îmi pare foarte rău și că astăzi îmi voi lua legitimația. Le spun că am o

întâlnire importantă la ora opt și că nu trebuie cu niciun chip să întârzii.

Din clipa când mă lasă să intru mai am la dispoziție mai puțin de zece secunde ca să zbor pe treptele șubrede ori să iau liftul antic minuscul, deja ticsit de studenți. Optez pentru scări.

Am zărit biroul lui *Madame* Rousseau când am fost înainte în clădire, așa că, din fericire, știu pe unde să o iau. Ajung în fața ușii la opt fix, cu răsuflarea tăiată și picături de sudoare picurându-mi pe față. Dar, hei, se cheamă că sunt punctuală.

Bat la ușă și îmi șterg transpirația de pe frunte. Niciun răspuns. Aștept câteva secunde, apoi ciocănesc din nou, de data asta ceva mai tare. Tot nimic.

Dar după aceea aud zgomot de tocuri ce bocănesc pe coridor. Mă întorc și văd o tipă minionă, cu părul grizonant, mărșăluind spre mine. Poartă o helancă neagră și o fustă lungă de aceeași culoare și are părul aranjat în cel mai strâns coc pe care l-am văzut vreodată — atât de strâns, încât colțurile ochilor îi sunt trase spre spate. N-am nicio îndoială — *asta* e *Madame* Rousseau.

Își fixează ochii asupra mea și, fără să zâmbească, trece prin fața mea, descuie ușa, apoi mi-o trântește în nas.

Și-acum eu ce-ar trebui să fac?

Aștept o secundă sau două, apoi ciocănesc din nou.

După mai bine de cinci minute, deschide ușa, se uită la ceasul de la mână și mă anunță pe un ton plat:

— *Vous êtes en retard.* Ați întârziat.

Ce Dumnezeu? În primul rând, nu am întârziat. Și în al doilea, de când au devenit francezii atât de punctuali?

Intru în biroul mic dar imaculat și imediat remarc șirurile de cărți franțuzești de pedagogie înghesuite pe rafturile de deasupra mesei ei de lucru. Îmi face semn să iau loc, iar ea se așază în spatele mesei.

— Bun, deci *dumneavoastră* sunteți Charlotte Summers, mă ia la rost în franțuzește.

— Da, și vă mulțumesc că m-ați primit, *Madame* Rousseau. N-aveți idee cât de onorată și fericită sunt să fac parte din acest program de studii.

— Hm, bine, deși va trebui să mai lucrăm un pic la punctualitate, nu-i așa?

Bate cu pixul în masă și aruncă din nou o privire spre ceas.

— Îmi pare foarte rău pentru săptămâna trecută. Știți, avionul...

— N-am timp pentru povești dintr-astea, *Mademoiselle* Summers. Haideți să discutăm programul și ce anume așteptăm din partea dumneavoastră. După cum știți, am fost însărcinată să vă ajut să vă găsiți o slujbă după terminarea anului de studii la Sorbona. Nu va fi deloc un an ușor. Va trebui să vă dovediți meritele. Nu

numai pe cele academice, dar și pe cele de caracter și judecată. Colaborez cu unele dintre cele mai prestigioase și elitiste școli private din Paris și este responsabilitatea mea să mă asigur că profesorii pe care îi plasez în astfel de instituții nu sunt *stupides*, ci niște tineri remarcabili, adevărate modele pentru copii. *Vous comprenez?*

— Da, înțeleg.

— Ne vom întâlni de două sau trei ori în fiecare semestru pentru a evalua progresele făcute și îmi veți prezenta câte o copie a lucrărilor semestriale. Vă voi monitoriza personal și, dacă voi considera că este cazul, vă voi recomanda uneia dintre școlile private din Paris. Și credeți-mă, *Mademoiselle* Summers, școlile pun mare preț pe recomandarea mea. Fără ea, ei bine..., nu pot decât să vă urez *bonne chance*[1]. *Madame* Rousseau se ridică brusc, deschide ușa și-mi face semn să ies. Am oră peste douăzeci de minute. Ne vedem în decembrie, când mă aștept să-mi dați lucrările finale. Contactați-mă pe e-mail ca să stabilim data întâlnirii.

— Mulțumesc foarte mult pentru că m-ați primit astăzi, îi spun în timp ce mă împinge spre ușă.

Dă să o închidă, apoi își ițește din prag fețișoara aia încruntată și îmi aruncă o privire cum nu se poate mai aspră.

---

[1] Noroc (în lb. fr. în original).

— Și, *Mademoiselle* Summers, atunci când ne vom întâlni în decembrie, sper că veți ajunge cu un sfert de oră înainte.

Acestea fiind zise, îmi trântește ușa în față, iar eu rămân pe coridor, zgâindu-mă la ea și întrebându-mă cum naiba o să reușesc s-o fac pe tipa asta să mă placă.

În prima săptămână de școală, Frédéric îmi trimite alte trei mesaje amuzante, dar nu am niciun semn de viață de la Luc și nici de la Jeff, după mailul necruțător pe care i l-am trimis. Deși trebuie să recunosc că sunt dezamăgită că Luc nu m-a sunat sau n-a trecut pe la mine după noaptea aceea grozavă de sex, cel pe care nu mi-l pot scoate din minte e tot Jeff.

Atâtea emoții contradictorii mi se amestecă în cap. Vreau să-i fi putut observa reacția atunci când mi-a citit mesajul. Să-i fi văzut durerea de pe chip. Să știu că l-am făcut să sufere la fel de mult cum m-a făcut el. Dar pe urmă mă întreb: oare l-am făcut *într-adevăr* să sufere? Dacă a fost capabil să mă înșele, oare îi pasă ce fac eu acum?

Pe de altă parte, mă gândesc că Jeff încă mai ține la mine, din moment ce mi-a trimis mesajul acela în care mă implora să-i dau numărul de telefon ca să putem discuta. Poate că ar fi trebuit să i-l dau. Poate că dacă l-aș fi lăsat să-mi ofere explicații, am fi putut măcar să rămânem prieteni.

Încerc să îmi închipui cum am arăta noi doi, Jeff și cu mine, în calitate de prieteni. Nu suntem genul de

iubiți care, pe parcursul relației, în afară de a fi amanți, au ajuns și foarte buni prieteni. La urma urmei, n-am fost împreună nici măcar un an și în toată această perioadă ne-am aflat în stadiul acela de amor sentimental și siropos care îi îngrețoșa pe amicii noștri. Dar când îmi imaginez cum ne-am purta noi doi ca prieteni după ce ne-am despărțit, în minte nu-mi vin decât câteva posibile scenarii: Jeff spunându-mi la telefon ce amantă fenomenală e Brooke, iar eu țipând „Nenorocitule!" și aruncând telefonul în partea cealaltă a camerei... sau, și mai plauzibil poate, Jeff făcându-mi cunoștință cu Brooke și eu trăgând-o pe ea de păr și dându-i lui Jeff un șut în boașe.

Nu, se pare că chestia asta cu „prietenia" n-are cum să țină.

Nu mă simt în stare să îi devin prietenă în clipa asta și cel mai probabil nici nu voi putea vreodată. M-a făcut să sufăr prea mult. Uneori am impresia că nici nu mai pot respira fără el. Numai muncind și încercând să nu mă mai gândesc la tot dezastrul o să mă simt ceva mai bine.

Joi noaptea târziu stau singură în cameră, tânjind după Jeff, când telefonul sună. E Katie.

— Hei, domniță.

— Bună, Katie, ce mai faci?

— N-am prea mult timp să stăm de vorbă. Sunt în drum spre spital, către super-deprimanta rotație la terapie intensivă, dar am vrut să-ți dau o veste.

— O veste bună, sper.

— Chiar foarte bună. Face o pauză lungă. Am cunoscut pe cineva.

— Ai cunoscut un tip? Unde? Când? Dă-mi toate detaliile.

— Ei bine, l-am cunoscut în timpul rotației la obstetrică-ginecologie.

— O, Doamne, nu-mi spune că e ginecolog.

— Ba da.

— Ce chestie... Știu, e o prostie, dar nu te deranjează că se uită tot timpul în poponețele[1] altor tipe?

În liceu, Katie și cu mine am convenit să folosim termenul „poponeață" în locul altor alternative, mai vulgare, referitoare la anatomia feminină. Oricât de imatur era, numele s-a păstrat de-a lungul timpului..., asta până să o cunosc pe mama lui Jeff, pe care, cu totul întâmplător, o cheamă Judy.

Remarca mea îi smulge lui Katie un hohot de râs.

— Am făcut rotația la ginecologie și sunt convinsă că meseria asta a lui n-are nimic sexy în ea, așa că nu-mi prea fac griji.

[1] În original, Judy, nume propriu feminin, dar și denumire generică glumeață dată femeilor sau organelor lor genitale.

— Hmm... mă mir, spun eu sarcastic. Am crezut că ți-a plăcut atât de mult încât te-ai decis să te specializezi și tu în ginecologie.

— A, vezi să nu. Nu, nu e genul meu. Oricum, nici nu vreau să-ți povestesc ce amintiri am de la rotația aia.

Katie e recunoscută în cercul nostru pentru poveștile scabroase adunate din experiențele ei de medicinistă; de cele mai multe ori, nici nu suport să le aud.

— Păi da, pot să-mi imaginez.

— În fine, nu contează. Îl cheamă Joe și o să-ți placă de el la nebunie. În weekendul trecut am ieșit împreună pentru prima oară și... nu știu, am un presentiment bun.

Gândul că prietena mea și-a găsit iubirea vieții la numai o săptămână după ce eu am pierdut-o pe a mea mă face un pic geloasă. Mă rog, ceva mai mult decât un pic. Știu că ar trebui să mă bucur pentru ea și, în plus, nu au avut decât o primă întâlnire, dar Katie nu iese cu tipi la fel de mult ca mine, așa că atunci când își găsește un bărbat care îi place, relația tinde să se prelungească. Asta înseamnă că dacă totul va merge bine, va parcurge etapa aceea de beatitudine (bolnăvicioasă) de la începutul relației când vezi numai perfecțiune în omul iubit. Și acum, când viața mea amoroasă s-a dus în jos pe tobogan, tot ce-mi lipsește e să stau să ascult toate minunățiile pe care tipul ăsta nou le va face, cu siguranță, pentru ea.

Dar Katie este prietena mea cea mai bună. Trebuie să mă bucur pentru ea, oricât de groaznic m-aș simți.

— Grozav. Mă bucur foarte tare pentru tine. Se profilează și alte întâlniri la orizont?

— Mda, o să ieșim din nou în oraș în weekend, așa că mai vedem..., zice ea pe un ton visător și plin de speranțe, lăsând fraza neterminată.

Îmi amintesc că așa am simțit și eu atunci când l-am cunoscut pe Jeff. Primii fiori ai dragostei și speranța că el era Alesul. Că am găsit, în fine, bărbatul cu care îmi voi petrece restul vieții. Nu pot decât să sper că asta i se va întâmpla lui Katie, dar pierderea suferită mă face să simt și multă amărăciune. Nu l-am pierdut numai pe Jeff, am pierdut încrederea în iubire, în căsătorie și în relații în general. Nu am de gând, mult timp de aici încolo, să o iau din nou pe calea asta. Dar Katie nu s-a ars așa ca mine, prin urmare are tot dreptul să fie optimistă și entuziastă.

— Ține-mă la curent cu ce se întâmplă. Abia aștept să-l cunosc pe Joe.

— O să încerc să te sun săptămâna viitoare. Acum trebuie să închid, am ajuns la spital. Data viitoare vreau să-mi povestești ce mai e nou în viața ta.

— Sigur. Și baftă multă la terapie intensivă.

— Mda, chiar aș avea nevoie. Pa, Charlotte.

Încerc să îmi abat atenția de la senzația de singurătate care m-a cuprins în fiecare seară în săptămâna asta și mă loghez la blog. De la ultima postare de luni,

blogul a fost accesat de o groază de fete și am primit câteva comentarii entuziaste. Asta îmi dă speranță. Măcar suntem mai multe care am trecut prin experiențe similare. Multe femei mă întreabă ce se mai aude cu Francezul Sexy Pe Jumătate Dezbrăcat. Nu ne-am întâlnit prin cămin (sau la dușuri) și nici n-a dat vreun semn de viață de când am făcut sex, în noaptea de luni. Vechiul meu eu disperat dă să scoată capul la suprafață, cu toate întrebările alea înfricoșătoare, de genul „de ce nu m-a căutat?". Oare partida noastră de sex nu a fost la fel de satisfăcătoare și pentru el? Pentru mine a fost, în mod cert, una din cele mai grozave de care am avut vreodată parte — la urma urmei, ce bărbat te hrănește cu ciocolată în pat *după* ce ți-a produs două orgasme? Dar poate că reciproca nu a fost la fel de valabilă. Sau o fi supărat pe mine din cauza mesajului de la Frédéric?

Întorc pe toate fețele problema, apoi îmi reamintesc scopul venirii mele la Paris. Să mă distrez. Să mă bucur de poziția de femeie neimplicată într-o relație sentimentală. Să nu-mi pese dacă Luc sau oricare alt tip mă mai caută după ce am făcut sex. Însă pe măsură ce orele se scurg și stau singură în cămăruța mea, mi se pare că ideea asta cu nepăsarea se poate dovedi un țel mult mai greu de atins decât m-am așteptat.

UNSPREZECE
vendredi, le 8 octobre

Când ieși cu mai mulți tipi,
viața devine interesantă.

A doua zi dimineață mă trezesc revigorată și energică. Da, nopțile petrecute singură în micul meu dormitor nu sunt deloc simpatice (mai ales că tipul superb care stă la numai două uși mai încolo *nu* mă sună!), dar în mai puțin de o oră am cursuri la Sorbona, plus că am programat un weekend plin, așa că nu e totul pierdut.

Ies din tren la gara Luxembourg și stomacul îmi chiorăie când simt aroma tentantă a croasanților și cafelei care plutește de vizavi, dinspre Brioche Dorée. Brioche Dorée e varianta franțuzească cea mai apropiată de un local fast-food, numai că în loc de hamburgeri și cartofi prăjiți, ești servit cu pateuri, sandvișuri și salate gustoase. Nu rezist, așa că mă opresc și-mi cumpăr un croasant la pachet. Zâmbesc în clipa când iau prima înghițitură zdravănă. Cum de se mențin francezii atât de slabi? Eu, una, aș fi în stare fără pic de efort să înfulec zilnic vreo zece croasanți dintr-ăștia.

Mă apropii de Sorbona, iau ultima înghițitură din pateul pufos, scot noua legitimație de student și o prezint ofițerilor de poliție francezi înarmați. Mă aștept să arate măcar *o brumă* de apreciere pentru reușita mea în a obține documentele potrivite spre a pătrunde în clădire, dar colțurile gurilor lor nu se mișcă nici cu un milimetru. Trec prin ușile gigantice, mă uit în jos și văd un norișor de resturi de croasant lipite de pieptul meu. Râd în sinea mea la gândul că nici măcar *asta* nu i-a făcut pe cei doi să zâmbească.

O zăresc pe Fiona imediat ce intru în sala de curs. Abia apuc să mă așez, că profa noastră cea minionă începe lecția de metodologie franceză. În timp ce iau notițe, mă gândesc cu mare plăcere că după o săptămână întreagă de ore nu ne-a dat nicio temă. În locul temelor săptămânale, așa cum se practică în State, profii de la Sorbona ne cer să pregătim lucrarea sau prezentarea finală ori examenul de sfârșit de semestru. Sigur, trebuie neapărat să mă descurc foarte bine la ele, având în vedere că sunt singurele calificative pe care le voi primi pentru fiecare curs — și *mai ales* pentru că va trebui să îi dau câte o copie după lucrări și lui *Madame* Rousseau — dar e plăcut să nu am prea multe de făcut pe parcursul semestrului. Mai mult timp pentru ieșiri în oraș și muncă de cercetare pentru blog!

După ore, Fiona și cu mine ne plimbăm pe Boulevard St. Germain și ne uităm la vitrinele pline de

culoare ale buticurilor, după care ne așezăm pe terasa unei *brasserie*. Eu comand primul *croque-monsieur* de când am sosit la Paris și un pahar de *vin rouge*[1], iar Fiona *soupe à l'oignon*[2] și un pahar de *vin rouge*.

— Ai mai primit vreo veste de la Jeff săptămâna asta? mă întreabă Fiona, în timp ce se luptă cu firișoarele lungi de brânză care îi atârnă din lingură.

— Nu, nicio veste..., îi răspund eu șovăitoare și iau o primă înghițitură din pâinea moale și pufoasă și brânza Emmental topită.

Nu sunt sigură dacă ar trebui să-i spun Fionei despre mesajul ăla dur pe care i l-am trimis lui Jeff luni noapte. Nu pare genul de persoană capabilă de astfel de gesturi. Dar, pe de altă parte, a trecut *și ea* printr-o despărțire dureroasă, așa că ce naiba!

— Totuși, am luat legătura cu el, într-un fel.

— Da?

— Da, i-am trimis un mail luni noapte... unul foarte răutăcios, nechez eu.

— Pe bune? Ce i-ai scris?

Deocamdată nu i-am povestit Fionei despre Luc, pentru că n-am știut cum ar reacționa, dar mă gândesc că dacă e să ne împrietenim, atunci e un moment la fel de bun ca oricare altul.

---

[1] Vin roșu (în lb. fr. în original).

[2] Supă de ceapă (în lb. fr. în original).

— I-am scris că am în pat un tip care e un amant mai bun decât el. Am vrut să-l fac să se simtă la fel de îngrozitor cum m-am simțit eu.

— Și atunci ai inventat povestea cu tipul? mă întreabă ea, naivă.

— Ăăă... nu tocmai. Chiar eram în pat cu un tip.

Îmi țin respirația, în așteptarea răspunsului ei.

Fiona face ochii mari.

— Zău? Cine? Ieși cu cineva?

Pare surprinsă de mărturisirea mea, dar și interesată, așa încât continui.

— Îl cheamă Luc și locuiește la mine în cămin — chiar pe același palier. L-am cunoscut în prima mea seară la Paris și e *foarte* drăguț. Dar n-aș putea spune că ieșim propriu-zis. Am petrecut o noapte împreună și atât. Și, trebuie să recunosc, mi-a făcut plăcere să-i azvârl chestia asta în față lui Jeff.

— Cred și eu. Și ți-a răspuns ceva?

— Nu. Dar presupun că după toate câte i-am scris, n-are niciun chef să mai țină legătura cu mine. La urma urmei, a fost un gest *puțin* cam imatur din partea mea.

— Poate... dar el a început — nu tu.

Fiona pare să se identifice cu mine în toată tărășenia asta și nu mă judecă. Mă simt ușurată.

— Ai dreptate, el a început. Și merită ce i-am făcut cu vârf și îndesat.

— Exact, rânjește aprobator Fiona.

Ciocnim paharele cu vin și pălăvrăgim mai departe.

— Ai vreun program diseară? mă întreabă Fiona, în timp ce continuă să se lupte cu cantitatea masivă de brânză topită din supa ei de ceapă.

— Mda. Am o întâlnire.

— Cu Luc?

— Nu, cu Frédéric. L-am cunoscut săptămâna trecută, când am fost într-un bar cu Lexi.

— Văd că nu-ți pierzi vremea. Poate că ar fi cazul să încep să ies și eu în oraș cu tine! chicotește Fiona și soarbe din nou din vin.

— Da, am nevoie de lucruri noi și — de ce nu? — de tipi care să mă facă să nu mă mai gândesc la Jeff.

— Oh, te înțeleg perfect. Până acum eu mi-am distras atenția cu orele de curs, nu că ar fi prea amuzant, dar tot e mai bine decât nimic. Tace și mai ia o înghițitură din mâncare. Să-mi povestești cum decurge întâlnirea de diseară.

— Sigur. A, chiar voiam să te întreb dacă n-ai chef să ieși cu mine și cu Lexi mâine-seară.

— Unde vreți să mergeți? mă întreabă, aruncându-mi o privire neliniștită.

— Probabil la un bar, să bem ceva, să cunoaștem niște tipi. Știi tu, chestiile obișnuite.

Zâmbetul șovăitor al Fionei îmi demonstrează că nu e prea convinsă.

— Haide, ce Dumnezeu, doar tu mi-ai spus că ți-ar prinde bine să ieși mai mult. Ai să vezi, o să ne distrăm de milioane.

Nu sunt sigură cât de bine s-ar putea înțelege Fiona cu Lexi, dar dacă e să fiu prietenă cu amândouă, atunci merită să încerc să ieșim împreună.

— Da, știu, ai dreptate. OK, de acord. Unde te gândeai să mergem?

— Nu cunosc toate barurile bune de pe aici, dar cred că Lexi are deja în minte un loc fabulos. Trăiește de ceva vreme la Paris și iese mult în oraș. O să te sun eu mâine ca să-ți dau detalii. Bine?

— Bine, zice ea, de data asta ceva mai convinsă.

După ce ne despărțim și fiecare o pornește pe drumul său spre casă, un val de oboseală mă cuprinde. N-am dormit prea bine noaptea trecută, așa că de cum ajung în cămăruța mea, mă schimb într-un șort comod și un tricou lălâu și mă întind în pat pentru un pui de somn de după-amiază. Ăsta e unul din avantaje atunci când locuiești singur — poți să faci ce vrei când vrei. Nu ai pe nimeni căruia să-i dai socoteală.

Mă trezesc cu un tresărit la zgomotul unei melodii techno care urlă din camera alăturată. Pereții sunt cam subțiri aici. Mă frec la ochi și mă uit la ceas — e deja șase. Uau, am dormit întins trei ore. Trebuie să-i dau bătaie dacă vreau să fiu gata la timp pentru întâlnirea cu Frédéric.

Mă clătesc pe față în mica chiuvetă din cameră, îmi dau cu puțină pudră și un praf de blush pe obraji, apoi deschid micul șifonier și arunc o privire înăuntru. Vremea e încă frumoasă și caldă, așa că îmi arunc pe mine

o fustă de denim, un top violet-închis și o pereche de sandale, apoi ies pe ușă.

Traversez strada spre gara RER și-l văd pe Luc pășind în fața mea, cu telefonul la ureche. Sigur, n-am mai știut nimic de el de o săptămână și, uite, dau peste el taman când sunt în drum spre o întâlnire. Nici că se putea mai bine. Mă apropii suficient de mult prin spatele lui ca să trag cu urechea la conversația telefonică fără să mă observe. Da, știu, sunt băgăcioasă.

— *Je t'aime, Adeline. À demain,* zice el cu glas dulce în telefon.

Știam eu că are pe altcineva. După ce îi spune lui Adeline — cine o mai fi și asta — că o iubește și că se vor vedea mâine, Luc închide telefonul. Încetinesc pasul, în speranța că nu mă vede, dar n-am eu norocul ăsta.

— Charlotte, mă strigă el și îmi aruncă unul din zâmbetele alea fermecătoare ale lui.

— *Salut, Luc,* spun eu, nu foarte sigură de cum ar trebui să mă comport la această întâlnire neașteptată.

Nu numai că mi-am confirmat bănuiala că se vede cu cel puțin încă o femeie, dar pe deasupra o și iubește. Măcar acum nu am de ce să mă învinovățesc că mă duc la o întâlnire cu un alt bărbat.

Luc se apleacă și-mi dă obișnuitele *bisous,* apoi continuăm să mergem umăr la umăr spre stația de metrou.

— Unde te duci în seara asta? mă întreabă.

Nu-i treaba ta, tipule care te-ai culcat cu mine luni seara deși ai o iubită.

— Mă întâlnesc cu o amică la Odéon. Dar tu?

— Și eu tot acolo mă duc. Mă văd cu Benoît, zău bem un pahar împreună. *C'est parfait.* Putem zău luăm același tren.

La naiba. Cine m-a pus să-i spun unde merg?

După câteva minute ne înghesuim în vagonul aglomerat și urât mirositor. Se pare că, toată lumea s-a decis să iasă în oraș în seara asta. Corpul lui Luc e lipit de al meu, lucru care, în ciuda faptului că tocmai l-am auzit declarându-și iubirea la telefon unei alte femei, nu e pe de-a-ntregul neplăcut.

Stând cu fața la câțiva milimetri de a mea, Luc zice:

— Tu și cu prietena ta puteți veni zău beți un pahar cu noi, dacă vreți.

— Hm, mersi de invitație, dar nu prea cred.

— De ce nu? Va fi plăcut.

— Foarte drăguț din partea ta, poate altă dată.

— Oh, OK, spune el și-și coboară ochii.

Ne continuăm drumul în tăcere, lipiți unul de celălalt în vagonul arhiplin, și mă pomenesc deodată întrebându-mă cum ar fi dacă aș fi iubita lui Luc. Dacă l-aș lua pur și simplu de mână, mi-aș lăsa capul pe umărul lui și totul ar dispărea în jur.

Trenul se oprește hurducăind și mă aduce înapoi cu picioarele pe pământ. Viața amoroasă a lui Luc pare o chestie foarte complicată, în care n-ar trebui să mă

arunc cu capul înainte. Aruncatul în patul lui e însă cu totul altceva. Un lucru absolut acceptabil în cadrul planului meu de a mă comporta ca un bărbat. La fel de adevărat e însă și faptul că a mă gândi la el ca la un potențial iubit nu face parte din plan.

Ieșim împreună din tren la gara Odéon și stomacul mi se strânge. Cum o să reușesc să-l găsesc pe Frédéric atâta timp cât Luc se ține după coada mea? Îmi înalț privirea și-l văd pe Frédéric așteptându-mă în capul scărilor. El o fi? Dintr-odată realizez că nu îmi amintesc prea bine cum arată. Tot ce știu e că are păr blond scurt și că e drăguț. Sau cel puțin așa mi s-a părut atunci, la beție. Tipul din capul scărilor are păr blond scurt și e destul de atrăgător.

Stabilesc contactul vizual cu bărbatul misterios pentru a-mi testa bănuiala. Rânjește șmecheros în direcția mea. OK, acum sunt aproape convinsă că el e. Ne apropiem și rânjetul i se lățește pe față. Bun, e clar, el e.

— Cred că amica mea e acolo, așa că distracție plăcută cu Benoît. Ne mai vedem, încerc eu să dispar înainte ca Luc să facă vreo scenă, dar el pare să nu priceapă aluzia și rămâne lângă mine în timp ce mă apropii de Frédéric.

Dar chiar în clipa când dau să îl salut pe cel despre care *îmi închipui* că e Frédéric, simt cum cineva mă bate pe umăr.

Mă întorc și văd o figură familiară. E Frédéric. Rahat.

Notă către mine însămi: Nu te îmbăta atât de tare încât să nu-ți mai amintești după aceea cum arată tipul cu care te-ai giugiulit în bar. Poate că regula de aur ar fi să nu te giugiulești deloc cu un tip într-un bar.

Îi zâmbesc larg, în încercarea de a-mi repara greșeala.

— *Salut, Frédéric,* spun, în timp ce Luc, care stă în continuare lângă mine, trece de la o expresie de confuzie la una agresivă.

Frédéric își mută, mirat, privirea de la mine la Luc și înapoi.

— *Salut, Charlotte.*

— Ăăă... Frédéric, el e prietenul meu Luc. Luc, el e Frédéric.

Luc îi strânge ferm mâna lui Frédéric în timp ce îl măsoară din ochi. Frédéric pare la fel de nedumerit în continuare.

— Salută-l pe Benoît din partea mea și distracție plăcută, îi spun eu lui Luc și încerc să mă strecor în direcția opusă împreună cu Frédéric.

Luc nu se clintește din loc. Din fericire, Benoît își face apariția și ne salvează pe toți dintr-un moment stânjenitor. Îl bate pe Luc pe umăr și când Luc se răsucește spre el, eu profit de ocazie, îl prind pe Frédéric de mână și o zbughesc.

— Pa, Luc, îi strig în timp ce-l trag pe Frédéric după mine.

Ochii lui Luc se întâlnesc cu ai mei și el nu face nicio încercare de a-și ascunde durerea din privire.

Un sentiment de vinovăție începe să crească în mine, până ce îmi aduc aminte că tocmai l-am auzit spunându-i la telefon unei alte femei că o iubește. De ce ar trebui să-mi pară rău pentru el? Doar n-are niciun drept să fie gelos. Nici măcar n-a încercat să mă vadă ori să mă sune după ce a făcut sex cu mine, așa că refuz să mă simt vinovată pentru că ies cu un alt tip.

— Ți-e foame? mă întreabă Frédéric nerăbdător.

— Mor de foame. Unde mergem? încerc eu să îmi revin și să mă concentrez asupra lui.

Arată mult mai bine decât individul cu care l-am confundat. Sigur, nu la fel de bine ca Luc, dar are potențial. E mai slab decât oricare alt tip cu care am ieșit vreodată, dar n-am de ce să mă aștept la prea multă carne pe oase într-o țară unde suplețea este norma. Fața lui este însă cea care îmi captează atenția. Are un ten perfect, deschis la culoare, ochi cenușii în nuanța cărbunelui, gropițe în obraji și un zâmbet cald care mă face să mă topesc toată în clipa când mă uit la el.

— Te duc la restaurantul meu preferat. E *magnifique*, zice el, dând din mâini pentru a-și sublinia spusele. O să-ți placă. Ajungem imediat.

Mă ia de mână și traversăm împreună aglomeratul Boulevard St. Germain, îndreptându-ne spre niște străduțe întortocheate pavate cu piatră.

Zona asta a Parisului e și ea foarte animată, dar în mod cert e mai puțin turistică decât cea din jurul catedralei Notre Dame, unde m-a dus Luc. Trecem pe

lângă vreo zece cafenele cu mese pe trotuar și singura limbă pe care o aud vorbită de oamenii care sorb vin din pahare și cafea din ceșcuțe este franceza. Nici vorbă de hoarde de turiști cu borsete.

Mă simt însufleţită și plină de energie doar mergând pe străduța asta. De ce-aș avea nevoie de un logodnic trădător, când pot să am toate astea? Ca să nu mai spun că merg la braț cu un bărbat atrăgător. Da, fără îndoială, viața mea a luat o întorsătură mai bună.

După câteva minute, Frédéric se oprește în fața unui restaurant italian pe a cărui firmă luminoasă stă scris cuvântul *Ristorante*. Un bărbat scund și păros, cu un burduhan imens, îl întâmpină pe Frédéric cu un *„buona sera"* rostit din toată inima. În clipa când mă zărește și pe mine, ne face cu ochiul și ne conduce spre o masă mai retrasă dintr-un colț al localului. E clar, Frédéric e unul din clienții fideli. Mă întreb cu câte alte fete s-a mai așezat la masa asta. Îmi dau seama că nu prea îmi pasă. E plăcut să fiu invitată la cină de un alt bărbat și ceea ce a făcut el înainte sau ceea ce va face după întâlnirea noastră nu e treaba mea. Poate că o să-i trimit un mail lui Jeff și despre Frédéric. Hmm...

Comandăm o sticlă de Bordeaux, după care Frédéric își ațintește ochii mari și cenușii asupra mea și-mi zâmbește.

— Sunt așa bucuros că tu vii cu mine la cină, rostește el cu un accent puternic. Am așteptat cu nerăbdare să ne vedem din nou.

Obrajii mi se aprind și vinul cu gust de mure mă gâdilă pe limbă.

— Mersi pentru invitație. E un restaurant foarte frumos.

Îmi întorc privirea și mă uit de jur împrejurul încăperii, la mesele liniștite cu lumânări și la cuplurile ce flirtează așezate la ele.

Frédéric întinde mâna peste față de masă în carouri și și-o așază ferm peste a mea.

— *Oui*, da, e foarte frumos aici. Dar în seara asta, Charlotte, *tu* ești cea mai *frumoaaasă*.

Chicotesc.

— Nici tu n-arăți prea rău.

Frédéric ridică din sprâncene.

— Scuză-mă, nu înțeleg. Ai spus că sunt rău?

— Nu, am spus că arăți foarte bine în seara asta.

— A, mersi. Îmi pare rău, engleza mea nu e... ăăă..., ei bine, n-am mai studiat-o de la universitate, mult timp trecut. Dar îmi dai voie să exersez cu tine?

— Sigur, îi răspund, cu toate că sunt convinsă că discuția noastră ar decurge mult mai lin dacă am vorbi franțuzește. Deci, unde ai făcut colegiul? îl întreb.

— Am studiat la Sorbona o vreme, dar... ăăă..., pe urmă am avut *des problèmes* și, ei bine, eu nu terminat.

— Probleme?

— Păi... da. E o poveste lungă. Așa că decid să devin *policier* cu fratele meu și fac asta de opt ani.

În clipa aceea, un chelner brunet cu o înfățișare suavă își face apariția la masa noastră și-i face cu ochiul lui Frédéric.

— *Vous désirez?* întreabă el.

Răsfoiesc iute meniul, apoi îl aud pe Frédéric cum comandă în franceză pentru amândoi.

— Sper că tu nu ești supărată, zice, turnându-și un al doilea pahar de vin roșu — pe primul l-a dat deja gata. Am comandat mâncare cea mai bună din meniu. O să îți placă mult, promit.

Jeff nu comanda niciodată în locul meu atunci când ieșeam la cină. De fapt, niciun tip nu a făcut asta pentru mine. Întotdeauna am considerat că e un gest un pic demodat. Dar poate că în Franța e ceva normal.

Îi zâmbesc.

— Nu face nimic. Sunt sigură că mâncarea va fi minunată.

Frédéric golește și al doilea pahar, apoi își trage scaunul mai aproape de mine și își strecoară mâna pe coapsa mea. Mă înroșesc toată și sorb câteva înghițituri de vin ca să țin pasul cu el.

— Deci, Charlotte, spune-mi, ce faci în State?

— Înainte de a mă muta la Paris, am predat franceza la un liceu particular din DC.

Ochii i se aprind.

— A, ești profesoară. Deci poți să mă înveți niște cuvinte?

Râd și vinul îmi încălzește stomacul.

— Nu prea cred că aș putea să te învăț cuvinte franțuzești pe care nu le știi.

Frédéric își trage scaunul și mai aproape.

— Nu, nu cuvinte franțuzești vreau eu. Cuvinte englezești.

— OK, ce fel de cuvinte?

Își apropie fața cu trăsături puternice de mine și își îngustează ochii, apoi își trece buzele peste gâtul meu și îmi șoptește în ureche:

— Cuvinte murdare.

Chicotesc din nou și mă înec atât de tare cu vinul, încât câteva lacrimi îmi țâșnesc din colțurile ochilor.

Frédéric nu pare deloc descumpănit.

— Știu deja niște expresii: „Ești așa de sexy" sau „Te doresc, baby" sau „Să mă pupi... în fund cu rahat". Pe asta o știai?

O, Doamne. După atâta vin și văzând expresia așa de gravă a lui Frédéric, nu mai rezist și chicotelile mele înăbușite se transformă într-un hohot de râs.

— De ce râzi? mă întreabă el cu o privire de surprindere neprefăcută întipărită pe față.

— Păi... din cauza a ceea ce ai spus ultima oară...

— Să mă pupi în fund cu rahat? repetă el, de data asta mai tare.

— Mmhmm. Da, despre expresia asta este vorba. Nu e folosită *exact* așa. Ai putea să renunți la ultima parte.

— Care parte? „Cu rahat"?

— Da. Să nu mai spui asta niciodată. Niciodată, ai înțeles?

— Dar de ce? Nu pricep.

— Crede-mă, e mai bine așa. Nu mai repeta niciodată asta.

Din fericire, chelnerul ne aduce comanda. N-am niciun chef să continui discuția și să-i explic mai în amănunt de ce nu trebuie să mai folosească *niciodată* expresia asta.

Sorb din al doilea pahar de Bordeaux și mă delectez cu un castron de paste excelente înăbușite într-un sos pesto condimentat și asezonate cu roșii uscate la soare și parmezan ras, în timp ce Frédéric se hrănește cu o mână și pe cealaltă și-o plantează ferm pe coapsa mea. Nu se oprește însă aici. Mâna îi alunecă tot mai sus, până ce nu mai are unde să se ducă.

Nu-mi pasă. Sunt încântată că am scăpat de conversația despre cuvintele murdare.

După cină, Frédéric se ocupă, fără a mai pierde vremea, de nota de plată, apoi mă conduce afară în noaptea pariziană animată.

— Îți plac filmele? mă întreabă. Dacă vrei să mergem, e un cinematograf aproape de stația de metrou Odéon.

După avansurile evidente pe care mi le-a făcut, mă așteptam să mă invite la el acasă, dar, trebuie să recunosc, sunt impresionată că nu vrea să sară imediat în pat. Apreciez această etalare a puterii lui de stăpânire.

În drum spre film, observ peste tot „cupluri pe moarte". „Cupluri pe moarte" este un alt termen inventat de Katie și cu mine atunci când am studiat în străinătate. Se referă, în esență, la perechi care se sărută în public, gata să facă sex pe o bancă sau în oricare stație de metrou. „Pe moarte" pentru că se atârnă unul de celălalt și au niște figuri atât de grave, ca și cum unul din ei tocmai ar fi fost diagnosticat cu o boală în fază terminală. De parcă în chiar această clipă — aici și acum — ar avea singura ocazie din viață să se țină în brațe, să se giugiulească și să se frece unul de altul cu hainele încă pe ei. Nenorocitele astea de cupluri pe moarte sunt omniprezente — pe trotuare, în mijlocul străzii, în metrou, în fața unei cafenele, oriunde.

Nu mă deranjează decât atunci când umblu singură pe străzi. *Luați-vă naibii o cameră la hotel,* îmi vine mereu să le strig. Însă în seara asta, când Frédéric mă trage spre el și-și trece ușor buzele peste gâtul meu în mijlocul unei străzi pariziene aglomerate, nici că-mi pasă de cuplurile pe moarte. Poate că și noi arătăm ca un cuplu dintr-astea. Ei, nicio problemă.

Frédéric mă ia de mână și intrăm într-unul din cinematografele de pe Boulevard St. Germain, alegând un film pe care niciunul din noi nu l-a văzut. Plătește biletele, mă ia pe după umeri și mă conduce spre spatele întunecat și gol al sălii.

De cum ne așezăm, se suie practic peste mine. Îmi frământă coapsele cu mâinile, mă sărută pe gât și îmi

șoptește la ureche vorbe pe care nu prea reușesc să le înțeleg.

Sunt încă ușor amețită de vin, așa că nu prea mă deranjează, însă pe măsură ce sala se umple, sper să se mai liniștească.

Dar nu, m-am înșelat, pare și mai excitat după ce începe filmul. Din fericire, stăm pe ultimul rând, cu nimeni pe aproape, așa că nu pot decât să sper că nimeni nu l-a observat pe tipul ăsta de treisprezece, ba nu, pardon, *treizeci* de ani cum gâfâie și-mi suge gâtul de parc-ar fi o acadea.

Îi simt degetele urcând pe coapsa mea și-l prind de mână, direcționând-o către poala lui, încercând totodată să-i îndepărtez capul de pe gâtul meu. Polițistul ăsta mic și slăbănog e însă tare insistent. Îmi ia palma și mi-o așază pe șliț, ca să îi simt mădularul. Gata, mi-a ajuns. Chestia asta cu cuplul pe moarte nu mă mai amuză acum. M-am enervat groaznic. Am luat împreună o cină plăcută..., mă rog, minus lecția despre cuvintele murdare, și acum își închipuie că sunt dispusă să-i fac pe plac într-o sală de cinema?

Încerc să readuc situația la normal și mă aplec ca să-i șoptesc la ureche:

— Hai să ne uităm la film. Chiar vreau să-l văd.

— Păi ne uităm la film, nu? Da' așa e mai plăcut, îmi șoptește el seducător în timp ce-și plimbă limba lipicioasă pe gâtul meu, apoi în el, până ce aproape că mă face să mă înec.

Îmi amintesc că la bar am crezut că sărută bine. Probabil că eram beată moartă. E groaznic. În plus, se poartă ca un adolescent în călduri, lucru care mă irită cumplit.

Îi împing fața la o parte și-l prind de bărbie, forțându-l să mă privească în ochi.

— Vorbesc serios. Vreau să mă uit la film.

Bănuiesc că mi-a sesizat tonul amenințător, pentru că se oprește din încercările disperate de a mă dezbrăca pentru a face sex cu mine acolo, în spatele sălii de cinema. Ar trebui să plec imediat după aceste manifestări de imaturitate, dar nu vreau să fac o scenă, așa că rămân.

După ce ieșim de la film, Frédéric mă conduce la stația de metrou.

— Cred c-o să mă duc acum acasă. Sunt obosită, zic, scoțând un fals căscat.

Se apleacă spre mine, mă prinde de mijloc și, exact când credeam că o să mă sărute din nou, se oprește și mă privește direct în ochi.

— Am ceva să-ți spun, îmi susură pe un ton grav.

— OK, spun eu.

Mă aștept să vină cu alte texte despre cât de frumoasă sunt sau cât de mult ar vrea să mă revadă ori că ar vrea să merg cu el acasă — tâmpeniile obișnuite.

— *Te iubesc*, declamă el, într-o încercare dramatică de a mă lua total prin surprindere.

— O, băigui eu, neștiind ce-ar trebui să spun.

Cine naiba face declarații de dragoste la prima întâlnire? După ce a încercat să sară pe tine într-o sală de cinema? Și după ce ți-a servit la masă expresia „să mă pupi în fund cu rahat"?

Mă smulg din îmbrățișare și îi spun dintr-o suflare:

— Mersi pentru cină, noapte bună!

O zbughesc spre stația de metrou. Nu cred că am fugit în viața mea atât de repede de un tip. Dacă stau să mă gândesc mai bine, chiar nu-mi amintesc să fi fugit vreodată de la o întâlnire.

Sprintez să prind metroul și sper că Frédéric nu mă urmărește. Cine știe de ce alte tertipuri mai e în stare? Mă las să cad pe un scaun mai izolat din vagon și meditez la cele întâmplate, apoi izbucnesc în râs. Ce tip ciudat! Asta mă face să realizez cât de mult îmi lipsește o relație normală, funcțională. Ca aceea pe care am avut-o cu Jeff înainte de escapadele lui amoroase on-line.

La sfârșitul nopții, indiferent cu cine sunt în pat, gândul mi se întoarce, invariabil, la Jeff. Presupun că e ceva de înțeles, având în vedere că abia au trecut câteva săptămâni de la despărțirea noastră. Dar după această întâlnire dezastruoasă, îi simt lipsa și mai tare. Nu am de gând să îi trimit un alt mail în care să mă laud cu noua mea cucerire. În schimb, o sun pe Lexi ca să-i povestesc tot episodul ridicol prin care am trecut în seara asta.

Râde atât de tare încât aproape că își pierde răsuflarea când îi descriu scena cu declarația de dragoste.

— Ce monstrișor! se hlizește ea din toată inima în telefon. Ar trebui totuși să te obișnuiești. Pe aici mișună tot felul de indivizi ciudați.

— Mie-mi spui?

— Hei, rămâne valabil pentru mâine-seară, da?

— Mda, abia aștept. Vreau s-o aduc cu mine pe Fiona, o prietenă de la cursuri, dacă nu te deranjează.

— Sigur, dar numai dacă e pregătită pentru o noapte de dezmăț în oraș. Pentru că o să fie o nebunie.

— Nu mă îndoiesc, zâmbesc eu în sinea mea.

Înainte de culcare, mă loghez la blog. Numărul de accesări a crescut spectaculos și s-au înmulțit comentariile din partea unor femei necunoscute. Majoritatea declară că le place blogul, dar văd și un comentariu de la o oarecare Janie din Georgia, care mă etichetează drept „misandră". Uau. Măcar am reușit să stârnesc emoții puternice. Mă apuc să tastez.

Alte lecţii despre cum să eviţi să te îndrăgosteşti în Oraşul Iubirii:

Regula nr.1: Ieşiţi cu mai mulţi tipi şi nu vă simţiţi vinovate pentru asta. Până ce fiecare parte nu se implică în mod clar din punct de vedere emoţional, n-aveţi nicio obligaţie faţă de niciunul din tipii cu care ieşiţi. Dacă unul dintre ei încearcă să vă facă să vă simţiţi vinovate fiindcă ieşiţi cu alţi bărbaţi, renunţaţi la el. Ştiţi cu certitudine că el nu iese cu alte femei? Ţineţi minte, pentru ei ăsta nu e decât un joc şi în loc să fiţi o victimă a jocului, acum aţi devenit un participant activ. Asta înseamnă să ieşiţi cu mai mulţi

tipi, să vedeţi ce se întâmplă în lume şi să vă distraţi al naibii de bine! Ceea ce mă aduce la următorul punct de pe listă:

Regula nr. 2: Evitaţi cu orice preţ ca bărbaţii cu care ieşiţi să se întâlnească faţă în faţă. Feriţi-vă de o asemenea situaţie stânjenitoare. Cum suntem toate nişte femei deştepte, presupun că asta nu va fi prea greu, însă din când în când până şi o femeie deşteaptă se poate trezi într-un carambol neplăcut cu potenţialii ei amanţi.
Dacă se întâmplă să vă aflaţi într-o astfel de situaţie, nu vă grăbiţi să vă învinovăţiţi de moarte. Probabil că tipii au alte femei care stau la coadă pentru ei.
De exemplu: În drum spre staţia de metrou, la prima mea întâlnire cu un ofiţer de poliţie francez, l-am zărit în faţa mea pe Francezul Sexy Pe Jumătate Dezbrăcat. Vorbea la telefon cu o femeie şi l-am auzit spunându-i că o iubeşte. Evident, se îndrepta şi el spre aceeaşi staţie de metrou, aşa că a sfârşit prin a se întâlni cu noul meu tip şi a-mi arunca o privire tristă, disperată, când mă îndepărtam la braţ cu frumosul meu poliţist. Cu ce drept a îndrăznit să încerce să mă facă să mă simt vinovată, când tocmai ce îl auzisem spunându-i drăgălăşenii la telefon unei alte femei? Ca să nu mai spun că nu a încercat să ia deloc legătura cu mine după experienţa aia fabuloasă cu sex şi apoi ciocolată de acum câteva nopţi.
Nu în ultimul rând:

Regula nr. 3: Nu toleraţi comportamentul nepotrivit. Punct. Dacă un tip face cine ştie ce chestii ciudate, lăsaţi-l imediat baltă. Amintiţi-vă, tot ce v-aţi propus este să vă distraţi, nu să vă simţiţi speriate şi jenate. Sunteţi prea minunate şi inteligente pentru a accepta aşa ceva.

Bărbaţii tolerează comportamente ciudate din partea noastră? Nici vorbă. Când miros aşa ceva, o iau la sănătoasa cât de repede îi poartă penisurile alea micuţe ale lor.
Aşa că dacă un tip se poartă ca un adolescent în călduri şi încearcă să sară pe voi într-o sală de cinema sau dacă îşi declară dragostea infinită pentru voi la prima întâlnire, daţi-i imediat papucii. Da, ambele lucruri mi s-au întâmplat în seara asta. Sunt obosită moartă.

DOISPREZECE
samedi, le 9 octobre

Urcatul într-un autocar în toiul nopții
împreună cu o echipă nebună
de rugbiști nu e cea mai bună idee.

A doua zi dimineața, mă sună Fiona. Pare neliniștită.

— Cu ce te îmbraci diseară? mă întreabă.

— Nu știu încă... N-am apucat să mă gândesc la asta. Probabil că o pereche de blugi, un maiou și ceva cu tocuri. Vremea e încă destul de caldă.

— Deci nu te gătești la patru ace, nu? Știi, nu vreau să mă îmbrac prea elegant sau dimpotrivă.

— Da, am înțeles. În locul tău, mi-aș pune niște blugi și un top drăguț — nimic prea pretențios.

Mi-e clar, Fiona nu iese prea mult în lume și încep să am îndoieli că ideea de a o invita să vină cu mine și cu Lexi a fost prea bună.

— OK. Adevărul e că n-am mai ieșit de ceva vreme. Am fost atâta timp cu Andrew, încât probabil că am uitat cum e să ieși în lume și să te distrezi. Știu, e jalnic..., dar asta e.

— Nu e deloc jalnic, o asigur eu, dar a sosit vremea să-ți vezi de viața ta și să cunoști oameni noi. Ce Dumnezeu, doar suntem la Paris! Ce-ai avea de pierdut?

— Ai dreptate. O să ne distrăm bine diseară, zice ea, părând ceva mai convinsă. O, era să uit. Cum a fost întâlnirea de ieri?

— Mai bine nu mă întreba!

— Așa de rău?

— Bun, să zicem doar că am fugit literalmente de el după ce mi-a spus că mă iubește, pentru că mi-a fost teamă c-o să mă ceară de soție.

Scoate un icnet.

— Ce? Ți-a spus că te iubește? La prima întâlnire?

— Îhî..., *după ce* a încercat să-mi scoată chiloții în timpul filmului.

— Ce nenorocit! E dezgustător. Vezi, de-asta n-am vrut eu să ies cu tipi noi — nu sunt cu toții decât niște ciudați.

— Știu... unii din ei sunt într-adevăr groaznici, dar măcar te alegi cu o amintire care merită să fie povestită.

— I-ai spus că nu mai vrei să-l vezi niciodată?

— Nu, n-am apucat. Ți-am spus, am luat-o la goană.

— Dar ce-ai de gând să-i spui dacă te mai sună?

— Hm, probabil că n-o să răspund la telefon sau o să-i spun pur și simplu să mă lase în pace. A fost o întâlnire de-a dreptul ridicolă și nu-mi pare rău că i-am dat papucii.

— Dar celălalt tip cu care te vezi...

Fiona se oprește, întrebându-se probabil cu câți tipi îmi dau întâlnire.

— Cine? Luc?

— Da, Luc. Măcar el e un tip normal?

— Mda, normal pentru un tip, sau așa presupun. Toți par cam duși cu pluta. Oricum, nu te lăsa descurajată. Ai să vezi, o să ne distrăm bine în seara asta, iar dacă apar niște nebuni, atunci o să stăm împreună. Nu-ți face griji.

Cu Fiona, care se teme să pună piciorul într-un bar, și Lexi, care va pleca probabil acasă cu oricare tip cunoscut acolo, prevăd că ne așteaptă o noapte foarte interesantă.

La ora zece ies din casă ca să mă întâlnesc cu Fiona și Lexi la un bar din arondismentul 5 pe nume The Long Hop.

La ieșirea din stația de metrou, nici n-apuc bine să pășesc pe tocurile mele înalte pe trecerea de pietoni din Boulevard St. Germain, că un tip călare pe un scuter roșu ca cireașa trece în goană pe lângă mine și aproape că mă răstoarnă.

— Hei! strig după el în timp ce mă împleticesc înapoi spre bordură și mă ciocnesc de cineva.

Mă răsucesc și dau cu ochii de trei francezi tineri, la fel de subțiri ca și țigările pe care le fumează, care mă măsoară din priviri.

— *Vous êtes américaine, ma princesse?* mă întreabă unul din ei și un rânjet lasciv i se lățește pe fața osoasă.

Prințesă? Pe bune?

Nu răspund și mă uit în stânga și în dreapta, ca să mă asigur că strada nu e scena altei întreceri de scutere, apoi traversez în fugă spre bar.

Realizez că plimbatul de una singură prin Paris noaptea nu e cea mai bună idee. Nu că nu m-aș simți în siguranță. Însă se pare că orice grup de francezi care mă vede mergând neînsoțită pe stradă, înțolită ca pentru o ieșire în oraș, nu se poate abține de la comentarii. Poate că data viitoare o să iau un taxi care să mă ducă direct la bar.

Melodia *Billie Jean* a lui Michael Jackson urlă din difuzoare în timp ce îmi croiesc drum prin ringul de dans supraaglomerat și dau, în fine, cu ochii de amicele mele.

Ca de obicei, Lexi poartă o ținută minusculă care îl face pe fiecare tip din bar să se oprească, să se holbeze și să saliveze. Fiona însă mă surprinde. Mă așteptasem să o văd apărând într-un tricou polo roz și o fustă kaki sau ceva la fel de conservator, dar nu, e îmbrăcată într-un top roz fluorescent și o pereche de blugi negri strâmți, plus o pereche de sandale negre sexy cu barete.

Fac prezentările, apoi ne îndreptăm țanțoșe spre bar pentru prima rundă de băuturi. Barul e ticsit cu mult mai mulți tipi decât tipe și e o aglomerație nebună. Lexi și cu mine dăm paharele pe gât, în timp ce

Fiona soarbe încetișor din al ei, apoi ne facem loc pe ringul de dans.

Dansăm toate trei mai bine de o jumătate de oră în mijlocul ringului super-animat. Lexi și cu mine ne luptăm să ne menținem spațiul, dând din coate ca să-i îndepărtăm pe tipii neciopliți. Ochii Fionei se plimbă de colo-colo prin sală, în timp ce-și mișcă picioarele în stânga și în dreapta pe ritmul asurzitor al basului. Sper să se mai relaxeze puțin când efectele alcoolului se vor face simțite.

— Mă duc la toaletă. Merge careva cu mine? urlă Lexi ca să acopere muzica.

— Merg eu, strigă Fiona.

— Eu o să rămân aici ca să țin locul ocupat, le asigur în timp ce mă fâțâi pe o melodie de-a Madonnei.

E clar, francezii se dau în vânt după muzica americană a anilor '80.

Imediat după ce pleacă fetele, doi francezi se apropie de mine. Sunt amândoi îmbrăcați în blugi negri chinuitor de strâmți și tricouri albastre mulate pe piepturile lor slăbănoage și au tunsori în stil militar. Mă întreb dacă sunt și ei polițiști, la fel ca Frédéric, și dacă îmi vor declara după cinci minute de conversație că s-au îndrăgostit de mine.

— Te-am auzit vorbind englezește, zice tare, cu un puternic accent franțuzesc, unul din ei.

— Mda, așa e, vorbeam englezește, răspund eu sarcastic.

Nu-mi convine situația. Tipii nu sunt genul meu.

— Ești americancă zau englezoaică? mă întreabă celălalt individ, aruncându-mi un zâmbet slinos.

— Americancă, îi răspund eu sec, fără a mă opri din dans.

Sper ca fetele să se întoarcă repede, ca să mă scape de ei.

— O, fata americană. Iubesc fata americană.

Rânjesc amândoi la mine și se prefac că dansează în blugii lor strâmți ca naiba, care le scot în evidență boașele. Uau. Trebuie să recunosc, e un adevărat spectacol.

— De unde ești?

— California, mint eu fără niciun motiv, doar ca să râd de ei.

— O, Californiaaa, iubesc Californiaaa! exclamă unul din ei, în timp ce celălalt aplaudă zgomotos.

Mă stăpânesc cu greu să nu izbucnesc în râs.

— De asta ești foarte frumoaaasă, toate fetele din California zunt frumoaaase, zice Aplaudacul, după care dă să mă ia de mână ca să danseze cu mine.

Îmi smulg mâna și îi întreb:

— Sunteți ofițeri de poliție?

— A, nu, zuntem în armată și zuntem frați. Îți place militarul, nu?

Ce? Militarul? Sigur, în general îmi plac militarii, numai că militarii noștri de acasă poartă pantaloni largi.

În timp ce ăştia au nişte blugi atât de strâmţi, încât posibilitatea de sterilitate creşte cu fiecare clipă.

— Hmm..., da. Militarii, da, foarte drăguţi, zic eu, neştiind prea bine ce să răspund.

— Eşti fata perfectă... vrei zăi-mi faci un bebe?

OK, asta e prea de tot. M-am amuzat cât m-am amuzat, dar acum lucrurile par să fi scăpat de sub control. Să le fac un bebe?! Unde au dispărut Fiona şi Lexi? Mă răsucesc ca să le caut din priviri şi să scap cât mai iute de tipii ăştia doi. Şi dau cu ochii de o situaţie şi mai hilară decât cea în care mă găsesc eu.

Fiona şi cu Lexi sunt înconjurate de cel mai masiv grup de indivizi pe care l-am văzut vreodată. Masiv nu în sens numeric. Ci masiv în sens de uriaş. Sunt înconjurate de nişte giganţi.

Lexi dansează furtunos în mijlocul grupului, în timp ce toţi bărbaţii aceia uriaşi stau în cerc, urlă şi îşi agită halbele de bere. Fiona stă nemişcată şi se zgâieşte cu ochi mari la tipii ăia cu două capete mai înalţi decât ea.

— Îmi pare rău, băieţi, trebuie să mă duc la prietenele mele, le spun celor doi militari cu pantaloni strâmţi şi o iau la picior, pentru a afla cine naiba erau mamuţii ăia arătoşi.

Îmi croiesc drum printre uriaşi şi mă apropii de Fiona, care răsuflă uşurată când mă vede.

— Cine sunt tipii ăştia? urlu eu în urechea ei.

— Rugbiști englezi. Sunt nebuni! îmi răspunde strigând în gura mare.

— Bună, frumoaselor, ne salută un rugbist înalt și chipeș pe mine și pe Fiona în timp ce ne strânge mâinile.

— Bună, arătosule și înaltule, îi răspund eu.

Îmi aruncă un zâmbet fermecător.

— Eu sunt Dean. Pe voi cum vă cheamă?

Uau, ador accentul lui. Și mușchii uriași.

— Eu sunt Charlotte și ea e Fiona.

— Mă bucur să vă cunosc, Charlotte și Fiona. Cu ce pot să vă servesc, frumoase domnișoare?

Dean pare mai puțin sălbatic decât colegii lui rugbiști, care acum lălăiesc o melodie imposibil de recunoscut și bat atât de tare din picioare încât podeaua se cutremură.

— Nimic pentru mine, îl refuză Fiona.

— O, zău așa, n-ai băut decât un pahar! o împing eu spre bar, mergând în spatele lui Dean.

— Da, știu, dar nu vreau să-mi pierd controlul.

— Fiona dragă, asta..., zic eu, arătând spre grupul de giganți care continuă să mormăie ceva, asta înseamnă să-ți pierzi controlul. Mă îndoiesc că ai putea ajunge vreodată într-o asemenea stare. Așa că fă bine și mai comandă o băutură.

— Ce să fie? ne întreabă Dean, punându-și brațele grele pe umerii noștri.

— Două vodci cu suc de merișoare, preiau eu inițiativa.

Fiona e în mod cert intimidată de atmosfera nebunească din jur.

— Vineee, drăguță, îmi face Dean cu ochiul, apoi comandă băuturile.

Ceea ce urmează poate fi rezumat cam așa:

Dean nu mă lasă să răsuflu o clipă de cum ne întoarcem la gașca lui de amici. Dansăm și ne giugiulim toată noaptea pe ring. Totul e foarte excitant.

Lexi continuă să danseze ca o adevărată stripteuză în mijlocul unui grup de circa cinci rugbiști, care o pipăie și se freacă de ea cu rândul.

Cât despre Fiona..., ei bine, m-am așteptat să stea într-un colț toată noaptea, uitându-se la noi cu aceiași ochi mari și aceeași privire înspăimântată. Dar după ce vodca își face efectul, pornește să ia lecții de dans de la Lexi și ajunge să danseze cu cel mai sexy tip din gașcă, pe nume Matt. E cu vreo patruzeci și cinci de centimetri mai înalt decât Fiona, dar asta nu-l împiedică să se aplece ca s-o sărute și s-o pipăie cât e noaptea de lungă.

Când ai parte de o noapte nebună ca asta, uneori e mai bine să te oprești cât mai e timp. Altfel, riști să te îmbeți și să se întâmple cine știe ce tâmpenii. În cazul de față, noi optăm pentru a doua variantă.

Cu o întreagă echipă de rugby după noi, Lexi, Fiona și cu mine ieșim împleticindu-ne când se închide barul.

E una din nopțile alea de dezmăț studios în care râdem cu toatele atât de tare, încât abia dacă putem să ne mișcăm din loc, darămite să mergem pe jos până ce găsim un taxi. Așa că ne sprijinim de băieți, care ne cară pe străzile pustii ale Parisului, și parcurgem cvartal după cvartal fără ca măcar să întrebăm unde Dumnezeu mergem.

După nenumărate împiedicări, râsete în hohote, ba chiar și căderi în fund pe dalele de piatră tari, cotim după un colț și zărim un autobuz mare și albastru.

Dean arată cu degetul spre el.

— Ăla e autocarul nostru și tu, drăguțo, o să te urci în el cu mine.

Sunt într-o stare avansată de ebrietate, așa că chicotesc, iau mâna întinsă de Dean și mă cațăr în autocar. Fiona și cu Lexi vin în urma noastră.

Oricât de greu ar fi de crezut, de îndată ce urcă în autocar, rugbiștii devin și mai scandalagii. Am impresia că cel puțin cinci dintre ei o sărută simultan pe Lexi, în timp ce Fiona și cu Matt se reped imediat în partea din spate și dispar îndărătul scaunelor.

Nici n-apuc să-mi dau bine seama ce se întâmplă, că mă trezesc că pornim într-o călătorie ce se anunță lungă, către o destinație necunoscută, împreună cu un grup de rugbiști plini de hormoni.

— Unde mergem? îl întreb pe Dean în clipa când autocarul o ia din loc, brusc alarmată că ne-am urcat fără să avem idee încotro ne îndreptăm.

— Nu știu, iubire... la un hotel în afara orașului.

— Cât de departe?

— La o oră, poate? Dar nu-ți face griji, ești cu mine, zice el și mă trage în jos pe un scaun lângă el și mă privește drept în ochi. Vrei să ne pupăcim?

— Să ne pupăcim? îl întreb eu nedumerită.

Nu cunosc termenul și mă gândesc dacă nu cumva îmi propune să fac sex cu el în autocar. Recunosc, n-am fost prea cuminte de când am ajuns la Paris, dar nici *chiar* așa.

Dean se apleacă și mă sărută.

— Asta înseamnă pupăcit, scumpo, zice și mă trage mai aproape.

— A, bine, în cazul ăsta hai să ne pupăcim, spun eu și Dean își apasă buzele pe gura mea.

Autocarul de Rugby și Sex oprește la un hotel oarecare, în mijlocul pustietății, după vreo oră de mers și multă pupăceală. În drum spre intrare, le iau deoparte pe Fiona și Lexi și le întreb dacă sunt bine. Sigur, eu una mă distrez de milioane, însă situația pare un pic confuză, așa că noi, fetele, trebuie să rămânem unite.

— Draaagă, nu-ți face griji pentru mine, îmi răspunde Lexi cu cea mai bună imitație de accent englezesc de care e în stare. E o noapte de-a dreptul fabuloasă!

Fiona rânjește cu gura până la urechi, ținută pe după umeri de Matt.

— Sunt bine, chițăie în timp ce ne înghesuim cu toții în hol.

Dean mă conduce spre camera lui, cu Fiona venind în spatele lui Matt și Lexi urmată de... hm, un grup de trei tipi. Nu vreau să știu ce o să se întâmple acolo.

De cum intrăm, Dean nu pierde deloc vremea. Mă împinge în perete și mă sărută pe gât, pe față, pe buze — cam pe oriunde găsește piele goală. Reușește cumva să-mi scoată atât topul cât și sutienul cu o singură mișcare rapidă, îmi desface fermoarul la blugi și-și azvârle de pe el cămașa și pantalonii. Își plimbă mâinile peste tot pe mine și mă trage deasupra lui în pat; îmi e din ce în ce mai greu să nu doresc să duc lucrurile mai departe.

Are un tors superb. E mai bine-făcut decât oricare tip cu care am fost. Da, arată mai bine decât Jeff. Hm. Dintr-odată regret că n-am un aparat foto la mine ca să îi fac o poză și să i-o trimit lui Jeff. Ce plăcut ar fi dacă aș putea să-i azvârl și chestia asta drept în față.

Excitația începe însă să mă părăsească atunci când Dean mă îngroapă practic sub el în pat. Brusc, nu mai sunt atât de sigură dacă îmi place să mă aflu într-o cameră de hotel cu un tip uriaș, cunoscut întâmplător, prăvălit peste mine. Cine știe pe unde a umblat la viața lui individul ăsta și cu câte tipe bete, așa ca mine, s-a culcat prin toată Europa?

Sigur, mi-ar fi ușor să fac sex cu el. E un tip atrăgător și probabil că ar fi bun la pat. Dar adevărul e că

nu-mi vine să mă culc cu cineva despre care nu știu nimic, doar de dragul de a puncta la capitolul cuceriri. E un tip căruia nu-i pasă de mine și pe care n-o să-l mai văd niciodată. Dacă aș fi bărbat, aș alege fără să stau pe gânduri sexul. Numai că sunt femeie. În plus, o femeie deșteaptă. Dintr-odată știu cu certitudine că *nu* vreau să fac sex cu el. Așa că, înainte ca lucrurile să degenereze prea tare, scot din mânecă scuza supremă a oricărei fete.

— Scuze, nu pot. E perioada aia din lună.

— Nu contează. Dacă pentru tine e OK, pe mine nu mă deranjează.

Ce? În viața mea n-am auzit așa ceva. Ce scârbos!

— Hm, ba cred că o să te deranjeze. În noaptea asta nu pot, ai înțeles?

— Zău așa, Charlotte, de ce faci atâta caz? zice și-și bagă mâna în blugii mei.

Îl prind de mână și i-o așez cu hotărâre pe pat.

— Nu, serios, nu-mi place deloc ideea.

Dean își apasă mădularul tare peste mine și îmi pipăie sânii.

— Dar te doresc atât de mult.

Începe să se miște peste mine și-i simt erecția lipită de coapsa mea. Vreau să scap. Mă lupt să mă eliberez de sub el, dar e prea greu și prea beat.

— Dean, ascultă-mă, nu pot s-o fac. Oprește-te, îi țip în ureche.

Își ridică ochii spre mine, se saltă, apoi se duce spre mormanul de haine azvârlite pe podea. Își aruncă pe el tricoul, iar spre mine o privire încruntată.

— Bine. Deși nu înțeleg de ce ai venit aici. Ce ți-ai închipuit c-o să se întâmple?

— Ți-am spus, e perioada aia din lună și nu pot s-o fac. Nu e nevoie să te porți ca un ticălos.

— Cum vrei tu. Atunci mă culc.

Se urcă în pat, în chiloții ăia minusculi și în tricou, și în câteva clipe începe să sforăie.

Sunt atât de tulburată de purtarea lui, încât tot ce-mi doresc e să ajung acasă. Dar bănuiesc că Fiona și Lexi se distrează de minune și nu vreau să le stric noaptea.

Deși sunt aproape convinsă că nici măcar o tornadă nu l-ar putea trezi din somn pe gigantul adormit, nu vreau să risc, așa că mă încui în baie și mă las să alunec pe podeaua rece din gresie.

Închid ochii și-mi îngrop fața în palme. Alcoolul mi se învârte în burtă și mă simt scârbită de mine însămi. *Așa* are să fie de acum înainte viața mea fără Jeff? Un șir de beții prin baruri, sfârșite cu nopți petrecute în camere de hotel necunoscute, cu tipi înspăimântători care nu vor altceva decât sex?

Noul meu plan de a mă comporta ca un bărbat ar fi trebuit să-mi dea mai multă putere și încredere în mine, să mă facă mai fericită.

Dar în loc de asta, mă văd încolăcită pe gresia tare, dorindu-mi din tot sufletul ca dimineața să vină cât

mai repede și simțindu-mă mai goală pe dinăuntru, mai speriată și mai singură ca niciodată.

La ora nouă dimineața, un grup de rugbiști mahmuri ne bubuie în ușă.

— Dean, autocarul pleacă în zece minute. Saltă-ți fundul din pat!

Mă adun de pe podeaua din gresie a băii și deschid ușa, speriată de perspectiva de a da din nou ochii cu Dean. Vreau s-o întind cât mai repede de aici.

— Rahat, mormăie Dean în barbă, în timp ce se dă jos buimac din pat și începe să-și arunce boarfele în sacul imens de rugbist.

Mă vede că îmi iau poșeta și mă îndrept spre ușă și mă strigă:

— Stai așa, Charlotte. Unde te duci?

— Plec.

— Fără să-ți iei măcar la revedere?

Cine naiba se crede tipul ăsta?

— Nu meriți, după felul cum te-ai purtat aseară.

— Scuze, nu înțeleg ce vrei să spui. M-am simțit foarte bine cu tine aseară. Cred că nu-mi amintesc totul... Am zis ceva urât?

— Nu-ți amintești ce s-a întâmplat?

— Nu, îmi pare rău, zice el și își pleacă rușinat ochii.

— Ei bine, să zicem că nu te-ai purtat tocmai drăguț cu mine. Așa că abia aștept să mă car naibii de aici.

— Ascultă, să știi că-mi pare foarte rău, vorbesc serios. Știu că nu prea mă port cum trebuie când beau.

— Hm, atunci ai face bine să nu mai bei atât de mult data viitoare când o să vrei să iei o fată la hotel cu tine.

Și cu asta ies în goană din cameră, trântind ușa după mine. După o noapte lungă petrecută de una singură pe podeaua rece a unei băi, n-am pic de simpatie pentru el. Tot ce vreau e să-mi găsesc prietenele și să mă întorc acasă.

O văd pe Lexi fâțâindu-se de colo-colo prin hol, cu aceiași trei tipi după ea. Matt și cu Fiona ies din cameră giugiulindu-se ca doi porumbei. Se pare că toată lumea, cu excepția mea, a avut o noapte reușită.

— Hei, scumpo, te-ai distrat bine? îmi face Lexi cu ochiul.

Îi arunc o privire care o face să priceapă imediat că *nu* m-am distrat deloc.

— Oh, vorbim mai încolo. Te simți bine? îmi șoptește.

— Mda, hai să plecăm de aici.

Se pare că Autocarul Nenorocit de Rugby are ca următoare destinație Lyonul, adică un loc unde noi, fetele, n-avem ce căuta, asta în cazul în care mi-aș fi pus în gând să mai calc vreodată în autobuzul ăsta, ceea ce nu e cazul. Fiona îl sărută pe Matt de bun rămas, în timp ce Lexi îi pupă pe obraji pe toți trei tipii care salivează după ea. Fetele le fac apoi cu mâna bărbaților

porniți la drum spre un alt loc, în căutare de alte femei și alte belele.

— Unde naiba suntem? întreabă Lexi după ce autocarul se pune în mișcare.

— N-am idee, dar hai să aflăm și să plecăm acasă.

Preiau conducerea și ne întoarcem în hotel, ca să vorbim la recepție și să ne informăm ce și cum. Suntem anunțate că o stație RER se află la numai câteva cvartale distanță de hotel, așa că prindem trenul următor și trăncănim pe tot parcursul drumului înapoi spre casă.

Fiona își pune brațul pe după umerii mei.

— Ești bine? Ce s-a întâmplat?

Le pun la curent cu trucurile lui Dean.

— Ar fi trebuit să vii să ne cauți, Charlotte. Să nu mai dormi niciodată pe o podea de baie. E oribil, zice Fiona și îmi strânge umărul.

— Mersi, dar n-am vrut să vă stric distracția. Oricum, nu mai contează, sunt bine. Lexi, tu ce-ai făcut cu toți tipii ăia?

— A, ați vrea voi să știți, ne aruncă ea un rânjet viclean, apoi schimbă subiectul. Dar tu, Fiona? Tu și cu Matt păreați foarte apropiați. Ai făcut-o?

— Ne-am simțit bine împreună, răspunde scurt Fiona, încercând să evite întrebarea.

— Nu mai spune! Fată, vrem detalii, detaliile murdare. Cum a fost tipul?

Lexi nu are de gând s-o lase să scape ușor.

Fiona se înroșește, după care se decide, în fine, să vorbească.

— A fost... uimitor. O, Doamne. E cel mai grozav tip pe care l-am cunoscut vreodată! Și s-a purtat atât de drăguț cu mine.

— Și? o descoase Lexi mai departe.

— Și ce? răspunde Fiona cu inocență.

— Te-ai culcat cu el sau nu?

Fiona se înroșește și mai tare, apoi murmură:

— Mmhmm.

Arată mai însuflețită decât am văzut-o vreodată. O știu studioasă și controlată; e plăcut să o văd acum lăsând un pic jos garda.

— A fost *atât* de bine, chițăie ea.

— A trecut ceva vreme, nu-i așa? o întreb eu.

Sunt aproape sigură că n-a mai fost cu niciun tip de când s-a despărțit de Andrew.

— Da, mai bine de un an!

— Of, fată, mă omori cu zile. Un an întreg? icnește Lexi neîncrezătoare.

Un an fără sex e probabil mai mult decât își poate imagina ea, din moment ce se gândește cum să și-o pună până și când merge pe stradă.

— Atunci a fost o idee bună să vii cu noi!

Râdem ca apucatele, apoi oboseala ne doboară una după alta și adormim în tren. Moțăi și mă gândesc la

Jeff. Și, pentru prima oară, în loc să îl urăsc și să îmi vină să-i tai boașele, îmi spun că dacă nu m-ar fi înșelat și dacă n-aș fi venit singură la Paris, nu le-aș fi cunoscut pe Fiona și Lexi. În plus, n-am decât douăzeci și cinci de ani — sunt mult prea tânără pentru a mă mărita cu un ticălos josnic și jalnic. Am toată viața înainte, pot să fac oricând asemenea greșeli. De ce să încep acum?

Revin acasă și mă loghez la blog. Și mai multe accesări decât ultima dată, dar tot îmi doresc ca postările mele să ajungă sub ochii mai multor femei. Forwardez blogul Fionei și lui Lexi, în speranța că îl vor citi și vor răspândi mai departe vestea. Încep să tastez:

> Tocmai m-am întors după o noapte dezastruoasă şi vreau să vă împărtăşesc o lecţie extrem de importantă:
>
> Regula nr.1: E bine să te culci cu mai mulţi tipi, dar comportamentul de târfă masculină care face sex cu oricine nu e deloc în regulă. Da, ştiu, ne-am propus să ne purtăm ca bărbaţii, dar asta nu înseamnă să-i copiem întru totul. Doar suntem mai deştepte decât ei, nu-i aşa? Prin urmare, dacă ei fac sex cu orice creatură care are puls, nu înseamnă că şi noi trebuie să facem la fel.
> Dacă sunteţi în pat cu un bărbat sexy şi vă simţiţi în stare să faceţi pasul hotărâtor, faceţi-l cu orice chip. (Şi fără să ezitaţi, doamnelor.) Dar dacă, din indiferent ce motive, vă decideţi că nu vreţi să-l faceţi, nu vă fie teamă să spuneţi nu. Atunci, dacă tipul se poartă ca un ticălos, sunaţi-vă prietenele, discutaţi cu ele despre cât de nemernic a fost şi vedeţi-vă de viaţa voastră.

De exemplu: Cu toate că am petrecut noaptea singură pe podeaua unei băi dintr-un hotel oarecare pentru că tipul cu care eram s-a supărat când i-am spus că nu vreau să fac sex cu el, sunt bucuroasă că am rămas fermă pe poziție. Să mă fi culcat cu un nenorocit ca ăsta doar pentru că e un bărbat arătos? Nu. Doamnelor, aveți încredere în instinctele voastre și veți fi cu un pas înainte în jocul ăsta.

TREISPREZECE
dimanche, le 31 octobre

Foștii ar trebui băgați în carantină
pe o insulă pustie.

După trei săptămâni, zece întâlniri și patru cursuri la care am tras chiulul, Fiona, Lexi și cu mine am devenit inseparabile. Ieșim împreună în oraș în fiecare weekend și luăm prânzul în cafenele de câteva ori pe săptămână. Luc a trecut o dată pe la mine ca să mă salute, dar după aceea a dispărut cu totul. Într-o noapte, într-un moment de disperare, i-am bătut la ușă, ca să văd ce mai face, dar n-a răspuns. Mă gândesc că așa e mai bine. Sigur, partida noastră de sex a fost fantastică și nu pot să spun că nu sper să se repete, dar Luc e un tip periculos. E arătos, drăguț și uimitor în pat, dar secretos și divorțat și îndrăgostit de o altă femeie. Exact genul de tip pe care ar trebui să-l evit. Așa că, deși mă surprind adesea gândindu-mă la el și dorindu-mi să-mi bată la ușă pentru a-mi oferi o altă ciocolată cu zâmbetul ăla dulce al lui, îmi spun că e mai bine să mă feresc de el și să ies cu alți bărbați.

Mă gândesc în continuare mult la Jeff; în unele zile îi simt lipsa îngrozitor de tare, iar în altele îl urăsc din toată inima şi cu tot sufletul. Dar chiar şi cuprinsă, cum sunt, de astfel de emoţii amestecate, încep să înţeleg că despărţirea de el este probabil lucrul cel mai bun pe care l-am făcut pentru mine.

Sigur, unul din dezavantajele majore ale absenţei lui Jeff este efectul pe care această situaţie îl are asupra soldului meu bancar. Ca studentă full-time într-un oraş european scump, unde dolarul nu are cine ştie ce valoare, fondurile mele seacă rapid. Aşa că într-una din zilele frumoase de toamnă la Paris, înainte de a porni să fac jogging în pitorescul Parc Montsouris de vizavi de clădirea în care locuiesc, mă aventurez în toate căminele internaţionale din Cité Universitaire şi las la panouri anunţuri de lecţii de engleză.

În aceeaşi seară, în timp ce îmi verific accesările pe blog, telefonul sună.

— Alo?

— Alo. Numele meu e Marc. Eşti Charlotte, profesoara de engleză?

Zâmbesc. Un prim potenţial elev!

— Da, sunt Charlotte. Te interesează lecţiile de engleză?

— Da, foarte mult. Caut o persoană americană cu care zăvorbesc câteva ore pe săptămână ca zădevin fluent. Am locuit în State cinci ani când eram mic, dar între timp mi-am cam pierdut accentul.

Marc vorbește deja engleza suficient de bine, așa că bănuiesc că îmi va fi ușor.

— Grozav, mi-ar face plăcere să te ajut. Unde locuiești?

— În căminul de italieni de la Cité Universitaire, deși nu sunt italian. Sunt francez și studiez medicina și locuiesc aici ca să economisesc bani. Dar nu vreau să crezi că pentru că sunt student nu te pot plăti pentru lecții. E greu de găsit un profesor bun de engleză care să fie american, așa că sunt dispus să plătesc bani buni persoanei potrivite.

Din fericire pentru el, și eu sunt dispusă să cer bani buni elevului potrivit.

— E grozav, Marc. Eu locuiesc după colț, la căminul american, așa că ce-ar fi să ne vedem mâine pentru prima noastră lecție în Parcul Montsouris de vizavi? Dacă ești de acord, ne putem întâlni la amiază la poarta mare de la intersecția dintre Boulevard Jourdan și Rue Gazan.

— Perfect. Abia aștept să te cunosc.

A doua zi mă postez în fața porții și îl aștept pe Marc, sperând că se va dovedi un tip normal, cu care să pot lucra fără probleme. Cu toate că la telefon mi s-a părut serios, știu din experiență că elevii tind să-și piardă repede interesul și să contramandeze lecțiile, fapt de natură să împiedice fluxul constant al numerarului. Și cu stilul de viață calat pe distracții pe care m-am decis să-l adopt la Paris, am mare nevoie de bani.

Aştept vreo cinci minute şi un tip între două vârste, cu înfăţişare dubioasă, vine spre mine. Nu, nu se poate, ăsta nu e Marc.

— *Excusez-moi, Mademoiselle, vous êtes ravissante,* îmi spune tipul dubios, în timp ce salivează pe tricoul lui vechi verde-oliv.

Nu are cum să fie Marc. Marc n-ar încerca să mă agaţe spunându-mi că sunt răpitoare, după ce m-a asigurat că mă va plăti ca să-l învăţ englezeşte. În plus, la telefon nu părea atât de bătrân şi beat.

— Scuze, nu vorbesc franţuzeşte, îl mint, scanând trotuarul în căutarea lui Marc.

Ar face bine să se grăbească.

Tipul dubios înaintează spre mine şi dă să mă apuce de mână. Gata, e cazul să pun piciorul în prag.

— Retrage-te în clipa asta, îi poruncesc eu ferm, răsucindu-mă pe călcâie ca să mă îndepărtez şi ciocnindu-mă de un alt tip.

Ce-o fi cu mine azi?

— *Pardon,* îmi cer eu scuze, încercând să trec pe lângă el pentru a scăpa de individul ciudat.

— Stai, nu cumva eşti Charlotte? mă întreabă tipul.

— O, tu eşti Marc?

— Da. Eşti bine? Îl cunoşti pe tipul ăsta? zice, gesticulând spre bărbatul dubios care ne dă târcoale.

— Nu l-am văzut în viaţa mea. Hai să mergem, răspund eu, ridicând din sprâncene ca să îi dau de

înțeles că tipul care a încercat să mă agațe nu e în toate mințile.

Din fericire, se prinde și mă ia de braț, de parcă am forma un cuplu, și mă conduce pe aleea mărginită de copaci. Dubiosul strigă ceva de neînțeles după noi, dar apoi se plictisește și o ia în direcția opusă. Uf, bine c-am scăpat de el!

— Mersi, oftez eu ușurată, în timp ce Marc îmi dă drumul la braț și se uită în spate ca să se asigure că individul a plecat.

— Nicio problemă. M-am gândit că ești tu... și bărbatul ăla... ăăă... nu e normal.

— Mulțumesc din nou, îi spun zâmbind.

Marc a punctat serios în calitate de noul meu elev normal salvându-mă de bețivul ăla francez înspăimântător. Intrăm în parcul verde luxuriant și mă relaxez imediat. Oricât de mult mi-ar plăcea agitația orașului, uneori devine apăsătoare. Prin contrast, Parcul Montsouris e o oază de liniște, plină de copaci umbroși, terenuri în pantă deschise, ronduri de flori neofilite, alei șerpuitoare și..., recunosc, ocazional câte un bețiv.

Trag în piept mireasma de iarbă proaspăt tăiată și îl cântăresc din priviri pe noul meu elev. Marc e cu aproape treizeci de centimetri mai înalt decât mine și e subțire și bine-făcut. Părul drept, întunecat la culoare, îi stă adunat claie în vârful capului și e puțin umed, de parcă tocmai ar fi ieșit de sub duș. Are ochi căprui fascinanți și un zâmbet cald și prietenos. Poartă un

tricou bleumarin uni și o pereche de blugi drăguți și largi. (Largi pentru un francez, să ne înțelegem.)

— Bun, deci aș vrea zã ne întâlnim o dată sau de două ori pe săptămână ca zã îmi exersez engleza. Dacă e prea mult pentru tine, zã-mi spui, deși în weekend am mult timp liber și am și serile la dispoziție ca zã studiez engleza.

Marc vorbește o engleză foarte formală, dar impecabilă din punct de vedere gramatical. La fel ca Luc, are probleme cu pronunția „th"-ului. În ansamblu însă, nu prevăd să am mari probleme cu el.

— Sigur că da, și eu am mult timp liber, așa că putem să ne vedem de câte ori dorești. E grozav că locuim atât de aproape.

— Da, absolut. *Le Parc* Montsouris e un loc perfect de întâlnire când vremea e frumoasă.

— De acord, spun eu și mă uit în josul dealului spre lacul ce sclipește în lumina soarelui, aruncând reflexe roșii și aurii pe pomi. Deci ce anume ai vrea să exersezi? îl întreb.

— Vreau zã vorbesc, zã vorbesc, zã vorbesc. Așa cum ți-am spus la telefon, am locuit în SUA când eram mic și pe vremea aceea vorbeam perfect. Acum simt că mi-am pierdut accentul și că am uitat... ăăă... vocabularul. N-am pe nimeni cu care zã vorbesc englezește. Și trebuie zã exersez, zã pot face conversație, zã pun întrebări și zã dau răspunsuri. Să știi că e greu zã înțelegi ce spune cineva în engleză atunci când vorbește repede.

— Da, poate fi destul de dificil. OK, atunci hai să-i dăm drumul, da?

Ne așezăm pe o bancă verde de lemn îndreptată spre lac și un grup de bărbați în șorturi obscen de scurte trec în fugă pe lângă noi.

— OK. O să îți pun mai întâi niște întrebări, zice Marc cu o expresie hotărâtă întipărită pe față. De unde ești?

— M-am născut și am crescut în Ohio, dar am făcut colegiul în Washington, DC.

Abia aștept să îl aud pe Marc cum pronunță „Ohio". Majoritatea vorbitorilor nativi de limba franceză sar peste „h" și pronunță „Oaio", lucru care mă face întotdeauna să râd.

— A, ești din Oaio... ce anume e în Oaio? N-am fost acolo niciodată.

Îmi înăbuș râsul.

— Se pronunță „O-*hai*-o", nu uita „h"-ul, îi zâmbesc eu, ca să mă asigur că nu îl deranjează că l-am corectat.

— Da, știu... e una din literele cel mai greu de pronunțat pentru mine. Hai să încerc totuși, zice el pe un ton foarte serios, apoi rostește: O-*hi*-o!

— Bravo!

— Deci ce e în O-hi-o? întreabă el și expresia de pe chip i se schimbă într-una de mândrie.

— Hm, nu prea multe. Am crescut într-un orășel înconjurat de câmpuri de porumb. Ninge mult acolo și vremea e cam naspa. Nu seamănă deloc cu Parisul. Dar

e un loc bun și sigur pentru un copil, iar oamenii sunt foarte drăguți și cu bun-simț.

— Naşpa?

— E în argou. Înseamnă rău, neplăcut.

— Aha. Și ce faci aici, la Paris? Ești și tu studentă, nu?

Îl pun la curent cu programul meu de studii de la Sorbona și cu planurile de a preda în Franța.

— Am însă o problemă, continui eu.

— Ce problemă?

— Mi s-a desemnat o consilieră la Sorbona, și tipa e *groaznică*. Mai mult decât groaznică, de fapt, e rea și înțepată și mă urăște deja, deși nu ne-am întâlnit decât o dată.

Mă gândesc că dacă tot m-am înhămat la chestia asta cu predatul englezei lui Marc, e mai bine să discut cu el deschis.

— Și trebuie neapărat zăai acceptul ei? mă întreabă el râzând.

— Din păcate. da. Ca să obțin un post de profesoară la o școală privată bună din Paris, am nevoie de recomandarea *ei*. Ar trebui s-o vezi. Poartă helănci negre cu guler până la gâtul plin de crețuri și-și trage părul pe spate într-un coc mic atât de strâns, încât îi face ochii oblici. A, și s-o auzi cum îmi spune „*Mademoiselle* Summers", pe un ton sever, de parcă ar fi pe punctul să mă pocnească peste încheieturi cu rigla. Doamne, ce femeie îngrozitoare!

Zâmbetul plăcut al lui Marc pălește, înlocuit de o privire în gol. Mă gândesc că n-a înțeles termeni precum „înțepată" și „gât plin de creturi". Și poate c-ar trebui să vorbesc mai rar.

— Scuze, cred că vorbesc prea repede. Dar tipa asta mă scoate pur și simplu din minți.

— Nu..., te înțeleg perfect.

Se foiește și-și ferește privirea.

De ce e așa de stânjenit? Mă hotărăsc să schimb subiectul.

— Dar tu? Tu unde te-ai născut?

— Ăăă... păi... eu am crescut în Lyon. Cunoști orașul? E la sud de Paris, zice el, holbându-se în depărtare, vădit distrat.

Mă luminez imediat la față.

— Da, iubesc Lyonul. Am locuit acolo șase luni.

— Drăguț. Tata trăiește și acum acolo.

— Dar mama ta? îl întreb eu.

— Păi... Ezită și dă cu piciorul în niște crengi căzute pe jos. Mama e profesoară aici, la Paris.

— Grozav. Unde predă?

Dă cu piciorul și mai tare în crengi și își fixează ochii pe o lebădă înaltă ce plutește pe apă.

— La Sorbona.

— O, super. Poate că o cunosc. Ce predă?

— Îi învață pe studenți cum să predea franceza ca limbă străină.

Deşi sper din toată inima că discuţia noastră nu se îndreaptă spre ceea ce bănuiesc deja, dintr-odată îmi amintesc ceva. Când Marc m-a sunat prima oară, s-a prezentat cu numele complet, Marc Rousseau.

Rahat.

— Marc, eşti cumva rudă cu... ?

— Cu femeia aia, consiliera ta? O cheamă *Madame* Rousseau, nu-i aşa?

Dau din cap aprobator şi stomacul mi se strânge.

— E mama mea.

Îmi plec capul ruşinată şi cu obrajii în flăcări. Îmi vine să mă ascund sub bancă, să mă acopăr toată cu frunze şi să nu mai ies niciodată de acolo.

Ce dezastru. Nu pot să cred că sunt deja în pericol de a-mi pierde primul elev. Am mare nevoie de bani şi Marc e un tip foarte drăguţ. Şi, apropo, cum de a reuşit *Madame* Rousseau să producă un vlăstar atât de bine-crescut şi de arătos ca Marc?

N-are importanţă, trebuie să repar cu orice chip ce am stricat. Nu pot s-o las pe tipa asta să-mi distrugă viaţa.

Îl privesc în ochi.

— Marc, îmi pare foarte rău. N-am ştiut că e mama ta şi n-ar fi trebuit să spun niciodată lucruri atât de oribile despre ea. De obicei nu-mi place să îi vorbesc de rău pe ceilalţi. Sunt convinsă că e o mamă minunată. Doar că am avut o experienţă neplăcută cu ea la prima noastră întâlnire, atâta tot. Îmi pare foarte, foarte rău.

— Înțeleg că n-ai știut că suntem rude. Dar dacă o urăști atât de mult pe mama, nu sunt sigur că vei dori să mai lucrezi cu mine.

— Să o urăsc? Dar n-o urăsc, Marc. Doar că nu ne-am înțeles prea bine, și atât. (*Doamne, sper să mă creadă.*) Dar sunt convinsă că ne vom înțelege mai bine cu timpul, adaug. Și vreau să continui să lucrez cu tine, bineînțeles, dacă și tu vrei.

— Nu știu ce să zic. Nu vreau să fiu prins la mijloc, între tine și mama. O cunosc însă foarte bine și știu cum poate fi..., doar ea m-a crescut. E o femeie foarte severă. Are o veche reputație la Sorbona... și, din păcate, nu una întotdeauna foarte bună. Dar sunt destul de apropiat de ea.

Cum de poate fi apropiat de *ea*? Marc e atât de drăguț. Atât de normal. Iar ea atât de aspră și de rea. Dar el nu e cu nimic vinovat pentru că maică-sa e așa cum e. Și-n plus, îl plac foarte mult.

— N-ai să fii prins la mijloc. Nici măcar nu trebuie să-i spui că mă cunoști.

Uf, nu-mi vine să cred ce se petrece! Femeia asta mă scoate din minți!

Marc se holbează în sus la mănunchiul de frunze de copaci de deasupra capetelor noastre și își mijește ochii în lumina soarelui. Când își coboară iar privirea spre mine, observ că în ochi i-a reapărut căldura.

— Am tot încercat să găsesc un profesor de engleză, dar toți s-au dovedit a fi ciudați și dificili. Cu tine mă

simt în largul meu, așa că poate n-ar fi rău zăîncercăm zăcontinuăm cu lecția și zăuităm de mama.

Of.

— Asta-i grozav, Marc.

Mă *mir că e capabil să se poarte cumsecade* cu mine după ce am desființat-o verbal pe maică-sa. Trebuie că e adoptat. Imposibil să fie copilul natural al *ei*.

În ciuda începutului dificil, Marc și cu mine descoperim curând că avem multe în comun, fapt care ne permite să abordăm multe subiecte în prima noastră lecție. Discutăm despre Lyon, despre cum e să fii copil unic, despre planurile lui de a se specializa în pediatrie și, din fericire, nu mai aduce deloc vorba despre mama lui. E un tip plăcut, cu care e ușor să faci conversație și care nu se supără când îl corectezi, așa că totul decurge foarte bine. După o oră și ceva, se întoarce acasă, unde are de studiat, așa că stabilim să ne întâlnim peste câteva zile, tot în parc, pentru a relua discuția de unde am lăsat-o.

În drum spre cămăruța mea de cămin, încerc să-mi amintesc exact în ce termeni am descris-o pe *Madame* Rousseau. Mă simt îngrozitor de stânjenită rememorând toată izbucnirea aceea furioasă. Marc e genul de tip cu care aș putea să mă împrietenesc. A trecut ceva vreme de când n-am mai avut un prieten bărbat pe care să mă pot baza.

Și totuși, cum se întâmplă că, din toți bărbații de pe lumea asta, mi-a fost dat să îl cunosc taman pe unicul

fiu al lui *Madame* Rousseau? Probabil că l-a făcut prin imaculată concepțiune, căci nu-mi pot închipui niciun bărbat dispus să se culce cu ea. Îh! E o imagine pe care vreau să mi-o alung cât mai iute din minte.

Ajung la mine în dormitor și, ca să încerc să-mi abat gândul de la scena cu *Madame* Rousseau procreând și de la începutul oribil pe care l-am avut cu Marc, îmi verific mailul. Văd mesajele obișnuite de la mama și Katie, apoi unul nou de la prietena mea Hannah, care are drept subiect „Domnișoare de onoare". Stomacul mi se strânge când îmi amintesc că nunta lui Hannah cu Mike, cel mai bun amic al lui Jeff de la Facultatea de Drept, urmează să aibă loc la primăvară. Hannah e cea care mi l-a prezentat pe Jeff, la petrecerea ei de logodnă.

Din seara aceea, viața mea s-a schimbat. În locul eternei celibatare, aveam să devin fata care și-a întâlnit iubirea vieții la câțiva ani după absolvirea colegiului, care a văzut toată lumea însoțită de chipeșul ei soț și de cei doi copii ai lor, alături de care a trăit fericită până la adânci bătrânețe. Dar toate visele mele de fericire s-au năruit cât ai clipi din ochi. Prințul meu fermecat s-a dovedit a fi un nemernic, un mincinos și un trădător. O scârbă de om.

Închid ochii ca să-mi alung amintirile neplăcute. Am fost atât de prinsă de propriile probleme, încât am uitat cu totul de îndatoririle de domnișoară de onoare. Deschid atașamentul de la Hannah și dau peste o listă exhaustivă de obligații și de instrucțiuni cu privire

la rochii, descrieri detaliate ale pantofilor și bijuteriilor pe care Hannah vrea să le purtăm, ca și un posibil desfășurător al evenimentelor din marele weekend al nunții, care va avea loc în aprilie, în DC. Hannah e una din prietenele mele cele mai apropiate din Georgetown, dar n-am primit prea multe vești din partea ei de când am ajuns la Paris. Știu că e ocupată până peste cap cu organizarea nunții și adevărul e că nici eu nu prea am avut chef să discut cu ea, mai ales că presupun că Mike încă se mai vede cu Jeff. Mi-e imposibil să înțeleg cum de Hannah și Mike l-ar mai putea suporta pe Jeff după câte mi-a făcut el, dar mă gândesc să o consider pe Hannah nevinovată până la proba contrarie și o sun ca să clarificăm situația.

— Hannah?

— O, Doamne, Charlotte! Ce faci? Cum e la Paris? Îmi pare așa de rău că am cam pierdut legătura, dar am o mulțime de chestii pe cap cu nunta asta! Am avut o logodnă lungă, dar tu mă știi... sunt genul care tărăgănează. Așa că acum mă străduiesc să aranjez lucrurile ca totul să fie gata la timp.

Hannah are un fel de a vorbi foarte repezit la telefon, încălecând cuvintele.

— Nu-ți face griji, sunt sigură că totul o să fie pus la punct. Am primit mailul tău despre îndatoririle domnișoarelor de onoare și te-am sunat ca să te asigur că mă apuc imediat de treabă.

— O, mulțumesc mult! Nu vreau să par o Bridezilla[1] nebună, dar știi, îmi doresc ca totul să iasă perfect.

Da, știu, și încă foarte bine. Gândeam la fel ca ea pe vremea când eram logodită cu Jeff. Și noi am hotărât să avem o logodnă lungă și să nu ne căsătorim decât la întoarcerea de la Paris. Și faptul că nu am rezervat încă biserica ori sala de recepție nu înseamnă că eu nu mi-am planificat în cap totul, în cele mai mici amănunte.

— Te înțeleg, așa că spune-mi de ce anume ai nevoie și o să te ajut.

— Mersi, ești o scumpă. Și tu ce-ai mai făcut după... cele întâmplate? Ești bine?

Nu vreau să afle cât de mult m-a făcut să sufăr Jeff. Deși e una dintre prietenele mele bune, e posibil ca ceea ce-i spun să ajungă la urechile lui Jeff. Așa că mă prefac că totul e în regulă.

— Mda, știi, a fost nasol, dar adevărul e că Jeff nu era bărbatul potrivit pentru mine.

— Deci ești bine? Ai cunoscut poate pe altcineva acolo?

— Da, am cunoscut câțiva tipi drăguți.

---

[1] Viitoare mireasă care vrea să dețină un control total asupra pregătirilor pentru nuntă. Din *bride* (în lb. engl. „mireasă") și sufixul *-zilla*, care sugerează ceva imens și distrugător, asemănător cu Godzilla.

— O, mă bucur foarte mult pentru tine, Charlotte... Se oprește, ezitând. Atunci sper să nu te superi că Jeff o să vină și el la nuntă.

— Cum? Adică știu că era invitat, dar după tot ce mi-a făcut, nu m-am așteptat ca tu sau Mike să-l păstrați pe lista de invitați, spun, încercând să evit un ton prea ascuțit.

— Îmi pare rău, Charlotte. Am încercat să-l conving pe Mike să anuleze invitația lui Jeff, fiindcă mi-am închipuit cât de groaznic ar fi pentru tine, și am sfârșit prin a ne certa rău. Chiar dacă Jeff te-a înșelat, tot e cel mai bun prieten al lui Mike și Mike nu vrea să cedeze. În plus, din câte înțeleg, tu ți-ai văzut mai departe de viața ta.

Of, cât de naivă e Hannah. E fata cea mai dulce și mai cumsecade din câte cunosc și nu a fost niciodată înșelată (mă rog, cel puțin din câte știe ea — să sperăm că Mike nu e un ticălos la fel de mare ca Jeff).

— Da, îmi văd mai departe de viața mea. Dar, Hannah, noi doi am fost logodiți și urma să ne mutăm la Paris împreună, iar el m-a înșelat! Dacă asta ți s-ar întâmpla ție? Dacă, în timp ce te dai de ceasul morții cu pregătirile de nuntă, ai afla că Mike se culcă cu o altă femeie?

Hannah rămâne câteva clipe tăcută.

— Aș fi distrusă.

— Și dacă eu aș fi cea care se căsătorește cu Jeff și Mike ar fi invitat la nuntă și tu ai fi obligată să-l

întâlnești și să stai un weekend întreg cu el și să retrăiești toată povestea asta stânjenitoare de față cu toți cunoscuții?

Hannah tace din nou.

— Știu că n-o să-ți convină ceea ce o să-ți spun, Charlotte, zice ea într-un târziu, dar nu e vina mea că Jeff te-a înșelat. Și n-am ce face dacă el e prietenul cel mai bun al lui Mike. Va fi prezent la nuntă, dar eu am nevoie să fii și tu, de dragul meu. N-ai decât să-l ignori complet tot weekendul. Să te concentrezi numai pe mine și pe revederea cu toate fetele. Pentru că îți simțim cu adevărat lipsa.

Are dreptate Hannah — m-am supărat pe cine nu trebuie. Oricât de mult aș vrea să-l alunge pe Jeff din viața lor, sau măcar de la nunta lor, ea e prinsă într-o situație fără ieșire.

— Vine cu cineva? o întreb.

— N-am idee.

— Se mai vede cu tipa aia, Brooke?

— Asta n-o să te ajute să treci peste toată povestea, Charlotte. Cred că ar fi mai bine să schimbăm subiectul.

— Hannah, o să vin la nuntă și până atunci o să am tot timpul din lume ca să mă calmez... Îmi pare rău. Oricum, nunta e abia în aprilie și până atunci sunt sigură că lucrurile se vor aranja. Dar, te rog, acum spune-mi dacă se mai vede cu tipa aia.

Tace îndelung.

— Da, așa cred.

Dintr-odată, mă simt atât de învinsă și neputincioasă, încât aproape că-mi aud inima prăbușindu-se pe podea.

— Bun, acum spune-mi cum mai arată Parisul. Nu-i așa că-l adori?

Hannah face tot ce poate ca să schimbe subiectul, dar eu nu mai am chef de trăncăneală.

— Uite ce-i, acum trebuie să închid. Diseară am o întâlnire și trebuie să fac duș și să mă grăbesc, altfel o să întârzii.

N-am nicio întâlnire, dar nu vreau să-i povestească lui Mike cât de obsedată am părut la telefon. Trebuie să pun capăt discuției.

— O, grozav! Atunci, distracție plăcută și ținem legătura pe mail... Se oprește și oftează în telefon. Îmi pare rău, Charlotte, te rog, nu fi supărată pe mine.

— Nu sunt... Acum chiar trebuie să închid, da?

— OK, zice ea cu glas pierit.

— Vorbim cât de curând. Pa.

Închid fără a-i da ocazia de a-și lua la revedere și imediat ochii mi se umplu de lacrimi.

La naiba.

Am crezut că am trecut peste ruperea logodnei. Dar de cum am auzit că Jeff se vede în continuare cu Brooke, toate sentimentele alea insuportabile au ieșit iar la suprafață.

Mi-am închipuit că mi-am găsit sufletul-pereche în Jeff, dar el nu m-a iubit la fel de mult cum l-am iubit eu. Ce-am fost eu pentru el? Nimic mai mult decât un mijloc în vederea atingerii unui țel? Un catalizator în găsirea lui Brooke, adevăratul lui suflet-pereche?

Ce-o să se întâmple cu mine dacă n-o să găsesc niciodată un bărbat pe care să îl iubesc la fel de mult ca pe Jeff? Dacă mi-e hărăzit să rămân singură toată viața? Pentru că-n clipa asta, când totul pare că se rupe în mine la simpla pomenire a numelui său, nu sunt deloc convinsă că o să pot vreodată să-mi mai dăruiesc inima cuiva.

Lacrimile mi se transformă într-o furie oarbă la gândul întâlnirii cu Jeff și Brooke la nuntă. Îmi arunc pe mine hainele de jogging, ies în fugă afară și sprintez ca o nebună pe aleea care înconjoară parcul. Blestem în sinea mea toate cuplurile pe moarte care au invadat spațiul acesta liniștit în jumătatea de oră care a trecut de când m-am despărțit de Marc. Le văd pe fiecare bancă pe lângă care trec, sărutându-se, pipăindu-se și giugiulindu-se, cu expresii serioase, dramatice întipărite pe fețe.

Îmi feresc ochii și mă concentrez pe aleea de pământ din fața mea, în timp ce bătăile inimii îmi rezonează în tot corpul istovit, terminat.

După ce îmi golesc suficient de mult plămânii, mă prăbușesc pe iarbă și trag lacom aer în piept. Mă holbez în sus la norii cenușiu-închis care-și croiesc drum pe

cer, blocând soarele și întunecând lumea sub greutatea lor, și mă întreb când o să ajung să nu-mi mai pese de Jeff, asta dacă o să reușesc vreodată.

Simt că toate eforturile de a-mi vedea mai departe de viața mea la Paris au fost inutile. Oare întâlnirile cu alți tipi și încercările de a mă comporta ca un bărbat m-au dus undeva? M-am întors de unde am plecat, sunt singură, disperată și cu inima frântă.

Ce caut eu aici? Și-am să izbutesc cu adevărat să trec peste suferința îndurată, la timp pentru a-i sta alături lui Hannah la nunta ei?

Picături mari și reci de ploaie cad din cer și-mi bombardează pielea încinsă, așa că mă salt cu greu de pe iarbă și traversez împleticit strada, către cămăruța mea de cămin. Îmi cobor ochii ca să mă feresc de rafale. Și ca să evit alte și alte cupluri pe moarte care, cu ochi strălucitori și obraji înroșiți, tropăie prin ploaie, strângându-se unul în celălalt pe sub umbrelele lor miniaturale.

Ajung în cameră și mă trântesc pe pat, îmi înfășor umerii înmuiați de ploaie într-o pătură, îmi așez laptopul în poală și mă loghez la blog. Trebuie să fac ceva ca să ies din depresia asta adâncă.

Constat, șocată, că am sute de accesări. Parcurg din ochi lunga listă de comentarii și spre capătul ei dau de numele lui Lexi. Îmi scrie: „Fată, îmi place *la nebunie* blogul tău. Ar trebui citit de toate femeile din lume. L-am forwardat la toate cunoscutele. Abia aștept să îți revăd funduleț ăla sexy."

Uau. Am avut noroc că am cunoscut-o pe Lexi. Acum chiar *pot* să ajut o mulțime de femei care trec prin calvarul întâlnirilor. Încep să tastez:

Regula nr. 1: E bine să ai prieteni bărbați.
Nu trebuie să simți o atracție amoroasă față de fiecare tip pe care îl cunoști. Prietenia cu bărbații ne poate fi de folos ca să umplem golul resimțit după ruperea unei relații și, în plus, ne ajută să nu ne încurcăm cu tipi de care nu suntem atrași și să facem sex cu ei doar pentru a ne confirma nouă înșine că încă mai avem succes la bărbați. Ăsta este încă unul din domeniile în care noi, femeile, suntem în avantaj. Ne pricepem să ne facem amici printre membrii sexului opus mult mai ușor decât bărbații (evident, pentru că nu suntem niște barbari care gândim cu penisul). E foarte simplu. Cultivați-vă prieteniile cu bărbații pentru a-i lăsa în urmă pe foștii iubiți cu ochi alunecoși și a merge mai departe cu noua voastră viață fabuloasă.
Asta vă va ajuta să evitați să luați măsuri disperate doar pentru a vă afla în compania unui bărbat.
De exemplu: Acum, că am un elev la engleză fermecător, nu voi mai simți nevoia (ori cel puțin așa sper) să bat la ușa Francezului Sexy Pe Jumătate Dezbrăcat doar pentru a fi cu un bărbat. Cum el nu a mai luat legătura cu mine de o lună, un asemenea gest din partea mea ar fi interpretat drept o dovadă de disperare. Cu un prieten francez arătos alături, mă voi putea feri mai bine de bărbații superficiali și primejdioși și, lucru și mai important, de iubire. (Cu toate că aspectul lui arătos e mai puțin relevant, având în vedere că nu mi-e decât amic, și mai precis elev, iar maică-sa s-a dovedit a fi, cu totul întâmplător, consiliera mea cea rea de la

universitate — dar asta-i o cu totul altă poveste, o să revin asupra ei altă dată.)

Regula nr. 2: Nu încercaţi să descoperiţi ce se mai întâmplă cu fostul iubit. Chiar dacă aveţi impresia că nu vă va afecta ceea ce veţi afla despre el, cruţaţi-vă de noi dureri de cap şi vedeţi-vă de treaba voastră. Pentru că, de cum veţi auzi că e cu femeia care vi l-a răpit, vă veţi simţi ca şi cum cineva v-a smuls inima din piept şi a scuipat pe ea.
Credeţi-mă, ştiu ce vorbesc.

Dau să tastez a treia regulă, despre cum e să fii domnișoară de onoare la o nuntă în care fostul va fi și el prezent, în calitate de cavaler de onoare, și despre cât de nefericită ar fi situația în care te-ai afla, dar apoi îmi amintesc că am forwardat blogul tuturor prietenelor mele de acasă, inclusiv lui Hannah. Mă îndoiesc că are timp să-l citească, ocupată cum e cu pregătirile de nuntă, cu iubirea față de Mike și toate celelalte. Totuși nu vreau să înrăutățesc și mai mult lucrurile. Așa că-mi mușc limba și mă abțin de la asemenea destăinuiri.

PAISPREZECE
jeudi, le 18 novembre

Evitați dramele și cumpărați-vă singure ciocolată.

Au trecut două săptămâni de la conversația mea cu Hannah și, în timp ce trag draperiile din cameră pentru a împiedica lumina să pătrundă și îmi torn un alt pahar de vin, mă declar oficial iremediabil ajunsă pe culmile disperării.

De zile întregi nu reușesc să-mi alung din minte gândul la Jeff și Brooke. Am viziuni absurde cu ei doi ținându-se de mâini și zburdând pe câmpii acoperite de narcise, apoi oprindu-se pentru a face amor în iarbă, în timp ce Jeff îi șoptește la ureche cât de fericit e că și-a găsit sufletul-pereche. Am coșmaruri în care intru și dau peste ei în pat râzând și continuând netulburați să facă sex atunci când îmi văd expresia oripilată. De mai multe ori mă trezesc din somn transpirată leoarcă și cu lacrimi șiroindu-mi pe față.

Nu sunt în stare să mă văd cu nimeni, așa că mă ascund la mine în cameră și ignor mesajele de la prietene.

Chiulesc de la cursuri, dorm și beau *mult* vin ieftin. Nu mănânc prea bine și în cele câteva dăți când mă îmbrac ca să ies să cumpăr vin, observ că pantalonii cad de pe mine. Am contramandat lecțiile cu Marc — am pretins că am luat un virus de care nu reușesc să scap —, și chiar și când Luc mi-a bătut la ușă acum două zile, nu i-am răspuns.

Am atins noi performanțe de depresie și nu știu cum să ies din starea asta. Singura persoană cu care aș vrea să stau de vorbă e mama, dar nu izbutesc să iau legătura cu ea sau cu tata. Nu-mi răspund la telefoane și mailuri. Probabil că ar trebui să-mi fac griji, însă sunt prea supărată pentru a mă putea gândi la altceva decât la partidele de amor dintre Jeff și Brooke în mijlocul câmpului cu narcise.

Singurul lucru care mă mai alină oarecum e perspectiva de a petrece Crăciunul acasă, în Ohio, cu părinții. Așa că în seara asta rece de noiembrie, după ce am făcut greșeala de a cotrobăi în caseta de bijuterii după inelul de logodnă și a mi-l așeza pe deget, dau peste cap încă două pahare de vin pe stomacul gol și sun iarăși acasă.

— Alo? Charlotte, tu ești?

— Bună, mamă, scot eu un oftat de ușurare la auzul vocii ei.

— Bună, scumpo, mă bucur foarte mult că m-ai sunat. Am niște noutăți interesante pentru tine.

De mult timp n-am mai auzit-o vorbind cu un asemenea entuziasm, așa că îmi dau seama imediat că e ceva important.

— Da? Despre ce e vorba?

Mă gândesc că poate și-a propus să vină la Paris cu tata ca să mă viziteze, ori că și-a cumpărat o nouă cuvertură de pat — cine știe?

— M-am hotărât să-l părăsesc pe tatăl tău, mă anunță ea pe un ton foarte pragmatic.

Îmi cade falca. Ei doi sunt împreună de mai bine de treizeci de ani și, cu toate că știu că nu mai sunt „îndrăgostiți", *niciodată* nu mi-a trecut prin minte că s-ar putea despărți.

— Și... ce-ai de gând să faci acum? o întreb, străduindu-mă din greu să găsesc cuvintele potrivite.

— O, mi-am făcut o mulțime de planuri. Adevărul e că tocmai îmi împachetam lucrurile când ai sunat, mă duc în Florida la mătușa Liza. Mă gândesc să rămân acolo o vreme. Cine știe? O lume întreagă de posibilități mi se deschide acum, că nu mai sunt legată de un bărbat.

Pare un pic cam prea agitată, dacă nu cumva și-a ieșit din minți de-a binelea.

Nu-mi vine să cred. Mama a fost dintotdeauna genul pasiv, aparent mulțumită cu căsnicia ei mediocră atâta timp cât tata tundea gazonul și plătea facturile. Și apropo de asta, marea mea grijă e alta. Nici nu-mi mai amintesc de când n-a mai lucrat full-time. A avut tot

felul de slujbe întâmplătoare part-time, de pildă a lucrat într-o florărie și o brutărie, dar n-a făcut colegiul și a devenit în schimb expertă în cheltuirea banilor tatei pentru a face din casa noastră căminul perfect. Așa au făcut toate femeile din familie înaintea ei, așa că la fel a făcut și ea și s-a priceput de minune la asta. Fără banii tatei, cum Dumnezeu are să se descurce? În plus, mătușa Liza e o femeie excentrică. Nu și-a întemeiat niciodată o familie și n-are copii. De fiecare dată când vorbesc cu ea, aflu că iese cu un tip nou și, din câte știu, face mai mult sex decât mine — fapt care în momentul acesta, când eu am renunțat cu totul la sex, nici nu e foarte greu de imaginat. Mama nu a fost niciodată de acord cu stilul ei de viață, așa că ele două nu s-au înțeles niciodată prea bine.

Încerc să mă calmez și să nu las gândurile care mi se învârtejesc prin cap să mă domine, dar nu prea reușesc. Mă simt ca o fetiță neputincioasă confruntată cu perspectiva despărțirii părinților și mă lupt să găsesc ceva de spus. Decid că am dreptul să pun întrebări. La urma urmei, e și familia mea.

— Vrei să locuiești la mătușa Liza? Cum așa? Doar o urăști! Și ce-ai de gând? O să-ți iei un serviciu? Cum o să te descurci cu banii? Și tata ce-a avut de zis? I-ai spus că vrei să-l părăsești?

— Da, sigur că i-am spus. Mă tot gândesc de ceva vreme la asta, să știi. Dar n-am avut curajul să o fac până acum. Și nu se pune problema banilor: tatăl tău și

cu mine vom împărți tot ce avem în mod egal. N-ai de ce să-ți faci griji pentru mine, dragă. De mulți ani n-am mai fost atât de fericită.

— Și cu casa cum rămâne? Tata o să rămână acolo și tu o să pleci, așa înțeleg.

— Hm, nu tocmai, răspunde ea șovăitor. Am scos-o la vânzare săptămâna trecută.

— Și tata unde o să stea?

Gândul pierderii casei în care am crescut mă scoate din minți. Am pierdut deja multe în anul ăsta și acum sunt pe cale să pierd și casa, și familia.

— O să se mute cu Joan, zice mama pe un ton sec.

— Cine naiba e Joan?

— Joan e... ăăă... *prietena* tatei.

— Prietenă? Mamă, doar n-am cinci ani. Poți să-mi spui adevărul. Se vede tata cu o altă femeie?

Tace și respiră adânc.

— Tatăl tău se vede de ceva vreme cu o altă femeie.

— Și ai știut lucrul ăsta?

— Sigur că am știut, Charlotte. O femeie simte întotdeauna așa ceva.

— Dar eu n-am știut că Jeff mă înșală. Habar n-am avut.

— Da, dar eu sunt cu tatăl tău de peste treizeci de ani, așa că mi-am dat seama. Dar ceea ce m-a făcut să mă decid a fost blogul tău. Tu ești cea care mi-a dat puterea de a-l părăsi, Charlotte. M-a inspirat tot ce ai scris tu acolo.

— Cum? Blogul meu? Cum de știi că am un blog?

— Mi-ai trimis linkul pe mail, când l-ai forwardat tuturor prietenelor tale. Ai uitat, dragă?

Îmi prind capul în mâini. Probabil că am adăugat din greșeală adresa de mail a mamei atunci când am trimis linkul. Nu am intenționat *nicio clipă* ca mama să-mi citească blogul.

— Și te-ai hotărât să urmezi sfaturile *mele*? o întreb.

— Sigur că da, scumpo. De ce nu? Ai perfectă dreptate în tot ce scrii acolo. E timpul să renunțăm la chestia asta stupidă cu iubirea și să intrăm în joc!

Nu-mi vine să cred.

— Dar, mamă, eu am *douăzeci și cinci de ani* și tu cincizeci și cinci. Sfaturile alea n-au fost gândite pentru părinți. Nu te poți folosi de ele ca pretext pentru a ne destrăma familia.

— Charlotte, se aude ferm vocea mamei. Nu *eu* sunt cea care a destrămat familia. Căsnicia noastră nu mai mergea de ani buni. Nu-ți amintești ce s-a întâmplat atunci? Erai adolescentă.

Închid ochii și amintirile pe care le-am înăbușit atâta timp în mine amenință să iasă la suprafață. Oricât de mult aș încerca, nu pot să le opresc.

Mama plecase din oraș ca să își viziteze prietena cea mai bună, iar eu am venit într-o zi pe neașteptate acasă de la școală, unde mi se făcuse rău. Și l-am văzut pe tata urcându-se în mașină alături de o blondă înaltă pe care a sărutat-o pe buze, apoi au plecat împreună.

Cum secretul infidelității tatei mă rodea pe dinăuntru, în săptămâna următoare i-am mărturisit mamei ce văzusem. După o lună întreagă de țipete furioase, certuri interminabile și spaime din partea mea că mica noastră familie avea să se destrame, tata a înțeles în fine ce trebuia să facă. Timp de o lună i-a trimis zilnic flori mamei, i-a pregătit cina, a dus-o la teatru, i-a scris scrisori de dragoste. Mai mult decât atât, a dus-o în Italia ca să sărbătorească aniversarea nunții lor. Dar după un an sau cam așa ceva, gesturile acelea mărețe au început treptat să se rărească și viața a revenit la normal.

Numai că nu era deloc o viață normală. Lucrurile n-au mai fost niciodată ca înainte. Florile, cinele gătite de tata, scrisorile, chiar și călătoria în Italia nu i-au redat mamei încrederea în tata. Nu l-a mai privit niciodată cu aceiași ochi adoratori. Tata nu a mai sărutat-o zilnic înainte de a ieși din casă pentru a se duce la serviciu. Iar după ce eu am plecat la colegiu, n-au mai dormit în aceeași cameră.

Presupun că am fost naivă să-mi închipui că o căsnicie poate dura la nesfârșit în astfel de condiții. Dar cei peste treizeci de ani petrecuți de ei doi împreună m-au făcut să cred că nu se vor despărți niciodată. Că voi avea întotdeauna un cămin în Ohio la care să mă pot întoarce oricând în caz de nevoie. Că, deși dragostea lor nu a trecut testul timpului și pe cel al infidelității conjugale, *aparențele* vor rezista.

În tot acest timp n-am reușit să-mi alung din minte ideea că vina îmi aparținea. Că dacă mi-aș fi ținut gura, mama nu ar fi suferit. Că familia mea ar fi reușit să se mențină pe linia de plutire.

Ca să aflu acum că blogul *meu* e cel care a încurajat-o pe mama să-l părăsească pe tata. Ce dezastru!

— Charlotte? zice mama, aducându-mă înapoi cu picioarele pe pământ.

— Da, mamă. Sigur că-mi amintesc. N-ar fi trebuit să-ți povestesc ce am văzut atunci. Poate că lucrurile ar fi stat cu totul altfel acum.

— Prostii. Nu e vina ta. Ai făcut ceea ce trebuia să faci. Acum mi-am dat seama că ceea ce vreau e ca tatăl tău să-și vadă de viața lui alături de Joan. Dacă ea îl face fericit, atunci asta e. Adevărul este că de ani de zile noi doi n-am fost fericiți împreună. Iar tu știi asta.

— Da, știu. Dar ce-o să faci tu? Bun, te duci în Florida, dar după aia?

— Mătușa Liza are câțiva prieteni cu care îmi va face cunoștință și voi lua totul de la capăt. Îmi voi face o nouă viață. Una interesantă! Pentru că nu mai am timp de pierdut!

— Ăăă... atunci mă bucur pentru tine, spun eu, încercând să par încurajatoare, când de fapt nu mă simt deloc așa.

Și decid pe loc să nu mă mai întorc acasă de Crăciun. Numai gândul de a o vizita pe mama la nebuna de mătușa Liza ori pe tata în Ohio, pentru a o cunoaște

pe noua lui iubită, mă îngrețoșează. Pentru că niciuna din alternative nu presupune să merg acasă la *mine*, să iau masa în ajunul Crăciunului cu părinții *mei* sau să bem ciocolată caldă și să ne deschidem cadourile în dimineața de Crăciun, așa cum am făcut de când m-am născut. În schimb, aș petrece Crăciunul cu niște oameni pe care abia dacă-i cunosc. Mama e dezamăgită, fără îndoială, dar și eu sunt. Toată povestea asta nu face decât să-mi confirme temerile în legătură cu instituția căsătoriei. E o adevărată catastrofă.

Nu mai vreau să aud nimic, așa că mă grăbesc să pun capăt convorbirii. Îmi smulg piatra uriașă de pe deget și o îngrop adânc în caseta de bijuterii. Dau cu piciorul în sticlele goale de vin împrăștiate prin cameră și simt că trebuie neapărat să ies. Pentru că dacă mai rămân aici chiar și un singur minut, cu siguranță o să cad din depresie în lipsă totală de speranță. În plus, deși n-am consumat decât vin ieftin, am cumpărat mult și am reușit astfel să-mi golesc în mare măsură contul. Așa că formez numărul lui Marc, îl informez că am scăpat de gripă și el acceptă să ne întâlnim pentru o nouă lecție peste un sfert de oră, la o cafenea de vizavi. E vremea să exersăm vocabularul de divorț.

Îl găsesc pe Marc bând un espresso la o măsuță într-un colț.

— Bună, Marc, îi spun și mă așez în fața lui.

— Bună, Charlotte, ce mai faci? chicotește el ușor.

La prima noastră lecție l-am sfătuit să folosească fraze de genul „Ce mai faci?" sau „Care mai e treaba?" în loc de „Cum te simți astăzi?"

— Sunt bine, mint eu. Dar tu?

— Destul de bine. Am... am însă o întrebare.

— Da?

— Ai fost pe bune bolnavă în astea trei săptămâni? Rahat.

— Da, de ce mă întrebi?

— Știu că ți-am spus că nu vreau să fiu prins la mijloc între tine și mama, dar după ce data trecută am depășit partea cu mama și ne-am făcut lecția, m-am simțit foarte bine. Și deși *m-a jignit* modul în care ai descris-o pe mama, m-am gândit mai bine și mi-am dat seama că într-adevăr poate părea o femeie destul de rea în ochii celor care n-o cunosc așa cum o cunosc eu.

Destul de rea?

Mă strâmb în sinea mea și Marc continuă.

— Cred că ești o profesoară de engleză excelentă, așa că m-am gândit să-i spun mamei că iau lecții de la tine, ca să se poarte mai amabil și să te ajute să capeți postul de profesoară. Adevărul e că o știu foarte exigentă cu cei pe care îi recomandă.

— Și cum a reacționat când i-ai spus că mă cunoști?

Învârte un cub de zahăr în ceașca de espresso și pentru prima oară în cursul acestei conversații își ferește privirea.

— Nu prea bine, răspunde într-un târziu.

Îmi îngrop fața în mâini. E ultimul lucru pe care aș fi vrut să-l aud.

— Mi-a spus că n-ai fost la cursuri luna asta, așa că i-am zis că ești bolnavă. Dar nu m-a crezut, așa că de asta te-am întrebat dacă ai fost într-adevăr bolnavă.

Mă gândesc dacă n-ar fi cazul să-i mărturisesc totul lui Marc, pentru că pur și simplu nu mai am energie să mint, dar dacă îi va povesti maică-sii? Aș încurca-o și mai tare. Și, într-un fel, *chiar* am fost bolnavă — emoțional vorbind. Adică exact genul de boală pe care *Madame* Rousseau nu l-ar înțelege niciodată.

— N-am fost la cursuri fiindcă am fost foarte bolnavă, spun eu tăios.

Marc se întunecă la față.

— Înțeleg. Atunci îmi pare rău că te-am pus într-o situație proastă. Am încercat s-o facă să-ți acorde o a doua șansă, dar e încă foarte supărată pe tine.

Imediat regret că l-am repezit. S-a ridicat împotriva monstrului de maică-sa, după ce eu o desființasem la prima noastră lecție, ca să-mi ia mie apărarea. Cine ar mai face așa ceva?

Îmi îndulcesc glasul.

— Nu, Marc, *mie* îmi pare rău. Îmi pare rău că am vorbit-o de rău pe mama ta la prima noastră lecție. Nici nu-mi vine să cred că mai vrei să lucrezi cu mine. Și îmi pare rău c-am dispărut în ultimele săptămâni. De acum încolo îmi voi face mai mult timp pentru tine și

voi munci mai mult la școală, așa încât mama ta să-și poată forma o părere mai bună despre mine. Nu-i treaba ta să repari ceea ce am greșit eu, dar îți apreciez cu adevărat strădaniile, mai ales după câte mizerii am spus despre mama ta.

Exasperată, scot un oftat lung. Viața mea e la pământ. Mă uit pe geam la parizienii înfofoliți în pardesie lungi și fulare. Mă întreb cum ar fi să intru în pielea altcuiva și pentru o zi să fiu altă persoană. Mama m-a sfătuit întotdeauna să nu iau problemele altora ca fiind ale mele, dar acum nu mai sunt deloc sigură că e un sfat bun.

Nu știu dacă voi reuși să trec peste tot ce mă așteaptă. Divorțul părinților. Pierderea lui Jeff. Revederea cu el la nunta lui Hannah, la primăvară. Terminarea studiilor la Paris. Până și lecția asta cu Marc. E prea mult pentru mine.

— Te simți bine? mă întreabă Marc.

Îngrijorarea din ochii lui mă face să-i mărturisesc:

— Părinții mei divorțează.

— O, îmi pare rău. Acum ai aflat?

— Mda, am vorbit cu mama la telefon acum o oră. Îl părăsește pe tata și se mută în Florida pentru o vreme, iar tata se mută cu iubita lui. Scutur din cap dezgustată. E așa de ciudat, știi?

— Da, știu. Și părinții mei sunt divorțați.

Mă gândesc la *Madame* Rousseau și mi se pare foarte rezonabil. Cine ar putea să rămână căsătorit cu *ea*?

— Au divorțat acum doi ani. A fost foarte greu pentru noi toți. Înțeleg perfect prin ce treci, continuă Marc.

Un val de tristețe mă cuprinde și-mi dau seama că ceea ce trăiesc e cât se poate de real. Că n-o să mai am parte de nicio vacanță și nici măcar de un weekend cu amândoi părinții în aceeași cameră. Mi se pune un nod în gât și mă holbez tăcută în jos. Marc întinde brațul și își așază cu blândețe mâna pe umărul meu.

— Știu că ți-e greu, dar trebuie să-i lași pe ei să-și trăiască viața, iar tu să-ți continui viața ta aici, la Paris. Ai să vezi, totul va fi bine pentru ei, iar tu trebuie să ai grijă de tine.

Îmi ridic ochii și reușesc să zâmbesc. Marc e atât de drăguț. Cum de se poartă așa frumos cu mine după ce l-am atacat la prima noastră întâlnire?

— Hai să mergem în oraș să bem ceva, zice și mă strânge de umăr. Trebuie să uiți de toată mizeria asta și să te distrezi.

Observ că pronunția i s-a îmbunătățit, probabil că a exersat în pauza de trei săptămâni.

— Dar n-aveai niciun program pentru diseară? îl întreb eu.

— Nu, voiam să învăț, dar asta poate să aștepte. Ce zici? De acord?

Un pahar, poate zece par lucrul cel mai potrivit din lume acum.

— E o idee bună, hai să mergem.

Marc își plătește cafeaua, apoi ne îndreptăm prin ploaie pe bulevardul plin de studenți către stația RER.

— Charlotte!

Mă întorc și-l văd pe Luc venind în spatele nostru și zâmbind cu toată fața. Râjnetul îi pălește brusc când dă cu ochii de Marc.

— Bună, Luc. Nu te-am mai văzut în ultima vreme.

Mă întreb dacă a sesizat sarcasmul din vocea mea.

— Da, știu, îmi pare rău. Am fost plecat din oraș toată luna. A trebuit să mă duc acasă și să rezolv niște probleme. Ți-am bătut ieri la ușă, dar nu mi-ai răspuns.

A, deci de asta nu l-am mai văzut, a fost plecat — dacă nu cumva mă minte. Am crezut că m-a evitat după întâlnirea accidentală cu Frédéric. Nu că, în starea jalnică în care m-am aflat, aș fi vrut să-l văd.

Luc îi aruncă o privire lui Marc, apoi se uită din nou la mine și îmi dau seama că ar trebui probabil să fac prezentările.

— Luc, el e Marc, elevul meu la engleză. Și, Marc, el e amicul meu Luc. Locuiește în cămin cu mine.

Tensiunea dispare de pe fața lui Luc, care îi strânge mâna lui Marc.

— Mergeți la RER? întreabă Luc.

— Da, tu unde te duci?

— Mă întâlnesc cu Benoît, la un pahar. Vrei să vii cu mine? spune și se uită direct în ochii mei, părând să nu-l includă și pe Marc în invitație.

— Păi, Marc și cu mine suntem în mijlocul lecției și voiam să mergem în oraș, să bem ceva, așa că... nu prea știu, răspund eu și îl privesc pe Marc ca să văd dacă ideea îi convine sau nu.

— Oh, zice Luc și umerii i se lasă un pic. Puteți veni amândoi, nicio problemă. Și vom vorbi englezește toată noaptea, nu?

N-apuc să mă gândesc prea bine, că din gură îmi iese un „da" și pornim toți trei. Ne înghesuim în tren, care din fericire a devenit un loc mai plăcut odată cu răcirea vremii. Luc și Marc încearcă, stânjeniți, o conversație măruntă, fapt care mă face să mă simt și mai penibil, așa că le trimit lui Lexi și Fionei un mesaj disperat:

> În drum spre Rhubarb cu Luc și Marc, întâlnire cu Benoît. Jenant! Ajutor!

Ieșim din metrou la stația Luxembourg într-un Cartier Latin luminat de lună în care amici de toate vârstele se plimbă pe trotuarele înguste, în pantofii lor sport europeni, pășind peste frunzele căzute cu mai multă vioiciune din cauza aerului rece.

Îmi strâng jacheta roșie subțire mai bine în jurul taliei și remarc o hoardă de parizieni încăpățânați așezați la mesele de afară ale cafenelelor, deloc intimidați de scăderea bruscă a temperaturii. Și de fiecare dată când trecem pe lângă un grup de băieți francezi plini de hormoni care se fâțâie în blugii lor strâmți și Reebokurile

high-top albe, nimeni nu-mi mai aruncă remarci imature. Ar trebui să-i iau mai des pe Marc și Luc cu mine în oraș.

Fetele își fac apariția la Rhubarb, un mic bar din arondismentul 5, la mai puțin de zece minute după sosirea lui Luc, Marc și a mea, care ne întâlnim acolo cu Benoît. Lexi intră țanțoșă și îi plantează un sărut mare lui Benoît, fără să se ferească de noi. Credeam că a lăsat-o mai moale cu el, având în vedere că iese cu o mulțime de alți tipi, dar se agață de gâtul lui de cum îl vede. Fiona își face o intrare mai modestă și, după ce îi salută pe tipi, vine să stea de vorbă cu mine.

— Mă bucur că m-ai invitat în oraș. Ce faci? Ești bine? N-am mai știut nimic de tine de câteva săptămâni și am văzut că n-ai venit la ore.

— Scuze. Am avut însă niște momente dificile.

Îi povestesc despre nunta lui Hannah, noul meu obicei de a bea vin ieftin și despre divorțul părinților.

— Îmi pare rău că ai trecut prin atâtea. Data viitoare, te rog să mă suni. N-ai de ce să te ascunzi în cameră.

— Da, știu, scuze. M-am purtat ca o proastă.

— E-n regulă. Te înțeleg — după ce Andrew m-a părăsit, n-am ieșit practic din casă vreo șase luni. Măcar sună-mă ca să știu de tine, bine?

— Promit.

— Apropo de Andrew, azi m-a sunat ca să agite spiritele, așa că întâlnirea asta mi-a picat tocmai bine — o să m-ajute să-mi iau gândul de la el.

În lumina difuză din bar observ că are ochii injectați și umflați, de parcă ar fi plâns.

— Vrea să vă împăcați?

— Nu... da... Nu știu. E tot cu tipa cealaltă, dar mi-a spus că îi e dor de mine. Clatină din cap și se uită în jos. Sunt atât de confuză.

După ce am discutat cu mama despre divorț, sunt și mai convinsă că toate relațiile sunt sortite eșecului.

— Nu te lăsa amăgită, Fiona. Viața ta e acum aici, la Paris, iar el e încă împreună cu cealaltă fată. Trebuie să bei câteva pahare și să-l dai naibii uitării pe ticălosul ăla.

Izbucnește în râs. Întotdeauna chicotește ca o fetiță atunci când îi blestem pe bărbați.

— Cine e Marc? mă întreabă după ce-l măsoară iarăși din priviri.

— E elevul meu, îi predau engleza, și — n-ai să mă crezi — e fiul lui *Madame* Rousseau!

Face ochii mari cât două monede de douăzeci și cinci de cenți.

— Hoașca bătrână de la Sorbona?

— Nimeni alta.

Se uită la Marc, apoi la mine.

— Nu se poate. El pare atât de normal, ca să nu mai spun că e arătos, iar ea atât de... *îngrozitoare*.

— Nici mie nu mi-a venit să cred. Dar ai să vezi — nu seamănă deloc cu maică-sa.

O văd pe Fiona cum îl fixează pe Marc în timp ce el și restul grupului se apropie de noi.

Luc a comandat câte o băutură pentru toată lumea, așa că ciocnim paharele și-i dăm bătaie cu distracția. În încercarea de a ne îneca amarul, Fiona și cu mine golim iute primele două pahare. N-am mâncat nimic la prânz, așa că băutura mi se urcă imediat la cap. Nu prea e loc pentru dansat la Rhubarb, dar ne facem cumva. Și ne trezim în scurt timp cu toții pe ring, cu excepția lui Lexi și Benoît, care se strâng în brațe într-un colț. Luc mă ia de mână și dansează cu mine, așa că Fiona și cu Marc sfârșesc prin a dansa împreună.

— Mă bucur să te revăd, mi-a fost dor de tine, zice Luc în timp ce-mi înfășoară mijlocul cu brațele.

— Și eu mă bucur, Luc. Deci înțeleg c-ai fost plecat din oraș toată luna?

— Da, dar acum m-am întors și mi-e bine, zice el și-și freacă barba nerasă de obrazul meu, trăgându-mă spre el.

Îmi îndepărtez ușor fața și îl întreb:

— E totul în regulă cu familia ta?

Sunt conștientă că îmi încalc una din propriile reguli, provocând o discuție serioasă în loc să savurez momentul, dar vreau să aflu ce naiba se întâmplă cu tipul ăsta și de ce a dispărut o lună.

— Păi..., mda, totul o să fie bine, zice el pe un ton neconvingător. Dar acum nu vreau decât să uit totul și să mă bucur de momentul ăsta cu tine.

Mă trage și mai aproape și mâinile lui îmi alunecă pe șale.

Mirosul coloniei lui şi atingerea corpului său lipit de al meu mă ameţesc. Mă fac să uit cu totul de Jeff şi Brooke care zburdă prin câmpul cu narcise, ca să nu mai vorbesc de situaţia familiei mele disfuncţionale. În plus, n-am mai avut contact fizic cu un tip de la conversaţia cu Hannah şi a început să-mi fie tot mai greu.

Noutăţile privind divorţul alor mei îmi răsună însă în continuare tare de tot în urechi şi mă avertizează să nu fac nimic altceva decât să mă culc cu Luc. Fără sentimentalisme, fără implicare, fără iubire.

Aşa că după ce ne întoarcem la cămin şi Luc mă invită la el în cameră, accept imediat.

Mă conduce spre pat şi mă trage deasupra. Mă relaxez în îmbrăţişarea lui şi-i las mâinile să rătăcească peste tot pe mine. Mă sărută pe gât şi umeri şi-şi croieşte drum încet în sus, spre buze. Barba nerasă i se freacă de obrajii mei moi şi îşi apasă buzele mai tare de ale mele în timp ce se rostogoleşte peste mine. Şoldurile noastre se încleştează când Luc se mişcă înainte şi înapoi deasupra corpului meu care vibrează.

Faţa lui Jeff îmi apare nepoftită în minte chiar în clipa când mâinile lui Luc îmi desfac sutienul. Încerc să nu mă mai gândesc la Jeff, dar mă pomenesc cu gândul la Brooke. Brooke, care mi-a furat logodnicul. Brooke, care şi-a închipuit probabil că a dat marea lovitură cu el, aşa cum am crezut şi eu atunci când l-am cunoscut.

Luc îmi prinde sânii în palme și respirația i se accelerează, iar eu revin cu picioarele pe pământ. Dracu' să-i ia, îmi spun. Acum sunt aici, în pat cu un tip superb și dulce, care mă dorește cu fiecare părticică din mine. Nu am nevoie de Jeff. Îl am pe Luc.

Furia și pasiunea mă învăluie și întind mâna ca să trag fermoarul de la pantalonii lui Luc. Îmi rânjește și mă lasă să-i scot pantalonii și cămașa, apoi smulge toate hainele de pe mine. Ia din sertarul noptierei un prezervativ pe care și-l pune cu viteză record. Mă sărută din nou și intră în mine împingând și mișcându-se cu forță deasupra mea. Îmi mângâie fundul, mijlocul, sânii și geme adânc în urechea mea, iar corpurile noastre se unduiesc la unison. Îmi înfig unghiile în spinarea lui și el mă răsucește deasupra sa și mă face să scot strigăte de plăcere. După câteva secunde termină și ne prăbușim unul în brațele celuilalt, cu răsuflarea tăiată.

Rămânem întinși în pat preț de câteva minute. Stau cu capul pe pieptul lui și îi ascult bătăile repezi ale inimii. Își plimbă mâinile în sus și în jos pe spatele meu și mă sărută pe creștetul capului. Îmi ridic ochii spre el și îi zâmbesc, iar el se apleacă și mă sărută ușor pe buze. De cum ne recăpătăm răsuflarea, Luc coboară din pat și, gol-goluț, se duce spre masa de bucătărie, de unde revine cu încă un pahar de vin pentru fiecare. Îi admir corpul suplu, frumos sculptat. Ia o punguță cu bomboane de ciocolată Ferrero Rocher și se cuibărește înapoi în pat, lângă mine.

Desface ambalajul unei trufe aurii, pe care mi-o întinde ca să mușc. O explozie delicioasă de alune și ciocolată cremoasă cu lapte îmi delectează limba în timp ce Luc își vâră cealaltă jumătate de trufă în gură.

— Mmm. Închid ochii și mai iau o înghițitură de vin roșu cu gust de lemn afumat. E delicios.

— Vezi, ce ți-am spus. Nimic nu e mai bun după sex ca ciocolata.

Zâmbesc și Luc mă servește cu o altă trufă. Pielea lui goală, caldă, stă lipită de a mea.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus că plec din oraș. N-am știut c-o să lipsesc atât de mult, zice după ce desface o bomboană de ciocolată și pentru el.

— Nu-i nimic. Mă bucur să te revăd.

— Și eu. Și cum te-ai mai distrat la Paris?

Deschid gura, gata să-l mint, să-i spun ce bine mă distrez. Dar cu excepția acestei nopți minunate cu el, viața mea a fost destul de grea în ultima vreme. Știu că dacă îmi deschid inima îmi încalc propriile reguli — fără discuții serioase și fără atașament emoțional. Dar stând întinsă în pat lângă Luc, vreau să îl fac să mă cunoască mai bine, să mă cunoască așa cum sunt..., chiar și cu părțile mele mai puțin glorioase.

Așa că îmi ignor regulile, blogul, promisiunile făcute mie însămi de a nu mă atașa de niciun bărbat și-mi dau drumul la gură.

— Sinceră să fiu, ultimele săptămâni au fost destul de grele pentru mine.

Luc ne acoperă cu cearșaful și se trage mai aproape.

— Îmi pare rău. Ce s-a întâmplat?

Încep să-i povestesc despre divorțul iminent al părinților și ghemul care mi s-a format în stomac de la conversația cu Hannah începe să nu mă mai apese. E atât de bine să-ți poți deschide inima în fața cuiva căruia îi pasă, care te ascultă fără să te judece, fără să încerce să repare totul în locul tău. Și pe măsură ce îi relatez despre episodul cu trădarea tatei din perioada adolescenței mele, îmi dau seama că nu am povestit incidentul niciuneia dintre amicele mele. Nici măcar lui Katie. Mă simțeam atât de umilită și de jignită că tata putea să ne înșele în acest fel pe mine și pe mama, încât m-am abținut să povestesc cuiva. I-am lăsat pe toți să creadă că părinții mei erau fericiți împreună, că formam o familie perfectă.

Numai că ai mei nu erau deloc perfecți, iar Luc pare să înțeleagă asta. Înțelege că nici eu nu sunt perfectă. Așa că îmi nesocotesc regulile și-mi descarc sufletul în fața acestui bărbat care a reușit, cumva, să se apropie de mine mai mult decât oricine și mă întreb dacă nu cumva am găsit în Luc bărbatul diferit de toți ceilalți. Diferit de tata. Diferit de Jeff.

Bărbatul care să nu mă facă să sufăr.

Termin de vorbit și Luc mă strânge de mână și mă sărută pe frunte.

— Divoțul e o chestie tare urâtă, zice. Și chiar dacă ești o persoană adultă, tot ți-e greu să-ți vezi familia destrămându-se. Crede-mă, știu ce vorbesc.

Dau să deschid gura ca să îi mulțumesc că m-a ascultat și să-l întreb ce-a mai făcut *el* și de ce a lipsit atât de mult, când telefonul lui sună.

Sare dezbrăcat din pat, se uită la numele apelantului și se încruntă.

— Scuze, Charlotte, trebuie să răspund și să rămân... singur.

Mă salt în șezut, goală și înfășurată în cearșaf. Chiar îmi face vânt? După ce am făcut sex și i-am povestit despre familia mea, care e pe cale să se destrame? Incredibil.

Mă reped afară din pat, simțindu-mă ca o idioată pentru că am crezut, chiar și pentru o clipă, că Luc ar putea fi altfel. Când o să mă învăț minte? Îmi arunc hainele pe mine și ies trântind ușa în urma mea.

Mă întorc la mine în cămăruță și aproape că simt aburi ieșindu-mi din urechi când deschid laptopul. Nu vreau să vărs lacrimi pentru un nesimțit, așa că îmi canalizez toată furia spre următoarea postare de pe blog:

> Regula nr. 1: Evitați cu orice preț relațiile serioase, pentru că în final pot duce la căsătorie, iar căsătoriile sunt sortite eșecului. Peste jumătate din căsnicii sfârșesc cu divorț și dureri de cap. Chiar vreți să

ajungeţi la cincizeci de ani şi să fiţi nevoite să vă refaceţi viaţa în timp ce soţul vostru face sex cu o tipă mai tânără şi mai frumoasă? Da, ştiu că par o misandră pesimistă, dar ce vă spun eu este purul adevăr, doamnelor.
De exemplu: Mă simt nevoită să subliniez din nou acest lucru după ce am aflat că părinţii mei divorţează şi că tata are o relaţie cu o altă femeie. E oare posibil să rămâi toată viaţa alături de aceeaşi persoană şi să nu-ţi doreşti niciodată să fii cu altcineva? Nici măcar nu pot da toată vina pe tata. Căsătoria presupune două părţi, dar părţile astea sunt oameni, iar oamenii se plictisesc uşor. Aşa că ce rost are să te implici din capul locului într-o asemenea instituţie defectuoasă?

Regula nr. 2: Bărbaţii sunt nişte fiinţe superficiale. Da, ştiu, v-am spus deja asta, dar acum ascultaţi-mă.
De exemplu: După ce s-a făcut nevăzut timp de o lună, Francezul Sexy Pe Jumătate Dezbrăcat reapare, petrecem împreună o noapte minunată la Paris dansând, ne întoarcem acasă la el şi facem sex orgasmic, urmat de ciocolată şi vin în pat.
După care telefonul lui sună şi el se repede din pat să răspundă şi îmi spune să plec. Total inacceptabil şi nepoliticos. Spuneţi-mi, cine credeţi voi că l-ar fi putut suna la două dimineaţa? Nu maică-sa, vă asigur.
Nu vă spun să nu ieşiţi cu tipi superficiali (pentru că, hai să recunoaştem, toţi bărbaţii fac, la un moment dat, chestii ciudate). Vreau doar să vă atrag atenţia să nu vă ataşaţi emoţional de tipi dintr-ăştia. Sunt periculoşi şi, după cum v-am avertizat deja, prima prioritate e să aveţi grijă de inimile voastre.

Regula nr. 3: E bine ca, din când în când, să vă baricadaţi acasă şi să vă ascundeţi de restul lumii.

Uneori nu mai puteţi suporta încă o lovitură, iar în acest caz e mai bine să închideţi uşa, în speranţa că drama va dispărea atunci când veţi fi gata să ieşiţi din casă.

Stau cu degetul deasupra butonului *publish* și-mi amintesc că mama îmi citește și ea blogul. Nu vreau să îi alimentez și mai mult furia, dar știu că deja ceea ce am scris nu mai contează. Au scos casa la vânzare. Mama îl părăsește pe tata. Mica mea familie e oficial ca și destrămată.

Postez textul, apoi mă loghez ca să-mi verific mailurile. Și în capul listei din inbox dau peste un mesaj de la *Madame* Rousseau. Simt deja un nod în stomac înainte de a-l deschide.

Mademoiselle Summers,

Am vorbit cu profesorii şi am aflat că aţi lipsit de la cursuri. În plus, nu m-aţi contactat pentru a programa întâlnirea din decembrie. Programul meu e foarte încărcat, aşa că dacă vă doriţi într-adevăr să predaţi la o şcoală privată din Paris, vă sugerez să faceţi ceva mai mult efort. Faptul că fiul meu pare să vă aprecieze calităţile didactice nu înseamnă că v-aţi câştigat privilegiul de a lipsi de la ore şi de a vă purta ca o adolescentă iresponsabilă. Dacă veţi continua cu acest comportament, eu, una, nu vă voi recomanda niciunei şcoli la finele anului universitar şi îl voi sfătui totodată pe fiul meu să întrerupă lecţiile de engleză cu dumneavoastră.

Madame Rousseau

De ce Dumnezeu e tipa asta atât de nerezonabilă? Nu suntem decât la jumătatea lui noiembrie. Chiar trebuie să programez întâlnirea cu o lună întreagă înainte?

Îi trimit un mesaj în care o informez că am avut gripă contagioasă în formă severă. Măcar i-am spus lui Marc c-am fost bolnavă, așa că dacă o să-l întrebe, el o să-mi confirme minciuna. Pe urmă o întreb dacă ne putem întâlni în a doua săptămână din decembrie, după ce îmi voi preda lucrările de sfârșit de semestru.

Nu mă aștept la nimic bun de la această întâlnire.

În clipa asta sunt convinsă că *Madame* Rousseau nu are de gând să mă recomande pentru o catedră la o școală din Paris. Va trebui să mă dau de ceasul morții la lucrările finale ca să-i pot dovedi că merit o asemenea favoare. Dar dacă, după terminarea studiilor, nu voi obține postul de profesoară? La ce aș mai putea să mă întorc acasă? La o logodnă ruptă și la niște părinți divorțați?

Trebuie neapărat să rămân la Paris și să obțin postul. Și dacă pentru asta va trebui să o impresionez pe hoașca aia de franțuzoaică bătrână obsedată de punctualitate, atunci așa o să fac.

CINCISPREZECE
vendredi, le 10 décembre

Un heterosexual care te duce
la un spectacol de balet e ca
o nestemată rară — dacă renunți la ea,
inevitabil vor urma regrete.

La începutul lui decembrie, după două săptămâni în care nu am răspuns telefoanelor, sms-urilor și bătăilor la ușă ale lui Luc și am stat încuiată în cameră ca să îmi scriu lucrarea de sfârșit de semestru, primesc un e-mail de un editor de la *Bella Magazine*, o revistă americană populară pentru femei.

Dragă Charlotte,

Prietena mea Lexi mi-a forwardat blogul tău și noi, cei de la Bella Magazine, credem că are potențial. Dacă ești interesată, am vrea să scrii un articol pentru numărul nostru din aprilie despre cele mai importante zece lecții pe care trebuie să și le însușească o femeie care dorește să se poarte ca un bărbat la Paris. Poți include anecdote personale, așa cum ai făcut în blog.

Eu, una, sunt foarte curioasă în legătură cu Francezul Sexy Pe Jumătate Dezbrăcat, şi cred că cititoarele noastre vor şi ele să afle cum decurg lucrurile cu el.

Te rog să mă informezi dacă propunerea mea te interesează. Aştept cu nerăbdare veşti de la tine.

Beth Harding,
Editor, *Bella Magazine*

Nu-mi vine să cred. Cei de la *Bella Magazine* îmi cer *mie* să scriu un articol pentru ei? În felul acesta, ideile mele ar putea ajunge la mii şi mii de femei. Aş putea să salvez multe inimi frânte. E incredibil.

Apăs pe butonul *reply* fără să stau pe gânduri. O anunţ pe Beth Harding că sunt încântată să scriu un articol pentru ei şi că mă pun imediat pe treabă. Mă gândesc că ar fi bine să termin mai întâi cu lucrarea de sfârşit de semestru, dar nu mă pot abţine şi deschid un document nou şi încep să schiţez articolul. Am atâtea de împărtăşit. Cum aş putea condensa totul într-un singur articol?

După o săptămână şi jumătate de scris non-stop, cu pauze ocazionale pentru a face duş, a dormi şi a lua prânzul cu fetele, printez lucrarea de sfârşit de semestru. Încă n-am terminat articolul pentru revistă. Mă hotărăsc să ies şi să fac o plimbare. Am nevoie de aer proaspăt. Mă uit pe furiş pe hol, ca să mă asigur că Luc nu e acolo, apoi sprintez. În clipa când ascensorul

ajunge la etajul meu, aud o ușă trântindu-se pe coridor. Ușa ascensorului se deschide și în aceeași clipă o voce bărbătească strigă: „*Attends*[1], Charlotte!"

La naiba. Când credeam c-am scăpat. Nu că n-aș vrea să-l văd pe Luc pentru că nu l-aș plăcea. E exact opusul. Mi-e teamă că dacă o să stau mai mult cu el și o să facem mai mult sex fabulos, o să încep să țin la el. Iar el o să continue să răspundă la telefoanele alea blestemate exact în mijlocul întâlnirii (când o să fim dezbrăcați) și o să dispară apoi săptămâni în șir, lucru pe care nu sunt dispusă să-l accept.

Luc mă prinde din urmă și se apleacă pentru a mă săruta pe obraji.

— Am încercat să dau de tine, zice când intrăm în lift. Dar n-am reușit. Ești bine?

— Da. Scuze, am muncit pentru lucrarea de sfârșit de semestru. Am fost foarte ocupată.

— Vreau să-mi cer scuze pentru data trecută. Pentru că ți-am spus să pleci când a sunat telefonul. Am fost nepoliticos. Vreau să-ți explic...

— Luc, pe bune, e treaba ta ce faci în timpul liber, îi retez eu vorba. N-ai de ce să-mi dai explicații. De fapt, nici nu vreau să știu nimic. Am propriile probleme.

— Oh. OK, zice el și-și coboară ochii. Bine, dar uite, vreau să-ți dau ceva.

---

[1] Așteaptă (în lb. fr. în original).

Abia atunci observ plicul pe care îl ține în mână — are numele meu imprimat în partea de sus. Mi-l întinde când ieșim din lift.

— Deschide-l, mă îndeamnă. E cadoul tău de Crăciun.

Cu toate treburile din ultima vreme, lucrarea de la facultate și articolul, am uitat practic că până la Crăciun mai e doar o săptămână și ceva. Îmi strecor degetul prin fanta plicului și scot dinăuntru două bilete la Ballet de l'Opéra la Palais Garnier. Rămân mută. De ce mi-ar face Luc o asemenea surpriză?

— De unde ai știut că-mi place baletul?

— Am văzut la tine în cameră o poză cu tine și o prietenă la balet, când erați mici, și în plus ăsta e unul din lucrurile cele mai frumoase pe care le poți vedea la Paris și am vrut să fac ceva drăguț pentru tine. Deci, ce zici, vrei să mergi?

Nu-mi vine să cred că Luc a observat fotografia. Eram cu Katie în micuțele noastre tutuuri roz, la primul nostru recital de balet din clasa a doua. Dintre toate pozele cu noi două, e de departe preferata mea. O aveam agățată în garsoniera din DC pe vremea când ieșeam cu Jeff și el nu m-a întrebat niciodată nimic despre ea.

Mica voce dinăuntrul meu îmi șoptește să refuz. Să accept ar deschide ușa către o relație, către dramă, către o inimă sfâșiată.

Dar gestul lui e atât de frumos, de emoționant, încât nu am niciun chef să ascult afurisita aia de voce. Îi zâmbesc lui Luc.

— Sigur că o să merg cu tine. Și chiar ai de gând să rămâi cu mine și să urmărești tot spectacolul?

— *Bien sûr*[1], îmi place foarte mult baletul. Iar Opéra Garnier e sala cea mai bună din Paris.

Uau, francezii ăștia sunt al naibii de cultivați. N-aș fi reușit să îl conving pe Jeff să vină cu mine la un spectacol de balet nici dacă i-aș fi promis un milion de dolari și sex oral în fiecare noapte pentru tot restul vieții.

A doua întâlnire cu *Madame* Rousseau e programată pentru vineri dimineață la ora opt. Mi-am pus ceasul deșteptător să sune la cinci a.m. și am verificat înainte că nu e anunțată nicio *grève* în această zi. Am muncit din greu la lucrare și n-am de gând să las niște muncitori nemulțumiți din transporturi să strice totul.

La șapte jumătate fix stau pe băncuța din fața biroului lui *Madame* Rousseau și încerc să nu adorm. Probabil că la un moment dat am ațipit totuși, căci tresar la auzul bocănitului tocurilor ei mici și negre pe culoar. Mă îndrept de spate și îi arunc cea mai bună imitație de zâmbet autentic de care sunt capabilă.

— Văd că vă simțiți ca acasă aici, *Mademoiselle* Summers, mă ia ea la rost.

---

[1] Sigur că da (în lb. fr. în original).

Zâmbetul îmi piere de pe buze. Chiar e interzis să închizi ochii pentru o clipă? Iisuse!

Deschide ușa și de data asta îmi face semn să intru, în loc să mi-o trântească în nas. Se cheamă că am înregistrat un mic progres.

Îi întind vraful de hârtii.

— Ei bine, sper că *asta* nu se va dovedi o pierdere de vreme, zice cu un glas rece în timp ce frunzărește lucrarea.

Femeia asta mă calcă pur și simplu pe nervi. Mă forțez să rămân calmă și o las să continue.

— Profesorii dumneavoastră m-au informat că ați revenit la cursuri. Bănuiesc că ați scăpat de *gripa contagioasă în formă severă*, adaugă ea pe un ton sarcastic.

— Da, mă simt mult mai bine, mulțumesc.

— Acum, în legătură cu fiul meu.

O, Doamne. Chiar nu vreau să discut despre Marc.

— Da, *Madame* Rousseau?

— După cum știți, el m-a informat că sunteți *profesoara lui de engleză*.

Colțurile gurii i se răsucesc în jos în timp ce se încruntă, de parcă nimic n-ar fi mai rău pe lume decât ca fiul *ei* să se fi pricopsit cu *mine*, o americancă imatură, drept profesoară.

— Dispuneți cumva de acreditări oficiale în calitate de profesoară de engleză, *Mademoiselle* Summers?

— Ca vorbitoare nativă de engleză și ca profesoară de franceză de peste trei ani, sunt, evident, familiarizată cu...

— Deci nu posedați acreditări oficiale?

— Ăăă..., nu, nu o acredi...

— Vă sfătuiesc să vă abțineți de la bâiguieli în prezența mea, *Mademoiselle* Summers. Atunci spuneți-mi, *fișa postului* de profesoară include cumva și ieșirea cu elevul la un bar și prezentarea lui unor amici beți?

Dumnezeule, oare Marc chiar îi povestește *totul* maică-sii?

— Nu, dar...

— Aveți grijă, bâiguiți, *Mademoiselle* Summers! strigă ea dintr-odată.

Tresar în scaun. Îmi vine să o iau la goană. În clipa asta.

— Fiul meu mi-a spus că i-ați făcut cunoștință cu o prietenă de-a dumneavoastră pe nume Fiona.

— Da, i-am prezentat-o la ultima noastră lecție.

— Lecție pe care ați ținut-o într-un *bar*.

Mă sfredelește, provocatoare, din priviri.

Îmi țin gura închisă.

— Tipa aceasta, Fiona, unde a studiat?

— A făcut colegiul la Londra și e o fată minunată.

— Nu v-am întrebat ce fel de persoană este, *Mademoiselle* Summers. Ceea ce vreau să aflu este dacă e inteligentă.

— Da, e foarte deș...

Fața lui *Madame* Rousseau a devenit acum roșie ca focul.

— Pentru că dacă vă închipuiți cumva că puteți să îl prezentați pe fiul *meu*, care va fi *doctor*, unei fete oarecare, atunci vă înșelați amarnic, *Mademoiselle* Summers. Din felul în care mi-a vorbit despre *Fiona* asta, am dedus că e interesat de... hm, o *relație* cu ea, ca să spun așa, și nu accept ca fiul meu să se căsătorească cu o englezoaică neinteligentă!

Cine a pomenit de căsătorie? În primul rând, habar n-am avut că Marc e interesat de Fiona. Deși, dacă stau bine să mă gândesc, în noaptea aceea, la bar, păreau că dansează cam foarte aproape. Și nu s-au dezlipit deloc unul de celălalt.

— Vă asigur, *Madame* Rousseau, că Fiona e foarte inteligentă.

— Venind din partea dumneavoastră, recomandarea asta nu înseamnă mare lucru.

Mă forțez să rămân țintuită pe scaun. Îmi vine s-o pocnesc peste față și să ies trântind ușa în urma mea.

— Foarte bine, zice, aruncându-mi lucrarea într-o cutie mare de pe biroul ei, de parcă n-ar fi altceva decât gunoi. Cum fiul meu e major, din nefericire nu-l pot obliga să-și caute un alt profesor, dar fiți convinsă că nu mă voi abține să îi comunic opinia mea în privința alegerii viitoarei sale perechi.

Viitoare pereche? Ce Dumnezeu, au dansat și ei o dată într-un bar. Nu mi-o pot închipui însă pe *Madame*

Rousseau punând piciorul într-un bar. *Distracția* e probabil un cuvânt interzis la ea acasă.

— Vă voi contacta după sărbători ca să vă comunic dacă vă voi da sau nu recomandarea. Între timp, vă rog să vă abțineți să mai adormiți în fața birourilor profesorilor. Nu contează că ați ajuns devreme de data asta, atâta timp cât v-am găsit dormind buștean, *Mademoiselle* Summers.

Se scoală și mă conduce spre ușă, fără să-mi dea răgaz să mai zic ceva.

O urăsc pe individa asta.

După ce îi povestesc Fionei la telefon despre întâlnirea nu tocmai plăcută cu *Madame* Rousseau și mi se confirmă că amica mea e interesată, într-adevăr, de Marc, încep să mă pregătesc pentru seara pe care o voi petrece în oraș cu Luc. Am așteptat-o cu nerăbdare toată ziua.

Apare la ușa mea îmbrăcat într-o cămașă cu guler apretată, de culoarea sangriei, pantaloni negri și un pardesiu clasic asortat. Arată incredibil. Eu port o rochie mini roșie frumoasă, decoltată adânc în spate... și în față. Mi-am permis să mă răsfăț cu ea la o zi după ce Luc m-a invitat la spectacolul de balet. Am văzut-o în vitrina unui magazin de pe Rue de Passy și, în ciuda restricțiilor mele bugetare și a faptului că poate nu e tocmai potrivită pentru o seară rece de iarnă, nu am putut rezista tentației.

De cum mă vede, Luc face ochii mari.

— Charlotte, ești superbă.

Obrajii mi se aprind și stomacul îmi tresare de emoție în timp ce mă întind pentru a-i oferi obligatoriile *bisous*. Luc îmi ignoră obrajii și mă sărută pe buze. Mă cufund în îmbrățișarea lui caldă, dulce, conștientă că ceea ce fac e periculos. Dar în timp ce el își trece buzele peste ale mele, îmi spun că îmi urmez propriile reguli — îl las pe un tip să plătească pentru o seară plăcută în oraș. Nimic mai mult. O seară plăcută, inocentă la Paris. După ce ne desprindem unul de altul, cu răsuflarea tăiată, Luc mă ajută să-mi pun haina și pornim spre teatru.

Ieșim din stația de metrou Opéra și emoția care plutește în aer este palpabilă. Cupluri îmbrăcate în haine elegante se grăbesc să traverseze strada aglomerată către sala de operă grandioasă, veche, cu coloane și sculpturi aurite, care domină peisajul ca un castel ce își străjuiește regatul. În stânga sa se află celebra Café de la Paix, cu tende de un verde intens și firma aurie iluminată de felinarele care mărginesc trotuarele arhipline.

Pulsul mi se accelerează când Luc mă ia de mână și mă conduce sus pe scări către sală. E pentru prima oară când intru în teatru și rămân fără grai. O mare nesfârșită de scaune roșu-închis se întinde în fața noastră, în timp ce rânduri de balcoane aurii urcă până spre tavan. Ne așezăm și îmi fixez imediat privirea pe

imensul candelabru de deasupra capetelor și pe nuanțele de albastru, galben, verde și roșu care se învolburează în jurul său, formând un tablou modern unic pe fundalul maiestuos.

Luminile se sting și cortina din catifea roșie se ridică. Luc se întoarce spre mine, mă ia de mână și îmi face cu ochiul. Copleșită de căldura lui, îi răspund cu un zâmbet.

Pe la jumătatea spectacolului, mă uit pe furiș la Luc și îi admir fața plăcută și dulce. Simt iarăși fluturi în stomac și mă întreb dacă se mai vede cu fata cu care l-am auzit vorbind la telefon. Mă mai întreb cine îl sună la orice oră din noapte și de ce *trebuie* musai să răspundă? Și mai ales de ce nu acceptă să fie nimeni de față atunci când răspunde apelurilor.

În teatrul acesta minunat și atât de confortabil, cu sunetul poantelor balerinilor alunecând pe scenă și cu atingerea caldă a degetelor lui Luc, care mă ține de mână, nu îmi doresc decât să uit de toți și de toate, să-mi las capul pe umărul lui și să rămân așa pentru o vreme.

Mai târziu, după ce cortina a fost coborâtă și noi ne întoarcem la cămin, Luc mă ia strâns pe după umeri și mă întreabă:

— Te duci acasă de sărbători, nu-i așa?

— Nu, de fapt o să rămân la Paris, îi răspund, tremurând în aerul rece al nopții.

— Cum? Nu te duci să-ți vizitezi familia?

— Nu, nu mă simt în stare să mă confrunt cu toată nebunia de acasă. În plus, părinții mei nici măcar nu vor fi în același stat. Așa că m-am hotărât să rămân aici.

— Dacă n-ai alte planuri de vacanță, poți să vii cu mine acasă de Crăciun. E cineva... ăăă... sunt niște oameni pe care aș vrea să îi cunoști.

Deschid gura și cuvântul „da" îmi atârnă atât de greu pe vârful limbii, încât aproape că-i simt gustul. Îmi place de Luc... îmi place mult. Și vreau să pot avea încredere în el. Dar în ciuda serii încântătoare pe care am petrecut-o împreună, știu din proprie experiență că viața nu e un basm, așa cum tocmai am văzut pe scena de la Opéra Garnier. Imaginile cu profilul on-line al lui Jeff care au rămas adânc întipărite în mintea mea sunt o dovadă clară în această privință.

În afară de asta, Luc are ceva... pe cineva de ascuns.

Sunt pe cale să-mi încalc propria regulă de a nu purta discuții serioase, dar trebuie să aflu niște răspunsuri.

— Foarte drăguț din partea ta să mă inviți, dar mai întâi trebuie să te întreb ceva. Ai cumva o iubită... sau ești încă îndrăgostit de fosta soție?

— Nu, sigur că nu. Fosta mea soție e... ei bine, nu e cea mai amabilă persoană de pe lume. Și nu, nu am nicio iubită. Dar tu? Tu ai vreun iubit? Poate tipul cu care te-am văzut acum câteva luni?

— Nu, nu am pe nimeni. Ăla a fost doar cineva cu care m-am întâlnit o singură dată. Dar e vorba de toate telefoanele alea ale tale. Ce se întâmplă, Luc? Eu ți-am povestit despre ruperea logodnei, despre divorțul părinților. Tu ce îmi ascunzi?

Luc trage adânc aer în piept și-și ferește câteva clipe privirea.

— E complicat, Charlotte. Știu, e greu de înțeles, dar deocamdată nu pot să-ți spun. Îmi pare rău.

— Dacă nu-mi poți explica ce se întâmplă, nu înțeleg de ce m-ai invitat să petrec Crăciunul cu familia ta.

— Te-am invitat să petreci Crăciunul cu ai mei pentru că te plac, Charlotte. Îmi place să fiu cu tine. Mă faci să mă simt fericit. Și-ți jur, nu există nicio altă femeie în viața mea.

Fac un pas spre el. Simt că sunt pe cale să mă îndrăgostesc și mai tare de Luc... și tocmai de aceea n-ar trebui să îi accept invitația.

N-aș suporta să sufăr din nou.

— Luc, și mie îmi place să fiu cu tine. Dar acum nu sunt pregătită pentru o relație, mai ales pentru una în care nu putem fi complet sinceri unul cu celălalt. Îmi pare rău, dar va trebui să te refuz.

Luc își retrage brațul de pe umărul meu și colțurile gurii îi cad când se încruntă. Și deși știu că n-ar trebui să mă simt vinovată pentru că l-am respins, continui să bolborosesc pentru a îndulci puțin pilula.

— În plus, i-am promis deja lui Lexi că o să petrec Crăciunul cu ea și fratele ei. Părinții lor sunt plecați într-o călătorie, așa că fratele ei vine încoace de sărbători și m-au invitat de Crăciun la ei.

Ceea ce-i spun acum lui Luc e numai în parte adevărat. Lexi mi-a zis că vrea să mă prezinte fratelui ei, Brad, care urmează să vină la Paris de sărbători, dar nu m-a invitat de fapt la masa de Crăciun. Presupun însă că o s-o facă și, oricum, chiar dacă nu mă invită, nu pot accepta propunerea lui Luc.

Luc nu mai spune o vorbă în timp ce urcăm în lift.

Ajungem în fața ușii mele și mă întorc spre el.

— Îți mulțumesc mult pentru seara asta. Baletul a fost splendid. Și... și îmi pare rău dacă ți-am rănit sentimentele.

Luc se holbează la mine și nu încearcă să-și ascundă durerea din ochii mari căprui.

— E-n regulă. Înțeleg. Cum aș putea să mă aștept să vrei să vii cu mine atâta timp cât nu-ți pot spune totul despre mine? Am sperat însă că o să ai încredere în mine. Acum știu, a fost o prostie din partea mea. Mă bucur că ți-a plăcut baletul și sper să ai un Crăciun fericit.

Nu mă sărută de rămas-bun, ci se răsucește pe călcâie și dispare în camera lui.

Mă las să cad pe pat și mă întreb dacă am luat decizia corectă. Dacă nu ar fi trebuit să spun „da". Am inima zdrobită, dar în sinea mea știu că nu sunt

pregătită să cunosc familia lui Luc. Deocamdată nu suntem propriu-zis împreună și Luc îmi ascunde în continuare o mulțime de lucruri. Mi-a spus că nu există nicio altă femeie în viața lui, dar cum aș putea să fiu sigură? I-am acordat șansa de a-mi explica ce e cu telefoanele alea misterioase, dar el a refuzat-o. Trebuie să-mi urmez propriile sfaturi. Așa că în loc să deplâng situația, mă loghez la blog, citesc ultimele postări și toate comentariile încurajatoare pe care le-am primit, după care mă apuc să lucrez la schița articolului pentru *Bella Magazine*. Mii de femei vor citi articolul meu peste câteva luni, așa că trebuie să mă mențin fermă pe poziție. Nu pot ceda presiunii, nu pot să mă arunc cu capul înainte într-o relație doar pentru că un tip mă place și vrea să fie cu mine. Cum pot să știu dacă nu se va dovedi într-un final că e exact ca Jeff?

ŞAISPREZECE
vendredi, le 24 décembre

Nici cele mai strălucitoare lumini din Paris nu-ţi pot umple golul din inimă dacă petreci Crăciunul singură.

Din fericire, Lexi m-a invitat până la urmă să petrec Crăciunul cu ea şi cu fratele ei. Ceea ce nu mi-a spus însă până în Ajunul Crăciunului este că nu ne vom întâlni în micul ei apartament elegant de pe Champs-Élysées. Părinţii ei au rezervat un apartament cu două camere la un hotel, drept cadou special pentru copiii lor privilegiaţi.

Iau metroul până la staţia Franklin D. Roosevelt de pe Champs-Élysées şi ţopăi în sus pe scări pe lângă hoardele de turişti, cu toţii înfofoliţi cu căciuli şi mănuşi şi cu aparate de fotografiat gigantice atârnându-le de gât.

De cum ajung în vârful scărilor şi dau cu ochii de tărâmul iernatic magic de pe bulevardul împodobit de Crăciun, regret că nu mi-am luat şi eu aparatul de fotografiat. Lumini albe sclipitoare încercuiesc şirul

nesfârșit de copaci aliniați de-a lungul trotuarelor ce duc spre maiestuosul Arc de Triomphe. Aroma îmbietoare de *chocolat chaud*[1] se ridică în valuri, plutind peste turiștii și parizienii ce ies, umăr la umăr, din magazinele Luis Vuitton și Sephora târând după ei sacoșe încărcate, în încercarea de a tăia de pe liste ultimele cadouri de Crăciun.

Cotesc la stânga pe Avenue Montaigne și-mi încălzesc mâinile vârându-le în buzunarele hainei în timp ce trec pe lângă vitrinele frumos decorate de la Dolce & Gabbana, Chanel și Christian Dior. Măresc pasul când o rafală de aer rece mă biciuiește și-mi face să fluture părul lung peste nasul roz. Văd tendele roșii de la Plaza Athénée Hotel și îi zâmbesc portarului care-mi deschide ușa și mă invită în holul de recepție.

Mai devreme, înainte de a pleca de acasă, am trăit o stare de panică și deprimare cu gândul la Luc și la faptul că o să petrec Crăciunul într-un hotel oarecare, alături de niște oameni pe care nu-i cunosc foarte bine. O perspectivă foarte îndepărtată de Crăciunurile tihnite în familie din Ohio.

Dar în timp ce mă holbez la candelabrele sclipitoare din cristal, la florile proaspete ce înconjoară coloanele înalte de culoare crem și la podeaua din marmură mozaicată, îmi dau seama că acesta nu este un hotel oarecare. Un val de emoție mă străbate când urc cu liftul

[1] Ciocolată caldă (în lb. fr. în original).

spre apartamentul lui Lexi. Poate că ideea de a-l refuza pe Luc n-a fost, până la urmă, chiar atât de rea.

— Era și timpul, scumpo. Începusem să mă plictisesc de una singură în tot palatul ăsta, zice Lexi înainte de a-mi da un *bisou* și a-mi face loc să intru.

— E superb!

Radiez în timp ce îmi așez poșeta pe covorul alb gros și mă îndrept spre ferestrele înalte din podea până în tavan, de unde se deschide o vedere uimitoare către sclipitorul Turn Eiffel.

Mă întorc spre Lexi, care stă acum întinsă pe una din canapelele din catifea gri, cu un pahar de șampanie în mână și arătând la fel de calmă și stăpână pe sine ca întotdeauna. De parcă ar fi absolut normal să petreacă aici Crăciunul, într-un apartament dintr-un hotel de lux care costă probabil mai mult decât chiria pe un an întreg a micului apartament în care locuiește.

— Ăsta e cadoul tipic din partea alor tăi? o întreb în timp ce mă uit în jur la draperiile groase argintii, la lampadarele roz pastel și la trandafirii albi proaspeți împrăștiați prin toată camera.

În încăperea alăturată zăresc cu surprindere un pian mare așezat sub un candelabru de cristal, ale cărui reflexii strălucesc în oglinda cu rame aurite.

— Păi tot anul ăsta au călătorit, așa că n-au avut cum să fie de Crăciun cu noi. Fac înconjurul lumii, ca de obicei, așa că i-au trimis pe Brad și pe amicul lui Dylan să ne țină companie.

— Uau... atunci, mersi de invitație.

Rămân mută. Deci Lexi e dintre familiile *acelea*. Familiile care își pot permite să călătorească în jurul lumii *și* să închirieze pentru copiii lor apartamente în hoteluri de lux, cu vedere spre Turnul Eiffel. Nu prea reușesc să-mi imaginez cum ar fi să trăiești așa. Dar măcar pot să pretind pentru o noapte că asta-i viața mea.

— Nicio problemă. Mă bucur c-ai venit. Deci, cum a fost spectacolul de balet? Mi se pare mie sau lucrurile au devenit mai serioase cu Luc? mă trage ea de limbă în timp ce-mi toarnă un pahar de șampanie Bollinger.

— Baletul a fost fantastic... dar pe urmă... m-a invitat să petrec Crăciunul cu familia lui.

Mă așez pe canapea lângă Lexi și mă cufund în pernele roz comode, sorbind din șampanie.

— Nu se poate! face Lexi ochii mari, oripilată.

— Mda, știu. Așa că l-am întrebat de telefoanele alea misterioase pe care le tot primește și dacă se vede cu o altă femeie. A refuzat să-mi dea explicații despre telefoane, pretinzând că e o chestie *complicată*, dar a jurat că nu se vede cu nimeni altcineva. Dar spune-mi, cum aș putea avea încredere în el?

— Vezi, tocmai asta e. N-ai cum. În limbajul bărbaților, *complicat* înseamnă „mă regulez cu o altă tipă". Fată, ascultă-mă, nu trebuie să te legi de individul ăsta și de familia lui atâta timp cât nu știi ce se petrece în spatele scenei.

— Deci crezi că am făcut alegerea corectă?

Lexi ridică din sprâncene, apoi gesticulează spre ambianța luxoasă din jur.

— Tu... ce părere ai? Nu numai că vei petrece Crăciunul cu *mine*, ceea ce este în mod clar mult mai plăcut decât să stai cu familia nu știu cărui tip, dar ai absolută dreptate în privința lui Luc. N-ai de ce să schimbi nimic. În clipa asta te afli în situația perfectă. Te distrezi de milioane, dar fără a fi implicată într-o relație, cu toate necazurile care decurg din asta. Așa că de ce ai vrea să duci lucrurile la nivelul următor? Doar știm cum s-ar sfârși.

— Ai dreptate. Nu trebuie să mă las jucată pe degete. Dar spune-mi, Benoît înțelege că voi doi nu aveți o relație — că doar vă distrați împreună?

— Nu tocmai, zice Lexi și ia o ultimă înghițitură de șampanie. Vrea mai mult. Numai că eu nu i-am promis niciodată nimic, așa încât din punctul meu de vedere n-am nicio obligație față de el. Ieșim împreună, facem sex, ne distrăm, dar nu e iubitul meu. Nu îl prezint drept iubitul meu și nici nu am de gând s-o fac. Dacă nu-i convine, n-are decât, o să-mi văd de ale mele. Are balta pește și sunt mulți tipi dornici să accepte astfel de aranjamente. E exact cum scrii tu pe blog — să te comporți ca un bărbat și să te distrezi de minune.

Și eu am sperat să pot ține asemenea „aranjamente" fără a răni pe careva..., dar din felul în care Luc m-a privit seara trecută știu că e deja prea târziu. L-am făcut să sufere.

Îmi termin paharul și chiar atunci se aude un ciocănit în ușă.

— Am remediul perfect pentru tine, zice Lex, traversând camera. De cum o să-l vezi pe fratele meu, n-o să-ți mai pese de Luc.

Deschide ușa și în prag apar doi tipi incredibil de arătoși. Crăciunul ăsta se anunță, la urma urmei, nu tocmai un eșec.

Brad, care, aflu acum, e fratele vitreg al lui Lexi (părinții lor s-au căsătorit de foarte tineri, așa că ea preferă să-l prezinte drept fratele ei, fără alte explicații), e un tip zvelt de un metru nouăzeci și cinci, cu păr negru ca tăciunele tuns scurt, ochi la fel de negri și mușchi exact acolo unde ar trebui să fie. Unul din acei bărbați care, fără urmă de îndoială, lasă în urma lor, oriunde s-ar duce, un șir de femei care se holbează la ei salivând cu gurile căscate. Dylan, amicul lui, are în jur de un metru optzeci și cinci, un păr blond nisipiu rebel, ochi verzi și dinți albi ca perlele. Când o îmbrățișează pe Lexi, o strânge câteva secunde în plus, fapt care mă face să bănuiesc că ceva a fost între ei în trecut. Și că dacă nu au făcut încă sex, o vor face cu siguranță în noaptea asta.

— Charlotte, el e fratele meu Brad și el e prietenul lui, Dylan, zice Lexi și se îndreaptă către bar ca să le toarne câte un pahar de vin, în timp ce bărbații se apleacă și-mi plantează pe obraji *bisous*.

Sunt amândoi americani, așa că mă impresionează faptul că au ales sărutările în locul strângerii de mână

tipic americane, mult mai formală. Cât de drăguț din partea lor că înțeleg specificitatea culturală.

Ne relaxăm toți patru în livingul elegant, admirând superbul Turn Eiffel și aprovizionându-ne încontinuu din cantitatea absolut îndestulătoare de vin și șampanie. Mă simt un pic zăpăcită și ametită după atâta alcool scump care mi se învârtește în stomacul gol, așa că sunt ușurată când aud o altă bătaie la ușă. De data asta e room-service-ul, cu cina noastră de Ajun de Crăciun.

În timp ce doi francezi politicoși, îmbrăcați în uniforme impecabile negru cu roșu, așază tăvile de argint pe masa împodobită cu lumânări, încerc să îmi maschez emoția copilărească în fața lui Lexi, Brad și Dylan, care se comportă de parcă ăsta n-ar fi decât un Crăciun ca oricare altul.

Cina e minunată. La aperitiv servim câte un castron de *soupe à l'oignon* cu un strat de vreo doi centimetri și jumătate de brânză Gruyère topită și cleioasă turnat deasupra supei fierbinți, peste pâine. Mai apoi mă înfrupt dintr-o *salade niçoise* din ton, roșii suculente, castraveți crocanți și niște ouă mici pe care nu le recunosc, dar din care gust doar așa, de amorul artei. La final, ciugulesc dintr-un piept de pui zemos cu garnitură untoasă de *carottes fondantes*[1].

La desert ne desfătăm cu șapte sortimente de brânză, de la *Camembert*-ul ușor și cremos la *Roquefort*-ul

[1] Morcovi înăbușiți la cuptor (în lb. fr. în original).

cu miros pătrunzător. Și, când cred că nu mai încape nimic în mine, Lexi ridică un capac și dă la iveală un tort cu praline de ciocolată.

Brad își trage scaunul mai aproape și îmi zâmbește șiret în clipa când își înfige furculița în glazura de ciocolată și mi-o întinde ca să mușc din ea.

— Îți place ciocolata? mă întreabă.

Dau din cap în semn de încuviințare și deschid gura ca să las ciocolata groasă, dulce să mi se topească pe limbă.

Mă hrănește cu încă o bucată de tort pe care o fac să alunece pe gât sorbind din șampanie. Îi zâmbesc la rândul meu.

— Nu vreau să-ți mănânc toată felia de tort, îi spun.

— Nicio problemă, îmi răspunde el. Nu prea mă dau în vânt după ciocolată. E prea grea pentru mine.

O imagine cu Luc dezbrăcat în pat, oferindu-mi pătrățele de ciocolată, îmi trece ca un fulger prin minte.

— Poftim, zice Brad, ademenindu-mă să revin cu picioarele pe pământ cu o altă îmbucătură de tort.

Dintr-odată, nu mai am chef de ciocolată.

Flutur din mână, respingând oferta.

— Mersi, dar e de ajuns. Cred că ai dreptate. E prea grea.

Brad mă conduce spre living, unde văd că Lexi s-a cuibărit într-un colț cu Dylan, cu picioarele în poala lui. Se privesc în ochi, plini de pasiune.

Brad și cu mine ne așezăm comod pe canapea, cu brațul lui aruncat neglijent prin spatele umerilor mei.

— De cât timp ești la Paris? mă întreabă, sfredelindu-mă cu ochii lui negri pătrunzători.

— De vreo patru luni. Am renunțat pentru moment la serviciu ca să urmez niște cursuri la Sorbona.

— O, deci ești dintre fetele alea deștepte, nu? îmi face el cu ochiul și se trage mai aproape.

Râd și mă înroșesc pe gât și obraji. Mă întreb dacă ar fi ciudat să fac sex cu Brad, luând în considerare micul amănunt că este fratele vitreg al lui Lexi *și* că Lexi se întâmplă să stea în același apartament de hotel.

Dar știu că e mai mult de atât. Că oricât de minunată ar fi să se dovedească noaptea asta, și oricât de încântător și sexy ar fi bărbatul care stă acum lângă mine, nu-mi pot alunga cu niciun chip gândul care mi se tot furișează în minte.

Că aș vrea ca Luc să fi fost cel care mi-a oferit ciocolata.

Mi-e dor de el.

— Dar tu? îl întreb pe Brad, în încercarea de a mă scutura de amintirea dulce a lui Luc. Lexi nu mi-a spus nimic despre tine. Nu știu unde locuiești și cu ce te ocupi.

— În momentul ăsta trăiesc la Roma, dar mă gândesc serios să mă mut aici. Călătoresc mult prin Franța cu serviciul, așa c-aș prefera să locuiesc la Paris... Dar

hai mai bine să nu mai discutăm despre muncă. Să-ți aduc un pahar de vin.

Nu-mi spune cu ce se ocupă, dar am impresia că face mulți bani. Sau poate că „munca" lui constă în a călători și a cunoaște femei. Cine știe?

Se întoarce cu două pahare de Porto, mă ia de mână și mă conduce spre dormitorul principal.

Îl urmez, uitându-mă la umerii lui lați, și îi simt mâna înfășurată peste a mea. Stomacul mi se revoltă dintr-odată. Ceva nu e în regulă.

Arunc o privire peste umăr către Lexi și Dylan, sperând ca Lexi să-mi sesizeze ezitarea și să mă oprească să fac ceea ce știu că voi face de cum vom ajunge în dormitor..., însă nici urmă de ei. Probabil că au dispărut în celălalt dormitor.

Brad îmi face semn să mă așez cu el pe patul matrimonial.

— Noroc, zice el cu un rânjet jucăuș în timp ce ciocnim paharele.

Sorb două înghițituri mari din vinul desert, sperând să mă relaxeze și să mă ajute să îmi alung din minte ideea enervantă că am făcut o greșeală refuzând invitația lui Luc.

Brad întinde brațul și-mi ia paharul din mână, îl așază încet pe noptieră și mă conduce spre fereastră. Străzile par reci și pustii acum, când ultimii cumpărători s-au întors la casele lor ca să-și petreacă seara în

familie. Turnul Eiffel se înalță singur, undeva în depărtare, iluminând cerul înghețat.

În timp ce corpul cald al lui Brad se lipește de spinarea mea și el își înfășoară brațele musculoase în jurul taliei mele, expresia rănită de pe fața lui Luc din seara spectacolului de balet îmi revine în minte. Vina mă cuprinde la gândul c-aș fi putut în clipa asta să fiu cu el și cu familia lui, bând ciocolată caldă.

Brad își dă probabil seama că sunt cu mintea în altă parte, pentru că mă prinde de șolduri și mă răsucește spre el, apoi își apasă buzele peste gura mea, în timp ce mâinile lui puternice îmi explorează corpul. Îmi alung imaginea lui Luc din minte. Niciun regret nu poate schimba trecutul. Urmează să-mi petrec noaptea cu un bărbat atrăgător și sexy, într-una din cele mai frumoase și luxoase camere de hotel din Paris. Pentru Charlotte cea de pe blog, asta este *exact* modalitatea potrivită de a-și reafirma decizia de a evita orice implicare emoțională. Dacă aș fi fost într-o relație cu Luc, n-aș fi avut parte de o asemenea experiență. Iar Charlotte cea de pe blog ar considera că ar fi mai mare păcatul să rateze așa ceva.

Așa că, deși în seara asta instinctele mele se află în contradicție cu blogul, renunț la orice dubii și-l las pe Brad să mă posede.

După ce-mi trage peste cap rochița neagră subțire și și scoate cămașa, mă sărută din cap până în picioare. Îmi scoate apoi și sutienul negru și chiloțeii de dantelă,

mă ia în brațe și mă întinde pe pat, îngropându-mă sub corpul lui bronzat și bine-făcut.

Mâinile lui rătăcesc peste pielea mea, dar mă simt complet deconectată de mine însămi, ca și cum o altă fată — o fată pe care nu o mai recunosc — ar fi acum întinsă în pat sub el, făcând toate acele mișcări ce trebuie făcute.

Brad se apleacă, ia din buzunarul blugilor un prezervativ și alte două cad pe podea. E clar că nu și-a propus să-și piardă toată noaptea oferindu-mi ciocolată și alte cadouri.

Își trage pe el prezervativul numărul unu și-și saltă trupul musculos deasupra mea, apoi se împinge în mine cu forța unui cal de rasă Clydesdale. După câteva mișcări, încerc să mă adaptez la senzația lui în mine și să intru în ritm. Îmi recapitulez în cap lecțiile pe care le-am scris pe blog. De fiecare dată când zâmbetul încântător al lui Luc mi se strecoară în minte, îl alung. Încerc să mă concentrez asupra lui Brad, asupra parfumului său care amenință să mă învăluie cu totul în timp ce continuă să se împingă tot mai adânc în mine. Asupra ochilor lui fierbinți ațintiți asupra mea în timp ce-și satisface plăcerea.

Dar nu, oricât de mult încerc să savurez atingerea mâinilor lui, nu reușesc. Totul mi se pare aiurea.

— Charlotte, ești așa de sexy, îmi șoptește el la ureche.

Și nu la mult timp după ce a început, geme și se prăbușește peste mine.

După câteva clipe, când își recapătă răsuflarea, se rostogolește de pe mine și închide ochii. Îmi țin respirația, în speranța că va adormi. Și — ce să vezi? — după vreo două minute începe să sforăie.

Ies din cameră în vârfurile picioarelor și intru în baie. Aprind lumina și mă aplec peste chiuveta din porțelan ca să mă spăl pe față și mă zăresc în oglindă. Chipul reflectat în ea nu este cel al femeii sexy și încrezătoare în sine pe care l-a văzut mai devreme Brad. Ci acela al unei femei speriate, triste și goale pe dinăuntru. Și nu știu cine va umple acest gol sau dacă va fi umplut vreodată.

În dimineața de Crăciun, ceea ce mă trezește nu e zumetul lemnelor care trosnesc în șemineu ori mirosul de ace de pin și de fursecuri cu scorțișoară, ci hohotul de plâns al lui Lexi. Tresar și sar din pat. În lumina difuză a dimineții ce răzbate prin fereastră, văd că jumătatea cealaltă de pat e goală.

Hohotele de plâns înăbușite ale lui Lexi devin tot mai puternice pe măsură ce alerg, ciufulită și dezorientată, prin apartament. În al doilea dormitor îl văd pe Brad cu fruntea lipită de ușa închisă a băii, din spatele căreia se aude Lexi urlând. Dylan nu se vede nicăieri.

Deschide ușa, Lexi, zice Brad.

Niciun răspuns. Ci un urlet și mai puternic.

— Lexi, deschide *imediat* ușa.

Brad închide ochii și scoate un oftat lung, iar pe chip i se citește oboseala.

— Ce este, Brad? Ce s-a întâmplat? îl întreb.

Se întoarce spre mine, cu ochii înroșiți și fața palidă și suptă. Clatină din cap.

— Charlotte, ar fi mai bine să pleci. Îmi pare rău.

— Cum se simte Lexi? Unde e Dylan? Ce-ar fi să încerc eu să vorbesc cu ea?

Brad vine spre mine și tresare în clipa când un nou hohot de plâns se aude de dincolo de ușa băii.

— Crede-mă, nu i-ar plăcea s-o vezi în halul ăsta. Mă descurc singur. Eu sunt... sunt *singurul* care mă pot ocupa de ea.

— Dar...

— Te rog, Charlotte, pleacă.

Până să-mi strâng lucrurile, plânsetele lui Lexi se aud tot mai tare și ea tot n-a deschis ușa. Încerc din nou să mă fac utilă, dar Brad mă concediază cu o fluturare a mâinii.

În liftul imaculat care mă duce la parter, mă întreb ce naiba se petrece. Ce s-ar fi putut întâmpla ca să o supere atât de tare pe Lexi? Și unde e Dylan? I-a făcut cumva rău lui Lexi? Și ce a vrut Brad să spună când a afirmat că numai *el* se poate ocupa de treaba asta? Are Lexi un secret despre care eu nu știu nimic?

Traversez holul de recepție impunător și hohotele de plâns puternice, sfâșietoare îmi răsună încă în

urechi. Sper din toată inima ca, indiferent ce se întâmplă, Lexi să-și revină cât mai iute. Îmi pare doar rău că n-am putut să-i fiu de folos.

— *Joyeux Noël, Mademoiselle,* îmi urează portarul zâmbitor când ies din hol.

— *Et vous aussi, Monsieur*[1], îi răspund, și îmi dau seama că acesta ar putea fi *cel mai puțin fericit* Crăciun pe care l-am avut vreodată.

Îmi verific telefonul ca să văd dacă Luc m-a sunat sau mi-a trimis vreun mesaj. Nimic. N-am niciun apel ratat. Și niciun mesaj.

Străbat de una singură Champs-Élysées și bulevardul e pustiu, iar aerul rece mușcător îmi înțeapă vârfurile degetelor și-mi înroșește nasul. Pe una dintre cele mai aglomerate străzi din Paris abia dacă se zărește câte un suflet. Hoardele de mașini în miniatură care în mod normal străbat în goană bulevardul în sus și în jos au dispărut. Turiștii s-au făcut nevăzuți. Până și copacii, atât de frumoși și magici în noaptea trecută, par acum golași, cu crengile lor subțiratice întinse în van în sus spre cerul înnorat, cenușiu.

Se pare că toată lumea are un loc important unde să se afle în dimineața de Crăciun.

Toată lumea în afară de mine.

---

[1] Crăciun fericit, domnișoară. La fel și dumneavoastră, domnule (în lb. fr. în original).

Mă gândesc la părinți și mă întreb pe unde or fi și dacă se simt la fel de goi pe dinăuntru ca și mine. Și chiar dacă în Florida, acolo unde locuiește mama acum cu mătușa mea, e trecut de miezul nopții, tot o sun pe mobil.

După cinci tonuri de apel, răspunde, dar în loc să-i aud vocea, aud sunet tunător de basi și de bărbați care strigă.

— Mamă? țip eu în telefon. Mamă, ești acolo?

— Alo? Tu ești, Charlotte? urlă ea ca să acopere bubuitul muzicii.

— Da, mamă, eu sunt. Unde ești?

— Oh, Charlotte! Mă bucur așa de mult că m-ai sunat. Nu închide, te rog, stai să ocolesc piscina, ca să te aud mai bine. DJ-ul ăsta e formidabil!

E la o petrecere la piscină în Ajunul Crăciunului? Cu un DJ? N-o recunosc.

— OK, dragă, acum te aud mai bine. Tu mă auzi? țipă ea în telefon.

— Hm, da, acum te aud. Ce mai faci, mamă?

— Oh, mătușa Liza a organizat o petrecere mare de Ajun de Crăciun. Ar trebui să vezi ce de bărbați frumoși mișună pe aici. O știi doar pe mătușa Liza, a știut dintotdeauna să se distreze.

Dar tu o urăști pe mătușa Liza.

— Dar nu e patru dimineața acolo? Ce faci? Nu te-ai culcat? o întreb.

— Oh, așa de târziu s-a făcut? Nici nu mi-am dat seama. M-am distrat toată noaptea. O, dragă, stai că-mi cade bikiniul. Nu închide... Gata, l-am tras. Trebuie să-mi țin acoperite podoabele.

Nu pot să cred. Mama mea de cincizeci și cinci de ani, care de obicei de Crăciun poartă pulovere roșu cu verde, imprimate cu brazi, s-a îmbrăcat acum într-un bikini? În *viața mea* nu am văzut-o în bikini. Niciodată. Rămân mută de uimire.

— O, Charlotte, ne distrăm atât de bine. Îmi pare rău că n-ai venit aici să petrecem Crăciunul împreună. Ți l-aș fi prezentat pe Frank. E fiul lui Dave și ți-ar fi plăcut de el la nebunie. E tare sexos.

— Cine-i Dave?

— O, un bărbat minunat pe care mi l-a prezentat mătușa Liza. Dar n-ai de ce să-ți faci griji, dragă, n-am de gând să mă recăsătoresc sau să fac cine știe ce prostie. Dar ies în oraș și mă distrez. Nu-mi vine să cred câte lucruri plăcute am ratat în ultimii treizeci de ani!

Le-ai ratat pentru că ne-ai avut pe mine și pe tata. Sau poate ai uitat?

— Te-am sunat doar ca să-ți urez Crăciun fericit.

— Mersi, dragă. La fel și ție. Mi-e tare dor de tine. Îmi pare rău că nu ești aici. Oh... oh! chițăie ea în telefon. Termină, Dave. Vorbesc la telefon cu fiica mea. Gata, m-am săturat.

OK, mamă. Se pare că ești tare ocupată, așa că o să te închid acum.

— Mă bucur că m-ai sunat, scumpo. Vino cât mai curând să mă vizitezi, da? Aș vrea să îi cunoști pe toți cei de aici. Sunt convinsă c-o să ai un Crăciun pe cinste la Paris. Te iubesc mult de tot! Pa și pusi!

Pa și pusi?

— Pa, mamă..., dau eu să îi urez, dar a închis deja.

Îmi reiau mersul în ritm alert spre stația de metrou. După câteva clipe o iau de-a dreptul la goană. Ce naiba se petrece? Ce-i cu mama? Cine-i femeia cu care tocmai am vorbit la telefon? Femeia care umblă în bikini la petreceri la piscină în Ajunul Crăciunului? În viața mea nu m-am simțit atât de plină de furie. Părinții mei ne-au distrus familia ca să se zbenguie și să facă sex cu alții. Mi-e greață.

Încetinesc ca să-mi trag sufletul în apropierea stației de metrou. Aștept singură în curent în stația subterană timp de cincisprezece minute înainte să vină primul tren și, când urc, îmi dau seama că sunt unicul pasager.

Merg în tăcere, cu capul în mâini, ascultând sunetul trenului care huruie pe șine, cu ușile deschizându-se și închizându-se în fiecare stație fără ca nimeni să urce.

Mă simt atât de singură în vagonul ăsta uitat de Dumnezeu care zdrăngăne din toate încheieturile. Aș da orice pentru o îmbrățișare din partea mamei. Nu mama petrecăreață din Florida cu care tocmai am vorbit. Cea de care mi-e dor e mama mea cea dulce și nevinovată din Ohio. Cu ea aș vrea să discut ce se întâmplă în viața mea. Să-i spun că nu sunt deloc sigură că am

luat decizia corectă cu Luc. Că mă simt singură și confuză după ce am făcut sex cu Brad. Că nu-mi pot scoate din cap urletele lui Lexi. Și că mi-e frică. Vreau să-i simt mâinile moi mângâindu-mă pe ceafă, așa cum obișnuia să facă, și să-i aud vocea liniștitoare asigurându-mă că totul va fi bine. Și că, indiferent de ceea ce se va întâmpla, ea îmi va sta mereu alături.

Numai că mama nu mai e disponibilă pentru mine. E Crăciunul, iar ei pare să nu-i pese.

Când trenul se oprește cu un hurducăit, îmi strâng haina scurtă din stofă violet și mai tare pe mine și traversez în fugă bulevardul Jourdan bătut de vânt și abandonat, părăsit de toți studenții, care m-au lăsat să înfrunt ziua aceasta de sărbătoare de una singură.

Ce aș putea face singură cuc de Crăciun? Cât de mult mi-ar plăcea să fiu acum cu Luc și familia lui, numai că el îmi ascunde încă multe lucruri. Cum ar fi dacă m-aș implica într-o relație serioasă și m-aș îndrăgosti de el, pentru ca totul să se termine cu un dezastru, la fel ca în cazul căsniciei alor mei? Sunt convinsă că mama și cu tata nu și-au închipuit că vor ajunge la divorț atunci când au stat în fața altarului, rostindu-și jurămintele. Sunt convinsă că nu s-au gândit niciodată că va veni o vreme când nu se vor obosi să discute cu fiica lor de Crăciun, fiind mult prea ocupați să se distreze.

Nu vreau ca asta să mi se întâmple și mie. Niciodată.

Ajung în camera mea de cămin, dau drumul căldurii şi mă înfofolesc în cât de multe haine găsesc. Mă aşez la computer, mă loghez la blog şi încep să tastez.

Crăciun fericit, doamnelor. Stând tremurând aici, în faţa computerului, realizez că astăzi nu am nicio formulă magică pe care să v-o împărtăşesc. Ci doar câteva lucruri pe care le-am cules de ici, de colo, în ultimele săptămâni şi care sper să vă ajute în viaţă.

Regula nr.1: Evitarea relaţiilor cu orice chip, aşa cum v-am sfătuit să faceţi, nu vă garantează o senzaţie de căldură şi confort la finalul zilei. Îmi menţin părerea că ar trebui să ieşiţi în lume, să vă comportaţi ca un bărbat şi să vă distraţi fără a vă implica emoţional. Totuşi, inevitabil, unul dintre bărbaţii cu care ieşiţi va dori, la un moment dat, să ducă relaţia la nivelul următor. Şi e posibil ca să vă placă cu adevărat de el. Dacă puteţi continua relaţia fără a vă lua vreun angajament, nu ezitaţi şi mergeţi mai departe. Dar dacă nu credeţi că aşa ceva este posibil din cauza sentimentelor pe care unul din voi sau ambii le aveţi faţă de celălalt, atunci urmaţi-vă instinctele. Dacă îl plăceţi dar instinctiv simţiţi că nu puteţi avea încredere în el, atunci poate că e mai înţelept să faceţi pasul înapoi. Atenţie însă, retragerea aceasta vă poate face să vă simţiţi îngrozitor. Consolaţi-vă cu gândul că cel mai probabil căsnicia ar eşua şi că gestul pe care l-aţi făcut v-a cruţat de dureri de inimă.
De exemplu: După ce Francezul Sexy Pe Jumătate Dezbrăcat m-a dus la un spectacol de balet, m-a invitat să petrec Crăciunul cu el şi familia lui. Oricât de tentantă ar fi fost perspectiva unui Crăciun tihnit în familie, mai ales după ce primisem vestea despărţirii părinţilor mei, l-am refuzat. Nu am

încredere deplină în tipul ăsta. I-am acordat şansa de a-mi spune dacă are pe altcineva şi el a negat. Lucru care era de aşteptat. Pentru că asta fac bărbaţii de obicei. Odată, când l-am luat la întrebări pe un fost iubit chiar a doua zi după ce mă înşelase, a avut tupeul să-mi răspundă: „Nu, nu te-aş înşela niciodată. Te iubesc atât de mult. Nu-mi vine să cred că ai putut gândi aşa ceva despre mine." Acum înţelegeţi ce vă spun?
Partea proastă cu refuzul invitaţiei Francezului Sexy Pe Jumătate Dezbrăcat este că sunt nevoită să petrec Crăciunul singură la Paris şi, sincer să fiu, mă simt mizerabil. Partea bună este următoarea:

Regula nr. 2: Dacă aveţi ocazia, nu refuzaţi o noapte într-un hotel de lux cu un bărbat arătos, dar rogu-vă, încercaţi să vă distraţi mai bine decât mine.
De exemplu: Pentru c-am refuzat invitaţia sus-menţionată, m-am bucurat de privilegiul de a petrece noaptea trecută la unul dintre cele mai luxoase hoteluri din Paris, cu un supermodel masculin. OK, nu era de fapt supermodel (sau poate era — nu mi-a spus cum îşi câştigă existenţa), dar în mod cert un bărbat sexy. Cum însă săptămâna asta am rănit sentimentele Francezului Sexy Pe Jumătate Dezbrăcat, nu m-am simţit prea grozav pe parcursul a ceea ce ar fi trebuit să fie una dintre cele mai incitante, mai incredibile nopţi din viaţa mea. Dacă veţi avea şi voi o astfel de ocazie, destindeţi-vă şi distraţi-vă pe cinste. Şi pe urmă trimiteţi-mi un e-mail. Vreau să aflu toate amănuntele picante. Următorul punct pe care vreau să-l ating nu are nicio legătură cu comportamentul bărbătesc, dar cum e Crăciunul, cred că pot să îmi permit să deviez de la subiect.

Regula nr. 3: Dacă sunteţi mamă, purtaţi-vă ca atare. Punct.
Nu vreau să spun că dacă sunteţi mamă ar trebui să vă tundeţi la chelie şi să purtaţi haine plicticoase de mămică (nu vreau să jignesc prin asta mămicile cu părul scurt — sunt sigură că arătaţi de milioane). Ceea ce vreau să spun este că dacă aveţi copii, nu uitaţi că ei vor rămâne copiii voştri toată viaţa, iar voi le veţi fi întotdeauna mame. Dacă treceţi prin criza vârstei mijlocii sau divorţaţi şi vă aflaţi în plin proces de refacere a vieţii, asta e. Dar nu uitaţi că, indiferent ce se întâmplă, sunteţi mame şi aveţi copii care au încă nevoie să vă audă la telefon vocea liniştitoare atunci când îşi petrec singuri Crăciunul la Paris.

Regula nr. 4: Ignoraţi, dacă voi credeţi că e mai bine, Regulile 1 şi 2 de mai sus şi urmaţi-vă în schimb chemarea inimii, ca să nu sfârşiţi prin a vă simţi triste şi singure de Crăciun.

ŞAPTESPREZECE
mercredi, le 19 janvier

Prietenii adevăraţi sunt cum e ciocolata — mereu la îndemână atunci când ai nevoie de ei şi rareori capabili să te dezamăgească.

Cum toată Franţa iubeşte vacanţele aproape la fel de mult ca vinul, n-am programate cursuri pe tot parcursul lunii ianuarie. Luc a dispărut complet. În fiecare noapte mă pomenesc că fac curse spre baie de mai multe ori pentru a mă furişa pe lângă uşa lui ca să văd dacă nu se zăreşte vreo lumină. Dar singurul lucru care se iţeşte din spatele uşii este întunericul. Probabil că stă cu familia toată luna asta. Sau poate că a cunoscut pe altcineva. Oricum, nu e treaba mea.

Fiona e plecată din oraş, s-a dus în Anglia ca să petrecă sărbătorile cu ai ei, iar Lexi nu mi-a răspuns la telefoane. În schimb, mi-a trimis un mesaj prin care mi-a informat că va sta cu Brad în Italia în ianuarie, apoi va fi plecată în călătorie cu părinţii ei. I-am scris

un mesaj întrebând-o dacă e bine şi mi-a răspuns în felul ei tipic:

> Al naibii de bine, fată. Să ai o lună super! Ne vedem în februarie.

Nicio vorbă despre incidentul cu plânsul din dimineaţa de Crăciun. E ca şi cum nici nu s-ar fi întâmplat. Încerc să mă conving singură că s-a îmbătat şi s-a ambalat prea tare, dar de fiecare dată când îmi amintesc de privirea îngrijorată a lui Brad din dimineaţa aia, de parcă nu avusese de-a face cu starea asta a lui Lexi pentru întâia oară, mă întreb dacă ei doi nu mi-au ascuns ceva. Mă bucur însă că Lexi petrece ceva timp cu părinţii. Poate că tot ce-i trebuie ca să se simtă mai bine e o porţie zdravănă de viaţă de familie.

Lipsa bărbaţilor, a cursurilor de la universitate şi a vieţii sociale, în general, mă face să am la dispoziţie o grămadă de timp pentru a-mi cizela articolul pentru *Bella Magazine*. Vreau să iasă perfect. Vreau să inspir cât mai multe femei.

Într-o noapte, când stau singură la mine în cămăruţă, încercând să mai adaug câteva vorbe înţelepte pe pagină, mă sună Fiona.

— Bună, Charlotte!

— Bună, Fiona!

— Mă bucur să te aud. Mi-e tare dor de tine, zice Fiona.

— Da, știu, și mie mi-e dor de tine. Ai petrecut bine de Crăciun?

— Mda, știi tu, chestiile obișnuite. Familie, cadouri, zăpadă, tot ce e mai bun. E bine acasă, dar pe de altă parte vacanța asta m-a făcut să înțeleg cât de mult îmi place să trăiesc la Paris.

— Și cât de mult îți place de Marc?

Scoate un hohot de râs.

— Păi da, și asta. E un tip drăguț.

— Drăguț? Atâta ai de zis despre el? Credeam că te interesează foarte mult. El, unul, vorbește tot timpul despre tine în timpul lecțiilor noastre de engleză.

— E puțin mai complicat.

— Complicat? Spune-mi, te-ai văzut cumva cu Andrew?

Ezită o clipă.

— Da, a venit de Crăciun la noi.

— Uau! Ce se întâmplă, s-a despărțit cumva de iubita lui?

— Nu, presupun că sunt în continuare împreună, dar au probleme. Sau cel puțin așa susține el. Și insistă că îi e tare dor de mine.

— Fiona, nu te lăsa dusă de nas. Ei doi sunt încă împreună.

— Știu, știu. Nu-ți face griji. N-am de gând să mă culc cu el sau altceva. Numai că mi-a fost foarte greu când l-am revăzut. Am fost împreună mult timp și el făcea practic parte din familie. Părinții mei îi simt lipsa.

Totul a fost atât de normal cât a stat la noi de sărbători. Dar când mă gândesc la vaca aia cu care iese, mi se face greață.

— Te înțeleg perfect. Și mie mi se face greață când mă gândesc la Jeff și Brooke. Dar dacă Andrew n-are de gând s-o rupă cu tipa aia și să revină la tine, nu faci decât să te chinui singură îngăduindu-i să se apropie de tine.

Îmi fac griji pentru Fiona. E foarte slabă din fire și dacă va continua așa, va sfârși prin a suferi.

— Da, știu, ai dreptate. Dar știi și tu cum e..., nu e deloc simplu.

— Măcar promite-mi că n-ai să te culci cu el... măcar până ce nu se desparte de tipa aia.

— Promit, zice Fiona, nu foarte convinsă. Ascultă, am citit ultima ta postare de pe blog. Care-i treaba cu Luc și încercările lui de a fi cu tine, și pe urmă tu te-ai dus la un hotel cu un tip sexy?

Îi povestesc toate detaliile despre Ajunul de Crăciun, apoi și despre mama. Aproape că-i relatez și incidentul cu Lexi, dar mă opresc la timp. Nu-i cazul să împrăștii bârfe jenante despre o prietenă comună.

— Măi să fie, dar știu c-ai fost tare ocupată. Te simți bine? mă întreabă Fiona.

— Da, o să-mi revin eu cumva. Deocamdată îmi fac de lucru cu articolul. Abia aștept să te întorci. Dă-i bice, da?

Chicotește.

— Sigur. Peste două săptămâni o să ieşim amândouă în oraş, ca fetele. Se pare că ai nevoie de aşa ceva.

— Poţi s-o mai spui o dată. OK, distrează-te acasă şi sună-mă dacă simţi nevoia unei motivaţii în plus pentru a sta departe de Andrew. Sunt oricând dispusă să te ajut.

După ce închid telefonul, îmi verific mailul şi văd numele lui *Madame* Rousseau în capul inboxului. Aştept veşti de la ea de când i-am predat lucrările. Am tot sperat şi m-am rugat ca, după ce va citi ceea am scris, să-şi schimbe părerea despre mine şi să mă ajute să-mi găsesc un post de profesoară la Paris.

Cu inima bătându-mi ceva mai iute ca de obicei, dau dublu click pe mesajul ei.

Mademoiselle Summers,

Vă rog să ne întâlnim mâine la mine în birou la ora opt a.m.

Madame Rousseau

Nu sună prea grozav. Ce Dumnezeu ar trebui să fac pentru ca tipa asta să-şi scoată bâtul din fund şi să mă ajute?

A doua zi dimineaţa, fix la şapte patruzeci şi cinci, aştept în faţa biroului lui *Madame* Rousseau. În drum spre facultate, m-am oprit ca să dau pe gât o doză dublă

de espresso, ca nu cumva să moțăi iar pe bancă. Nu vreau să îi ofer un alt motiv de dispreț.

După câteva minute, îi aud tocurile negre bocănind pe coridor și mă întorc s-o văd tropăind spre mine în uniforma aia neagră a ei și cu cocul strâns tare în vârful capului, ca de obicei.

— *Mademoiselle* Summers, dă ea din cap și mă poftește înăuntru.

— *Bonjour, Madame* Rousseau, răspund pe cel mai dulce ton posibil.

N-am idee ce impresie și-a făcut despre lucrarea mea, dar mă gândesc că nu poate fi una prea bună. Și-mi zic că un strop de politețe n-are cum să strice.

— Ei bine, v-am citit lucrarea, zice ea.

Îmi cobor privirea în pământ, în așteptarea loviturii de grație.

— Și e destul de bună.

Poftim? E bună? Am auzit eu bine? Îmi salt privirea ca să mă asigur că nu visez.

— Sunteți foarte fluentă în scris și este limpede că ați depus mult efort la cursuri. Aveți o înțelegere cuprinzătoare a metodologiei predării limbii franceze. Și ați valorificat din plin experiența de trei ani ca profesoară în Washington, D.C. Bravo, *Mademoiselle* Summers!

Sunt uluită. Șocată. Nu-mi vine să cred. Și totuși am auzit bine. Lui *Madame* Rousseau i-a plăcut lucrarea mea. I-a plăcut lucrarea mea!

După care, ca pentru a pune capac la toate, o văd cum îmi zâmbește. Nu mi-am închipuit că buzele alea strânse și uscate sunt capabile de atâta amabilitate.

— Mulțumesc, *Madame* Rousseau. Mulțumesc foarte mult.

— M-am hotărât să vă recomand unei școli catolice private la care țin foarte mult. E școala la care merge nepoata mea și am predat eu însămi acolo. Sper că veți da dovadă de tot respectul cuvenit și de cea mai strictă *punctualitate* pe întreg parcursul procesului de evaluare a cererii dumneavoastră.

— Desigur, *Madame* Rousseau, desigur. Mulțumesc foarte mult.

— Cu plăcere. Posturile libere din școli se afișează de obicei în martie, iar interviurile au loc în aprilie. Între timp însă, veți continua să vă mențineți la același nivel înalt la cursuri, iar eu mă voi strădui să vă obțin un interviu.

— Apreciez ajutorul dumneavoastră, *Madame*.

— *Pas de problème*... dar nu uitați, *Mademoiselle* Summers, nimic nu e garantat. Va trebui să vă dovediți în continuare în ochii mei demnă de acest program, o studentă și o profesoară responsabilă și inteligentă. Pot revoca recomandarea oricând dacă voi considera că este cazul.

— Înțeleg.

— Bun, asta e tot.

Se ridică și mă conduce afară.

Mă strecor din clădire cu un rânjet enorm întipărit pe față. O să reușesc. O să obțin slujba de vis la Paris! *Madame* Rousseau pare că mă place! Și nici n-a adus vorba de Marc sau Fiona — ce ușurare. Mă așez la o cafenea de pe colțul bulevardului St. Germain și mă tratez cu un *pain au chocolat* uriaș. Nimic nu poate încununa mai bine o dimineață fantastică decât un croasant pufos și untos, umplut cu ciocolată neagră.

Întâlnirea cu *Madame* Rousseau a înseninat o lună ianuarie altfel îngrozitoare, însă în timp ce mă culcușesc în cămăruța mea rece ca gheața într-o după-amiază cu zăpadă afară, ciugulind dintr-o baghetă caldă și niște brânză Camembert cremoasă, mă gândesc cât de plăcut ar fi să am pe cineva cu care să împart gigantica roată de brânză.

Mă loghez la blog pentru a descrie ce pași trebuie urmați pentru a rămâne cu mintea întreagă pe o secetă iernatică de bărbați (și anume, să mănânci produse de patiserie care îngrașă și cât de multă brânză și pâine dorești) și, când mă uit pe geam, văd un cuplu drăguț, amândoi înfofoliți în haine groase și fulare lungi, cu nasurile lipite când se opresc să se sărute sub fulgii de zăpadă miniaturali care cad din cer. Apoi, când își continuă drumul pe alee, mână în mână, fata își răsucește pentru o clipă capul și șuvițe lungi de păr roșu ca fraga îi scapă de sub căciuliță.

Îmi întorc iute privirea de la geam și mă concentrez pe ecranul computerului. Dar oricât de tare încerc să-mi scot din minte imaginile care îmi aleargă acum nepoftite prin cap, nu mă pot gândi decât la părul roșu lung al lui Brooke și la brațele lui Jeff care o înconjoară în timp ce ei doi se sărută sub un felinar în Georgetown, cu zăpada adunându-li-se la picioare.

Mă întreb dacă sunt la fel de fericiți precum cuplul de sub fereastra mea.

Scutur din cap, mai rup o bucată de pâine crocantă și o îndes în brânză. Și ce dacă sunt fericiți? Mușc din pâine și o fac să alunece pe gât sorbind din ciocolata caldă. Mie mi-e bine așa cum sunt. Mă rog, bine dacă e să nu pun la socoteală senzația de singurătate și de plictiseală care nu-mi dă pace.

În clipa când dau să tastez primele cuvinte, aud o bătaie în ușă.

Mă duc să deschid și îl găsesc de partea cealaltă a ușii pe Marc, cu dinții clănțănind de frig și cu nasul de un roșu aprins.

— Bună, Charlotte. Am trecut prin fața clădirii și mi-am gândit să vin să văd dacă nu ai fi dispusă la o lectură neanunțată.

— În viața mea n-am fost mai liberă, zâmbesc eu și îl poftesc să intre. Uite, poți să stai aici.

Iau haina lui Marc, apoi îi torn o ceașcă de ciocolată caldă.

— Mmm, mersi, zice el, luând o înghiţitură zdravănă. Al naibii de frig afară, nu-i aşa?

— Aşa-i, îl aprob eu şi îi ofer bagheta şi o felie de brânză.

Ce plăcut că am cu cine să le împart.

Marc a fost singurul meu contact uman în toată luna ianuarie. După sărbători, cum fondurile mele au fost într-o scădere constantă, ne-am întâlnit de trei ori pe săptămână. Vorbeşte acum mult mai relaxat în engleză şi asta îl face un companion şi mai plăcut. În plus, faptul că mama lui şi cu mine am reuşit să ne aplanăm conflictul pare să fi atenuat orice tensiune rămasă după ce eu am vorbit-o de rău.

— Bun, atunci hai să reluăm discuţia de unde am lăsat-o ultima oară, îi spun şi mă aşez pe pat cu picioarele încrucişate. Tocmai îmi povesteai cum ai cunoscut-o pe Delphine.

Am ajuns la concluzia că metoda cea mai eficientă de a-l face pe Marc să vorbească engleza ca pe propria limbă maternă este să-l îndemn să trecem dincolo de suprafaţa lucrurilor pentru a discuta chestiuni de ordin personal. Aşa că i-am povestit tot fiascoul meu cu Jeff (Marc a învăţat o mulţime de expresii pitoreşti în ziua aceea), iar la lecţia noastră anterioară Marc a început să-mi povestească despre ultima lui iubită, Delphine, care îi frânsese inima. Şi-a exersat şi abilităţile de a pune întrebări, descosându-mă pe îndelete despre Fiona, fără a face vreun secret din faptul că e interesat

de ea. Inițial, i-am dat de înțeles că și Fiona îl place, însă după ce am aflat că Andrew a revenit în viața ei, m-am ferit să spun prea multe, de teamă să nu-l împing pe Marc într-o direcție greșită.

Marc și cu mine împărțim roata de brânză și, în timp ce el își caută cuvintele cele mai potrivite pentru a-și spune povestea despre Delphine, uit cu totul de Jeff și Brooke, de cuplul drăguț care se săruta sub geamul meu și de singurătatea mea.

Iar mai târziu, când se face noapte și mă încolăcesc în pat, mă gândesc ce minunat este că între Marc și mine s-a creat o legătură adevărată. E pentru prima oară de ceva vreme când am un prieten bărbat pe care să mă pot baza.

Pe de altă parte, sunt perfect conștientă că, deși prietenia mea cu el e de natură să umple anumite aspecte ale nevoii mele puternice de a avea un bărbat în viața mea, Marc nu e, la urma urmei, decât un amic, iar eu am și alte nevoi care nu pot fi împlinite de un prieten — mai precis, nevoia de atingere masculină. Și că, oricât de mult m-ar bântui din când în când imaginea lui Jeff, nu după atingerea *lui* tânjesc eu acum.

Ci după atingerea lui Luc.

Februarie la Paris se derulează într-o ceață de ploi, zăpezi și vreme neplăcut de rece. Continui să consum cantități mari de produse franțuzești de patiserie absolut delicioase, așa că acum, în loc să-mi strâng cureaua

mai bine ca să nu cadă blugii de pe mine, trebuie ca la finalul fiecărei zile să-mi desfac nasturele de sus de la pantaloni, ca să nu fiu nevoită să-mi sug burta.

Dar merită cu vârf și îndesat.

Imediat după ce trimit varianta finală a articolului la *Bella Magazine*, Fiona și cu Lexi se întorc la Paris. În ciuda vremii urâte, ne propunem să ieșim toate trei în oraș pentru a ne pune reciproc la curent cu ultimele noutăți și pentru a sărbători finalizarea articolului. Ne dăm întâlnire în La Suite, un club de lux la ieșirea de pe Champs Élysées, lângă hotelul George V. E genul de club de fițe unde nici nu ți se permite să intri dacă nu ești îmbrăcat elegant. Din fericire, Lexi ne-a prevenit să ne ferchezuim, altfel Fiona și cu mine am fi riscat să fim date afară. De obicei nu frecventez asemenea localuri. Practică prețuri exorbitante și sunt, după părerea mea, prea aglomerate, însă în seara asta nu mă deranjează. Mă bucur că fetele s-au întors și abia aștept să cunosc tipi noi... și să-mi alung gândul de la cel pe care l-am lăsat să-mi scape.

Intrăm în încăperea luminată de neoane, comandăm fiecare câte un pahar de Martini sec și ne înghesuim într-un separeu mai ferit, în partea din spate.

— Deci cum a fost în vacanță? Nu te bucuri că te-ai întors? o întreb eu cu voce tare pe Fiona, pentru a acoperi bubuitul melodiei techno care urlă din difuzoare.

— A fost grozav..., cât despre întoarcerea aici, ei bine, sentimentele mele sunt cam amestecate, răspunde ea cu o privire obosită.

— Nu-mi spune că te-ai culcat cu Andrew, intervine Lexi cu rânjetul ăla șiret al ei întipărit pe buzele pline, roșii.

Cu eyelinerul ei fumuriu, sclipirea din ochi și rochița neagră strânsă pe corp, orice urmă din fata care plângea, distrusă, în baia de hotel în dimineața de Crăciun a dispărut. Se pare că Lexi a revenit la normal.

Obrajii Fionei capătă o nuanță de roșu pe care nu am mai văzut-o de când s-a culcat cu Matt, rugbistul englez.

— Ăăă...

— Hai, zău așa, ce mare scofală? Eu mă culcam mereu cu fostul meu iubit, o asigură Lexi.

— Andrew și cu mine suntem din nou împreună, zâmbește Fiona șovăitoare, în așteptarea unui cor de proteste.

Nu-mi vine să cred că s-a împăcat cu tipul care i-a frânt inima și a fost cu o altă fată un an întreg. Și cum rămâne cu Marc?

— Uau, înțeleg că s-a despărțit de tipa cealaltă și ți-a cerut să te întorci la el? o întreb.

— Ceva de genul ăsta, spune ea și ochii îi rătăcesc spre ringul de dans.

— Dar s-a despărțit de ea, nu-i așa? întreabă Lexi, apoi trage o înghițitură zdravănă din paharul cu Martini.

— Păi da, nu mai sunt împreună. Numai că lucrurile nu s-au întâmplat în ordinea asta. Mai întâi noi doi... ne-am culcat. Și pe urmă a rupt-o cu ea.

— Bravo, fată! râde Lexi și își ciocnește paharul cu al Fionei.

Fiona se reazemă mai bine pe banchetă, relaxându-se.

— Da, știu, poate că nu așa ar fi trebuit să decurgă lucrurile, și știu că *am promis* că n-o s-o fac, dar știți *voi, se mai întâmplă*. La câteva zile după ce am vorbit la telefon cu tine, Charlotte, Andrew m-a invitat la el acasă. Mi-a pregătit o cină grozavă și uite așa, din una în alta, m-am trezit în patul lui.

— Și cum a fost? o întreb, un pic geloasă pe ea pentru că a avut parte de sex în luna care a trecut, în timp ce eu am zăcut singură la mine în cameră, cu imagini de stripperi învârtejindu-mi-se prin cap.

O expresie intensă se revarsă pe fața Fionei în timp ce mai ia o sorbitură din pahar.

— A fost *așa* de bine... mai bine ca oricând.

— Bravo ție, scumpo, ai meritat-o din plin. Bun, și după asta? S-a despărțit de tipa aia după ce s-a culcat cu tine? întreabă Lexi.

— Îhî, a doua zi dimineața a sunat-o și a rupt-o definitiv cu ea.

— Atunci... felicitări! mimez eu entuziasmul.

– Mersi. E nemaipomenit că ne-am împăcat, dar mi a fost tare greu să plec. După ce am petrecut toată luna împreună, acum o să fim iarăși despărțiți patru luni.

– Mda, dar vei fi la Paris împreună cu noi, așa că nu va fi chiar așa de rău, o liniștesc eu.

– Știu, n-am vrut să spun că nu mă bucur că m-am întors la voi, fetelor, dar o să-mi fie dor de el și de...

– Partidele de sex, termină Lexi propoziția în locul ei.

– Mda, cam așa ceva, chicotește Fiona.

M-am săturat de atâta conversație despre relații. Fiona s-a întors la Andrew și nenorocitul ăla o să-i frângă probabil inima din nou. Și eu n-am cum s-o ajut.

– Mai vreți câte un pahar? le întreb eu pe fete.

– Da, încă un Martini — ăsta a fost foarte bun, răspunde Fiona, deja amețită un pic.

– Fac eu cinste. Mă întorc imediat.

Mă strecor pe lângă un grup de fete de colegiu, dacă e să mă iau după cum arată, cu picioare lungi și subțiri ieșind din rochițe scurte și cu unghii perfect manichiurate în pantofii cu tocuri înalte și subțiri, și aud o voce masculină strigându-mi numele. Mă răsucesc pe călcâie și dau cu ochii de Marc, care rânjește la mine.

– Marc, ce surpriză! Nu știam că vii pe aici.

Își așază o mână pe talia mea și mă sărută pe obraji.

– Te duceai să comanzi o băutură?

— Da, pentru mine, Fiona și Lexi. Uită-le acolo, îi spun, arătând spre separeul nostru.

Remarc privirea lui Marc zăbovind asupra Fionei și imediat îmi pare rău pentru el. E un tip minunat. De ce Dumnezeu s-a întors Fiona la nemernicul ăla de fost iubit al ei?

— Ce vreți să beți? Fac eu cinste, se oferă Marc.

— Foarte drăguț din partea ta, dar nu e cazul.

Dă, Doamne, să o faci, îmi zic în sinea mea. Un rând de Martiniuri e destul de scump. Și adevărul este că, după ce-am plătit taxa de intrare, nu prea înot în bani.

— Insist. Deci ce anume beți?

— Martini.

Marc mă ia de mână și mă conduce spre bar. Pare dubios de afectuos, asta până ce îl văd cum se împiedică în drum și îmi dau seama că e beat. Chicotesc în sinea mea în timp ce el se împleticește încă o dată, apoi plătește băuturile. Ce-ar zice *Madame* Rousseau dacă și-ar vedea fiul în halul ăsta?

— Ia uitați-vă peste cine am dat la bar, le spun eu Fionei și lui Lexi, în timp ce Marc le întinde paharele.

Obrajii Fionei se aprind de cum dă cu ochii de el. Aha! *Știam* eu că încă îl place.

— Marc! exclamă Lexi și se ridică pentru a-l săruta pe obraji. Hai, stai jos, zice și se trage mai încolo pentru a-i face loc în separeu, apoi se apleacă spre el, expunându-și decolteul. Nu te-am văzut de ceva vreme, îi ciripește ea la ureche.

Ce naiba tot îndrugă? Nu l-a văzut pe Marc decât o dată, în seara aceea când nu avusese ochi decât pentru Benoît, și știe foarte bine că Marc este interesat de Fiona.

Marc îi aruncă o privire toantă de beţiv.

— Păi cred că nu ne-am întâlnit decât o dată, nu-i așa?

Lexi se apropie și mai mult de Marc, până ce-și reazemă practic sânul drept de brațul lui.

— Hmm, poate, dar ar trebui să ne vedem mai des.

Fiona îmi azvârle o privire gen „Ce naiba se petrece aici?", la care răspund cu aceeași uimire. Cu toate că tocmai ne-a povestit că e din nou împreună cu Andrew, Lexi știe că nu cu mult timp în urmă Fionei i-a plăcut de Marc. Și, conform Manualului de Etichetă între Prietene, până ce ele nu au o discuție lămuritoare, prin care lui Lexi să i se deschidă calea pentru a se da la Marc, comportamentul ei nu este, tehnic vorbind, deloc în regulă.

Între timp, Marc, care încearcă să îi acorde ceva atenție Fionei, este complet prins în mrejele lui Lexi și fermecat de țâțele ei. Și cine ar putea să-l învinovățească? Lexi e o bombă sexy, care practic se agață acum de gâtul lui. E una dintre acele amice cu care e greu să ieși în oraș, pentru că, oricât de drăguță ai fi, ea e și mai și, iar bărbații se adună, inevitabil, ciorchine în jurul ei. Problema e că Lexi știe asta și nu ezită să-și folosească atuurile personale în propriul avantaj.

Fiona dă pe gât Martiniul și se apropie mai mult de Marc, până ce se urcă pe un genunchi de-al lui, în timp ce Lexi îl freacă la rece pe celălalt. Sorb din pahar și urmăresc competiția ce se desfășoară sub ochii mei și-mi vine să-i pocnesc pe toți trei. Pentru ce totul trebuie să se învârtească în jurul bărbaților? Știu că sunt ultima persoană de pe lume care ar avea dreptul să ridice o asemenea problemă, dar de ce nu putem noi patru să petrecem o noapte plăcută în oraș, ca niște prieteni adevărați? De ce trebuie ca Lexi să sară imediat pe orice ființă în nădragi? Iar dacă Fiona nu s-ar fi împăcat cu Andrew, acum putea *fi* cu Marc, în loc să ducă lupta asta puerilă cu Lexi.

Înainte să apuc să le zic vreo două ca să îi scot din situația ridicolă în care se găsesc, Lexi îl ia pe Marc de mână și-l trage pe ringul de dans.

Fiona îi urmărește în tăcere pe cei doi cum se freacă unul de celălalt.

— Hai să dansăm și noi, îi spun eu, în speranța de a-i alunga gelozia.

— N-am chef, zice, dând pe gât ce-i mai rămăsese în pahar.

Mă întorc cu fața spre ea.

— Încă îți mai place de Marc, nu-i așa?

Ezită și ochii îi fug de la cuplul pe moarte de pe ring spre mine și înapoi.

— OK, recunosc, sunt un pic geloasă. Lexi e o... of, știu că sună groaznic, dar uneori chiar se comportă ca o cățea în călduri!

Accentul ei puternic englezesc e tot mai pregnant pe măsură ce se înfurie mai tare.

— De ce trebuie să se arunce de gâtul oricărui tip pe care îl cunoaște? Știu, e prietena noastră și așa mai departe, dar tu o cunoști mai bine decât mine, Charlotte. Știi că Marc nu înseamnă nimic pentru ea. O să se culce cu el și cu asta, basta.

Deși eram hotărâtă să-mi păstrez părerile pentru mine, văd că Fiona ține la Marc, așa că simt nevoia să spun ceva.

— Am fost convinsă că încă îl mai placi pe Marc. Așa că, spune-mi, de ce te-ai împăcat cu Andrew? Chiar crezi că ai făcut bine, Fiona?

Ochii de smarald ai Fionei sclipesc în lumina stroboscopului.

— Da, Charlotte, am făcut bine. Faptul că situația de acum mă irită nu înseamnă că ar trebui să mă despart de Andrew. Noi doi avem un trecut. Un trecut la care nu pot să renunț din cauza lui Marc, care nici măcar nu poate păstra aparențele controlului de sine atunci când Lexi, Zeița Sexului, își revarsă farmecele asupra lui.

— Dar adu-ți aminte, anul trecut Andrew a fost dispus să renunțe la relația voastră fără să stea o clipă pe

gânduri. Și, sincer vorbind, ce crezi că o să facă singur cât o să stai tu la Paris restul anului?

Obrajii Fionei se înroșesc ca focul.

— Dacă logodnicul și tatăl tău s-au dovedit a fi niște trădători, asta nu înseamnă că toți bărbații își înșală femeile.

Cuvintele ei mă dor, dar alcoolul îmi alimentează furia. Cum Dumnezeu poate Fiona să fie atât de naivă?

— Dar nu tu ne-ai povestit că Andrew și-a înșelat iubita cu *tine* cu doar câteva săptămâni în urmă? Spune-mi, cu ce e diferit de tata și de Jeff?

Fiona își ferește ochii, apoi răsuflă adânc și începe să cotrobăie prin poșetă.

— Chiar nu vreau să mai discut despre asta. Cred că-i mai bine să mă duc acasă.

O prind de braț.

— Ascultă, îmi pare rău. Nu vreau să suferi, asta-i tot.

Fiona își smucește brațul.

— Pot să-mi port singură de grijă. În plus, chiar crezi că ești...

Lasă fraza neterminată și-și mușcă buzele.

— Ce vrei să spui?

— Nu contează. Nimic important.

— Ba nu, vreau să știu. Ce aveai de gând să spui?

Oftează și ochii îi par, dintr-odată, obosiți.

– Tot ce voiam să spun este că nu poți să-ți petreci toată viața fugind de relațiile amoroase, Charlotte. Asemănându-te de iubire ca de ciumă. Pentru că dacă o să continui așa, o să ajungi singură și disperată. Arată cu capul spre ringul de dans, unde Lexi își freacă fundul de șlițul lui Marc și-i mângâie coapsele. O să ajungi ca Lexi.

Se întoarce și pleacă, lăsându-mă singură în separeu, iar vorbele ei îmi răsună cu putere în urechi.

Beau ultimul strop de Martini și las alcoolul să spele din conștiința mea adevărul spuselor ei. Nu vreau să mai aud nimic.

Mă întorc la mine în cameră, îmi torn un pahar mare de vin roșu și mă cuibăresc în pat, incapabilă să-mi șterg din minte cuvintele Fionei. Are dreptate. Sunt *într-adevăr* singură. Sunt *într-adevăr* disperată. Și cu toate că atunci când am cunoscut-o pe Lexi am crezut că îmi doresc viața ei plină de fast și strălucire, de tipi sexy și partide de amor nebun, acum încep să îmi dau seama de deșertăciunea acestui stil de viață. Și chiar dacă Lexi nu ar recunoaște asta nici dacă ai pica-o cu ceară, știu că și ea simte la fel. Simte vidul. Vidul care vine din singurătate, din dorința de a-i îndepărta pe toți cei din jurul tău. Știu asta din plânsetul, din strigătele ei din dimineața de Crăciun. Nu erau hohotele unei fete bete care și plânge de milă. Ci hohotele cuiva care, undeva

adânc înlăuntrul său, este distrus și prea înfricoșat ca să iubească.

Mă cutremur la gândul că Fiona a văzut în mine în seara asta același tip de fată. Că poate așa m-a categorisit de cum m-a cunoscut, numai că e un om prea drăguț ca să mi-o spună verde în față.

Totuși prietenii adevărați nu te mint, oricât de mult te-ar durea. Și Fiona asta a făcut în seara asta. Mi-a ținut oglinda în față și, deși nu am vrut să mă uit, n-am putut să nu-mi văd chipul distrus, temător, holbându-se la mine.

Deschid laptopul și tristețea mă copleșește gândindu-mă la Katie. Katie e o prietenă adevărată și așa mi-a fost întotdeauna. Și totuși eu am fost geloasă pe relația ei cu Joe și n-am făcut decât să bat câmpii despre legături sortite eșecului și cum că lucrul cel mai înțelept pe care o fată poate să îl facă este să le evite cu totul.

Și pe urmă, gândindu-mă la felul în care Lexi i-a făcut avansuri lui Marc și la obsesia ei față de bărbați și sex în general, îmi dau seama că mi-e milă de ea..., dar în același timp înțeleg că dacă nu îmi pun ordine în viață și în priorități, o să ajung și *eu* ca ea.

În clipa asta, îmi doresc să fiu în DC, ca să o pot suna pe Katie, să mă urc în autobuz și să mă opresc la ea în apartament, așa cum obișnuiam să fac.

Numai că nu sunt acasă. Sunt în Franța, singură cu o persoană care în clipa asta nu-mi mai place atât de mult — eu însămi.

Mă loghez la blog și încep să tastez.

Regula nr. 1: Relațiile cu bărbații sunt trecătoare, așa că este important să vă înconjurați de prieteni adevărați, pe care să puteți conta oricând.
Dacă am învățat ceva anul acesta, e că tipii vin și pleacă. Așa că ieșiți în lume și distrați-vă, dar nu uitați să vă țineți prietenii aproape. Asta înseamnă să puneți întotdeauna prieteniile pe primul plan, iar bărbații pe planul doi. Fără excepție.
Iar la finalul zilei, doamnelor, dacă vă veți simți sfârșite, chiar credeți că tipul pe care tocmai l-ați cunoscut într-un bar va fi dispus să vă asculte lamentându-vă la telefon despre ultima catastrofă din viața voastră?
Nu, în niciun caz.
Nu el, ci prietenii voștri — prietenii adevărați — vă vor ajuta să vă reveniți și să vă simțiți din nou iubite. Și, lucrul cel mai important, ei vă vor spune adevărul despre voi înșivă, chiar dacă nu vă va conveni să-l auziți.

Postez textul pe blog, pe urmă îi scriu Fionei un mesaj în care îmi cer scuze. Îi spun că mă bucur pentru ea și Andrew și că îi apreciez sinceritatea. Apoi, după ce sting lumina în dormitor și mă cuibăresc sub pătură, cu gândul la prietenii de acasă și la oceanul care, din păcate, ne desparte, telefonul meu scoate un bip.

E un mesaj de la Lexi.

Sexul cu Marc a fost așa și așa.

Ceea ce, în limbajul lui Lexi, înseamnă că nu vrea să-l mai vadă vreodată. N-a fost decât un alt nume bifat pe lista ei de cuceriri. Și dacă Lexi a fost exact tipul de prietenă de care am avut nevoie pentru a trece peste ruperea logodnei atunci când am ajuns la Paris, acum mă întreb cât de profundă poate fi prietenia noastră atâta timp cât principala ei preocupare este să se culce cu orice tip care îi iese în cale.

OPTSPREZECE
samedi, le 12 mars

Până ce nu ai toate datele,
nu te grăbi să judeci un francez
după aparențe.

Februarie a trecut și, la începutul lui martie, observ că pe sub ușa lui Luc se strecoară în fiecare noapte o rază de lumină. S-a întors.

Ori de câte ori aud o ușă închizându-se, mă reped și mă uit prin vizor, ca să văd dacă nu e el. N-am noroc, așa până într-o zi, când ies de la dușuri. Sunt înfășurată toată în prosopul meu micuț și cu un alt prosop înfășurat în jurul părului umed, în chip de turban, când îl văd pe Luc, care-și încuie ușa. Cu toate că am făcut cursa mai mult decât doar să sper să dau peste el (l-am spionat — cine? *moi?*), mă gândesc să mă întorc și s-o iau la fugă înapoi spre dușuri. La urma urmei, ce-aș putea să-i spun? „Hei, știu că te-am refuzat, dar ce zici, noi am putea să facem totuși sex și să mâncăm niște ciocolată în pat?" Pentru mine, ar fi perfect logic, dar nu știu dacă el ar fi de acord. În plus, sunt conștientă că

e vorba de mai mult de atât. La simpla lui vedere, un val de fluturi mi se revarsă sălbatic în stomac.

Înainte să apuc să mă decid ce să fac, Luc se răsucește pe călcâie și mă vede în capătul coridorului, cu apa picurând pe mine.

— Charlotte, bună.

— Salut, Luc.

Mă apropii târșâindu-mi picioarele și strângându-mi mai bine prosopul în jurul corpului. Nu că nu m-ar fi văzut deja goală, dar oricum...

— Mereu te văd ieșind din duș. Așa ți-ai planificat?

Râd.

— Nu, sigur că nu. Dar am impresia că tu mă urmărești, ca să mă prinzi înfășurată în prosopul ăsta fermecător.

Asta îi smulge un hohot de râs.

— Da, îmi place la nebunie prosopul ăla din jurul capului. E al naibii de sexy.

— Și ce-ai mai făcut în ultima vreme? îl întreb.

— În general, bine. Am fost foarte ocupat. Îmi termin masteratul și... am multe alte lucruri de făcut, așa că da, am fost foarte ocupat. Dar tu? Tot îți mai place viața la Paris?

— Mda, e destul de bine, știi... Am.... Am tot vrut să mă opresc ca să-ți ciocănesc la ușă, dar m-am gândit că ești ocupat și...

Las fraza în aer. Habar nu am unde vreau să ajung cu trăncăneala mea. Tot ce știu este că mă bucur să-l văd.

Luc își mută de câteva ori greutatea de pe un picior pe celălalt și într-un târziu mă privește în ochi și îmi zâmbește.

— Mi-ar face plăcere să ieși cu mine în oraș mâine. E ziua mea de naștere, așa că ce-ar fi să ieșim să bem ceva?

— Sună bine. Împlinești treizeci de ani, nu?

— Nici vorbă, ce tot spui acolo? Douăzeci și doi, zice și-mi face cu ochiul. Vin să te iau la opt.

— Grozav. Ne vedem mâine.

O zbughesc înapoi în cameră și realizez că de multă vreme n-am mai fost așa de entuziasmată. De vină e ieșirea în oraș cu Luc.

Punctual ca întotdeauna, Luc îmi bate la ușă fix la ora opt. Zâmbește seducător când își furișează mâna pe după talia mea și-mi dă un *bisou*. Parfumul coloniei lui și sărutarea sa caldă îmi fac pielea de găină. Doamne, ce dor mi-a fost de el.

În loc să mă conducă la stația RER, o ia spre mașina lui — un Renault Twingo albastru, doar cu puțin mai mare decât o mașină Smart. Intrăm și, după ce îmi face cu ochiul, pornește în viteză prin orașul care sclipește în lumina lunii pline. Prinde un post francez de radio în timp ce se strecoară pe străduțele șerpuitoare și, când

nu schimbă viteza, lasă mâna dreaptă să i se odihnească ușor pe coapsa mea. Inima îmi bate mai iute în piept când trecem de Opéra Garnier, locul ultimei noastre întâlniri. Dar înainte să apuc să mă gândesc la cât de rău sfârșise întâlnirea aceea, Luc dă colțul și intră într-o parcare înghesuită de pe o stradă lăturalnică aglomerată.

Îmi deschide ușa, mă ia de mână și *mergem* pe Rue Daunou spre un bar numit Footsie. Un val de aer cald ne întâmpină în încăperea luminată difuz în clipa când pășim către tejgheaua lungă din lemn și ne facem loc între două grupuri de francezi gălăgioși.

— În seara asta o să bem bere, îmi zice Luc înainte de a comanda două pahare mari, apoi mă conduce spre un separeu din colț.

— La mulți ani! îi urez eu când ciocnim.

Luăm amândoi câte o înghițitură lungă, lacomă și, spre surprinderea mea, berea alunecă lin pe gât și are un gust bun. Mai sorb o dată, la fel de lung, doar pentru a mă relaxa. Am fost nervoasă toată ziua la gândul subiectelor de conversație pe care le-am putea aborda și al finalurilor posibile ale întâlnirii noastre. Nu știu de ce și-a dorit să-și petreacă a treizecea ani versare cu mine, dar pe de altă parte, habar n-am de c am acceptat invitația, din moment ce sunt așa pornit împotriva relațiilor. Tot ce știu este că mă bucur s mă aflu din nou cu el și că din ianuarie hormonii m

tot protestează. După o abstinență de două luni, ceva trebuie să se întâmple.

— Nu pot să cred c-am împlinit treizeci de ani. Timpul trece atât de repede. Ai douăzeci de ani, ești tânăr, ești student, n-ai facturi de plătit, n-ai nicio responsabilitate, iar în clipa următoare te trezești că ai făcut treizeci de ai. Spune-mi, Charlotte, cum e posibil?

Râd.

— Zău așa, treizeci de ani nu înseamnă că ești bătrân. Credeam că bărbaților nu le pasă ce vârstă au.

— Ai dreptate, se presupune că femeile sunt cele care ar trebui să se simtă triste și deprimate atunci când împlinesc treizeci de ani, nu bărbații.

— Păi vezi? Fruntea sus și mai bea niște bere, îl îndemn eu, trăgându-i un cot, în joacă, între coaste. Sunt sigură că eu o să fiu deprimată cât pentru amândoi atunci când o să împlinesc treizeci de ani.

Rânjește și soarbe lung din pahar.

Nu, când o să ai treizeci de ani o să fii și mai frumoasă ca acum.

Îmi simt obrajii și urechile arzând. Cum face de reușește să mă amețească întotdeauna cu textele astea siropoase, tipic franțuzești?

Îmi dă pe gât restul de bere și se îndreaptă spre bar pentru a comanda alte băuturi. Revine, se așază, mă prinde strâns pe după umăr și își lipește coapsa de coapsa mea.

Îi simt răsuflarea caldă pe gât când se apleacă să-mi șoptească la ureche:

— Spune-mi, de ce ai vrut să ieși cu mine azi, de ziua mea? N-am fost deloc sigur că o să accepți.

Îmi ridic privirea spre ochii lui căprui frumoși și îmi dau seama că nu mai sunt capabilă să țin garda sus. Trebuie să-i spun adevărul.

— Mi-a fost dor de tine.

Luc își fixează privirea serioasă asupra mea în timp ce își apleacă fața spre mine, dar, chiar în clipa când cred că o să mă sărute, își trece degetele peste gâtul meu și-mi prinde lănțișorul.

— Ți s-a încurcat lanțul, zice și își așază mâinile deasupra pieptului meu și descâlcește lanțul de argint.

Temperatura corpului meu crește. Cu mâinile lui Luc atât de aproape de sânii mei și cu alcoolul care începe să-și facă efectul, îmi vine să-l sărut. Tânjesc să-i simt brațele în jurul meu. Să fiu goală în pat cu el.

Vreau o nouă șansă de a fi cu el.

Dar oare n-am spus mai mult decât trebuia?

— Așa, acum e mai bine. Își plimbă mâinile pe umerii mei, apoi îmi zâmbește — zâmbetul ăla cald, dulce, sexy al lui în care mă topesc toată, zâmbetul ăla care mă face să las garda jos. După care, chiar înainte ca buzele lui să le atingă pe ale mele, îmi șoptește: Și mie mi-a fost dor de tine.

Își împletește degetele în părul meu și mă prinde de ceafă în timp ce mă sărută în colțul acela de ba

aglomerat. Nu bag în seamă mulțimea zgomotoasă care strigă și râde în jurul nostru. Nu mă pot gândi decât la cât de nebunește de minunat e să îl pot săruta din nou pe Luc. Și că n-aș vrea să mă opresc niciodată.

— Ce-ar fi să plecăm de aici? îmi susură el la ureche după ce îmi eliberează gura ca să pot respira.

Nu mă obosesc să-i răspund. Îl iau de mână și-l trag afară din separeu. Ne grăbim să ieșim din bar și să ne urcăm în mașina lui, unde Luc mă sărută din nou înainte de a accelera prin noaptea pariziană. Ajungem la sensul giratoriu din Place de la Concorde, cu obeliscul său înalt luminând cercul. Luc se oprește la semafor și își așază mâna pe interiorul coapsei mele. Începe să o maseze urcând tot mai mult, până ce simt c-o să explodez. Am senzația că se scurge o eternitate până ce ajungem la el în cameră, unde mă dezbrac la numai câteva secunde după ce se îndepărtează de ușă. Îi smulg cămașa și pantalonii, iar el mă saltă de la podea. Îmi înfășor picioarele în jurul mijlocului său când mă lipește cu spatele de zid. Se apasă puternic în mine, apoi începe să mă împingă atât de adânc, încât țip de plăcere. Nu-mi pasă dacă mâine o să am spinarea plină de vânătăi. Îl vreau în mine, iar plăcerea este aproape de nesuportat.

Mă agăț de umerii lui în timp ce mă duce spre pat, mă întinde și mă întoarce pe burtă. Își duce mâinile între picioarele mele, le depărtează ușor și-și vâră degetele mari în interiorul meu. Se saltă peste șalele mele și-și împinge degetele și mai adânc, după care mă sărută pe

spate, de sus până jos. Îl simt când își retrage mâna și își apasă vintrea de mine, apoi mă penetrează pe la spate. Intră așa de adânc, încât abia dacă pot să respir.

Își lasă corpul mai jos, lipindu-l de spinarea mea, în timp ce intră și iese din mine.

— Charlotte, mi-a fost dor de corpul tău, îmi șoptește la ureche și răsuflarea lui fierbinte îmi transmite fiori pe șira spinării. *Je veux te faire l'amour toute la nuit.*

Nimic nu e mai excitant decât un francez sexy care îți spune *în franțuzește* că vrea să facă dragoste cu tine toată noaptea. Mă răsucesc pe spate, îl trag pe pat și mă așez peste el. Rânjește și mă lasă să preiau controlul. Alunec în față și în spate pe deasupra lui până ce nu-mi mai pot reține plăcerea. Gâfâi și mă prăbușesc peste el. Luc continuă să se împingă în mine în vreme ce eu mă agăț de umerii lui. Într-un târziu, îl simt cum pulsează înăuntrul meu, scoate un geamăt și se lasă să cadă pe spate în pat.

Rămânem înlănțuiți între cearșafuri până ce ne recăpătăm suflarea. Mă întreb ce alt bărbat ar putea rivaliza cu Luc. Niciodată nu m-am simțit atât de împlinită, atât de satisfăcută.

Apoi, de parcă sexul n-ar fi de ajuns, Luc întinde mâna și scoate din sertarul noptierei o ciocolată Lindt.

Izbucnesc în râs.

— Ce, crezi că-i caraghios să mănânci ciocolată după sex? mă întreabă.

— Nu, îmi place la nebunie. E atât de tipic pentru tine. Ești tare drăguț.

— Drăguț?

— OK, nu ești drăguț, ești un tip sexy și arătos care se dă în vânt după ciocolată.

— Așa-i mai bine.

Desface ambalajul și îmi oferă pătrățică după pătrățică de decadență, până ce aparatul meu de control al plăcerii atinge nivelul maxim. Mă cufund în acest deliciu, lăsând gustul ciocolatei topite să-mi alunece pe limbă, și un gând îmi vine în minte. Nunta lui Hannah are loc peste o lună, în DC, și încă nu mi-am găsit pe nimeni cu care să merg.

Luc, vreau să te întreb ceva.

Da?

Ai vrea să mergi cu mine la o nuntă în DC luna viitoare?

Serios? Vrei să-ți fiu partener?

Da, mi-ar face mare plăcere să vii cu mine.

Rânjetul i se lățește pe față. Se apleacă și mă sărută pe buze.

Să înțeleg că accepți?

Da, m-aș bucura mult să merg cu tine.

La mulți ani, Luc, îi spun și îl sărut pe gât, după care îmi înfășor brațele în jurul trupului său sexy gol.

Dar când dăm să ne rostogolim din nou pe sub cearșafuri, telefonul lui mobil sună.

Sare brusc din pat ca să răspundă, în timp ce eu încerc să-mi păstrez cumpătul. Cine naiba îl sună la ore așa de târzii și de ce se repede el mereu să răspundă? Ce porcărie. Dau să mă scol și să mă îmbrac, dar Luc se apropie și mă prinde pe după umeri.

— Charlotte, trebuie să răspund, dar după aia o să-ți explic totul. Nu pleca, te rog.

Mă așez înapoi în pat și clatin din cap. Mă aștept ca Luc să-și arunce niște haine pe el și să năvălească pe coridor ca să răspundă la telefon, așa cum a făcut prima oară. Dar nu. Își trage pe el chiloții, se așază la masa de bucătărie și începe să vorbească la telefon.

— *Coucou, Adeline.*

După ce o salută pe interlocutoare cu o voce grețos de dulce, devin tot mai impacientată.

— *Oui, tu me manques aussi, ma fille.*

Cum? Am auzit oare bine? *Și tu îmi lipsești, fetița mea?*

Poftim?

— *Tu es allée au zoo? Tu as vu des lions? Ah, des tigres aussi? C'est super, ma petite chérie.*[1]

O, Doamne. E limpede — Luc *nu* vorbește cu o femeie.

Ci cu un copil — cu fiica lui.

Luc are o fetiță.

---

[1] Ai fost la grădina zoologică? Și ai văzut leii? A, și tigrii? Minunat, scumpa mea (în lb. fr. în original).

Nu prea știu cum să reacționez la această informație. Deci, ea e cea care îl tot sună noaptea? Din cauza ei fugise Luc de mine ca să răspundă la telefon? Dar de ce l-ar suna o fetiță la ora unu dimineața? Și de ce trebuia să se ascundă el de mine?

N-apuc să digerez prea bine cele întâmplate, căci Luc încheie conversația.

— *Je t'aime aussi, Adeline. À demain.*[1]

Se uită la mine cu o expresie îngrijorată.

— Deci ai o fiică?

— Da. O cheamă Adeline.

— Și de ce nu mi-ai spus? Ea e cea care te sună tot timpul, nu-i așa? Dar de ce te sună în toiul nopții? Ce se întâmplă, Luc?

— Potolește-te, te rog. În primul rând, adu-ți aminte că am tot încercat să-ți spun, dar nu m-ai lăsat să-ți explic.

Revăd în minte toate acele dăți când Luc m-a anunțat că are ceva important să-mi spună, iar eu i-am retezat vorba, l-am sărutat sau am făcut orice ca să-l *împiedic.*

Îmi pare rău că nu te-am lăsat să-mi explici. Dar după spectacolul de balet, când m-ai invitat să petrec o noapte cu tine și familia ta, te-am rugat să mă lămurești ce e cu telefoanele, iar tu mi-ai spus că deocamdată nu poți. Că e prea complicat. De ce nu mi-ai spus atunci adevărul?

---

[1] Și eu te iubesc, Adeline. Pe mâine (în lb. fr. în original).

— Am vrut să afli totul, dar lucrurile n-au mers niciodată bine între noi, şi pe urmă au intervenit nişte complicaţii cu fosta soţie. N-am vrut să te târăsc în toată povestea asta. În plus, mi-a fost teamă că dacă îţi spun adevărul, n-o să mai vrei să mă mai vezi.

— De ce crezi asta? îl întreb.

— Sincer să fiu, nu păreai genul dispus să iasă cu un bărbat cu copil.

Aici m-a prins, recunosc.

— Fiica mea mă sună noaptea târziu pentru că acum locuieşte în Australia şi între Franţa şi Australia e un decalaj orar mare.

— În Australia? Cum aşa?

— În timpul căsniciei, mama lui Adeline m-a înşelat cu un alt bărbat. Un australian. Iar după divorţ a obţinut custodia lui Adeline şi a luat-o cu ea în Australia.

Observ sfârşeala din ochii lui în timp ce-şi relatează povestea.

— Fiica mea nu are decât trei ani şi e plecată de un an. Mi-e îngrozitor de dor de ea şi încerc să o aduc înapoi. Bărbatul cu care e combinată mama ei nu e un tip drăguţ. Adeline se teme de el şi vrea să vină să stea cu mine. Aşa că tot anul trecut am umblat prin tribunale ba chiar am fost şi în Australia, încercând să o aduc înapoi acasă.

— O, Doamne!

Rămân fără cuvinte. Luc a fost și el înșelat. Și el are inima zdrobită, la fel ca mine. Și nu face decât să încerce să-și recupereze fetița.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus de la bun început. În afara situației dintre noi doi și a complicațiilor luptei de la tribunal, trebuie să am grijă și pe cine las să intre în viața fiicei mele. Lucrurile sunt și așa încurcate. Sper că mă înțelegi.

— Ar fi trebuit să te las să-mi explici. Dar îmi pare rău că nu mi-ai spus mai devreme, zic, trecându-mi mâinile prin păr și clătinând din cap. Dumnezeule, prin câte ai trecut!

— De-asta te-am invitat de Crăciun acasă. Adeline a venit încoace și am stat câteva săptămâni cu ea și cu părinții mei. Am vrut să o cunoști personal, dar mi-ai spus că nu te interesează să te implici într-o relație, așa că am renunțat.

Îmi las privirea în podea, vinovată.

— Îmi pare rău, Luc. Îmi pare foarte rău.

Luc se duce la raftul de cărți și scoate un album foto.

— Lasă să ți-o arăt. Deschide albumul la o poză în care ține în brațe o fetiță adorabilă. Uite, ea e Adeline.

— E frumoasă. Seamănă perfect cu tine.

Ne întoarcem înapoi în pat și capul mi se învârte de la atâta revelații.

Luc are o fiică. Luc e *tată*.

Nu mă culc cu un francez sexy oarecare. Ci cu un bărbat care a cunoscut suferința. Un bărbat care are un copil și care se luptă să-l recapete. Un bărbat care are mult mai multe pe cap decât să se culce cu orice femeie întâlnită în cale și să-și termine masteratul.

Și după aceea îmi aduc aminte de articolul meu. Articolul în care îl criticam pe Luc și toate încercările lui de a fi cu mine. În care băteam câmpii despre apelurile telefonice stupide pe care le primea și despre comportamentul lui superficial, pentru a le demonstra femeilor că toți bărbații sunt niște mincinoși pe care nu te poți baza. Articolul care va apărea într-o revistă populară pentru femei în numărul pe aprilie, exact înaintea nunții lui Hannah.

Doamne, în ce rahat m-am băgat!

NOUĂSPREZECE
vendredi, le premier avril

Oricâte planuri ți-ai face, nimic
nu te poate pregăti pentru revederea
cu bărbatul care ți-a frânt inima
și cu femeia care i-a furat-o pe a lui.

Bienvenue", îi întâmpină plin de sine pe pasageri însoțitorul de bord. Luc și cu mine ne legăm centurile de siguranță pe scaunele înghesuite din avion. Nunta lui Hannah și Mike m-a luat de fapt prin surprindere și mă simt complet nepregătită, neștiind la ce să mă aștept.

Numărul din aprilie al revistei *Bella Magazine*, cu articolul meu „Cum să te comporți ca un bărbat în Orașul Iubirii", a ajuns pe standurile de ziare din SUA acum o săptămână. Am sunat-o pe Beth, editorul revistei, la o zi după ce Luc mi-a povestit despre fiica lui. Am rugat-o să mă lase să rescriu articolul, dar mi-a spus că e prea târziu și că e în tipar. Am implorat-o, dar a rămas fermă pe poziție, susținând că n-are ce face.

De cum am aflat că nu există cale de întoarcere, am vrut să-i spun lui Luc, dar nu mi-am putut aduna curajul să-i mărturisesc tot. Cum aș putea să justific în ochii lui toate acele lucruri îngrozitoare pe care le-am scris despre el?

Așa că tot ce îmi mai rămâne de făcut e să-mi rod unghiile, sperând și rugându-mă ca Luc să nu afle de articol. Niciodată nu mi-am făcut griji pentru blog, pentru că e anonim, și în plus e un blog dedicat femeilor. Mă gândesc că același lucru e valabil și în cazul articolului. Fiind o revistă pentru femei, de ce ar citi-o Luc? Le-am prevenit deja pe toate prietenele mele care vor fi prezente la nuntă să-și țină gura, așa că totul o să fie în regulă. *Trebuie* să fie.

Dau pe gât două sticluțe dintr-acelea mici de vin cu care te servesc în avion, nu numai pentru că am emoții în privința articolului, dar și pentru că peste mai puțin de douăzeci și patru de ore îi voi vedea pe Jeff și pe Brooke, iubita lui, în persoană. Katie mi-a confirmat că Brooke va veni la nuntă și mi-a promis că se va îmbăta, dica și va vărsa vin roșu pe rochia ei. Doar pentru astea sunt făcute prietenele cele mai bune, nu-i așa?

În ciuda groazei care m-a copleșit în clipa când ne-am îmbarcat în avionul cu destinația DC, m-am hotărât ca, indiferent ce gânduri de răzbunare mi-ar trece prin minte când o să dau cu ochii de Jeff și Brooke în calitate de cuplu, să îmi păstrez firea și să mă concentrez asupra lui Hannah. Ca prietenă apropiată

și domnișoară de onoare, sunt datoare să-mi las propriile sentimente deoparte și să o sprijin în cea mai importantă zi din viața ei. După opt luni petrecute la Paris fără Jeff, ar trebui — teoretic vorbind — să fi trecut cu totul peste suferința pe care mi-a provocat-o. Într-un fel, abia aștept să îl văd, ca să-i arăt că nu mă mai interesează câtuși de puțin. Și voi reuși, având la brat tot weekendul un francez atrăgător și sexy. Numai că francezul cel atrăgător care doarme acum în avion lângă mine habar n-are că Jeff va fi prezent la nuntă. Și, cum n-am de gând să stau la taclale prietenește cu Jeff, nu văd niciun motiv ca să îi povestesc despre asta lui Luc. L-aș face să se simtă stânjenit și nelalocul lui și mă gândesc că ceea ce nu știe n-are cum să-i facă rău.

După multe ore, ajungem la Hotelul Marriott din partea de nord-vest a Washingtonului, în imediata apropiere a Grădinii Zoologice Naționale. Recepția de mâine urmează să se desfășoare la acest hotel, urmată de ceremonie în campusul din Georgetown. N-avem prea mult timp la dispoziție pentru a ne odihni, căci trebuie să fim gata pentru repetiție, așa că Luc și cu mine ne dăm zor cu dușul și schimbatul hainelor. Dar înainte de a intra sub duș, trebuie să vorbesc cu Katie. Prea mai lungă despărțire a noastră în cei douăzeci de ani de când suntem prietene. În plus, are un exemplar din *Bella Magazine*.

În timp ce Luc face duș, mă reped spre camera lui Katie și bat la ușă.

— E cine cred eu? zice Katie, scoțând capul pe ușă. Charlotte! strigă ea și mă îmbrățișează.

— O, Doamne, cât mă bucur să te văd! Ce bine arăți!

Mă retrag un pic ca să mă uit mai bine la prietena mea cea mai bună. Într-adevăr, arată fabulos. Poartă o rochie adorabilă de vară, alb cu albastru, iar părul blond scurt i-a crescut între timp și-i cade pe spate.

— Mersi! Și tu arăți grozav! strigă ea entuziasmată.

— Mă lași? De-abia am coborât din avion și nici n-am avut timp să mă schimb.

— Ei bine, dacă nu mi-ai fi spus, nu mi-aș fi dat seama, sexoaso, zice ea, făcându-mi cu ochiul.

— Și unde ți-e cavalerul? o întreb eu nerăbdătoare.

Katie iese în continuare cu Joe, ginecologul, iar eu abia aștept să îl cunosc și să văd cu ochii mei de ce Katie se dă în vânt după el. În plus, vreau ca ea să știe că îi susțin relația, oricât de pornită am fost tot anul împotriva iubirii.

Katie rânjește sfioasă și mă conduce înăuntru în cameră. Joe stă în picioare la fereastră, spilcuit într-o cămașă albă apretată, asortată cu o cravată roșu-închis. Imediat îmi dau seama de ce prietena mea e înnebunită după el — nu doar din cauza aspectului. Sigur, e foarte chipeș, asta-i clar, cu părul lui bogat castaniu-închis și fizicul musculos, dar ceea ce-ți sare instantaneu în ochi este personalitatea lui plină de căldură. În loc să îmi întindă mâna, mă strânge cu putere în brațe. Și la cei un

metru nouăzeci și cinci ai săi, arată, fără îndoială, ca un urs mare, tocmai bun de strâns la piept.

— Deci asta e tipa grozavă care locuiește singură la Paris și despre care Katie mi-a povestit atât de multe. Mă bucur să te cunosc, în sfârșit, zice și îmi zâmbește prietenos.

— Și ce anume ți-a povestit, mă rog? Sper că nu toate secretele mele întunecate, îi răspund eu în glumă, cu toate că de fapt vorbesc serios.

— Nu, te-a vorbit numai de bine. Unde e partenerul tău? Luc, parcă așa îl cheamă, nu?

— E bun tipul, îi zic eu lui Katie, arătând cu degetul spre Joe. A reținut numele. Sunt impresionată. Mă întorc către Joe. Luc e în cameră, se pregătește, ceea ce va trebui și eu să fac dacă nu vreau să întârzii la repetiție.

Katie mă conduce spre ușă și îi șoptesc la ureche:

— Ai revista la tine?

– Hm, hai să vedem. Cum ar fi ca prietena mea cea mai bună să publice un articol în revista mea preferată și eu să n-o am? Ce naiba, femeie, sigur că o am.

Se duce și scoate din valiză ultimul număr din *Bella Magazine*, răsfoiește revista până ce dă de articolul meu și mi-o întinde. Joe intră în baie și închide ușa în urma lui, lăsându-ne singure.

În interiorul revistei glossy îmi zăresc poza în capul articolului de fond întins pe trei pagini pe care l-am dedicat femeilor din toată lumea. Sunt așa de încântată la vederea numelui meu, încât aproape uit că dacă Luc

dă cumva cu ochii de articol, o să dorească probabil să nu mai aibă niciodată de-a face cu mine.

— Charlotte, e minunat! Am discutat cu toate fetele şi le-a plăcut enorm articolul. Îţi vine să crezi? Articolul *tău* a apărut în *Bella Magazine*. Ţi-ai fi imaginat aşa ceva?

— Mersi, Katie. Da, e chiar nemaipomenit, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Şi nu e cazul să-ţi faci griji. Luc n-are cum să afle de articol. Ce Dumnezeu, doar e o revistă pentru femei. Cum ar putea să ajungă în mâinile lui?

— Ai dreptate. Dar, după câte mi-a povestit, ar fi groaznic dacă s-ar întâmpla.

O pusesem pe Katie la curent cu povestea cu fosta nevastă a lui Luc şi iubitul ei australian care îi furaseră fetiţa lui Luc.

— Mda, dar nu ştiai toate astea atunci când ai scris articolul, altfel povestea ar fi fost complet diferită. Oricum, articolul a ieşit nemaipomenit şi nu e în întregime despre tine şi Luc, doar o parte din el.

Ridic din sprâncene.

— OK, în *mare* parte faci trimitere la el. Dar n-are cum să-l vadă, Charlotte. Toate fetele au ascuns revista în valize, ai înţeles?

— Mersi, Katie.

— A, să ştii că am cumpărat vreo zece exemplare. M-am gândit că o să vrei să le iei înapoi cu tine.

— Eşti grozavă, îi spun şi o îmbrăţişez.

— Da, știu, zice ea, ridicând din umeri. Stai liniștită, că glumesc. Bun, acum, domniță, e cazul să te pui pe treabă, altfel o să întârzii.

— Ne vedem peste câteva minute, îi spun și ies din cameră ca o furtună.

Am nevoie de mai mult de o jumătate de oră ca să mă pregătesc, însă se pare că va trebui să mă mulțumesc cu mai puțin.

— Charlotte, stai puțin! sâsâie Katie după mine pe coridor.

— Ce-i?

— Vino puțin înapoi. Am ceva să-ți spun. Jeff și Brooke stau și ei la hotel... I-am văzut acum câteva ore, zice Katie, furișând o privire pe hol să se asigure că nu ne ascultă nimeni.

Mă clatin.

— Dar de ce stau la hotel, din moment ce locuiesc aici, în oraș?

— Presupun că din același motiv ca și noi, ca să nu fie nevoiți să se întoarcă acasă după recepție și ca să petreacă probabil toată noaptea împreună cu ceilalți invitați. La urma urmei, el *este* cavalerul de onoare, spune Katie și-și dă ochii peste cap. Tot nu-mi vine să cred că Hannah și Mike l-au invitat pe Jeff la nuntă.

Mi se face greață la gândul că Jeff și Brooke stau în același hotel cu mine. Iar faptul că mă aflu acum pe hol și că arăt ca o epavă după un zbor atât de lung mă face

să nu-mi doresc altceva decât s-o șterg cât mai repede de aici înainte să dau nas în nas cu cei doi.

— Mersi că mi-ai spus... Nu-i nimic, mă descurc eu. Acum trebuie să fug.

Katie nu pare să se încreadă în asigurările mele, și adevărul e că nici eu nu sunt foarte convinsă. Peste mai puțin de o oră o să dau ochii cu Jeff și cu roșcata care mi-a distrus viața. Și oricât de mult aș vrea să-i pocnesc și să țip la ei că nu e corect, că m-au făcut să sufăr și că nu merită să împartă acest moment special cu mine și cu prietenii mei, trebuie să accept situația așa cum e, pentru că n-am ce face. Dacă o să mă comport ca o nebună, Jeff o să creadă că a făcut o alegere bună înșelându-mă, iar eu o să arăt ca o proastă.

Or, ceea ce-mi doresc eu este să-l fac să se simtă oribil.

Am întocmit un plan de atac simplu: o să arăt uimitor de bine și o să mă comport cu un calm și o sofisticare incredibile pe tot parcursul evenimentului. Și *nu* o să-mi ascund sentimentele tot mai puternice față de Luc. Vreau ca Jeff să afle că mi-am găsit un bărbat nou, minunat, și că toată povestea dintre noi este acum istorie pentru mine. Mai mult decât atât, o să fiu numai lapte și miere cu el și cu Brooke, ca să le demonstrez c-am depășit momentul. Evident, în secret sper că toate astea au să-l înnebunească de nervi.

După ce fac un duș rapid și-mi usuc părul, mă machiez și arunc pe mine o rochie sexy de culoarea

zmeurei, special cumpărată pentru această ocazie. Sunt gata de acțiune. Când ies din baie, Luc mă ia pe după mijloc și mă sărută. Dorința lui evidentă îmi trimite fiori pe șira spinării. Constat că și el e gata de acțiune și, dacă nu ne-am afla într-o asemenea criză de timp, i-aș cere să mi-o dovedească. De când am petrecut împreună noaptea celei de-a treizecea aniversări a lui, nu ne-am putut ține mâinile *sau* buzele departe unul de celălalt.

Luc se decide însă pentru o scurtă partidă de giugiuleli în camera noastră de hotel, urmată de promisiuni șoptite că voi avea parte de mai mult ceva mai târziu, apoi pornim împreună spre camera lui Katie și Joe.

Mergem toți patru cu mașina spre Georgetown University, apoi ne croim drum prin campusul frumos, atât de familiar mie, către capela Dahlgren, unde va avea loc ceremonia. Trag în piept parfumul dulce al lalelelor roșii și galbene care înconjoară statuia maiestuoasă a lui John Carroll[1] și-l strâng ceva mai tare de mână pe Luc în timp ce îl conduc prin Healy Hall. Ajungem la Dahlgren Quad, locul meu favorit din campus. De fiecare dată, acest scuar liniștit plin de verdeață, cu pomi cu flori roz și o fântână mică ce susură în centru, mă calmează.

[1] Primul episcop din istoria SUA (1735–1815) și fondator al Georgetown University, cea mai veche instituție catolică americană de învățământ superior.

Dar în timp ce ne îndreptăm spre fântână, o voce inconfundabilă îmi spulberă toată pacea sufletească.

E Jeff.

Iată-l, după atâta timp, stând alături de Mike în mijlocul scuarului, râzând cu poftă și arătând la fel de chipeș ca întotdeauna. Uf. Katie ridică discret din sprâncene în direcția mea. Îi arunc un surâs încordat și-mi înfig unghiile în palme, scrâșnind tăcut din dinți. Ochii îmi fug de colo-colo, în căutarea unei roșcate cu sâni mari. Nici urmă de o asemenea creatură. Hmm... sper că Jeff a prins-o în pat cu un alt netrebnic și a rupt-o imediat cu ea. Sau poate și mai bine, *ea* i-a dat papucii.

Îmi strecor mâna pe sub brațul lui Luc, în speranța că vom putea să ne furișăm, nevăzuți de Jeff și Mike, direct în biserică.

— Charlotte! strigă Mike.

La naiba.

Jeff își smucește capul către noi și expresia care se așterne peste trăsăturile lui cizelate, bine conturate, e cu adevărat neprețuită. Nici c-aș fi putut să cer mai mult. Ochii lui albaștri perfecți se cască mari și falca îi cade când își mută privirea de la mine la Luc și înapoi, de parcă nu-i vine să creadă că am adus cu mine un partener. Oare și-a închipuit că o să vin singură la nuntă? Serios, chiar nu știe cu cine are de-a face.

— Bună, frumoaso! Mike aleargă spre mine și mă strânge tare în brațe, apoi mă sărută pe obraji. Măi să

fie, ce ți-au făcut francezii ăia? Arăți fantastic. Hannah o să se bucure mult că ai venit. E puțin cam stresată... în fine, asta e puțin spus... știi tu, cu toată tevatura asta.

— Nunțile sunt cam stresante, spun eu și zâmbesc rece înspre Jeff. Mi se pare mie sau se foiește stânjenit? El e Luc, partenerul meu, anunț eu mândră.

Mike îi strânge mâna lui Luc.

— Sper ca mireasa mea, care și-a ieșit un pic din minți, să nu te sperie atât de tare încât să nu mai vrei să mai asiști niciodată la o nuntă americană, zice el rânjind. Mă bucur c-ai venit.

— Mulțumesc, spune Luc înainte de a-i întinde mâna, nevinovat, lui Jeff.

Jeff pare să nu vadă mâna întinsă de Luc, pentru că se holbează în continuare la mine cu aceeași privire uluită întipărită pe față. Aproape aceeași expresie pe care a avut-o atunci când i-am descoperit profilul on-line.

Îl iau pe Luc de brațul întins și îi zâmbesc lui Mike.

— Și unde e mireasa cea stresată? Sunt sigură că nu i-ar strica o mână de ajutor.

Mike arată spre capelă.

— Ai grijă — nu e în toane prea bune.

Jeff ne aruncă încă o privire tăioasă mie și lui Luc, după care scăpăm de situația intens stânjenitoare și ne îndreptăm spre capelă.

— Până acum a mers bine, îmi șoptește Katie la ureche.

— Ai avut cumva dubii? îi șoptesc la rândul meu.

— N-am știut ce o să se întâmple când vă revedeți. Te-ai ținut tare. Iar el s-a simțit prost, a fost clar ca bună ziua. Bună treabă, Charlotte, zice Katie, făcându-mi cu ochiul.

Mă uit spre Luc și văd că admiră turnul cu ceas care încununează Healy Hall.

— Nu-mi vine să cred că ai urmat aici colegiul. Campusul ăsta este extraordinar. Noi n-avem așa ceva în Franța.

Uau! Se pare că n-are idee *cine* e tipul pe care tocmai l-a cunoscut.

Îl strâng de mână.

— Da, e un loc minunat. Dar nu uita, nimic frumos nu se obține fără costuri mari. Măcar în Franța cursurile universitare nu te bagă în faliment.

Chicotește și străbatem culoarul central al capelei, unde dăm peste Hannah, care se învârte de colo-colo ca o nebună.

— Charlotte! Luc! Katie! Joe! Ați ajuns, ați ajuns în sfârșit! urlă ea în timp ce ne îmbrățișează strâns, disperată.

Katie sesizează starea de frenezie a lui Hannah și preia imediat controlul.

— Potolește-te, scumpo. Spune-ne, cu ce te putem ajuta? Doar suntem domnișoarele de onoare, asta e treaba noastră. Dă-ne ceva de făcut.

— Nu vă deranjează dacă vă fur partenerele, nu-i așa, băieți? îi întreabă Hannah pe Joe și Luc în timp ce ne ia de mâini și ne conduce spre tărâmul nebuniei premaritale.

Ne ține ocupate exact până ce începe repetiția. Atât de ocupate, de fapt, încât abia dacă apuc să-l văd pe Jeff stând în față, lângă Mike, măsurându-mă din priviri. Deocamdată, Brooke nu și-a făcut apariția. Sunt sigură că aș recunoaște-o imediat. Imaginea părului ei roșu și a maioului strâmt, ea de curvă, din care țâțele aproape că îi ieșeau, mă bântuie și acum ca un coșmar.

În timp ce Jeff și cu mine ne ocupăm locurile în fața altarului, îndeplinindu-ne rolurile de cavaler, respectiv domnișoară de onoare, îl surprind de mai multe ori uitându-se spre mine. De fiecare dată când privirea i se oprește asupra mea, mă forțez să mă uit în altă parte, către Hannah și Mike, ori către Luc, oricine altcineva în afară de Jeff.

Nu pot însă să ignor emoția copleșitoare ce fierbe în mine la vederea vechii mele iubiri, a fostului meu logodnic, a bărbatului care mi-a frânt inima.

Zăresc cupele pentru vin în spatele capelei și tânjesc să umplu una din drăguțele alea și să o dau pe

gât. Dar nu cred că Hannah *ori* preotul ar aprecia prea mult gestul.

După repetiție, îmboldită de nevoia mea stringentă de a consuma alcool, îl trag practic pe Luc după mine de-a lungul trotuarelor din cărămidă din Georgetown, către malul apei, unde urmează să se țină recepția.

— De ce te grăbești așa de tare? mă întreabă Luc. I-am lăsat în urmă pe prietenii tăi. Nu vrei să stai de vorbă cu ei? Doar nu i-ai văzut de atâta timp.

Îl trag în continuare de mână.

— O să avem tot weekendul la dispoziție să pălăvrăgim. Vreau să beau.

Luc ridică din sprâncene, apoi izbucnește în râs.

— Voi, femeile americane, vă dați în vânt după alcool, nu-i așa?

— Și femeile franceze nu? îl întreb eu, în timp ce mă îndrept către intrarea restaurantului Tony & Joe.

Vocea lui Hannah răsună tare în urma noastră.

— Charlotte, ai greșit restaurantul!

Mă răsucesc pe călcâie, derutată.

— Recepția se ține alături, la Sequoia. Săptămâna trecută a fost o inundație la Tony & Joe, așa că a trebuit să schimbăm locația.

Deschid gura, dar nu reușesc să rostesc nimic. *Sequoia* e nenorocitul de restaurant unde Jeff m-a cerut de nevastă, acum nu mai mult de un an.

Ce poate fi mai rău decât atât?

Intru în restaurant și-l țin pe Luc de mână în timp ce îl conduc spre o masă frumos aranjată lângă ferestrele înalte din podea până în tavan, cu deschidere spre râul Potomac, încercând să-mi scot din minte amintirea ultimei dăți când admirasem această priveliște... cu Jeff așezat într-un genunchi, cerându-mi să-i devin soție.

Chelnerii ne servesc cu salate, iar eu dau pe gât ca pe apă primul pahar de Chardonnay. Mă uit de-a lungul mesei și văd că Brooke încă n-a apărut. Încep să mă gândesc că poate nu ne va onora în seara asta cu prezența ei, lucru care nu m-ar deranja absolut deloc.

Luc se apleacă și-și trece brațele pe după umerii mei, făcându-mă s-o dau uitării, pentru moment, pe Brooke.

— Arăți minunat, Charlotte. Nu-mi pot lua ochii de la tine, îmi șoptește el la ureche.

Cu coada ochiului, îl surprind pe Jeff spionându-ne de la câteva scaune distanță. Își mișcă ochii la mine, clatină din cap și-și mută privirea.

Ha! Așa îți trebuie, ticălosule!

Obrajii îmi ard când îl privesc la rândul meu pe Luc și îi zâmbesc. Se apleacă spre mine și-și trece buzele peste buzele mele, apoi mă ia de mână și se întoarce către Katie și Joe.

— Mă bucur că am avut șansa de a vă cunoaște pe toți aici, în DC, zice el. Voi, americanii, sunteți așa prietenoși. Foarte diferiți de parizieni.

Katie rânjește.

— Ei bine, am auzit atât de multe despre tine, încât era și cazul ca Charlotte să te aducă aici, ca să te cunoaștem.

Luc râde și continuă să sporovăiască despre diferențele dintre francezi și americani. Katie îmi aruncă o privire aprobatoare peste masă. Îmi dau seama că îl place foarte mult pe Luc.

Exact când ne terminăm salatele, îl văd pe Jeff cum se ridică și se întoarce. Dintr-odată, părul mi se ridică pe ceafă, de parcă aș fi văzut o fantomă. Stomacul meu începe să facă tumbe și de cum mă uit peste umărul lui Jeff, îmi dau seama de ce.

Iat-o. Femeia care mi-a furat logodnicul. În carne și oase.

Brooke e de fapt mai drăguță decât îmi aminteam eu din poza postată pe site. În fotografia aia arăta ca o curvă nenorocită, o târfă, sau cum vreți voi să-i ziceți, însă ceea ce văd acum e cu totul altceva. Părul mătăsos blond-roșcat îi atârnă pe spate. Ochii de un albastru arctic îi sclipesc pe tenul pal, iar un șirag uluitor de diamante îi înconjoară gâtul micuț și subțire. Și de parcă asta n-ar fi de ajuns, o rochie neagră strânsă pe corp îi scoate în evidență trupul perfect.

Știu că n-ar trebui să-mi pese. Că ar fi trebuit să depășesc trecutul. Însă acum, când o văd în persoană, în aceeași încăpere unde Jeff m-a cerut de soție nu cu mult timp în urmă, nu mă pot abține.

O urăsc.

Jeff o prinde cu brațul pe după mijloc și o sărută pe obraz, iar eu îmi simt sângele încingându-mi fața și fiecare mușchi din corp mi se încordează. Iau o înghițitură mare de apă ca să mă calmez. Katie îmi azvârle o privire îngrijorată, așa că îmi așez un zâmbet pe față și mă prefac că totul e în regulă. Că mă distrez pe cinste.

Mă silesc din toate puterile să nu mă arunc peste masă ca să smulg șiragul ăla cu diamante de la gâtul lui Brooke și părul din cap. Dintr-odată, Jeff nu îmi mai pare marele ticălos în toată această situație — ci ea. Ce Dumnezeu, e de ajuns să o privești. Ce bărbat i-ar putea rezista? *Târfo, târfo, târfo*, tot repet în sinea mea, până ce aproape că amețesc. Trebuie neapărat să plec de aici înainte să fac sau să zic ceva ce aș putea regreta mai târziu.

— Mă duc la toaletă, le spun eu lui Luc și Katie, apoi o zbughesc de la masă cât de repede pot.

Stau în fața chiuvetei și îmi stropesc fața încinsă cu apă rece, holbându-mă în oglindă. Rațiunea îmi spune că n-ar trebui să fiu supărată. Că ar trebui să fiu sigură pe mine și suficient de puternică pentru a face față întâlnirii cu Jeff și Brooke. Dar nicio rațiune de pe lume nu mă poate scăpa de furia care a ieșit acum la suprafață, de gelozia care, și după atâta timp, mă roade pe dinăuntru, de sentimentul că poate nu sunt destul de bună pentru niciun bărbat. Nici măcar pentru Luc.

Și cu toate că Luc e un tip minunat și că am început să las garda jos și să am încredere în el, adevărul e că în seara asta mintea nu mi-a stat deloc la el. Cum aș putea să mă concentrez pe sentimentele mele față de Luc, când Jeff și Brooke stau practic vizavi de mine la masă? În același restaurant în care Jeff m-a cerut de soție?

Nu mă mir că mama a plecat din Ohio imediat ce s-a despărțit de tata. Cum ar fi putut să rămână acolo, știind că tata locuia mai jos pe stradă împreună cu noua lui iubită? Dacă dădea peste ei la magazin? Dintr-odată, gândul la Jeff și Brooke și la familia mea destrămată îmi face greață. Mă reped și vomit într-o toaletă.

După această experiență înfiorătoare, îmi vâr o bucată de gumă de mestecat în gură, îmi refac machiajul și mă holbez la propria reflexie în oglindă.

Adună-te, Charlotte. Adună-te.

Nu vreau să le ofer lui Jeff și Brooke satisfacția de a vedea în ce hal m-au adus.

Hotărâtă să-mi țin de acum încolo firea, mă răsucesc pe călcâie ca să plec din baie. Însă în clipa când ies pe ușă, mă ciocnesc de Jeff.

— O, scuze, băigui eu și încerc să mă strecor pe lângă el.

— Stai, Charlotte, așteaptă, zice el și se ia după mine pe hol. Te simți bine? Ești cam palidă.

Probabil pentru că vederea ta și a iubitei tale on-line m-a făcut să vomit.

— Mda, sunt bine. Dar tu? îl întreb, observând cât e de agitat şi cu răsuflarea tăiată.

— Da. Voiam doar... Tace o clipă şi mă priveşte drept în ochi. Nu pot să cred că au ales restaurantul *ista* pentru recepţia de după repetiţie. În fine, să ştii că mă bucur să te revăd. Arăţi de milioane, Charlotte. Serios, eşti fabuloasă.

— Dar de prietena ta ce zici? Arată nemaipomenit. Felicitări, Jeff, îi răspund eu pe un ton tăios, dând să-l ocolesc ca să ies din scenă.

Jeff mă prinde de umeri şi mă răsuceşte cu faţa spre el.

— Stai aşa, vreau să vorbim puţin. N-am mai discutat de luni întregi.

— Ce-ar mai fi de zis? îl întreb eu şi-mi vine să-l pocnesc tare peste faţă.

— Arăţi atât de... atât de fericită. Eşti într-adevăr fericită cu tipul ăla? Cu *francezul*?

— Francezul ăla are un nume, îl cheamă Luc. Şi da, sunt fericită. E un tip nemaipomenit. Iar tu... tu pari fericit cu... ah, cum o cheamă?

De parcă aş fi putut să-i uit numele.

— Brooke, răspunde el şi se uită ruşinat în jos.

— A, da, Brooke, aşa e. Am uitat. Vă stă bine împreună, mă bucur pentru voi.

Ridică din sprâncene, în mod evident neconvins de falsa mea sinceritate.

— Jeff, am trecut peste toată povestea dintre noi. Așa că n-ai de ce să te simți prost ori să-ți faci griji pentru mine. Sunt bine. Luc și cu mine suntem fericiți împreună. Tot răul a fost spre bine, până la urmă.

Cuvintele îmi zboară din gură exact așa cum le-am repetat și sper din toată inima că au sunat convingător.

— A... păi atunci... e foarte bine, se bâlbâie Jeff și se uită iarăși în jos. Mă bucur că totul a ieșit bine pentru tine. Și că arăți... atât de fericită.

— Mersi, așa și sunt, spun și mă întorc ca să plec.

Mă prinde încă o dată de mână și mă trage înapoi.

— Încă ceva, Charlotte. Spune-mi, eu te-am făcut vreodată să te simți la fel de fericită?

Ezit. Niciodată în viața mea nu m-am simțit atât de fericită ca atunci când am fost cu Jeff — asta înainte să aflu că mă înșală. Numai că el a rupt vraja. Și mi-a frânt inima. Iar acum nu mai suport nicio clipă să stau și să mă uit în ochii lui mari și albaștri.

— Sunt sigură că Brooke se întreabă unde ești. Ar fi bine să te întorci la ea.

Acestea fiind zise, îmi smulg mâna din strânsoarea lui și traversez înapoi restaurantul, lăsându-l să mediteze singur la corectitudinea deciziilor pe care le-a luat.

Luc vine spre mine când mă apropii de masă.

— Tocmai voiam să te caut. Te simți bine? Ai lipsit ceva vreme.

— Sunt bine. Dar mulțumesc că ți-ai făcut griji pentru mine, îi spun eu și-l sărut pe obraz.

Tot corpul mă doare după întâlnirea neprevăzută cu Jeff și după ce mi-am vărsat mațele în baie. Fac tot posibilul să par fericită. Fericită să fiu cu Luc, fericită să fiu din nou alături de prietenii mei și fericită pentru nunta lui Hannah și Mike. Dar cu Jeff și Brooke stând la doar câteva scaune mai încolo, fericirea nu e inclusă în meniu în astă-seară. Îmi feresc privirea de cuplul cel groaznic tot restul mesei, dar simt ochii lui Jeff pironiți asupra mea, sfredelindu-mi inima, toată seara.

DOUĂZECI
samedi, le 2 avril

Nimic bun nu poate ieși
atunci când amesteci alcoolul
cu o nuntă, un fost logodnic
și o roșcată cu sânii mari.

A doua zi dimineața, ceasul deșteptător al hotelului îmi sună tare în urechi înainte chiar să răsară soarele. Mă dau jos din pat pe jumătate adormită și mă vâr sub duș. Groaza mă cuprinde la gândul că va trebui să petrec o zi întreagă în aceeași încăpere cu Jeff și Brooke. Trebuie să-mi țin însă cumpătul. E ziua cea mare a lui Hannah, nu a mea. În plus, lucrurile merg atât de bine cu Luc. Îi pasă cu adevărat de mine. Și cu toate că încă mă tem să mă implic într-o relație *pe viață* cu cineva, și eu țin mult la el. Nu e corect din partea mea să rămân concentrată tot weekendul pe tâmpenia cu Jeff și Brooke.

La urma urmei, am depășit faza cu Jeff. Absolut.

Oare?

Îmi alung dubiile din minte și mă duc să mă întâlnesc cu fetele în holul de la recepție la ora șase a.m. fix.

Petrec toată dimineața într-un salon de înfrumusețare elegant de pe Connecticut Avenue, alături de Hannah și Katie, iar stiliștii ne piaptănă, ne ondulează și ne dau cu spray pe păr, creând coafuri tipice de nuntă.

— Mă bucur așa de mult că ai venit de la Paris pentru nuntă, Charlotte, zice Hannah. Ți-am simțit cu toții lipsa. Iar iubitul tău francez e delicios!

Katie chicotește.

— În plus, e un tip mult mai bine decât Jeff, adaugă ea. Ca să nu mai vorbesc că e îndrăgostit de tine până peste cap.

— N-aș merge chiar *atât* de departe, Katie.

Oare Luc e într-adevăr îndrăgostit de mine?

— A venit cu tine de la Paris la DC pentru nunta lui Hannah. N-a făcut tot drumul ăsta doar pentru a vedea cum arată o nuntă americană. Și nici ca să facă sex cu tine. A venit ca să *fie* cu tine.

— Da, Katie, știu că Luc are anumite sentimente pentru mine. Și eu îl plac. Chiar foarte mult. Dar are un *copil*. Pe care încă nu l-am cunoscut. În afară de asta, nu pot să nu mă întreb ce se va întâmpla dacă o să mă îndrăgostesc de el și totul o să se termine cu un dezastru, la fel ca toate celelalte relații pe care le-am avut. La fel ca și căsnicia alor mei.

— Charlotte, e adevărat, Jeff ți-a frânt inima. Dar Luc nu e Jeff.

— Apropo de Jeff, o întrerupe Hannah. Totul e în regulă între voi? Știu că nu-ți face plăcere să-l revezi... ori s-o cunoști pe iubita lui.

— Totul e bine, Hannah. Te rog să nu-ți faci griji, da? E ziua ta cea mare. N-aș face nimic ca s-o stric.

— A, nici prin cap nu mi-a trecut așa ceva, spune Hannah. Numai că... aseară, la recepția de după repetiție, când m-am dus la baie, te-am văzut discutând cu Jeff și păreați foarte apropiați. Știu că e o nebunie, dar spune-mi, nu cumva a încercat să se împace cu tine?

— Dumnezeule, Hannah, nici vorbă. Nu fi ridicolă. Presupun că e nostalgic și că se gândește la trecut, acum că m-a văzut cu un alt bărbat. Dar n-am de gând să-i cad în plasă, așa că n-ai motive să-ți faci griji.

— Scuze, știam eu că e prostie din partea mea. Sunt cam agitată din cauza nunții, atâta tot, zice Hannah, frângându-și mâinile în poală. Numai că nu vreau drame în ziua mea cea mare, sper că înțelegi. Vreau să fie cea mai frumoasă nuntă. Vreau să iasă perfect. În plus, am ajuns s-o cunosc un pic pe Brooke și tipa nu e, hm..., atât de oribilă pe cât ați putea crede voi. N-a știut că Jeff e logodit atunci când l-a cunoscut. A crezut că voi doi erați despărțiți de ceva vreme.

Îmi încleștez mâinile pe brațele scaunului și mă forțez să-mi păstrez o expresie neutră. Dacă Hannah nu-și dorește drame, ar fi trebuit să-mi spună că a fraternizat cu Dușmana ori că Jeff și-a păstrat obiceiurile de a minți și cu noua lui iubită.

— Nu mă miră că Jeff nu i-a spus adevărul, zice Katie, aruncându-mi o privire îngrijorată. Dar cred că acum ar fi mai bine să schimbăm subiectul. Totul o să fie în regulă diseară, nu-i așa, Charlotte?

— Da. Pe bune. N-o să fac nicio prostie. Jeff e cel care m-a abordat aseară, când ieșeam de la toaletă. De acum încolo o să mă străduiesc să-l evit. În afară de asta, n-am vorbit cu Brooke și nici n-am de gând s-o fac.

Se pare că prietenele mele au uitat *cine* e cel care a declanșat toată drama, în urmă cu opt luni, cu dezgustătorul lui profil on-line. Dar nu e momentul să le reamintesc.

Hannah și Katie rămân tăcute, așa că îmi ridic colțurile gurii și rânjesc, apoi continui să trâncănesc.

— Așa cum spuneam, Hannah, ziua asta ți-e dedicată ție și lui Mike. Mă bucur foarte mult pentru voi. Vorbesc serios. Nu va fi nicio dramă în seara asta, iar dacă Jeff încearcă să facă cine știe ce tâmpenie, puteți conta pe mine c-o să-i închid gura. OK?

— Mersi, Charlotte. Sunt convinsă că nu mă pot baza pe Jeff să se poarte așa cum trebuie, dar pe tine știu că pot conta. A fost o tâmpenie din partea mea să-ți pun intențiile la îndoială. E din cauza emoțiilor, să știi.

Nu mai discutăm despre Jeff și Brooke tot restul dimineții, însă cei doi porumbei și-au găsit nepoftiți un colțișor undeva în mintea mea și refuză să-și ia zborul de acolo.

***

Nervii lui Hannah se fac din nou simțiți de mai multe ori pe parcursul zilei și, cu numai o oră și jumătate înaintea ceremoniei, Bridezilla își face oficial apariția în oraș.

— Mamă și Kelly, terminați odată cu plânsul! Mă faceți și pe mine să plâng și nu pot să merg spre altar cu machiajul șiroindu-mi pe față, ca un clovn! le repede Hannah pe mama și sora ei după ce e ajutată să-și îmbrace rochia de mireasă.

Mama lui Hannah își tamponează ochii cu o batistă de hârtie.

— Câteva lacrimi în ziua nunții nu te vor face să arăți ca un clovn, dragă. N-ar demonstra decât că ai caracter. În plus, ești așa de frumoasă, încât nu m-am putut abține.

— *Mamă*, își pune Hannah brațele în șoldurile osoase.

Arată ca o prăjitură cu cremă, înfuriată, în rochia ei pufoasă de mireasă.

Katie ridică din sprâncene în direcția mea.

— Poate c-ar trebui s-o lăsăm un pic singură pe Hannah. E ziua ei cea mare.

— Da, exact de asta am acum nevoie, zice Hannah. Vreau să nu vă mai agitați pe lângă mine și să mă lăsați să respir un pic în voie.

Sora lui Hannah o scoate pe mama ei din sala de clasă din Healy Hall. Amândouă își tamponează ochii.

Katie și cu mine le urmăm. Însă Hannah mă prinde de braț chiar când sunt pe punctul de a ieși.

— Tu poți să rămâi, Charlotte.

Nu îndrăznesc s-o contrazic pe Bridezilla. Închid ușa și mă întorc cu fața spre prietena mea, întrebându-mă de ce miresele se transformă brusc în niște femei nebune.

— Te simți bine? o întreb pe Hannah, care pășește în sus și-n jos prin cameră în rochia ei de prințesă de un alb strălucitor, cu trena scurtă măturându-i picioarele.

Cu părul ei de un blond nisipiu strâns sub un văl elegant din dantelă, n-am văzut-o niciodată atât de frumoasă... și atât de nervoasă.

Se oprește și se uită la mine și lacrimi îi apar în colțurile pleoapelor.

— Trebuie să-ți spun ceva, Charlotte.

— Ce e? o întreb și fac un pas spre ea.

Își pleacă ochii și-și frânge mâinile.

— Dar mai întâi va trebui să îmi promiți că n-o să mă judeci prea aspru.

— Sigur că n-o să te judec. Orice ar fi, mie poți să-mi spui, zic, punându-mi o mână pe umărul ei.

Lasă să-i scape un oftat lung, tremurător.

— O, Doamne. Nu-mi vine să cred că o să spun asta cu voce tare, chiar înainte de a păși spre altar. Dar trebuie s-o fac. Trebuie să-mi iau greutatea de pe suflet.

— Ce s-a-ntâmplat, Hannah?

— Juri că n-o să spui nimănui? Orice ar fi? Secretul ăsta va trebui să plece cu tine în mormânt.

— Jur.

— OK. Atunci... află că l-am înșelat pe Mike.

Mă holbez la amica mea cea inocentă și frumoasă, viitoarea mireasă, și nu-mi vine să-mi cred urechilor. Hannah e perfectă. Atât de naivă. Atât de puritană. Am auzit oare bine?

— Ce... ce-ai făcut?

— M-ai auzit, Charlotte, sâsâie ea. L-am înșelat! L-am înșelat pe logodnicul meu! Cu o săptămână înainte de nuntă. Futu-i, ce-o fi fost în capul meu?

Niciodată n-am auzit-o pe Hannah spunând „futu-i". Katie și cu mine n-am auzit-o de fapt niciodată rostind „rahat" sau măcar „la naiba" în toți anii când am fost colege de cameră în timpul colegiului, și nici după aia. Hannah e tipul clasic de fată bună. Iar fetele bune *nu* se culcă *decât* cu logodnicii și nici nu înjură îmbrăcate în rochii de mireasă, înainte de a se lega la cap pentru totdeauna cu presupusa iubire a vieții lor.

— Charlotte! mă trezește Hannah din reverie.

— O, scuză-mă. Trebuie să procesez informația. Deci vrei să spui că totul s-a petrecut săptămâna trecută?

Hannah se lasă să cadă pe un scaun, strivindu-și sub fund o fundă mare albă, apoi se holbează în sus la mine cu ochii ei verzi imenși.

— Da.

Înghit în sec, încercând să-mi maschez șocul.

— Și cu cine?

— Cu un coleg de serviciu.

— Ai sentimente pentru tipul ăsta?

— Nu.

— Atunci de ce...?

— O, Doamne, habar n-am. Se ridică și-și reia mersul frenetic de colo-colo prin încăpere. Să știi că ți-am citit constant blogul. Jeff și cu Mike nu sunt atât de diferiți pe cât ai putea crede și eu mi-am tot făcut griji. M-am gândit: ce-ar fi ca și mie să mi se întâmple ce ți s-a întâmplat ție, numai că *după* ce mă căsătoream? Ce-ar fi ca Mike și cu mine să ne despărțim, la fel ca părinții tăi? Peste cincizeci la sută din căsnicii sfârșesc prin divorțuri! N-am cum să ignor statisticile. Și pe urmă, când articolul tău a apărut în revistă, m-am gândit la reversul medaliei. Cum ar fi să trăiesc cu *un singur bărbat* pentru tot restul vieții? Pentru că n-am fost *decât* cu Mike. A fost primul și urma să fie și *ultimul* meu iubit. Și chestia asta m-a cam speriat. Așa că în weekendul trecut, când Mike era plecat la petrecerea burlacilor, am ieșit în oraș cu niște colegi de serviciu. Iar spre sfârșit am rămas singură cu Chris și amândoi eram beți de-a binelea. El mă place de ani de zile, iar eu m-am întrebat întotdeauna cum ar fi... și acum am aflat.

Hannah se uită în jos și o lacrimă îi alunecă pe obraz.

Nu pot să cred că Hannah, prietena mea aparent perfectă, cu viața ei aparent perfectă, mi-a ascultat sfaturile. Și, mai rău decât atât, le-a urmat.

N-apuc însă să formulez un răspuns coerent, că Hannah o ia de la capăt.

— La început, a fost destul de plăcut. Dar pe urmă am început să mă simt vinovată. Atât de vinovată, că aproape că mi-a venit să vărs. A doua zi abia dacă am îndrăznit să mă uit în ochii lui Mike. De-asta m-am purtat ca o nebună toată săptămâna. Am crezut că dacă nunta o să iasă perfect, atunci totul o să mi se șteargă din minte. Dar nimic nu poate șterge ce-am făcut. Spune-mi, Charlotte, ce trebuie să fac acum? Și, în primul rând, oare am luat decizia corectă să mă mărit?

O prind de umeri și mă uit în ochii ei. Eu sunt cea care a creat toată nebunia asta și, deși am îndoielile mele cu privire la căsătorie, trebuie să îndrept lucrurile.

— Hannah, ascultă-mă. Îl iubești? Îl iubești pe Mike?

— Da, sigur că da. Îl iubesc foarte mult.

— Și te îndoiești cumva de dragostea lui pentru tine?

Clatină din cap.

— Nu, Mike e un tip minunat. Mă iubește. Niciodată nu mi-a dat motive să mă îndoiesc de el. Dar dacă nu sunt decât naivă?

— Nu, nu ești naivă. Mike *nu* e ca Jeff, Hannah. De ani de zile îți este credincios. În plus, am văzut cum se uită la tine. Te iubește la nebunie.

— Mersi... dar, te rog, nu mă duce cu zăhărelul și nu-mi spune ce *crezi* că vreau să aud. Știu ce gândești despre relații și căsătorie. Și cred că ai dreptate. Uite numai ce ți s-a întâmplat ție și ce s-a întâmplat cu părinții tăi. Acum, dacă e să nu luăm în seamă ce am făcut, ce părere ai, pe bune, despre relația mea cu Mike, despre căsătoria mea? Chiar crezi că are vreo șansă să reziste?

Întind brațul și-i șterg lacrima de pe obrazul înroșit.

— Dacă e ca vreo relație să aibă o șansă, atunci a ta este aia. Voi doi o să rezistați împreună. Știu asta.

De fapt, nu pot decât să sper în sinea mea că nu mă înșel. Tot ce știu *cu siguranță* este că nu pot permite ca nunta să fie anulată din cauza aiurelilor mele anti-relații serioase.

— Dar uite ce-am făcut. Am stricat totul. L-am înșelat pe Mike. Cum o să pot să mă căsătoresc cu el? Ce să fac? Să-i povestesc totul?

— Hannah, dacă îi spui lui Mike că te-ai culcat cu un alt bărbat, știi bine că poți să-ți iei adio de la nuntă.

Hannah face ochii mari.

— O, Doamne, dar nu *m-am culcat* cu Chris! N-aș face niciodată așa ceva. Cum poți să crezi că am făcut-o?

— Stai un pic. Nu mi-ai zis că l-ai înșelat pe Mike?

— Ba da, dar n-am făcut sex. Ce Dumnezeu, mă crezi o stricată?

— Bine, dar atunci ce-ai făcut?

— Ne-am sărutat.

— Și faci toată tevatura asta pentru un sărut?

— Da! Un sărut e un lucru foarte intim. Uneori poate fi chiar mai intim decât sexul.

Of, slavă Domnului! Nu am corupt-o *în totalitate.*

— Bun, chiar și așa, înțeleg că nu ai sentimente față de individul ăla, Chris sau cum îl cheamă.

— Așa e.

— Și îl iubești pe Mike?

— Din toată inima.

— OK, atunci uite ce trebuie să faci. O să iei toată vina pe care o simți și o să mi-o dai mie. Oricum, vina e a mea, Hannah. Nicio clipă nu m-am gândit că ceea ce am scris eu o să te facă să ai îndoieli în legătura cu relația ta cu Mike. Niciodată nu mi-am propus așa ceva. Întind brațul și o prind pe Hannah de brațe. Acum închide ochii și strânge-mi mâinile. Strânge cât de tare poți și pasează-mi mie toată vina aia toxică.

— Charlotte, asta-i ridicol.

— *Hannah.* Fă cum ți-am spus.

— Bine.

Își îndreaptă spatele, închide ochii, apoi mă strânge atât de tare de mâini încât am impresia că-mi rupe degetele. Dar nu contează. Sunt gata să accept un deget rupt dacă asta înseamnă ca Hannah să pășească spre altar peste zece minute.

Îmi eliberează mâinile din strânsoare, deschide ochii și oftează lung.

— Mulțumesc, Charlotte. Mulțumesc mult.

Zâmbesc.

— Acum vei păși spre altar și te vei mărita cu iubirea vieții tale.

Se repede și mă îmbrățișează și e rândul meu să scot un oftat de ușurare.

Îmi fac o notă mintală să revizuiesc conținutul blogului imediat ce mă întorc la Paris. Nu vreau ca vreo altă prietenă să-mi folosească propaganda anti-iubire ca scuză pentru a rupe o relație perfectă.

Doamne, cât de *dramatice* pot fi nunțile!

Câteva minute mai târziu, cu buchetul de cale roz în brațe, aștept lângă Katie și sora lui Hannah, în spatele capelei, ca mireasa să ia brațul tatălui ei, în timp ce amândoi se străduiesc din răsputeri să nu plângă.

— Despre ce a fost vorba? îmi șoptește Katie la ureche.

— Nimic important, o mică dramă premaritală.

O dramă născută din nenorocitul ăla de blog al meu.

— Nu-ți face griji, am rezolvat-o, adaug.

Katie îmi face cu ochiul.

— Bună treabă, fată.

Mă aplec și-i mai susur ceva la ureche.

— Dacă o să mă mărit *vreodată*, te rog, aminteşte-mi să fug cu iubitul. Nunţile îi fac şi pe cei mai sănătoşi oameni s-o ia razna.

Katie îşi înăbuşă un chicotit şi uşile masive din lemn din fundul capelei se deschid. Apoi, în timp ce un cvartet de coarde ne delectează cu un superb *Canon în Do Major*, porneşte maiestuoasă spre altar.

E rândul meu. Trag aer în piept şi păşesc încet pe intervalul dintre bănci, în biserica aglomerată, scrutând mulţimea în căutarea lui Luc. Simt nevoia să-l văd. Să-mi amintesc de sinceritatea lui, de sprijinul său, de sentimentele lui pentru mine. Dar nici urmă de el.

În schimb, fără să vreau, întâlnesc privirea intensă a lui Jeff, aflat în partea din faţă a bisericii. Încerc să-mi smulg ochii de la el, dar nu reuşesc. Nu-mi pot întoarce privirea. Şi în ciuda reacţiei negative pe care am propagat-o tot anul faţă de căsătorie, relaţii şi dragoste, în această clipă, când mă apropii de bărbatul cu care ar fi trebuit să mă mărit, ştiu că sentimentele mele nu sunt decât de faţadă.

Tot ce mi-am dorit, de fapt, a fost să am parte de ceea ce au Hannah şi Mike (minus, desigur, sărutul şi istericalele premaritale). *Asta* mi-am dorit mai mult decât orice pe lume. Să păşesc exact spre acest altar, să mă uit în ochii albaştri frumoşi ai lui Jeff şi să ştiu că sunt unica femeie pe care o doreşte. Singura femeie pe care o va iubi vreodată.

Numai că nu sunt singura femeie din viața lui. Cât despre dragostea lui..., ei bine, nu știu nici acum cât de adevărată a fost.

Astăzi, partea cea mai grea pentru mine e să suport regretul care se citește în ochii lui Jeff.

Îmi vine să opresc nunta și să țip la el: *De ce, Jeff? De ce ai făcut-o? Și de ce ai venit cu ea aici, ca să-mi arunci încă o dată în față tot trecutul? Și nu te mai holba la mine!*

Căci cu cât se uită la mine mai intens, cu privirea aceea îndurerată, cu atât mi-e mai dor de el. Mai dor de noi.

În viața reală, lucrurile nu se petrec însă ca în filme, așa că-mi țin gura, cu un zâmbet afișat pe buze, apoi îmi iau iute locul în fața altarului.

Hannah își face apariția în spatele capelei, strălucitoare și minunată în alb, plutind printre bănci la brațul tatălui ei înlăcrimat. Îmi spun că și dacă eu aș fi fost cea care pășea spre altar pentru a mă mărita cu Jeff, părinții mei n-ar mai fi împreună. Familia mea s-a destrămat.

De ce unii oameni își respectă jurămintele de fidelitate, în timp ce alții nu?

Îmi mușc buza de jos și-mi impun să nu plâng. Dar când îl văd pe Mike cum o privește pe Hannah, nu pot să mă abțin și o lacrimă îmi alunecă pe obraz. Hannah a luat decizia corectă. Mike n-o s-o înșele niciodată. Mike nu e ca Jeff. Nu e ca tata.

Mă simt oribil pentru că am trezit dubii în mintea lui Hannah, când ea avea parte de una din acele relații perfecte. O relație care are să dăinuie. Sau care are cel puțin șanse mari de reușită.

Însă în timp ce tatăl ei se retrage, mă întreb cum poate cineva să fie sigur. Dacă o fată bună, așa ca Hannah, poate să se abată din drum — chiar și pentru un scurt moment —, atunci oricine poate. Jurămintele de credință nu sunt o garanție infailibilă că partenerul nu-ți va frânge inima. Și nici inelul de logodnă nu e.

Îmi șterg lacrima din ochi, convinsă de acum că-n viață nu există garanții. Iubirea e un risc. Un risc enorm.

Scrutez din nou mulțimea în căutarea lui Luc. A ochilor lui căprui, a zâmbetului său dulce.

Nu-l văd.

În schimb, simt privirea lui Jeff ațintită asupra mea tot restul ceremoniei, radiind regret, de parcă trupul i-ar fi cuprins de foc.

Revenim la hotel, unde sala de recepție a fost decorată ca un tărâm de basm în miniatură. Buchete de cale roz și albe împodobesc mesele invitaților, în jurul cărora au fost aranjate scaune acoperite de huse moi, albe, lucioase, strânse la spate în funde roz groase care atârnă până la podea. Pe sub luminile albe strălucitoare care învăluie tavanul, DJ-ul pune o melodie a lui Frank

Sinatra, în timp ce invitații se amestecă și discută între ei, cu cupe de șampanie în mâini.

Luc și cu mine ne croim drum prin labirintul roz scânteietor către masa noastră. Iau un pahar de șampanie oferit pe tavă de un chelner, privesc prin mulțime și dau cu ochii de Jeff și Brooke, în capătul îndepărtat al sălii. Măcar firma însărcinată cu organizarea nunții nu a gafat așezându-ne la aceeași masă. După ce am stat o oră întreagă în apropiere de Jeff, în fața altarului, nu suport să-l mai văd nicio secundă.

După un meniu compus din cinci feluri de mare clasă și după mult prea multe cântece de-ale lui Frank Sinatra, Luc se scuză și se duce la toaletă, în timp ce Katie și cu Joe se îndreaptă către ringul de dans. Iau cu furculița o bucățică de glazură din deliciosul tort de zmeură și vanilie, dar chiar în clipa când dau să îmi înec uraganul emoțional într-o nouă porție de zahăr și alcool, un parfum familiar plutește pe sub nasul meu.

Colonia lui Jeff.

Îmi ridic ochii și-l văd stând în fața mea.

— Putem vorbi, Charlotte?

Îmi las furculița să cadă pe farfurie.

— Când? Acum?

Jeff face un pas în față.

— Da, vreau să mă asculți o clipă, da?

Mă uit de jur împrejur nervoasă, însă când văd că nimeni nu ne dă atenție, încuviințez din cap.

— OK. Ai un minut.

Se așază pe scaunul de lângă mine și mă privește pătrunzător cu ochii lui albaștri.

— Charlotte, îți simt lipsa. Am făcut o greșeală. O greșeală uriașă. N-o iubesc. Pe tine te iubesc. Pe tine te-am iubit dintotdeauna.

Simt un nod în stomac și încerc să nu-l aud. Să-i blochez cumva vorbele. Să mă gândesc în schimb la Luc. Dar e prea mult pentru mine.

— Nu pot să te ascult acum, Jeff.

Mă ridic iute în picioare și ies în fugă din sala de recepție.

Când intru în lift, aud niște pași năvălind înăuntru în urma mea. Iar când întorc capul, îl văd pe Jeff, care se holbează la mine gâfâind.

Ușa liftului se închide. Suntem singuri.

DOUĂZECI ŞI UNU
samedi, le 2 avril

Instinctele o să-ţi spună întotdeauna cum să deosebeşti un bărbat rău de unul bun; ideea e să le asculţi înainte de a fi prea târziu.

— Ce naiba faci aici? îl întreb panicată.

Renunţ să mă prefac calmă, cool şi stăpână pe mine. Numai aşa nu mă simt.

Se repede şi-şi lasă mâinile pe umerii mei, iar senzaţia pielii lui lipite de a mea îmi alimentează torentul de emoţii.

— Te rog, Charlotte, ascultă-mă. M-am schimbat. Am avut timp şi m-am gândit la ceea ce a mers prost între noi şi la greşelile pe care le-am făcut. Şi dacă îmi mai dai o şansă, promit că lucrurile vor fi diferite.

— Ai înnebunit? Ai venit cu Brooke şi eu sunt cu Luc. Ce naiba crezi că faci? şuier eu, dorindu-mi ca liftul să se oprească mai repede.

Trebuie neapărat să mă îndepărtez de el. Simt deja cum mă prăbuşesc, cum mă cufund în profunzimea privirii lui, a atingerii, a vocii lui.

Jeff vine şi mai aproape şi mă strânge şi mai tare de umeri.

— Te iubesc, Charlotte. N-am încetat niciodată să te iubesc.

Apoi, fără niciun preambul, se apleacă şi-şi striveşte buzele de gura mea.

Mă zbat să scap din strânsoare.

— Termină, Jeff, termină! strig.

Dar eforturile mele nu sunt de ajuns. Mă împinge în peretele liftului şi mă sărută şi mai apăsat.

Şi deşi îl urăsc pentru ceea ce mi-a făcut şi detest faptul că a adus-o pe Brooke cu el la nuntă, undeva adânc în mine mă simt bine. Mă simt bine să ştiu că încă mai are sentimente pentru mine.

Că-n seara asta, când i s-a dat ocazia, m-a ales pe *mine*, nu pe ea.

Aşa că după ce mă zbat un pic, într-un târziu cedez şi îi întorc sărutul.

Liftul se opreşte la etajul meu şi mă scoate cu un zgâlţâit din transa în care m-a adus Jeff cu sărutul său pasional. Mă eliberez din strânsoare şi pornesc pe coridor.

— Nu putem face asta. Nu acum, nu aici. Tu eşti cu Brooke, iar eu cu Luc.

— Dar nu vrei să fii cu *Luc*, zice el pe un ton disprețuitor și se ia după mine. Mi-am dat seama după felul în care îl privești. Nu îl iubești cu adevărat.

— Dar cum rămâne cu Brooke? îl întreb în timp ce deschid ușa camerei. Nu ești îndrăgostit de ea, asta presupun c-o să susții, nu?

— Nu, nu sunt! practic urlă Jeff, intrând după mine în cameră. Charlotte, am făcut o greșeală enormă, enormă... Tace și mă privește drept în ochi. Abia după ce mi-ai trimis mailurile alea mi-am dat seama că te-am pierdut definitiv. Așa că am încercat să mă atașez de ea. Dar n-o iubesc. Nu m-aș însura cu ea niciodată. Pe tine te vreau. Cu *tine* vreau să mă căsătoresc, zice și se apleacă să mă sărute, iar ușa se trântește în urma noastră.

A rostit ceea ce mi-am dorit să aud de atâta vreme — că eu îi sunt Aleasa, că a făcut o greșeală enormă și că pe mine mă iubește, nu pe ea. Că vrea să se însoare cu *mine*. Și, într-un alt moment de slăbiciune morală extremă, mă las să-i cad în brațe, ignorând sentimentul că de data asta eu sunt cea care greșește.

Din felul în care lucrurile decurg mai departe, e limpede că noi doi n-am fost intimi de ceva timp. Jeff aproape că-mi sfâșie rochia, iar eu nu reușesc să-i desfac nasturii de la cămașă și pantaloni atât de iute pe cât vreau. Buzele lui au un gust aproape insuportabil de minunat. Când mă ia pe sus și mă duce în pat, brațele îi sunt mai puternice decât îmi amintesc.

Dar în timp ce las să mi se aşeze în minte toate lucrurile alea perfecte pe care mi le-a spus, în gând îmi vine Luc. Luc, care a zburat cu mine peste ocean pentru a-mi fi alături la nunta unei prietene. Luc, care m-a aşteptat tot anul răbdător, cu toate că eu m-am ferit ca de ciumă să mă implic emoţional. Luc, care e un bărbat adevărat ce luptă pentru a-şi recăpăta copilul. Luc, care m-a tratat mai bine decât oricare alt bărbat.

Luc... de care am început să mă îndrăgostesc.

Mă uit în sus la Jeff şi dintr-odată realizez cu o limpezime absolută că, deşi mi-a stârnit din nou dorinţa, e *ultima* persoană de pe lume pe care aş vrea să o văd sau cu care mi-aş dori să fiu în pat.

Îl împing deoparte, sar din pat şi mă reped împleticit să-mi trag sutienul şi chiloţii pe mine. Ce-o fi fost în mintea mea? Trebuie să ies ca să-l caut pe Luc. Şi să-i spun ce simt pentru el.

— Ce faci, Charlotte? Vino şi stai, te rog, aici cu mine.

— Ce fac? Ce fac? Dar ştiu că ai tupeu! urlu în timp ce-mi trag rochia peste cap. Dacă pe mine m-ai dorit tot timpul, atunci de ce ţi-ai postat profilul pe site-ul ăla de întâlniri? De ce m-ai înşelat cu Brooke? De ce m-ai lăsat să plec singură la Paris şi n-ai venit după mine? De ce nu te-ai luptat să mă păstrezi, din moment ce cu mine ţi-ai dorit mereu să-ţi petreci tot restul vieţii?

Jeff, gol, se saltă în şezut în pat şi se holbează la mine cu aceeaşi expresie uluită pe care a avut-o vara trecută,

la el în birou, când l-am informat că am aflat de jocurile lui on-line.

— Vrei să știi de ce? răspund eu în locul lui. Hmm, stai să **mă** gândesc. Pentru că ești un ticălos, de-asta. Îți închipui că poți să vii aici cu ochi de cățeluș și să te culci cu mine și să-mi debitezi tot felul de tâmpenii romantice și gata, o să șterg tot trecutul cu buretele? Că o să uit că m-ai umilit înșelându-**mă** cu o fată pe care ai avut acum tupeul s-o aduci la nunta prietenei *mele*, ca să mă faci din nou să mă simt prost?

Se ridică din pat și vine spre mine.

— Îmbracă-te și du-te și-ți regulează noua iubită. Sunt sigură că abia așteaptă, îi spun pe un ton sec în timp ce mă răsucesc pe călcâie și dau să ies.

— Charlotte, stai, ai înțeles totul greșit! urlă el după mine, după care își trage pantalonii pe el și se ia după mine pe hol.

Ies în goană din cameră și **mă** ciocnesc cu o roșcată micuță care spumegă de furie — Brooke.

— Știam eu! Știam eu că o să mă înșeli cu *ea*! țipă Brooke, arătând cu degetul spre mine, beată și frenetică.

Încerc s-o ocolesc și să-l las pe nenorocitul ăla fără cămașă pe el să se apere singur, dar Brooke nu mă lasă. Mă prinde ferm de încheietura mâinii și mă trage spre ea. Brațele ei **mici** și osoase sunt mult mai puternice decât par la prima vedere.

Mă sfredelește cu ochi furioși.

— Ce-ați făcut voi doi împreună?

Și în clipa aceea recunosc ceva familiar în ochii ei de un albastru arctic. Mă recunosc pe mine, așa cum eram cu opt luni în urmă, când am aflat că Jeff mă înșela. Are aceeași privire isterică și îndurerată, ca de căprioară prinsă în lumina farurilor și care va sfârși călcată de mașină.

Îmi aduc aminte ce mi-a spus Hannah azi-dimineață. Că Brooke nu a știut că Jeff e logodit cu mine atunci când s-a combinat cu el.

Și cu toate că nu vreau să prelungesc scena dramatică, mă gândesc că merită să afle adevărul.

— Vrei să știi ce am făcut? Atunci află că iubitul tău a încercat să facă sex cu mine, zic, arătând cu degetul spre camera mea de hotel. Știu ce gândești acum — cum se poate ca Jeff, iubitul meu avocat bogat și perfect, să-mi facă așa ceva? Ei bine, am ceva să-ți spun. Era logodit cu *mine* atunci când a început să se culce cu *tine*.

— Ce? Nu se poate. Mi-a spus că v-ați despărțit cu mult înainte ca noi să fim împreună. Minți. Minte, nu-i așa, Jeff?

Jeff stă cu umerii cocârjați, o masă informă și patetică ce se holbează în jos.

— De ce crezi că n-a mai plecat la Paris? o întreb, în timp ce-mi smulg brațul din strânsoare.

— Mi-a spus că afacerea s-a contramandat în ultima clipă.

Îndoiala îi întunecă brusc privirea ca o furtună care trece răvășind totul în jur.

— S-a contramandat pentru că am aflat că mă înșela cu tine. Noi doi urma să ne mutăm la Paris *împreună*. Și Jeff a renunțat să mai plece după ce l-am prins.

Un nou val de furie traversează chipul lui Brooke. Dar acum nu eu sunt ținta. Pe Jeff îl vrea.

— E-adevărat? E-adevărat? țipă ea disperată, trezind fără îndoială toți clienții hotelului care încearcă să se odihnească.

Învins, Jeff mormăie:

— Da, e-adevărat. Eu... îmi pare rău.

Lacrimi se scurg pe fața ei perfect machiată. Îl lovește pe Jeff în piept cu pumnii ei osoși. E micuță, dar fioroasă.

— Nenorocitule! Nu pot să cred c-ai vrut să te culci cu ea! Nu pot să cred că m-ai mințit!

Continuă să urle la el, iar Jeff continuă să-și ceară scuze. Mă întorc, cu gândul să părăsesc cât mai iute scena. Și dau cu ochii de altcineva.

Luc. O, Doamne. *Luc.*

A urmărit din capătul culoarului tot spectacolul ăsta hidos.

Și pe urmă observ că ține ceva în mână. O revistă. E *Bella Magazine*. Mă fixează din ochi, apoi, cu o privire dezgustată, clatină din cap și se răsucește pe călcâie. Îmi înfig tocurile în podea și o iau la fugă după el.

Între timp, Jeff trece de Brooke și pornește după mine pe hol.

— Charlotte, stai! Să știi că tot ce-am spus e adevărat. Întoarce-te la mine!

Mă răsucesc și îl privesc în față.

— Nu crezi că ai făcut deja suficient rău pe ziua de azi? Lasă-mă în pace!

Și cu asta mă reped și sar în lift cu Luc chiar înainte ca ușa să se închidă.

Mă privește încruntat și mânios, în timp ce agită revista în aer.

— Ce-i asta, Charlotte? Chiar ai crezut că n-o să văd articolul? Ce-am fost eu pentru tine? Un obiect de studiu?

Am un nod în stomac și abia reușesc să articulez:

— Nu, Luc, nu, n-ai fost niciodată un obiect de studiu pentru mine. Am... am început un blog despre cum e să fii o femeie singură la Paris, era un blog anonim și n-am menționat niciun nume, dar după aia cei de la revistă m-au contactat și mi-au cerut să scriu un articol. La vremea aia, noi doi nu eram împreună, iar tu tot primeai telefoane ciudate și eu... n-am nicio scuză. Îmi pare rău.

— N-are importanță. Acum știu că n-am însemnat nimic pentru tine. Te-am văzut sus cu tipul ăla, care acum i-a distrus și viața lui Brooke.

— De unde o știi pe Brooke?

— Ea mi-a dat revista, zice Luc și clatină dezgustat din cap, apoi iese ca o furtună din lift.

Cățea afurisită.

Mă iau după el.

— Între noi nu s-a întâmplat nimic, îți jur. Nu mai sunt îndrăgostită de el. Pe tine te iubesc. Numai că până de curând n-am știut totul despre tine și nu mi-am dat seama ce om minunat ești. Dar acum știu și-mi pare foarte rău și...

— Nu-mi pasă dacă-ți pare rău sau nu. De mâine nu va mai trebui să mă vezi niciodată.

Îmi vâră revista în mâini și dispare în noapte.

Rămân singură în holul de recepție al hotelului și las revista să cadă pe podea. Dumnezeule, ce-am făcut?

— Charlotte, strigă Katie. Pe unde ai fost? Ești bine? Unde e Luc?

Îmi întorc fața obosită spre ea și Katie înțelege dintr-o privire.

— O, nu, nu se poate. A văzut articolul, nu-i așa?

Dau din cap și mă holbez la revista aruncată pe jos. Îmi vine s-o sfâșii în bucăți.

Katie urcă în lift cu mine și intră în camera mea de hotel ca să stăm de vorbă. Deschid ușa și dau cu ochii de cearșafurile mototolite de pe pat și de cămașa lui Jeff, care zace în continuare pe podea.

Katie se apleacă și ridică de jos cămașa boțită.

— Ce-i asta?

— E o poveste mai lungă, nu-i vorba doar că Luc a citit articolul.

Sunt atât de ruşinată, încât tot ce-mi doresc e să mă fac ghem şi să mă ascund, ca să nu mai dau ochii cu nimeni.

Katie ascultă în tăcere relatarea ultimelor evenimente şi observ cum simpatia îi dispare încet din ochi. Într-un târziu, după ce termin, spune:

— Charlotte, ştiu că ceea ce ţi-a făcut Jeff e un lucru îngrozitor, dar trebuie să treci peste asta. Ce naiba, cum ai putut să-l primeşti la tine în cameră când Luc te aştepta jos? Ce-i cu Jeff, ce are el atât de special de te face să-ţi ieşi din minţi? Şi-n plus, la nunta lui Hannah, pentru numele lui Dumnezeu. I-ai promis că n-o să-i strici nunta! Nu poţi să-ţi laşi deoparte problemele personale şi dramele amoroase şi să fii alături de prieteni atunci când au nevoie de tine? Katie se ridică şi se repede spre uşă, apoi se opreşte şi se întoarce spre mine şi spune: Sunt prietena ta cea mai bună şi ştiu că ar trebui să te susţin, indiferent ce faci, aşa că mi-am propus să nu aduc asta în discuţie, dar acum m-am răzgândit. Tot anul n-ai făcut decât să scrii pe blog despre cât de îngrozitoare sunt relaţiile şi ce prostie e să te implici, asta în timp ce eu mă întâlneam cu Joe şi trăiam cu el o poveste de iubire adevărată. La început te-am înţeles. Aveai inima frântă şi voiai să te descarci. Dar mai apoi, luni de zile după asta, după ce vorbeai la telefon cu mine şi îmi spuneai ce mult te bucuri pentru mine,

postai pe blog texte în care susţineai că relaţiile sunt o nenorocire. Mi-ai rănit sentimentele, Charlotte, atunci când n-ai putut să recunoşti că totuşi *există* cu adevărat relaţii bune. Şi că, în fine, am şi eu parte de aşa ceva.

— Postările alea nu erau pentru tine, Katie. Şi chiar *mă bucur* că eşti fericită. Nu m-am prefăcut.

— Nu poţi juca la două capete, Charlotte. Relaţiile nu sunt numai în alb şi negru şi, când l-ai adus pe Luc cu tine la nuntă, m-am gândit c-ai înţeles asta. C-ai început să te linişteşti şi că ţi-ai revenit. Mi-e dor de prietena mea cea mai bună..., de fata pe care m-am putut baza întotdeauna. Cea de *dinainte* de a-şi ieşi din minţi la Paris şi a face sex cu orice bărbat, de parcă asta era sarcina ta. Dar după cele întâmplate în seara asta, cred că nu mai eşti cea pe care am cunoscut-o. De fapt, cred că nici *tu* nu mai ştii cine eşti. Eu, una, habar n-am.

Îmi aruncă o ultimă privire, apoi mă lasă singură în camera de hotel întoarsă cu fundul în sus, conştientă că doar eu sunt răspunzătoare pentru toate lucrurile îngrozitoare pe care le-am făcut.

Mă trezesc la zgomotul unui ciocănit la uşă şi sar din pat, cu gândul că e Luc. Nu s-a întors în cameră după plecarea lui Katie şi, după ce l-am aşteptat ore întregi, am adormit în rochia şi pantofii de domnişoară de onoare.

Alerg la uşă şi-o deschid, dar, spre exasperarea mea, îl văd pe Jeff. Dau să deschid gura ca să-i spun

să mă lase în pace, dar ridică brațul și-mi face semn să mă calmez.

— N-am venit aici ca să ne certăm. Mi-am închipuit că ești singură și am vrut să văd dacă te simți bine.

Pare realmente îngrijorat, cu toate că nu-mi prea vine să cred că asta ar fi posibil.

— N-am nimic. Și ce te face să crezi că sunt singură? ripostez eu.

— Luc și cu Brooke sunt jos, la bar, împreună.

Simt cum sângele mi se urcă la cap. Dacă monstrul ăla mic și roșcat încearcă acum să mi-l fure pe Luc, o să aibă de-a face cu mine.

— Ei bine, presupun că-și plâng de milă unul altuia, spun, încercând să par nepăsătoare, în timp ce-mi încleștez pumnii și mă silesc să nu mă gândesc la ceea ce Brooke îi zice... sau *face* lui Luc.

— Mda, am cam dat-o în bară. Cu tine, cu ea, cu toată lumea, zice Jeff și se reazemă de perete, uitându-se în jos. Îmi pare rău, deși asta nu mai înseamnă mare lucru acum... Tace, apoi își ridică ochii spre mine. Îmi pare rău.

— Pur și simplu nu te înțeleg, Jeff. Anul trecut păreai atât de fericit cu mine, pe urmă m-ai înșelat cu ea, iar acum mă vrei înapoi. Nu poți să te joci așa cu inimile femeilor și să te aștepți ca totul să iasă bine.

Îmi ascult propriile vorbe și-mi dau seama că ar trebui să-mi dau și mie același sfat. Pentru că ceea ce i-am

făcut eu lui Luc nu e cu mult diferit de ceea ce mi-a făcut mie Jeff.

— Știu că am făcut multe tâmpenii, spune Jeff. Dar astăzi m-am luat după tine pe hol pentru că mi-era dor de tine și, când te-am văzut din nou, mi-am dat seama cât de mult te iubesc.

— Dar nu ți-ai dat seama decât când m-ai văzut cu Luc. Ești gelos, atâta tot. În plus, acum ești cu Brooke. Și ceea ce faci nu e corect nici față de ea.

— Nu mai suntem împreună. Tocmai ne-am despărțit. Definitiv. N-o iubesc, n-am iubit-o niciodată. Și nu e vorba doar de gelozia față de francezul ăla.

— Îl cheamă *Luc*, îl întrerup eu enervată.

— Mă rog, zice el, de parcă Luc n-ar fi decât un fir de praf aruncat pe jos. Dintotdeauna am fost îndrăgostit de tine și acum sunt realmente pregătit să fac pasul următor, Charlotte.

Dă să treacă peste prag și se apleacă spre mine ca să mă sărute.

Întorc capul. Nu vreau să mă sărute.

— Dar eu nu te mai iubesc.

Cuvintele îmi ies din gură fără niciun efort.

Jeff se oprește și-mi aruncă o privire întrebătoare.

— Nu te mai iubesc, repet eu pe un ton mai ferm de această dată.

Jeff face un pas mare în spate, pe hol, și se holbează la mine cu ochii lui triști de cățeluș.

— Te-am iubit, te-am iubit cu adevărat, spun eu încet, dar acum e prea târziu. S-au întâmplat prea multe lucruri și, oricât de tentant ar fi să dăm totul uitării și să trăim fericiți până la adânci bătrânețe, cred că am început realmente să las trecutul în urmă.

Simt în inimă cuvintele pe care le rostesc. Știu, din adâncul ființei mele, că am trecut cu adevărat peste povestea cu Jeff. Nu-l mai iubesc. Sunt sigură. Și oricât de mult mă bucur să-mi dau seama de asta, mă simt îngrozitor la gândul că mi-am stricat relația cu Luc *și* mi-am pierdut prietena cea mai bună, totul pentru un bărbat de care nici măcar nu mai sunt îndrăgostită.

— Îl iubești? mă întreabă Jeff.

— Pe cine? Pe Luc?

Dă din cap în semn de încuviințare.

— Chiar dacă l-aș iubi, ce mai contează? Am stricat totul, nu?

— Mda, cam așa ceva, zice Jeff și se uită în jos, trecându-și degetele prin părul blond ondulat.

— Acum ar fi mai bine să pleci, îi spun și împing ușa.

Atunci îmi aruncă una din privirile acelea. Una din privirile acelea finale, de rămas-bun, care îți spun că este pentru ultima oară când vă uitați unul în ochii celuilalt. Mai zăbovește preț de câteva secunde în fața ușii, apoi se întoarce încet și pornește spre camera lui. Închid ușa și mă reazem cu spatele de ea. Ce zi! Probabil cea mai urâtă zi din viața mea. Poate chiar mai

urâtă decât cea în care am aflat de profilul on-line al lui Jeff.

Am căpătat exact ceea ce am crezut că îmi doresc, numai că la sfârşit s-a dovedit a fi exact ceea ce *nu* îmi doream. Şi acum iată-mă aici, singură, în timp ce Luc e jos, cu Brooke. Ideea mă îngreţoşează. Dar ce-aş putea să fac, să cobor şi să-i interzic lui Luc să discute cu ea, când eu am fost chiar azi în pat cu fostul meu logodnic? Când am refuzat să-mi iau orice angajament faţă de el? Nu are nicio obligaţie faţă de mine, după cum nici Brooke nu are nicio obligaţie faţă de Jeff în acest moment.

Mă aşez câteva minute pe pat şi mă gândesc dacă n-ar fi bine să cobor totuşi ca să încerc să stau de vorbă cu Luc ori să mă duc la Katie şi să-i spun cât de rău îmi pare, dar pe măsură ce pleoapele mi se îngreunează iar logica începe să pună stăpânire pe mine, decid că de data asta trebuie să-mi asum responsabilitatea pentru propriile acţiuni. Şi că e cazul să găsesc singură calea de a-mi pune viaţa, care acum e vraişte, în ordine.

Nu ştiu la ce oră s-a întors Luc în cameră. Tot ce ştiu e că s-a întors. Mă trezesc şi-l văd dormind pe canapea, în capătul celălalt al încăperii, fără pernă şi fără pătură pe el. Simt un gol în stomac când îmi aduc aminte că m-a auzit cum am urlat ca o nebună la Brooke şi că l-a văzut pe Jeff ieşind din camera noastră fără cămaşă pe el, ca să nu mai spun că mi-a citit articolul. Nu-i de

mirare că a ales canapeaua, în loc să se suie în pat lângă mine. Mi se face şi mai rău când mă gândesc la ceea ce s-ar fi putut întâmpla între el şi Brooke în noaptea asta. Totuşi, s-a întors în cameră.

Trebuie să prindem avionul, care decolează peste câteva ore, aşa că-l bat uşor pe umeri ca să îl trezesc.

— Luc, trebuie să plecăm, îi spun încetişor.

Mormăie şi se freacă la ochi. Când îi deschide, se scoală repede şi intră sub duş. Hotărăsc că e mai bine să aştept şi să încerc să discut cu el după ce se trezeşte de-a binelea. Aşa că facem duş şi ne împachetăm lucrurile în tăcere.

În drum spre uşă, mă opresc şi mă întorc spre el.

— Îmi pare foarte rău pentru tot ce s-a întâmplat ieri. Vreau să...

— Nu vreau zăaud nimic. Ştiu ce ai făcut şi mai ştiu că nu există niciun viitor pentru noi. Îl iubeşti şi gata. N-ai decât zărămâi cu el.

Accentul îi iese acum mai mult în evidenţă şi îşi găseşte cu greu cuvintele din cauza furiei.

— Dar nu-l iubesc pe Jeff. Tot ce s-a întâmplat ieri a fost o greşeală, o imensă greşeală. Nu vreau să rămân cu el, vreau să fiu cu tine, îi răspund, căutând în ochii lui o licărire de iertare şi dându-mi seama, chiar când rostesc aceste cuvinte, că seamănă teribil de mult cu cele spuse de Jeff.

Îh.

— Nu poți zăfaci sex cu cineva din greșeală. A fost alegerea ta.

— N-am făcut sex cu Jeff. El a vrut, dar eu l-am oprit.

— Și de ce te-aș crede? În articolul ăla ai scris că vrei zăte comporți ca un bărbat, și asta ar face un bărbat, nu? S-ar culca cu oricine.

Mă împinge deoparte și iese din cameră.

Îl urmez pe coridor, apoi în lift fără să zic nimic. Are dreptate — de ce m-ar crede? Nici eu n-aș crede.

Călătorim spre aeroport într-o liniște apăsătoare, deprimantă. Luc aproape că nu mă privește deloc în timp ce așteptăm la o coadă lungă pentru controlul de securitate ca să ne îmbarcăm. Următoarele șapte ore trec chinuitor — stau lângă el, dar știu că e cu gândurile cât mai departe de mine. E limpede — a terminat-o cu mine. Devorează o ciocolată întreagă, pe care a cumpărat-o din aeroport, fără să-mi ofere nici măcar o bucățică. În mod normal, am fi împărțit-o pe din două. Era un soi de ritual al nostru. Nu cred că o mai dorească vreodată să împartă vreo bucată de ciocolată cu mine.

Pentru a-mi îneca amarul, dau pe gât două sticluțe de vin și urmăresc film după film din cele difuzate în avion. Dar nici vinul și nici filmele nu mă fac să uit cât de urât m-am purtat și ce ființă umană dezgustătoare am devenit. Și că de data asta, spre deosebire de situația anterioară, când vina i-a aparținut lui Jeff, mi-am distrus singură viața. Și numai eu sunt de condamnat.

După o zi întreagă de tăcere insuportabilă, ajungem în sfârșit la cămin, unde Luc dispare la el în cameră fără să-mi spună la revedere. Intru, târșâindu-mi picioarele, în cămăruța mea. Arunc valizele într-un colț și mă prăbușesc pe pătuțul tare. Mă holbez la tavanul crăpat, dorindu-mi să pot șterge totul cu buretele și să o iau de la capăt. Dorindu-mi ca tot anul să mă fi purtat cu totul altfel, pentru ca acum să nu mă trezesc singură la mine în cameră, în mijlocul haosului pe care eu însămi l-am creat.

După o jumătate de oră de autocompătimire, mobilul meu scoate un bip. Un mesaj vocal. Verific numele apelantului și descopăr că e *Madame* Rousseau. Probabil că a vrut să-mi comunice data interviului. Măcar cu asta să mă aleg.

Deschid mesajul vocal și mă înarmez cu hârtie și creion, gata să notez data și ora interviului.

„*Mademoiselle* Summers", începe mesajul, „vă rog să mă sunați imediat."

Clic.

După ton, nu pare prea încântată. Ce Dumnezeu am mai făcut acum? În semestrul ăsta am asistat la toate (în fine, la aproape toate) cursurile și alte ocazii de a o da în bară n-am avut. Stomacul mi se strânge ghem în timp ce formez numărul și mă rog în gând să-mi fi făcut totuși rost de un interviu. Pentru ca măcar acest ultim lucru să nu-l ratez.

— *Allô*? răspunde ea.

— *Bonjour, Madame, c'est Charlotte.*

— *Mademoiselle* Summers, m-ați făcut de râs, atât pe plan personal, cât și profesional. Ar trebui să vă fie rușine!

Vocea ei ascuțită îmi amintește de călugărițele de la școala catolică primară la care am mers. Mi se ridică părul de pe ceafă.

— Prietena nepoatei mele e abonată la revista aceea dezgustătoare, *Bella Magazine*, și întâmplător v-am văzut poza în dreptul unui articol absolut revoltător. Nu-i deloc de mirare că ați întârziat mereu. Umblați toată noaptea prin baruri agățând bărbați cu care să faceți sex. M-am înșelat în privința dumneavoastră, *Mademoiselle* Summers. Am crezut că sunteți o tânără integră și de o moralitate ireproșabilă. Dar acum îmi este clar că sunteți exact opusul. Am retras recomandarea și v-am anulat interviul. Dacă cei de la școala nepoatei mele ar afla de mostra asta de *gunoi* pe care ați publicat-o, reputația mea ar fi pătată pentru că v-am recomandat să predați acolo. Într-o instituție catolică de renume nu e loc pentru asemenea depravare. Mi-ați spus că aveți intenții serioase cu privire la această școală. Așa e?

— Da... sigur că da. Îmi pare rău. Nu știu...

— Nu vreau să vă ascult scuzele. Am încetat orice colaborare cu dumneavoastră, *Mademoiselle* Summers. Vă veți preda lucrarea finală, după care vă veți descurca pe cont propriu. Nu voi permite ca o tânără cu

un comportament atât de condamnabil să-mi irosească vremea mie sau colegilor mei! Şi mă îndoiesc că fiul meu va dori să mai ia lecţii de la dumneavoastră după ce îl voi pune la curent cu apucăturile pe care le aveţi.

— Dar, *Madame* Rousseau..., dau eu să spun în timp ce tonul telefonului îmi sună tare în ureche.

A închis.

Azvârl mobilul în capătul celălalt al camerei, unde aterizează drept peste unul din exemplarele din *Bella Magazine*. Mă ridic, înşfac revista, rup articolul din ea şi-l fac bucăţi. Apoi mă las să cad pe podea, îmi îngrop faţa în mâini şi încep să bocesc.

DOUĂZECI ŞI DOI
dimanche, le 3 avril

Dacă fugi de iubire,
n-ai să ajungi nicăieri.

A doua zi dimineaţa, după o noapte nedormită, plină de lacrimi, probleme cu stomacul şi mai multe drumuri la baie, mă holbez la telefonul meu mobil, întrebându-mă ce prietenă să sun ca să nu mă îngrop în cameră şi să-mi reiau obiceiul de a bea.

Fiona mi-a acceptat scuzele după cearta noastră aprinsă de la club, din februarie, dar nu am mai ieşit împreună la fel de des după ce am reluat legătura cu Luc. În plus, ea face naveta la Londra cam la două săptămâni, ca să se vadă cu Andrew. Lexi a dispărut complet din peisaj după ce mi-a trimis pe telefon mesajul că sexul cu Marc a fost aşa şi aşa. Bănuiesc că s-a reinstalat în rutina ieşirilor în oraş şi agăţării câte unui tip nou în fiecare noapte, aşa că după ce nu mi-a răspuns la mai multe mesaje, am renunţat să mai încerc să iau legătura cu ea. Marc mi-a fost unicul prieten (şi elev) constant în ultimele două luni, dar ştiu că dacă

Madame Rousseau ar avea un cuvânt de spus în această privință, și el ar termina-o cu mine. Și în clipa asta, ultimul lucru pe care l-aș putea suporta ar fi pierderea unuia dintre cei mai dragi prieteni pe care mi i-am făcut în ultima vreme.

Înainte de a mă răzgândi, îi trimit un sms prin care îi dau întâlnire în parc pentru un schimb lingvistic. Îmi răspunde peste câteva secunde, acceptând să ne vedem într-o jumătate de oră.

Intru sub duș, în încercarea de a mă face cât de cât prezentabilă, și sentimentul acela îngrozitor, bolnăvicios pune iar stăpânire pe mine. Sunt disperată să repar tot ce-am stricat. Ce Dumnezeu m-a apucat de m-am băgat în pat cu Jeff, în vreme ce Luc mă aștepta jos, în sală? Dacă intra și dădea peste noi? Cum de am fost așa de proastă încât să-mi plec urechea la balivernele lui Jeff, după tot ce mi-a făcut? Și să-l rănesc atât de tare pe Luc, ca în final să realizez că de fapt nu-l mai iubesc pe Jeff?

Katie a avut dreptate în toate privințele. Am fost atât de obsedată de regulile mele, de blogul meu, de misiunea de a mă comporta ca un bărbat, încât nu m-am obosit să-mi iau răgazul de a mă gândi în ce măsură vorbele mele îi afectează pe cei din jur. Am inspirat-o pe mama să-l părăsească pe tata și pe Hannah să-și înșele logodnicul. Am făcut-o pe Katie să se îndoiască de iubirea ei, când ar fi trebuit să fiu cea mai serioasă susținătoare a ei. Am pierdut recomandarea

pentru un post de profesoară și, cel mai rău din toate, l-am pierdut pe Luc.

Sunt cu adevărat la pământ. Mai rău de atât nici că se poate. Sunt una dintre cele mai josnice ființe de pe această planetă. Și sunt convinsă că Luc așa mă vede acum. După ce mi-a citit articolul, probabil că se întreabă cu câți alți bărbați m-am mai culcat în anul ăsta. E mai mult ca sigur pregătit să scape de târfa de mine. Dar, pe de altă parte, eu sunt pregătită să-i spun cât de rău îmi pare, cât de mult regret tâmpeniile pe care le-am făcut și că știu cu certitudine că el e Alesul. Tot anul iubirea mi s-a holbat drept în față, iar eu am refuzat s-o văd. Dar acum totul îmi este limpede ca lumina zilei.

Luc *m-a iubit*. Și eu îl iubesc. Chiar îl iubesc. Îl iubesc... cu adevărat.

Disperată, mă las să alunec pe zidul micului duș. Am distrus orice șansă de a fi cu bărbatul pe care îl iubesc. Bărbatul despre care sunt convinsă că e diferit de toți ceilalți. Katie a avut dreptate — Luc nu e Jeff. Nu e capabil de trădare. Spre deosebire de mine.

După disperare, mă cuprinde furia. Îmi doresc să-i pot smulge ochii din cap lui Jeff, să-i tai boașele sau să-i fac orice, numai să-l rănesc atât de tare, încât să simtă din plin cât de rău mi-a distrus viața. La fel de furioasă sunt și pe mine, pentru că m-am îndrăgostit de el și pentru că i-am căzut mai apoi din nou în plasă, chiar dacă pentru numai cincisprezece minute, în hotelul ăla

nenorocit. Numai la gândul că l-am sărutat îmi vine să vomit. Mă frec zdravăn pe tot corpul până ce aproape că-mi jupoi pielea, în speranța de a îndepărta cu apă și săpun mizeria și vina care mă copleșesc.

Am părul încă umed și ochii injectați de oboseală când plec din cameră pentru a mă întâlni cu Marc la intrarea în parc. Se apleacă pentru obișnuitele *bisous*, dar o umbră de neliniște îi trece iute peste față.

— Mersi c-ai acceptat să ne vedem, îi spun. Sunt sigură că mama ta ți-a povestit totul.

Își coboară privirea în pământ și intrăm în parc pe aleea bătătorită. O briză răcoroasă ușoară face să foșnească lalelele înflorite și crengile înmugurite ale copacilor, făcându-mă să-mi doresc să mă întind în iarbă și să ascult sunetul acesta toată ziua, numai să-mi iau gândul, măcar pentru câteva clipe, de la viața mea distrusă.

— Da, mi-a spus despre articol. Și că și-a retras recomandarea. Îmi pare rău că...

— Te rog, n-ai de ce să-ți ceri scuze, Marc. Nu vreau să te simți prost pentru tâmpeniile mele. N-ar fi trebuit să scriu articolul dacă voiam să primesc recomandarea de la mama ta. Și vreau să-mi cer scuze pentru orice divergențe am creat între tine și mama ta. Nu mă aștept să mai vrei să iei lecții de la mine..., dar nu vreau să te pierd ca prieten.

Marc nu zice nimic. Se apleacă în față și mă îmbrățișează.

E atât de bine să mă simt îmbrățișată după toate câte s-au petrecut în ultimele zile... mai bine zis, în ultimul an.

— Charlotte, trebuie să înțelegi că nu sunt întotdeauna de acord cu modul în care mama judecă lucrurile. Ea vede totul în alb sau negru. Fără nicio nuanță. Dar eu nu așa văd lucrurile. Știu că ai avut un an dificil, că ai încercat să treci peste povestea cu fostul logodnic ca să-ți vezi mai departe de viață. Și eu am făcut o grămadă de prostii după ce m-a părăsit Delphine.

— Tu? Studentul medicinist strălucit? Ce fel de prostii ai făcut?

Marc și cu mine n-am discutat niciodată despre ceea ce s-a întâmplat între el și Lexi în noaptea aceea din februarie, dar trebuie să recunosc că sunt un pic curioasă să aflu versiunea lui. În afară de asta, m-am cam săturat să mă tot gândesc la cât de dramatic mi-am distrus viața. E vremea să mă concentrez asupra altor lucruri.

— Da, e adevărat, am făcut multe prostii, răspunde Marc. De pildă, atunci când am ieșit în oraș ultima oară. Știi că pe mine mă interesa Fiona, dar am sfârșit petrecându-mi noaptea cu Lexi. Și, nu te supăra, știu că ți-e prietenă, dar femeia aia pe bune e *folle*.

Râd.

— Măcar sper că te-ai distrat cu femeia aia nebună.

Marc clatină din cap.

— Nu, n-a fost deloc amuzant. S-a îmbătat criță și mi-a fost teamă s-o las să se întoarcă singură acasă,

așa că am dus-o în camera mea și am lăsat-o să doarmă la mine în pat, iar eu m-am culcat pe jos. Și pe urmă m-am trezit în toiul nopții fiindcă plângea de mama focului în baie. Am încercat s-o conving să-mi spună ce s-a întâmplat, dar n-a vrut să-mi vorbească. A fost foarte ciudat.

— Deci voi doi nu...?

— Nu, nu s-a întâmplat nimic între noi. Mă rog, cu excepția a ceea ce ai văzut că am făcut pe ringul de dans.

— Serios? *Nimic?*

Îmi amintesc perfect că Lexi mi-a spus că s-a culcat cu Marc. Deci unul din ei minte.

Marc clatină iarăși din cap în timp ce ne continuăm plimbarea.

— *Je te jure.* Cum se zice...?

— Îți jur.

— Îți jur, nu s-a întâmplat nimic. Nu m-aș culca niciodată cu o tipă beată. Am moștenit câte ceva din moralitatea mamei. Dar de ce mă întrebi? Ai crezut că noi doi...?

— Am făcut o presupunere eronată, atâta tot. Îmi pare rău.

Marc pare sincer, așa că e cuvântul lui împotriva cuvântului lui Lexi. Dar ce rost ar fi avut minciuna asta?

Pe sub fațada ei de dură, mi-e clar că Lexi suferă, suferă profund. Din ce cauză, nu știu. Dar fetele nu se mint între ele în privința bărbaților cu care se culcă

și nu se încuie în baie să bocească fără niciun motiv. Nu-mi pasă că Lexi m-a mințit, sper doar că acum e bine.

Îmi dau părul lung pe după urechi și-l iscodesc în continuare pe Marc.

— Spune-mi, ai mai vorbit cu Fiona?

— Da, am sunat-o, dar am avut impresia că e supărată și pe urmă mi-a spus că s-a împăcat cu iubitul ei londonez, zice Marc, încruntându-se. Așa e?

— Da, s-a împăcat cu Andrew. Dar, dacă asta te face să te simți mai bine, să știi c-a fost geloasă când te-a văzut cum dansai atunci cu Lexi.

Sunt conștientă că încalc regulile conduitei între fete dezvăluindu-i lui Marc sentimentele Fionei, mai ales că ea s-a întors la Andrew, dar nu mă pot abține. Îmi place de Marc și știu c-ar face un cuplu de milioane cu Fiona. Cu condiția să o determin să renunțe la Andrew.

— Acum nu mai are nicio importanță, din moment ce are un iubit.

— Adevărat, dar niciodată nu știi ce se poate întâmpla.

— Oricum, sunt foarte ocupat în clipa asta. N-am timp de iubite. Am mult de învățat pentru facultate, plus engleza. Crezi că am făcut ceva progrese?

— Ai făcut progrese mari. Vorbești mult mai fluent acum. Aproape ca un vorbitor nativ.

— Serios? Chiar nu ți-ai da seama că sunt francez?

— Cu greu. Încă mai ai un pic de accent, dar ai evoluat mult în bine.

— Mulțumesc, Charlotte. Totul ți se datorează.

Își trece brațul pe după umerii mei și mă strânge și așa ne terminăm plimbarea prin parc.

Și, pentru prima oară în ziua asta, zâmbesc. Nu mi-am pierdut chiar toți prietenii.

Pe drumul înapoi spre camera mea de cămin, formez numărul lui Lexi. Știu că am lucruri mult mai serioase, mai importante de rezolvat, ca de exemplu să-i cer scuze lui Katie și să încerc să-l fac pe Luc să înțeleagă cât de mult regret ce am făcut, dar după cele povestite de Marc, am un presentiment urât. Vreau să mă asigur că Lexi e bine.

— Charlotte? îmi răspunde o voce masculină profundă care mă face să mă întreb dacă nu cumva am greșit numărul.

— Da, cine e acolo? întreb.

— Sunt Brad, fratele lui Lexi. Mă bucur c-ai sunat.

— Ce se întâmplă? Ce face Lexi? E bine?

O tăcere grea se așterne.

— Brad?

— Alexis e în spital, Charlotte. Azi-noapte a luat o supradoză de antidepresive.

Mă opresc din mers, cu răsuflarea tăiată.

— A luat o supradoză? Cum așa? Accidental, nu?

Cu toate că știu deja răspunsul.

— Nu. A făcut-o deliberat.

Mă prind de balustrada din apropiere ca să mă sprijin să nu cad. Nu se poate!

— Ce zic doctorii? O să-şi revină?

— Au stabilizat-o azi-noapte, dar încă nu s-a trezit. N-ai putea să vii aici?

— Sigur. La ce spital?

— Spitalul Hôtel Dieu, vizavi de Notre Dame.

— Ajung în zece minute.

Opresc un taxi pe Boulevard Jourdan şi mă urc cu inima bătându-mi tare în piept.

— *Hôpital Hôtel Dieu. Vite, s'il vous plaît.*

Repede, îi cer taximetristului.

Oraşul pe care am ajuns să îl iubesc trece în fugă prin faţa ochilor mei, dar nu observ decât nişte crâmpeie, în timp ce capul mi se învârteşte în încercarea de a înţelege gravitatea situaţiei. Copacii care mărginesc Parcul Montsouris. În stânga, gardul verde înalt ce înconjoară Jardin du Luxembourg. În dreapta, clădirea maiestuoasă a Panteonului. Cafenelele aglomerate de pe Boulevard Saint Michel. Sena şi apele ei întunecate ce scaldă malul pe care se înalţă catedrala gotică Notre Dame.

Lexi a încercat să se sinucidă.

Lui Lexi nu-i pasă dacă va mai vedea vreodată Parisul.

Cum? Cum e posibil?

Dintr-odată, greşelile mele, regulile mele, blogul meu, ranchiunele mele par atât de mărunte. Atât de lipsite de importanţă.

Taxiul oprește în fața spitalului, arunc un pumn de euro pe scaunul din față și mă reped spre intrarea principală. Străbat coridoarele, iar mirosul de boală și de pahare de apă din plastic și de mâncare râncedă îmi întoarce stomacul pe dos.

Dă, Doamne, ca Lexi să fie bine. Dă, Doamne.

Ajung la salonul ei și îl găsesc pe Brad stând la căpătâiul lui Lexi, ținând-o de mână.

— Bună, zice el și se ridică în picioare.

Părul lui negru e ciufulit, ochii îi sunt roșii de oboseală. Nu seamănă deloc cu acel Brad pe care l-am cunoscut la hotel în Ajunul Crăciunului.

Nu spun nimic. Mă mulțumesc să-l strâng în brațe.

— Îți mulțumesc că ai venit.

Dau din cap și arunc o privire peste umerii lui lați. Lexi stă întinsă sub un cearșaf bleu pal, pe un pat metalic de spital, cu obrajii albi ca varul și cu cearcăne cenușii în jurul ochilor adânciți în orbite.

— O să-și revină?

— Da, acum e stabilă. A luat multe pastile. Doctorul mi-a spus că a avut o noapte foarte grea. Eu abia am venit azi-dimineață de la Roma.

Mă apropii de pat și-mi așez mâna peste mâna ei. Are pielea atât de rece, încât mă trec fiori. S-a zis cu ochii ei frumoși fumurii, cu tenul măsliniu, cu părul negru mătăsos minunat. Pare bolnavă și fragilă, ca un trandafir ofilit, golit de viață.

Lexi e complet distrusă. O strâng de mână. Mă bucur enorm că e totuşi în viaţă.

— Îmi pare atât de rău, Brad. Nu-mi vine să cred.

Brad vine şi el la căpătâiul lui Lexi. Ne aşezăm amândoi.

— Să ştii că nu e prima dată. A încercat de mai multe ori.

Deschid gura, dar nu reuşesc să scot niciun sunet.

— Deşi numai eu am ştiut, continuă Brad. Nu a spus nimănui. S-ar supăra îngrozitor pe mine dacă ar afla că te-am chemat aici, dar nu mă mai simt în stare să înfrunt totul de unul singur.

Îmi pun mâna pe braţul lui.

— Mă bucur că m-ai chemat. N-ar trebui să fii singur în astfel de momente. Şi părinţii voştri? I-ai contactat?

Clatină din cap şi o expresie de frustrare îi traversează ochii negri ca tăciunele.

— Lexi nu ţi-a spus?

— Ce să-mi spună?

— Părinţii noştri au murit într-un accident de maşină când eu aveam cincisprezece ani şi Lexi treisprezece.

— Dumnezeule! Dar Lexi mi-a spus că...

— Nu-i place ca oamenii să afle adevărul. Nu-i place să-şi deschidă inima în faţa lor. Îi e prea frică să

nu-i piardă. Brad clipește ca să-și șteargă lacrimile din ochi și se uită în jos la sora lui. Asta nu e viață, adaugă.

Mă uit și eu în jos spre prietena mea, la firele ce-i ies din brațe, la mașinăriile care îi bipăie la căpătâi, și dintr-odată tot ce s-a întâmplat în acest an îmi trece pe dinaintea ochilor. Acum înțeleg cât de haotică e viața. Am încercat să fug de iubire, crezând că astfel o să pot să evit acel haos. Însă evenimentele din weekendul nunții, ca și starea actuală a lui Lexi sunt dovada că fuga de iubire face ca haosul care este însăși viața să devină și mai greu de suportat. Singurul mod de a parcurge cu bine această călătorie nebunească este să rămânem uniți. Și singurul mod prin care putem face ca drumul nostru prin viață să conteze *cu adevărat* este să ne deschidem iubirii.

Chiar dacă riscăm ca uneori să ne alegem cu inimile frânte.

Pentru că altfel nu e viață, așa cum bine a zis Brad. Și Lexi, care zace aici întinsă în pat după ce a încercat să se sinucidă, e încă o dovadă.

Brad iese din salon ca să se ducă să mănânce ceva, așa că rămân singură cu Lexi. O mângâi pe păr și-i spun că totul va fi bine. Nu știu dacă mă poate auzi, dar vreau să se simtă iubită. Vreau să știe că e importantă pentru mine.

După câteva minute, observ cum clipește.

— Apă, șoptește ea și-și drege glasul.

Iau paharul și i-l întind. Soarbe de trei ori lacom, apoi trage aer în piept și mă privește.

— Charlotte, cum de ai...?

O strâng de mână și-i zâmbesc.

— Am vorbit cu Brad. Sper că nu te superi că sunt aici.

Clatină din cap și lacrimi i se scurg pe obraji.

— Îmi pare rău. E atât de jenant.

Mă aplec și o strâng tare în brațe.

— N-ai de ce să te simți jenată. Sunt prietena ta și sunt aici pentru tine. Doar pentru asta sunt prietenii.

Știu că-n ultimul an nu m-am purtat întotdeauna ca o prietenă adevărată cu Katie, Hannah *ori* Fiona, dar mă gândesc că e momentul să aduc o schimbare.

— Mulțumesc. Își trage nasul și-și lasă capul să cadă înapoi pe pernă. Dumnezeule, nu pot să cred că sunt din nou aici. Sunt vraiște.

— O să treci și peste asta, Lexi. Știu că poți.

Își șterge ochii și-și ridică privirea spre mine, iar zidul pe care l-a înălțat în jurul ei se prăbușește acum complet.

— Te-am mințit, Charlotte, te-am mințit în multe privințe. Nu sunt un om bun.

— E-n regulă, îi spun. Brad mi-a povestit despre părinții voștri. Îmi pare foarte rău.

— N-a fost numai asta. Nu m-am culcat cu Marc în noaptea aia. Nu știu de ce te-am mințit. Atâta doar

că... Tace și se uită pe geam, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Îi alung pe toți de lângă mine. Știu că e o prostie din partea mea, dar nu știu cum altfel să mă port. În seara aia, de Ajun de Crăciun, la hotel... Știi că m-am dus în cealaltă cameră cu Dylan. Iar a doua zi dimineață m-ai auzit plângând.

— Ce s-a întâmplat în noaptea aia, Lexi? Mi-am făcut griji pentru tine.

— Dylan și cu mine avem un trecut. Suntem împreună de ani de zile, cu întreruperi, numai că de fiecare dată eu am dat-o în bară. Pentru că asta știu eu să fac. S-o dau în bară. Și în noaptea aia, la hotel, mi-a spus că mă iubește. Că m-a iubit dintotdeauna. Și eu ce-am făcut? I-am spus că nu-l iubesc. Și i-am cerut să plece. Continuă cu buzele tremurând: Mi-a fost atât de teamă. Dacă mă părăsește într-o bună zi pentru o altă femeie? Dacă nu sunt destul de bună pentru el? Sau dacă i se întâmplă ceva? Nu cred c-aș suporta așa ceva, Charlotte. Sunt sigură că n-aș putea.

Îi întind o batistă. În ochii ei mă văd pe mine. Avem mult mai multe în comun decât am crezut inițial.

— Te înțeleg, Lexi. Te înțeleg chiar foarte bine. Dacă asta te face să te simți mai bine, să știi că mi-am dat seama că îl iubesc pe Luc, numai că în weekendul trecut am stricat totul.

— Știam eu că te-ai îndrăgostit de el, zice Lexi și-și șterge lacrimile. De-asta nu te-am mai căutat în ultimele două luni. Cum tu și cu Fiona erați implicate în

relații, nu m-am simțit în stare să dau ochii cu voi. Și uite unde am ajuns. Aici. În nenorocitul ăsta de spital. Of. Scuze, știu că a sunat jalnic. E așa de drăguț din partea ta că ai venit să mă vezi.

— Dacă tu ești jalnică, atunci la fel sunt și eu, îi spun zâmbind.

— Bun, acum povestește-mi ce s-a întâmplat la nuntă. Cum de-ai dat-o în bară cu Luc? Și până la urmă i-ai pus piedică ticăloasei aleia care ți-a furat logodnicul?

La o zi după supradoză, Lexi cea năbădăioasă s-a întors. Râd și îi povestesc totul. Pare încântată să afle că nu e singura care îi îndepărtează pe cei care încearcă să se apropie de ea.

După ce termin relatarea, pleoapele lui Lexi încep să se îngreuneze, iar Brad se întoarce în salon. O mai îmbrățișez pe Lexi încă o dată.

— O să vezi, o să treci cu bine peste asta. Sunt aici pentru tine. Sună-mă oricând simți nevoia să vorbești cu cineva, OK?

Schițează un zâmbet chinuit.

— Mersi că mi-ai spus povestea ta. Am aflat că ești *aproape* la fel de distrugătoare ca mine. Deși cred că tot eu primesc premiul cel mare. Dar ești o prietenă bună.

Brad iese pe coridor după mine și facem schimb de numere de telefon.

— De cum se înzdrăvenește puțin, o s-o duc la New York pentru o vreme. Avem niște rude și doctorul ei e

și el acolo. O să fie un drum lung și greu, dar să sperăm că în final se va simți mai bine.

— O să mă ții la curent? îl întreb.

— Sigur. Mulțumesc încă o dată c-ai venit.

Îl îmbrățișez.

— Nicio problemă.

Ies din spital și trag în piept aerul călduț de primăvară. Mă hotărăsc să mă întorc pe jos. Văzând ce s-a întâmplat cu Lexi și, mai mult chiar, văzându-mă prin ochii ei, simt nevoia să reevaluez lucrurile. Înțeleg acum că nimeni nu poate avea o viață perfectă. Că oricât de groase ar fi zidurile pe care le înălțăm în jurul nostru, dacă nu îi lăsăm din când în când pe ceilalți înăuntru, zidurile se vor prăbuși și vom rămâne singuri.

Traversez Sena și cuprind din priviri viața trepidantă a Parisului, gândindu-mă la vorbele pe care Katie și Fiona mi le-au spus cu ceva vreme în urmă. Nu mă mai pot ascunde. Nu mai pot vedea relațiile doar în alb și negru.

Trebuie să-i prețuiesc pe cei care au fost mereu alături de mine. Trebuie să îndrept greșelile pe care le-am făcut față de ei. Trebuie să-mi pun prioritățile în ordine.

Și, mai presus de orice, situația în care se află Lexi mi-a demonstrat că nu am vreme de pierdut.

Mă întorc la mine în cameră și, cu mouse-ul pregătit să rezerv un zbor dus-întors de la DC la Paris, o sun pe Katie.

— Alo?

— Katie, sunt eu, Charlotte.

— Bună, zice, iar tonul ei de obicei voios este acum plin de dispreț.

— Știu că sunt probabil ultima persoană de pe lume cu care ai vrea să discuți acum, dar, te rog, ascultă-mă.

Nu răspunde, așa că nu-mi rămâne altceva de făcut decât să continui.

— Vreau să-mi cer scuze că anul ăsta nu ți-am stat alături, așa cum ar fi trebuit. Tu ai fost mereu lângă mine, chiar și atunci când n-am meritat, și-mi pare rău că nu ți-am fost o prietenă la fel de bună. Ar fi trebuit să-mi dau seama în ce fel te vor afecta acțiunile și vorbele mele. Niciodată nu am intenționat să te fac să crezi că relația ta cu Joe e neimportantă, sau că nu mă bucur pentru tine. Dar în loc să-ți tot repet cât de rău îmi pare și să-ți promit că de acum încolo îți voi fi o prietenă mai bună, vreau să ți-o dovedesc.

— Ce tot spui acolo, Charlotte?

— Vreau să petrecem câteva zile împreună între noi, fetele, ca pe vremuri. Știu că peste puțin timp o să ai vacanța de primăvară, așa că dacă nu ți-ai făcut alte planuri, aș vrea să vii aici, în Franța, și pe urmă tu, eu și amica mea Fiona o să luăm trenul și o să mergem la Lyon. Am rezervat deja camerele de hotel și biletele de tren. Tot ce trebuie să faci este să spui da, și o să-ți rezerv și biletul de avion.

— Vorbești serios, Charlotte? Dar cum poți să-ți permiți cheltuielile astea? E o adevărată nebunie.

— Nu-ți face griji în legătură cu banii. Totul e rezolvat.

M-am gândit să folosesc banii primiți pe articolul din *Bella Magazine* pentru a plăti biletul de avion al lui Katie. Măcar atât îi datorez.

— Nu e cazul să faci atâtea eforturi pentru mine.

— Da, Katie, știu, dar așa vreau. Vreau să stau ceva vreme cu tine și să-ți arăt că nu m-am schimbat atât de tare. Și că îmi pare rău că nu ți-am fost o prietenă bună. Așa că te rog frumos, acceptă.

Tace și respirația grea i se aude în telefon.

— Când ar trebui să plec?

***

Dragă Luc,

Știu că încă nu ești pregătit să stai de vorbă cu mine și, după cum m-am purtat cu tine, poate că nici nu vei fi vreodată. Vreau doar să știi că-mi pare foarte, foarte rău pentru ce am făcut în weekend și pentru articolul acela din revistă. N-am nicio scuză și tot ce pot să sper este ca într-o zi să vrei să rămânem măcar prieteni.

Chiar dacă nu am știut întotdeauna să-mi arăt sau exprim sentimentele față de tine, să știi că momentele petrecute împreună cu tine anul ăsta au fost cu adevărat minunate. M-am îndrăgostit de tine.

Ești cel mai iubitor bărbat pe care l-am cunoscut vreodată și regret că nu ți-am oferit șansa de a-mi povesti mai devreme despre fiica ta. Sunt absolut convinsă că o vei recăpăta.

În următoarele două săptămâni o să fiu la Lyon împreună cu Katie și Fiona. O să am telefonul cu mine, așa că sună-mă dacă vrei să vorbim. Dacă nu, o să înțeleg, dar te rog ține cont că o să fiu mereu aici pentru tine, când și dacă o să dorești să mai fim împreună.

Cu dragoste,
Charlotte

Strecor scrisoarea pe sub ușa lui Luc și mă întind în pat, cu gândul la sosirea lui Katie, mâine. Încerc să-mi păstrez optimismul. Oamenii fac greșeli și-și cer iertare mai tot timpul. Poate că așa o să îndrept lucrurile. Poate că plecarea la Lyon, departe de Luc, e lucrul cel mai înțelept pe care îl pot face. Încep să mă cufund în somn și sper cu disperare că Luc are să mă aștepte cu brațele deschise la întoarcerea la Paris. Deși n-am cum să știu. Tot ce pot să fac este să sper.

DOUĂZECI ŞI TREI
mardi, le 5 avril

Nu aştepta ca dragostea să
te găsească. Cumpără-ţi biletul de tren,
urcă în vagon şi du-te după ea!
Ce-ai de pierdut?

În după-amiaza următoare, eu, Katie şi Fiona ne îmbarcăm în trenul de Lyon. După ce Katie şi cu mine transpirăm săltându-ne valizele uriaşe în compartimentul pentru bagaje iar Fiona îşi aşază fără efort minitrolerul, ne ocupăm locurile şi scoatem toate trei un oftat de uşurare.

Katie mă înghiontește şi dă din cap în direcţia unui tip slăbănog ca o nevăstuică ce îşi croieşte drum pe culoar.

— Văd că bărbaţii francezi n-au renunţat la moda blugilor chinuitor de strâmţi. De ce naiba?

Katie m-a vizitat la Lyon în perioada primelor mele studii în Franţa, aşa că a putut observa la prima mână fenomenul franţuzesc al strângerii boaşelor în pantaloni.

Fiona râde.

— Și eu m-am gândit la asta din prima clipă când am venit în Franța. Pare *atât* de incomod.

— Dar n-am observat ca Luc să poarte pantaloni așa de strâmți în weekendul trecut. L-ai convins tu să-și arunce nădragii? mă întreabă Katie.

Îmi ascund fiorul de tristețe care m-a cuprins la auzul numelui lui Luc și scot un hohot de râs.

— Nu, Luc e excepția de la regulă... în mai multe privințe.

Katie mă bate ușurel pe brat.

— Scuze, n-am vrut s-aduc vorba despre el. Dar apropo, a intervenit ceva în ultima vreme? L-ai văzut sau ai vorbit cu el?

Clatin din cap.

— Nu. I-am lăsat o scrisoare. Sper să se răzgândească. Deși nu mă aștept. Nu după toate câte s-au petrecut... Acum, ajunge. Weekendul ăsta e dedicat prietenelor. Nu bocitului după iubiri pierdute.

După ce am văzut-o pe Lexi la spital săptămâna trecută, sunt hotărâtă să le ofer lui Katie și Fionei câteva zile de distracție în Lyon.

În timp ce superbul peisaj rural francez se perindă pe sub ochii noștri, ne așezăm confortabil și împărțim o cutie de biscuiți Petit Écolier delicioși.

— Povestiți-mi cum mai merg treburile cu iubiții voștri, le îndemn eu pe cele două înainte de a mușca din biscuitul meu acoperit cu un strat de ciocolată cu

lapte. Prinsă cu drama mea autoprovocată, nu mi-am făcut timp să mă pun la curent cu viețile voastre amoroase. Și-mi pare rău. Așa că dați-i drumul, vă ascult.

Katie zâmbește.

— Păi, ultima mea noutate este că Joe m-a invitat să petrec vacanța de vară la Lacul Tahoe, la reuniunea anuală a familiei lui.

— Uau. O să-i cunoști familia. Înseamnă că-i treabă serioasă. Ai emoții?

Katie ezită.

— Da și nu. În primul rând, nu-i vorba numai de mama, tatăl și cele trei surori ale lui. Ci de *întreaga* familie. Vreo treizeci de persoane, inclusiv copiii. Și asta e suficient de copleșitor în sine. Dar ceea ce mă îngrijorează cu adevărat e faptul că i-am cunoscut sora mai mare, Sophia, și e... cum aș putea s-o descriu cât de cât drăguț? Of, n-am cum. Tipa e o scorpie. Foarte protectoare cu Joe, de parcă ar fi rămas un băiețel. M-a chestionat toată seara. Ce Dumnezeu, doar Joe e un bărbat în toată firea, și doctor pe deasupra. Se presupune că se poate descurca și singur.

— Și Joe nu i-a cerut soră-sii s-o lase mai moale? întreabă Fiona.

— Nu, și asta e cealaltă problemă. Joe nu părea să creadă că Sophia face ceva rău. Mi-a spus că așa sunt lucrurile între ei și că trebuie să mă deprind cu situația.

— Nu e în regulă, spun eu, întinzându-i cutia cu biscuiți. Dar poate că tipa o să se mai îmblânzească

după ce te cunoaște mai bine. Iar dacă lucrurile devin serioase între voi doi, Joe va trebui să-și plece urechea la ceea ce ai tu de spus. Pentru că nu-i corect să te trateze așa atâta timp cât n-ai greșit cu nimic.

Îmi amintesc momentul când Luc m-a invitat să petrec Crăciunul cu familia lui și cât de supărat a fost că l-am refuzat. Poate că dacă mi-aș fi ignorat îndoielile și aș fi acceptat, alta ar fi fost acum situația. Alung iute gândul din minte. Nu are niciun rost să mă întreb „ce-ar fi fost dacă?". La urma urmei, n-am cum să schimb trecutul... ori să repar milioanele de greșeli pe care le-am comis. Nu pot decât să merg înainte.

— Și tu, Fiona? întreabă Katie. Charlotte mi-a povestit că ai o relație serioasă cu prietenul tău. Andrew, parcă așa îl cheamă, nu?

Fiona încuviințează din cap.

— Totul e... *bine*, zice și ochii îi fug pe fereastră.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? o întreb eu.

— Nimic deosebit. Doar că în ultima vreme se poartă cam ciudat.

— Cum așa? zice Katie.

Fiona se foiește, cu mâinile în poală.

— OK. E jenant, dar trebuie să discut cu cineva.

Se apleacă în față și se uită în jur ca să se asigure că niciun pasager nu trage cu urechea.

— Hai, spune, care-i treaba? o îndemn eu.

Fiona se îmbujorează.

— De când am reluat legătura, Andrew insistă să facem lucruri... *interesante* în dormitor.

Îmi înăbuș un chicotit.

— Ca de exemplu?

Fiona își îngroapă fața în mâini.

— Nu-mi vine să cred c-o să spun asta cu voce tare. Vă rog să nu mă judecați. Iar dacă o să-l cunoașteți pe Andrew, să nu cumva să aduceți *vreodată* vorba despre asta. Promiteți?

— Promit, rostim Katie și cu mine într-un glas, în timp ce ne aplecăm ca să auzim mai bine.

— OK. Andrew e obsedată de *funduri*.

Katie se încruntă, iar eu îmi înăbuș un alt chicotit.

— *Funduri*? Cum adică? De *gaura din fund*, asta vrei să zici? întreabă Katie.

— Șșt.

Fiona se înroșește ca focul, până la urechi.

— Deci vrea să facă sex anal? șoptesc eu.

— Da, dar mai mult decât atât, sâsâie Fiona. Vrea ca *eu* să fac anumite lucrurile la fundul *lui*.

— Dumnezeule! Ce? Să-ți bagi degetul înăuntru? întreabă Katie, făcând ochii mari de groază.

Fiona își mușcă buzele.

— Din păcate pentru mine, lui Andrew îi place chestia asta la nebunie. Nu am făcut-o decât o dată. Și, desigur, cu mănuși. Of, Doamne. E așa de dezgustător, nu? Absolut înfiorător.

Nu mă mai pot abține. E prea mult pentru mine s-o ascult pe Fiona vorbind cu accentul ei britanic impecabil despre băgatul degetului în fundul iubitului ei. Izbucnesc în râs.

Fiona mă lovește peste braț.

— Nu e deloc amuzant! E o problemă cât se poate de serioasă.

Dar nici Katie nu se mai poate abține. Începe să chicotească, apoi Fiona ni se alătură curând și râdem toate trei cu lacrimi.

Iar când bărbatul în blugi negri strâmți ne aruncă o ocheadă din capătul celălalt al culoarului, hohotim și mai tare.

— Acum, serios vorbind, nu pot și nu vreau să mai fac așa ceva niciodată. Trebuie neapărat să fac o schimbare, zice Fiona după ce-și revine.

— Dar ai fost cu Andrew ani de zile. Ce-i cu obsesia asta subită? o întreb eu, imitându-i accentul britanic.

Fiona se încruntă.

— Singura explicație pe care am găsit-o e nenorocita aia cu care a ieșit anul trecut. Probabil că *ea* e de vină. L-am întrebat dacă ea i-a băgat în cap fanteziile astea murdare și a negat. Dar știu că mă minte. Niciodată până acum nu a fost așa vulgar.

Katie clatină din cap.

— Nu prea știu ce să-ți spun, domniță. Totuși e inacceptabil. Va trebui să pui piciorul în prag. Sau să nu-ți mai pui degetul înăuntru.

Izbucnim toate trei din nou în râs și continuăm să pălăvrăgim tot drumul până la Lyon. După toate câte s-au petrecut în ultima săptămână, e minunat să fiu cu prietenele mele, să ne împărtășim din nou experiențele de viață și mai ales să știu că cea mai bună amică a mea nu mai e supărată pe mine.

Dar cu toate râsetele și povestioarele noastre, nu mi-l pot scoate din cap pe Luc. În cele două ore de călătorie mă uit de cel puțin zece ori la telefon, în speranța că o să mă contacteze după ce îmi citește scrisoarea.

Niciun apel ratat. Niciun mesaj. Niciun semn de la bărbatul pe care îl iubesc.

Păşim pe peronul gării Perrache din Lyon și senzația familiară reconfortantă mă face să uit pentru moment de durerea mea. Au trecut ani de zile de când nu am mai fost pe aici, dar nimic nu s-a schimbat. Trag aer adânc în piept și realizez că ceea ce văd în jur îmi aparține. Că e un loc care n-are nimic de-a face cu Jeff ori cu Luc. Un loc pe care l-am îndrăgit cu mult înainte de a-i cunoaște pe ei doi. Și chiar dacă tânjesc în continuare să mă bălăcesc în suferință și autocompătimire (cel puțin în sinea mea), un sentiment nou se furișează în mine — emoția.

— Metroul de aici e mult mai curat decât cel de la Paris. Deja îmi place orașul, zice Fiona.

— Și ăsta nu-i decât începutul, o asigur eu. O să vezi. Lyonul e un oraș absolut minunat.

Dintr-odată, mă simt extrem de fericită că m-am hotărât să facă această călătorie cu prietenele mele. Dacă aș fi rămas singură la Paris, aș fi riscat să devin dependentă de alcool și să mă cufund în disperare.

Ochii lui Katie se luminează.

— Mai ții minte ce mult ne-am distrat când am venit aici în vizită la tine? Când am fost la barul ăla, Ayer's Rock? Trebuie *neapărat* s-o ducem pe Fiona acolo.

— Dumnezeule! Ce loc aiurit. Nu știu dacă o să mă mai lase să intru, după câte nebunii am făcut acolo.

— Ce e Ayer's Rock? întreabă Fiona.

— E un bar australian la care Charlotte mergea *tot* timpul cu amicii ei — aproape în fiecare seară, spune Katie, aruncându-mi o privire șireată. O spelunică unde se dansează pe mese și te freci de bărbați.

— O, Doamne, dansatul ăla pe mese. Atât de *mult* dansat pe mese, zic eu și clatin din cap. Nu cred că aș mai fi în stare de așa ceva.

— Dar trebuie să mergem, măcar o dată, de dragul vremurilor vechi, ripostează Katie, împungându-mă în coaste. De când cu relația mea cu Joe, abia dacă mai ies cu fetele și tu m-ai adus aici ca să ne distrăm, așa că n-ai încotro.

— Bine, cum zici tu. Dar vreau să se consemneze că *nu* o să mă duc acolo ca să agăț vreun tip. Am terminat cu jocurile astea. Am douăzeci și cinci de ani și, oricum, tâmpeniile astea nu m-au dus nicăieri.

— Aproape douăzeci și șase, mă corectează cu o voce cântată Katie.

Îmi îndrept umerii în scaunul de metrou și chibzuiesc preț de câteva clipe. Din pricina dramelor prin care am trecut, am uitat că săptămâna viitoare o să fie ziua mea și o să împlinesc douăzeci și șase de ani.

— Mda, ai dreptate, am uitat.

— Ei bine, află că n-o să scapi fără să faci cinste, spune Katie și-mi face cu ochiul.

Când ajungem la stația noastră de metrou, Bellecour, Katie și cu mine ne târâm cu greu valizele burdușite sus pe scări, în timp ce Fiona își cară fără efort minitrolerul. Katie și cu mine luăm întotdeauna prea multe lucruri cu noi.

Katie gâfâie și pufăie și strigă la Fiona, care ne așteaptă deja în capul scărilor:

— Cum de ai așa puține bagaje? Doar o să stăm aici două săptămâni!

— N-am adus decât lucrurile strict necesare, răspunde Fiona, ridicând din umeri și zâmbind.

Ne apropiem, în fine, de capătul șirului nesfârșit de trepte și îi arunc o privire lui Katie.

— Fiona este mult mai organizată decât o să fim noi vreodată. Probabil că-i ceva specific englezesc.

Ieșim din stația de metrou și soarele ne întâmpină strălucind în piața cu pavaj roșiatic, plină de oameni în miezul zilei. Mă uit în sus la cerul de un albastru intens și văd bazilica Fourvière, de un alb luminos,

înălțându-ne maiestuoasă pe deal, exact așa cum mi-o aminteam. Tensiunea care mi-a strâns umerii se atenuează și nodurile care mi s-au format în stomac dispar când trag în piept briza călduță, simțindu-mă ca acasă.

Am rezervat o cameră adorabilă la un hotel situat în apropierea pieței Bellecour, pe Rue Victor Hugo. Arată foarte franțuzesc, cu un balcon încântător ce dă spre magazinele elegante și piețele în aer liber ce mărginesc strada pietruită de dedesubt. După ce despachetăm și aranjăm pe umerașe o parte din haine în șifonierul minuscul, pornim în cea dintâi explorare de după-amiază a orașului.

În prima săptămână petrecută în Lyon, reușesc să alcătuiesc un program încărcat care să ne țină ocupate tot timpul, astfel încât să nu mă pot gândi la Luc, la Jeff, la lipsa de perspectivă în găsirea unui job sau la orice altceva. Mă concentrez pe cele două prietene ale mele. Mâncăm în oraș, facem cumpărături, ne plimbăm pe malul râului, facem tururi cu bicicleta, iar serile vizităm cafenele și puburi.

Singurele dăți când mă cufund din nou în autocompătimire este noaptea târziu, după ce Fiona și Katie adorm, și diminețile, înainte să se trezească ele. Atunci zac întinsă în pat și mă răsucesc de pe o parte pe alta, rememorând iar și iar evenimentele de la nuntă. Punându-mi la nesfârșit aceleași întrebări epuizante, de parcă întrebările ar putea cumva să schimbe trecutul.

De ce nu i-am putut rezista lui Jeff? De ce i-am permis să mă sărute în lift? Oare chiar am crezut că încă îl iubesc? Sau doar am vrut să mă răzbun pe Brooke? Ce vreau să spun este că oricât de bună m-aș considera eu ca persoană, adevărul e că nu m-a deranjat s-o fac să sufere nițel, ca să-și dea seama ce rău mi-au făcut ea și Jeff. Însă, deși furia față de Jeff și Brooke mă macină, gândul mi se întoarce mereu la Luc.

Luc este cel pe care n-am dorit nicio clipă să-l rănesc. Ce-aș putea să-i reproșez? Numai lucruri bune, ca mersul la spectacolul de balet sau împărțirea ciocolatei în pat după orgasme multiple. Jeff nu-i ajunge nici la degetul mic. Ce-o fi fost în capul meu? Pe bune, *ce naiba o fi fost în capul meu*?

Toate aceste gânduri autodistructive mi se învălmășesc în minte în fiecare noapte și tânjesc cu disperare după atingerea lui Luc. Sunt disperată să-mi trec din nou mâinile prin părul lui. Sunt disperată să mă întorc în timp și să schimb lucrurile. Și insuportabil de disperată să mă sune și să-mi accepte scuzele (n-ar strica să-mi spună și că mă iubește nebunește și că vrea să-și petreacă restul vieții cu mine — dar bănuiesc că deocamdată nu mă pot aștepta la așa ceva).

Așa că în fiecare noapte mă culc cu telefonul la căpătâi. E singura mea legătură posibilă cu Luc. Pentru că în eventualitatea miraculoasă că s-ar decide să mă contacteze după ce mi-a citit scrisoarea, Doamne ferește să *nu-i* pot răspunde imediat. Îmi ascund obsesia cu

telefonul de Katie și Fiona, pentru că, deși amândouă mă asigură că înțeleg prin ce trec eu, adevărul e că nu înțeleg. Sigur, ambele s-au ars, dar nu știu ce înseamnă să fii tu cea care a greșit. Și care regretă acum atât de tare, încât ar fi în stare să facă orice — absolut orice — pentru a repara lucrurile.

Mă gândesc mult și la Lexi. Brad mă ține la curent trimițându-mi regulat sms-uri. A dus-o pe Lexi la New York, unde vor locui pentru o vreme la mătușa și unchiul lor. Lexi se duce la un doctor bun și, potrivit lui Brad, a început să-și revină. Însă ceea ce am văzut la spital în noaptea aceea m-a speriat de moarte. Aș vrea să pot discuta cu Fiona și Katie despre asta, dar Lexi mi-a trimis un mail în care mi-a cerut să nu spun nimănui nimic. Așa încât mă străduiesc din răsputeri să-mi țin pentru mine temerile referitoare la Lexi și la pierderea lui Luc și afișez în schimb un zâmbet vesel și încerc să par fericită de dragul prietenelor mele..., cu toate că, pe dinăuntru, nu întotdeauna mă simt așa.

Într-o dimineață devreme, la începutul celei de-a doua săptămâni în Lyon, Katie și Fiona stau într-un capăt și în celălalt al micuței noastre camere de hotel, cu telefoanele lipite de urechi, flecărind cu iubiții lor.

— Mi-e așa de dor de tine, Joe, zice Katie.

— Da, iubitule, știu. Dar peste două săptămâni o să fiu în Londra, spune Fiona.

Mă bucur pentru ele. Mă bucur cu adevărat. Dar în timp ce mă holbez la propriul telefon, care se

încăpățânează să rămână mut, realîzez că, la urma urmei, sunt și eu om. Și sîmt că-mî vine să vomit la gândul că aș putea fi nevoită să ascult cele două cupluri de îndrăgostiți jurându-și iubire veșnică înainte chiar să apuc să beau o ceașcă de espresso. Așa că, în loc să stau să aud gângureli la toate telefoanele din cameră în afară de al meu, mă hotărăsc să merg în parcul meu preferat, Le Parc de la Tête d'Or, pentru o alergare de dimineață.

Le Parc de la Tête d'Or se află în arondismentul 6, un cartier select, cu clădiri de apartamente elegante, străzi curate și *boulangeries* plasate la intersecții. Am avut privilegiul de a locui în această zonă liniștită și retrasă a Lyonului la o familie-gazdă atunci când am studiat pentru prima oară în străinătate și mi-am creat obiceiul de a face jogging în parc.

Mă întorc acum pentru întâia oară după mai bine de cinci ani în acest loc și, în timp ce pătrund prin poarta masivă verde placată cu auriu, mă simt cuprinsă de un sentiment de ușurare. Am îndrăgit mult parcul și revederea lui mă alină.

Două fetițe franțuzoaice cu părul cârlionțat se zbenguie cu un cățeluș maro cu urechi blege, iar mama lor stă întinsă pe iarba din fața lacului, zâmbind la râsetele copilelor care răsună în spațiul deschis. Trei bărbați zvelți trec în goană pe lângă mine și picioarele lor albe și subțiri se întind în pași mari, iar șorturile scurte abia dacă le acoperă fundurile.

Rânjesc și încep să alerg în spatele lor și curând alergarea se transformă într-un sprint avântat. Picioarele mele lovesc cu putere în pavaj și emoțiile toxice pe care le-am ținut ascunse în mine în ultima vreme răzbat acum afară prin toți porii corpului.

Cotesc după primul colț și dintr-odată îmi amintesc ceva ce Katie mi-a spus în noaptea nunții lui Hannah.

Ce-i cu Jeff, ce are el atât de special de te face să-ți ieși din minți?

O observație pertinentă. Într-adevăr, ce e atât de special la Jeff, de ce m-am atașat așa de tare de el, încât să ajung să mă gândesc, chiar și pentru o clipă, să reiau relația? După dezastrul cu întâlnirile on-line, n-ar fi trebuit să am decât dispreț față de el.

Și în timp ce vântul fluieră ușor printre copacii care mărginesc aleea, am în sfârșit timp să chibzuiesc. Și să recunosc, pentru prima oară de un an încoace, ce se află în miezul întregii mele nebunii.

E un clișeu, știu, dar adevărul e că problemele mele sunt legate de tata.

Și sunt probleme *mari*.

De la treisprezece ani, când am descoperit că tata o înșela pe mama, am devenit obsedată de băieți. Și pe tot parcursul liceului și colegiului n-am petrecut nici măcar o zi fără să am un iubit. Iar dacă între relațiile pe termen lung intervenea și cea mai mică pauză, o umpleam cu întâlniri amoroase, agățatul băieților, aventuri de o noapte, orice.

Nu puteam sta singură. Și acum, când mă gândesc la anii scurși de la acea infidelitate a tatei, moment în care dragostea a dispărut din casa noastră, îmi dau seama că tot ce mi-am dorit în acest răstimp a fost să am o familie.

Iar căutarea neobosită a bărbatului ideal asta a fost pentru mine — o străduanie nesfârșită de a-mi găsi o familie. De a regăsi acea iubire necondiționată ce domnise în familia noastră *înainte* ca tata s-o înșele pe mama. Acum știu că gestul lui a însemnat pentru mine nu numai trădarea mamei, ci și a mea.

Dacă tata m-ar fi iubit îndeajuns, n-ar fi trebuit să prevadă ce-mi făcea? N-ar fi trebuit să știe că prin acțiunile lui mă destabiliza pe mine, fiica lui cea tânără, îmi fura tihna în care crescusem și mă lăsa să caut cu disperare pe cineva care să aducă înapoi iubirea în viața mea?

Tata mi-a destrămat familia, iar în Jeff eu am văzut șansa de a o recăpăta.

Odată cu această conștientizare monumentală, slăbesc ritmul alergării, cu inima bubuindu-mi încă în piept. Jeff e cu șapte ani mai mare decât mine, un bărbat matur, cu o carieră solidă. E charismatic, incredibil de chipeș și un amant fantastic. Cât ai clipi din ochi, m-am îndrăgostit de el nebunește, dar acum, privind înapoi, îmi dau seama că m-am îndrăgostit în egală măsură de *ideea* de a fi cu el. Pasiunea lui fizică extremă pentru mine din primele zile ale relației noastre m-a făcut să

cred că nu se va plictisi *niciodată* de mine. Că nu o va lua pe căi greșite, ca tata. Iar când revăd noaptea aceea când m-a cerut de soție pe țărmul din Georgetown, îmi amintesc cu claritate sentimentul care m-a cuprins la vederea lui stând într-un genunchi în fața mea.

Da, iubirea mea față de el a fost cât se poate de reală. Dar nu numai dragoste am simțit atunci.

Ci și *ușurare*.

Ușurare că găsisem pe cineva care să mă iubească suficient de mult încât să vrea să rămână alături de mine. Pentru tot restul vieții.

Și asta fiindcă, deși părinții mei au continuat să locuiască împreună după acel act de infidelitate al tatei, am știut că el era cu sufletul în cu totul altă parte și că, alegând o altă femeie în defavoarea mamei, ne exclusese pe amândouă din viața lui. Iar mai apoi, când fiecare dintre iubiții mei a luat-o pe același drum al trădării, mesajul pe care mi-l transmisese tata s-a repetat la nesfârșit în mintea mea.

Nu ești suficient de bună pentru ei. Toți bărbații pe care îi vei iubi te vor părăsi pentru o altă femeie.

Odată cu cererea în căsătorie a lui Jeff, am crezut din toată inima că drumul acela al trădării a ajuns la capăt. Că am găsit, în fine, omul care avea să mă iubească pentru totdeauna. Care mă va face să mă simt din nou întreagă. Alături de care îmi voi putea construi o viață, un cămin, o familie.

Iar atunci când Jeff m-a trădat, am reacționat cu furie. Și de aici s-a născut ideea blogului împotriva bărbaților. De aici reținerea mea de a mă implica într-o relație cu Luc ori de a-l lăsa să se apropie de mine. De aici neputința de a-mi sprijini prietenele în relațiile lor de succes. Și tot de aici decizia de a-l lăsa pe Jeff să intre în camera mea de hotel în noaptea aceea.

Pentru că în noaptea aceea Jeff m-a ales pe *mine*, nu pe Brooke. Și undeva, într-un colț al minții mele distruse, am interpretat dorința lui fizică drept validarea de care aveam nevoie pentru a crede că sunt demnă de iubirea unui bărbat.

După ce parcurg circa două treimi din aleea largă ce înconjoară parcul, mă opresc. Mă trântesc în iarbă și mă întind pe spate, uitându-mă în sus la norii albi pufoși care plutesc pe cer.

Și îmi ascult răsuflarea grea, inspirând și expirând. Pieptul mi se ridică și coboară. Știu ce am de făcut.

Trebuie să las totul în urmă.

Trădarea tatei. Suferințele mele.

Profilul on-line al lui Jeff și nenumăratele decizii greșite pe care le-am luat după aceea.

Nu pot schimba trecutul. Dar pot să *îl* las în urmă.

Cu fiecare răsuflare, mă destind mai mult, tot mai mult, până ce, într-un sfârșit, nodul care mi s-a cuibărit în piept la frageda vârstă de treisprezece ani se desface. Inima mi se relaxează. Și pot, în fine, să respir din nou.

Sunt demnă de a fi iubită de un bărbat bun. Am câștigat dragostea lui Luc.

Dar, fapt încă și mai important, știu acum că nu am nevoie de dragostea lui pentru a mă valida ca persoană.

Sunt conștientă că e posibil ca Luc să nu se mai întoarcă la mine. Să nu mai vrea să-mi vorbească niciodată. Dar o să mă descurc și singură. În orice caz, el mi-a dovedit că *există* bărbați buni. Că nu toți sunt niște netrebnici. Niște trădători.

Sar în picioare și mă gândesc la blog și la articolul din *Bella Magazine*. În ciuda atitudinii mele anti-bărbați și a faptului că am încurajat-o pe Hannah să rătăcească drumul, am inspirat-o pe mama să-l părăsească pe tata și am înstrăinat-o pe Katie de mine, tot mai cred că am ajuns la sufletul multor femei aflate în suferință, că le-am oferit ceva amuzant sau poate chiar le-am dăruit mai multă putere.

Dar în același timp am învățat o groază de alte lucruri în anul care a trecut. Și este cazul să îmi modific mesajul. Îmi amintesc de Lexi și de modul în care ea a lăsat trecutul să-i dicteze viitorul, lucru pe care l-am făcut și eu, chiar dacă într-o mai mică măsură.

Iar asta va trebui să înceteze.

Cu atâtea idei noi și incitante învălmășindu-mi-se în cap, ies din parc și parcurg în pas vioi mica și pitoreasca stradă unde am stat în gazdă, întrebându-mă dacă familia

încă mai locuiește acolo. M-am atașasemt imediat de mamă, o profesoară drăguță, dar foarte voluntară, care se descurca de minune cu creșterea, de una singură, a patru copii, cu îngrijirea unui apartament plăcut în stil tipic franțuzesc, cu cinci dormitoare, reușind totodată să pregătească în fiecare seară o cină delicioasă. Personificarea super-mamei, dacă așa ceva există. Cei mai mici dintre copii, Aurélie și Mathieu, locuiau cu ea în perioada când am studiat eu la Lyon. Aurélie e cu câțiva ani mai mare decât mine, iar Mathieu cu un an mai mic. Au devenit cu toții un soi de a doua familie pentru mine, și acesta a fost unul dintre motivele principale pentru care m-am simțit atât de fericită în acea perioadă și pentru care întotdeauna m-am gândit cu multă nostalgie la vremea petrecută la Lyon. Însă, din nefericire, timpul a trecut și fiecare și-a văzut de drumul său, așa că am pierdut legătura cu ei.

Ajung la vechea clădire din piatră unde, la etajul trei, se află apartamentul lor superb și, cu hotărârea fermă, nou formată, de a-mi lua în stăpânire propria viață, apăs pe sonerie.

Niciun răspuns timp de un minut sau două. Însă în clipa când mă răsucesc pe călcâie să plec, mă aud strigată de o voce de bărbat.

— *Charlotte? C'est toi?*

Clipesc din ochi ca să mă asigur că nu visez. E Mathieu. O versiune mai înaltă, mai musculoasă a acelui Mathieu pe care l-am cunoscut. Îi zâmbesc.

Se grăbește spre mine, își pune mâinile pe umerii mei și se apleacă pentru a mă săruta pe obraji.

— Nu pot să cred că ești tu. Ce cauți aici, în Lyon?

— Anul ăsta studiez la Paris și am venit aici cu niște prietene, într-o excursie. Îmi pare rău că n-am păstrat legătura. N-am știut dacă mai locuiți aici ori v-ați mutat.

— Da, eu locuiesc tot aici, în același apartament, iar Aurélie în josul străzii. *Maman* s-a mutat la Nisa, ca să-și îngrijească părinții, dar vine deseori în vizită.

— Ia stai așa, cum de vorbești perfect englezește? Ce s-a întâmplat?

Cât timp am locuit la ei, Mathieu nu știa să spună mai mult decât *yes*, *no* și *hello*.

— După plecarea ta, am studiat o vreme în Anglia, așa că acum vorbesc bine englezește. Îmi aruncă zâmbetul lui cald familiar, care mă face să mă simt mai bine ca oricând în ultimele săptămâni. Trebuie să vii la cină mâine-seară. O s-o sun pe *Maman* ca să văd dacă poate veni și ea cu trenul. Sunt sigur că s-ar bucura mult să te revadă.

— E o idee minunată.

— Și poți să-ți aduci și amicele cu tine, dacă vrei.

— Mersi, Mathieu. Nu pot să cred că ne-am revăzut. Au trecut totuși cinci ani.

Își așază din nou palmele pe umerii mei.

— Ai fost întotdeauna preferata noastră dintre toți studenții pe care i-am avut în gazdă. Mă bucur mult c-ai revenit în viața noastră.

Uau, e clar, Mathieu a crescut. Și e un scump.

— Și eu mă bucur, îi răspund eu cu căldură.

— Îmi pare rău, dar mă grăbesc. Am venit acasă doar ca să iau prânzul, dar trebuie să mă întorc la serviciu. Deci, ce zici, rămâne pentru mâine-seară la ora șapte?

— E perfect.

Se apleacă și mă sărută din nou pe obraji.

— *À demain*, strig după el în timp ce intră în clădire.

— Da, ne vedem mâine, răspunde, făcându-mi cu ochiul.

După întâlnirea întâmplătoare cu Mathieu, mă simt în al nouălea cer. Cât de mult s-a maturizat. Abia aștept cina de mâine.

Merg în pas săltat pe malul Ronului sclipitor, admirând clădirile pitorești. Sunt zugrăvite în nuanțe calde de galben, portocaliu și roz-deschis, iar acoperișurile roșii se înalță spre norii pufoși de deasupra capului. Până și podurile se mândresc cu tonuri diferite de albastru, verde și alb strălucitor, făcând ca, prin comparație, construcțiile și podurile cenușii răspândite prin Paris să pară banale. Traversez râul pe podul meu pietonal preferat, inspirând aroma apei în timp ce mă opresc pe sub arcele lui masive din piatră, apoi îmi continui drumul spre hotel. Îmi înalț capul spre soare, simt briza

caldă mângâindu-mi obrajii şi zâmbesc. Uitasem cât de mult îndrăgesc Lyonul. Are ceva magic, ceva ce nu vei găsi în niciunul dintre locurile turistice din Paris şi care mă face să mă simt în largul meu, să mă simt ca acasă.

Ajung la hotel, unde fetele sunt îmbrăcate şi gata de o nouă escapadă. Le pun la curent cu atitudinea nouă, matură a lui Mathieu şi cu planurile pentru cină. Chiar când dau să-mi vâr mobilul în poşetă, aud un bip.

Am un apel ratat.

Verific identitatea apelantului şi fluturi mi se zbat în stomac. *Dă, Doamne, să fie Luc. Dă, Doamne!*

Dar nu e Luc, ci Lexi.

Tocmai l-am cunoscut pe noul meu consilier. Super-sexy. Nu sunt sigură că pot fi un pacient bun. Mă zgâiesc încontinuu la pectoralii lui. Fac totuşi progrese. Încerc să n-o mai rasolesc. Mersi că-mi stai alături Char. Eşti cea mai bună prietenă!

Îi răspund:

Mă bucur c-ai rămas aceeaşi. Măcar n-o să te plictiseşti la consiliere. Abţine-te totuşi să faci sex cu el, OK?

Lexi:

Iubito, şedinţele de consiliere nu sunt niciodată plictisitoare când subiectul sunt eu. Sigur că n-o să mă culc cu el... dacă nu face el primul pas. N-ar fi însă grozav?

Chicotesc. Are dreptate Brad. Lexi își revine.

Mai târziu, Katie, Fiona și cu mine mergem în Vieux Lyon, partea cea mai veche și mai fermecătoare a orașului, pentru a ne regala la prânz cu niște *crêpes* delicioase. În prima săptămână petrecută la Lyon nu prea am avut poftă de mâncare, dar după alergarea de azi-dimineață și după ce am scăpat de povara pe care am cărat-o după mine ani la rândul, sunt moartă de foame. Plus ușoară ca o pană. Străbatem împreună Rue Saint-Jean, principala arteră pietruită din Vieux Lyon, trecând pe lângă șiruri nesfârșite de restaurante franțuzești, puburi și *patisseries* cu arome dulci îmbietoare, cu vitrine etalând nenumărate produse decadente de patiserie franțuzească. Tarabele din piețele cu fructe proaspete, carne și brânzeturi se revarsă pe strada șerpuitoare, iar mirosul de mâncare îmi face stomacul să chiorăie. În fine, ajungem la unul din locurile mele preferate, o *crêperie* numită Le Banana. După câteva minute de așteptare, timp în care nici urmă de chelner, ne așezăm la o măsuță de lemn de lângă geam.

Într-un târziu, când chelnerul sosește, comand o *crêpe salée* — o clătită fierbinte, mare cât să-ți ajungă pentru o masă de prânz, umplută cu brânză Emmental, șuncă și roșii.

— Uau, sunt impresionată, zice Katie, făcând ochii mari de uimire. Vrei poate și o *crêpe* la desert?

Adevărul e că de când am sosit la Lyon, nu m-am hrănit decât cu salate chioare și cu apă.

— Mda, mă gândesc că nu pot rata o clătită cu Nutella în localul meu favorit.

— Ți-e poftă de Nutellla — hm, înseamnă că ai revenit la viață, rânjește Katie.

— Cum a fost la jogging? mă întreabă Fiona.

— Foarte bine. Am avut timp să mă gândesc la multe lucruri și am ceva să vă spun, fetelor.

Katie și Fiona se uită una la cealaltă, curioase, apoi își ațintesc privirile asupra mea.

— Despre ce e vorba, Charlotte? zice Fiona.

— În primul rând, vreau să vă cer scuze. Să vă cer scuze din toată inima și așa cum se cuvine pentru că nu am fost o prietenă bună pentru voi. Fiona, atunci când te-ai împăcat cu Andrew, și Katie, atunci când ai început să ieși cu Joe, știu că nu v-am sprijinit așa cum trebuia, dar asta numai din cauză că treceam printr-o perioadă oribilă. Un lucru care nu avea nimic de-a face cu voi. Amândouă mi-ați fost niște prietene extraordinare și ultimul lucru pe care mi-l doresc e să vă pierd.

— Mersi, Char, zice Katie cu dulceață în glas. N-o să ne pierzi. Și eu vreau să-ți spun ceva. Îmi pare rău pentru tot ce ți-am spus în noaptea aceea, la nuntă. Știu că blogul nu-mi era destinat mie și n-avea legătură cu relația mea cu Joe, deși uneori așa am simțit. N-ar fi trebuit să iau lucrurile atât de personal. Ai trecut prin multe în ultimul an, cu despărțirea de Jeff și cu divorțul părinților, și e de înțeles că ți-ai pierdut încrederea în iubire. Dacă aș fi fost în locul tău, aș fi simțit la fel.

Mai vreau să știi că mi-a plăcut foarte mult articolul din *Bella Magazine*. E un articol grozav și, după câte ți-am spus atunci la nuntă, n-aș vrea să rămâi cu impresia că ți-am făcut complimente de complezență.

— Mersi, Katie.

— De acord, intervine Fiona. Articolul mi-a plăcut la nebunie. Și știu că ai avut un an foarte greu. Am trecut și eu prin asta atunci când Andrew m-a părăsit. Blogul tău m-a inspirat de fapt foarte mult. M-a ajutat să-mi adun puterile atunci când eram la pământ. N-ar trebui să te judeci atât de aspru, Charlotte. Nimeni nu-i perfect.

— Mersi frumos, fetelor. De mult timp car după mine o povară și acum, pentru întâia oară, simt că povara asta începe să se ușureze. Așa că vreau să știți că de acum încolo puteți conta pe sprijinul meu, indiferent ce vi se va întâmpla în viață. Cât despre blog, m-am hotărât să îl continui, dar cu unele modificări.

Katie soarbe o gură de espresso din ceșcuța ei galbenă.

— O, ce incitant. Ce fel de modificări?

— Păi, pentru început, o să-i schimb probabil titlul din *Amor la Paris* în ceva mai puțin... frivol.

Chelnerul apare cu mâncarea noastră. Se pare că înțelege englezește, căci începe să râdă.

— *Bon appétit, Mesdemoiselles*, zice rânjind.

După ce devorez o bucată zdravănă de brânză fierbinte topită între straturi de șuncă suculentă și roșii coapte, îmi continui explicațiile.

— În afara titlului, vreau să schimb și mesajul. Vreau să scriu despre iubire, relații, prietenii, familie. Lucruri cu care se confruntă orice femeie.

— Pare o idee interesantă, spune Fiona. Numai ai grijă să nu devii un soi de Suzy Homemaker[1] plicticoasă. Sper c-o să scrii tot despre lucruri reale, ca de pildă sexul.

Ridic din sprâncene.

— Dacă prin asta înțelegi c-ar trebui să scriu despre obsesia unor bărbați față de *funduri*, atunci poți să-ți iei adio.

Katie se îneacă aproape cu dumicatul de mâncare și toate trei izbucnim în râs.

— Doamne ferește! Chiar te rog să nu abordezi *niciodată* subiectul, zice Fiona, înroșindu-se. Știi foarte bine ce vreau să spun. Blogul și articolul au avut succes pentru că au atacat probleme *reale*. Să nu renunți la asta, OK?

---

[1] Denumire dată unei serii de produse electrocasnice de jucărie (aragazuri, aspiratoare etc.) lansată de compania Topper Toys în 1966, cu scopul de a le învăța pe fetițe să se familiarizeze cu îndatoririle de gospodină. De-a lungul timpului, „Suzy Homemaker" a devenit în cultura americană o expresie ironică ce definește femeia limitată în gândire și preocupată exclusiv de responsabilitățile ei casnice.

— N-o să renunț. Vreau doar să nu mă mai concentrez pe ura față de bărbați. Atât.

— Și nici pe viața la Paris, presupun, având în vedere că după ce termini studiile o să te întorci în DC, nu-i așa? spune Katie.

— Nu sunt sigură. Adevărul e că de când am ratat șansa de a obține o slujbă la Paris, nu m-am decis unde vreau să trăiesc. Mi-am dat însă seama că n-a fost o idee bună colaborarea pe termen lung cu *Madame* Rousseau. N-aș fi putut în veci să fiu atât de cuminte încât s-o fac să mă placă. Deși aș fi putut să mă străduiesc *un pic* mai mult.

— Nu contează ce crede vaca aia bătrână despre tine, spune Fiona. N-ai nevoie de ea ca să-ți găsești de lucru. Sigur, poate că ai ratat șansa unui job într-una din școlile alea private de fițe din Paris, dar ce-ar fi să te muți la Lyon? Parcă ai renăscut de când te-ai întors aici. Te simți foarte bine în orașul ăsta.

Mă uit pe fereastră și stomacul mi se strânge la gândul c-aș putea părăsi Parisul. Sau mai bine zis pe *Luc*.

— Mda, e o posibilitate...

Dar înainte să apuc să enumăr motivele pentru care nu vreau să părăsesc Parisul, chelnerul revine și începe să strângă farfuriile.

— *Voulez-vous un dessert*? ne întreabă, aruncându-ne ocheade.

— *Trois crêpes avec Nutella, s'il vous plaît*, comandă Katie cu accentul ei puternic american.

— *Tout de suite, Mademoiselle*[1], răspunde chelnerul, făcându-i cu ochiul.

— E drăguț, zice Katie, uitându-se la fundul chelnerului, care acum se îndepărtează. Ar trebui să-l inviți să vină cu noi diseară.

— Cum să nu! Tot ce-mi trebuie e încă un bărbat, de parcă n-aș avea și așa destule probleme, spun eu, dându-mi ochii peste cap.

— Dar suntem în vacanță și, chiar dacă te-ai hotărât să nu te mai comporți ca un bărbat, asta nu înseamnă că ai interzis la distracție.

— Poate, însă în clipa asta nu mă simt în stare de așa ceva. Mai întâi trebuie să-mi fac ordine în viață.

După câteva minute, clătitele noastre cu ciocolată sosesc în toată splendoarea lor. Fapt care ne închide gura.

— Mmm... clătitele astea sunt mai bune și decât sexul, zice Katie, savurând o înghițitură mare de Nutella cu o îmbucătură mică de *crêpe*.

— Absolut, o secondează Fiona.

Eu însă îmi amintesc de ultima dată când Luc m-a sărutat și m-a ținut în brațe și nu sunt foarte sigură că au dreptate.

***

[1] Doriți desert? Trei clătite cu Nutella, vă rog. Imediat, domnișoară (în lb. fr. în original).

În dimineața celei de-a douăzeci și șasea aniversări a zilei mele de naștere, revin în parc pentru o nouă rundă de jogging. Sprintul de azi mă face să mă simt și mai bine decât ieri. Alerg pe lângă un grup de băieți pe role, foarte hotărâți, care fac slalom printre niște jaloane portocalii îmbrăcați in șorturi strâmte și scurte și nu mă pot abține să nu râd. Mă gândesc la ideea Fionei de a mă muta la Lyon. N-am nicio îndoială că mi-ar face mare plăcere să locuiesc aici din nou. Singurul lucru care mă împiedică e gândul că astfel aș părăsi Parisul și nu l-aș mai vedea pe Luc. Cum însă nu am primit niciun semn de la el iar relația noastră pare să fi fost grav afectată, sunt nevoită să accept posibilitatea ca totul să se fi terminat între noi.

Chiar și după descoperirea eliberatoare de ieri, știu că nu sunt încă pregătită să renunț la speranțe. Mi-e dor de Luc. Și îmi doresc să fiu cu el mai mult ca orice. Sentimentele mele față de el sunt diferite de cele pe care le-am avut pentru Jeff sau pentru oricare alt bărbat. Nu s-au născut numai din dorința de a fi iubită și acceptată de un bărbat.

Țin cu adevărat la Luc. Îl iubesc.

Așa că ne petrecem toate trei ziua mea aniversară în rutina cumpărăturilor în piețele în aer liber și explorărilor orașului, timp în care îmi verific din cinci în cinci secunde mobilul, în speranța unui apel din partea lui Luc. Cum telefonul continuă să nu sune, realizez că, indiferent cât de puternice sunt sentimentele mele

pentru el, nu-l pot forța pe Luc să mă ierte. Din fericire, fetele mă țin ocupată până la ora șapte, când luăm metroul ca să ajungem la cina la care am fost invitate de fostele mele gazde.

Inima îmi debordează de bucurie când, ajunse în fața ușii enorme de lemn pe care am pătruns de atâtea ori, sun la apartamentul lor.

— *Oui*? se aude la interfon o voce feminină.

O recunosc instantaneu — e mama, Caroline. A venit de la Nisa ca să mă revadă!

— *C'est Charlotte*, spun eu.

— *Ah, Charlotte! Viens, viens*![1] răspunde ea pe un ton nerăbdător.

Urcăm pe scări până la etajul trei, unde Caroline, Mathieu și Aurélie ne așteaptă toți trei cu zâmbete uriașe de bun venit.

Schimbăm *bisous* și suntem invitate în hol și după aceea în camera de zi, pentru un *apéritif* înainte de masă. Ăsta e unul din lucrurile care mi-au plăcut cel mai mult la familia lor — și la francezi, în general. Un *liqueur* delicios înainte de masă, vin în timpul mesei și la final băuturi, desert, ciocolată și cafea. Mai bine nici că se poate!

Intrăm în living și remarc că mobila mai veche, clasică pe care o avea Caroline în perioada cât am stat la ei a fost înlocuită cu o canapea modernă de culoare

[1] Vino, vino! (în lb. fr. în original)

albastră, asortată cu fotolii gri ușoare și un covor negru cu alb. Iar pe canapea stă așezată o brunetă minionă care ține în brațe o fetiță.

Mathieu își pune mâna pe umărul femeii.

— Charlotte, ea e soția mea, Florence, iar ea e fiica noastră, Nathalie.

Mathieu s-a însurat? Și are o fetiță? Habar n-aveam. Ce naiba au francezii ăștia de-și țin familiile ascunse?

Florence îmi zâmbește și o ridică pe micuța Nathalie ca să mi-o arate.

— Mathieu e foarte încântat de venirea ta, zice ea într-o engleză cu accent puternic. Și ne bucurăm să o cunoști pe fetița noastră.

— E foarte frumoasă. Și are ochii tăi, Mathieu, zic eu.

Zâmbește.

— Toată lumea spune așa. Se apleacă și își sărută fiica pe frunte. Am vrut să-ți fac o surpriză. Pun pariu că nu te-ai fi așteptat să fiu căsătorit și să am un copil.

Râd.

— Așa e. Nu m-aș fi așteptat. Mă bucur foarte mult pentru tine. Deci voi trei locuiți acum aici?

— Da, mama s-a mutat la Nisa și ne-a lăsat nouă apartamentul, ca să o creștem pe Nathalie...

Mathieu continuă să vorbească, dar când îl văd cum o prinde pe Florence pe după umeri și le strânge pe ea și pe fetiță la piept, nu mă mai pot concentra pe spusele lui.

Par atât de fericiți împreună. Atât de îndrăgostiți.

Asta e ceea ce-mi doresc și eu. Nu mai vreau să mă comport ca un bărbat. Vreau stabilitate. Un cămin. O familie. Și toate astea cu Luc.

— *À la table*![1] strigă Caroline din bucătărie, aducându-mă înapoi cu picioarele pe pământ.

Cina e la fel ca în vremurile bune de altădată. Râsete, încurcături la traduceri și mâncare ridicol de gustoasă. Katie nu știe decât câteva fraze de bază în franceză, așa încât familia franceză face un efort ca să vorbească englezește, lucru care ne oferă nenumărate motive de distracție.

Spre sfârșitul cinei discutăm despre planurile mele de viitor și, imediat ce Fiona menționează posibilitatea mutării mele la Lyon, familia se entuziasmează.

— Ai putea să stai aici, cu Mathieu și Florence, într-unul din dormitoarele libere, spune Aurélie în timp ce soarbe ultima picătură de vin roșu și-și toarnă încă un pahar.

— Oh, nu vreau să deranjez, răspund, rugându-mă în gând ca oferta să fie pe bune.

Pentru că mi-ar plăcea *atât* de mult să locuiesc din nou aici pentru o vreme.

— Niciun deranj, intervine Mathieu, căutând din ochi aprobarea lui Florence.

— Sigur, n-ar fi nicio problemă, zice ea.

---

[1] La masă! (în lb. fr. în original).

— Bun, atunci e stabilit, spune Mathieu. Poţi locui aici în timp ce-ţi cauţi un apartament.

Mă uit la Katie, ca să văd ce crede.

— Pare o idee foarte bună, spune ea. Oricât de mult aş vrea să te întorci în DC, văd că te simţi grozav la Lyon.

— Toate bune şi frumoase, dar va trebui să-mi găsesc de lucru, răspund eu şi sorb din paharul de vin.

— Am un prieten care predă engleza la o şcoală din apropiere, spune Mathieu. Dacă vrei, pot să te pun în legătură cu el.

— Serios? Da, aş vrea să vorbesc cu el. La Paris i-am dat lecţii de engleză unui student la medicină şi mi-a plăcut foarte mult.

Încep să am speranţe, asta până să-l văd pe Mathieu cum îşi hrăneşte fetiţa, scenă care mă duce cu gândul la Luc şi la fiica lui.

Chiar aş fi capabilă să părăsesc Parisul şi să renunţ cu totul la şansa împăcării cu Luc?

— O să-l sun în seara asta şi, dacă e de acord, o să-ţi dau pe urmă numărul lui de telefon. OK? zice Mathieu şi vâră o altă linguriţă de piure de banane în gura lui Nathalie.

— Sigur, e grozav, spun eu, conştientă că, în ciuda ezitărilor mele, trebuie să iau lucrurile în serios.

Foarte probabil că Luc n-o să se răzgândească, iar mutarea la Lyon ar putea fi pentru mine un prim pas în procesul prin care să îmi pun ordine în viaţă.

După ce terminăm cu felul principal, Caroline strânge masa și ne servește una din minunatele ei tarte cu pere, făcută special pentru ziua mea de naștere. După aceea așază pe masă trei ciocolate Lindt cu lapte, pe care să le savurăm la ceșcuțele de cafea espresso. În afara faptului că desertul ăsta cremos cu lapte îmi amintește de ultima dată când Luc mi-a oferit ciocolată în pat... *fir-ar să fie...*, restul cinei decurge în tihnă. Fiona și Katie se distrează de milioane conversând cu gazdele, iar eu mă simt mai acasă ca oricând în ultima vreme.

Mai târziu, în ciuda lipsei lui Luc și a dorului pe care i-l duc, sunt în toanele cele mai bune după cina cu amicii mei francezi, așa că decid că a sosit momentul să ne destindem și să petrec alături de prietenele mele.

Le zâmbesc lui Katie și Fionei în timp ce ne îndreptăm spre malul râului în noaptea răcoroasă.

— Fetelor, cred c-a sosit momentul pentru o vizită la Ayer's Rock.

Katie rânjește.

— Era și cazul, domniță. E chiar imediat după pod, dacă-mi amintesc eu bine, nu?

Dau din cap și traversăm râul sclipitor, depășind trei fete de colegiu care trec și ele peste pod în fustele lor scurte negre și pantofii cu tocuri de opt centimetri. Mă uit în jos la ținuta mea mult mai conservatoare, formată din jeanși negri, un top zmeuriu cu

mâneci lungi și pantofi negri cu toc, și zâmbesc în sinea mea. Mă simt atât de ușurată că nu mai trebuie să mă îmbrac în haine strâmte și incomode. Bănuiesc că fetele au ca destinație același bar ca noi, însă cu Fiona și Katie implicate în relații serioase și cu mine ferm hotărâtă să *nu* mă mai folosesc de bărbați, am sentimentul că seara noastră va fi considerabil diferită de a lor.

După ce traversăm podul, dăm colțul și intrăm în Place des Terreaux, unde facem slalom printre fântânile miniaturale ce împroașcă apa în fața la Hôtel de Ville, un palat care radiază lumină, proiectând-o pe cerul de un albastru intens.

Străbatem o alee îngustă, trecem de un mic magazin amplasat în colțul străzii și ajungem la intrarea în Ayer's Rock — barul unde mi-am petrecut multe nopți dansând și petrecând de minune în timpul studiilor mele în străinătate. Un fior de plăcere mă cuprinde atunci când ne croim drum prin pubul aglomerat, pe ritmul unei melodii a lui Prince urlând din difuzoare și cu barmanii lovind în clopoțeii metalici agățați deasupra lor, exact ca pe vremuri.

Comandăm un rând de cocteiluri Sex on the Beach unui barman elvețian musculos, apoi sorbim din pahare și atacăm toate trei ringul de dans.

În câteva minute, un tip înalt și blond, cu ochi verzi seducători, se apropie de Fiona.

— *Vous voulez danser*?[1] o întreabă rânjind și întinzând brațul.

Obrajii Fionei se aprind în timp ce își așază mâna în mâna lui și îl lasă să o ducă în mijlocul ringului. Mă mir că Fiona e dispusă să danseze cu oricine, de vreme ce pare atât de prinsă în relația ei cu Andrew, însă o urmăresc cum își leagănă șoldurile înguste și văd că se ține la o distanță de vreo cincisprezece centimetri de partenerul ei.

Pe urmă, pe melodia *I Will Survive* a Gloriei Gaynor, care răsună tare din difuzoare, doi tipi cu păr șaten și ochi căprui-închis se bagă între mine și Katie și ne iau de mâini ca să dansăm. Katie îmi face cu ochiul și dă pe gât încă o înghițitură din cocteil, apoi îl urmează pe tipul ei mai încolo pe ringul aglomerat, plin de dansatori asudați, unde observ că și ea e atentă să păstreze distanța și să-l împiedice pe partener s-o pipăie.

Partenerul meu își strecoară, fără vreo vorbă, brațele pe după mijlocul meu și mă strânge atât de aproape încât îi simt căldura corpului. După vreo cinci minute de dans cu acest francez chipeș anonim, despre care habar nu am cu ce se ocupă, el își apleacă spre mine capul și dă să mă sărute. Cu toate că statutul meu de femeie neimplicată într-o relație îmi permite să duc povestea asta oricât de departe aș dori, știu că nu vreau să mă sărut cu încă un tip necunoscut. Sigur, poate că

[1] Dansezi? (în lb. fr. în original)

astfel aș putea pentru moment să uit de Luc, dar suferința din inima mea nu ar avea cum să dispară.

Tot anul am făcut greșeala de a mă amăgi cu gândul că dacă mă combinam mereu cu alți tipi și îi foloseam, tratându-i la fel cum mă tratase Jeff pe mine, aveam să mă răzbun cumva pe el și să triumfez. Dar sfârșitul s-a dovedit a fi orice, numai triumf nu. Ce am obținut? Răzbunare? Poate. Triumf? Nici vorbă.

Și acum iată-mă din nou cu un tip arătos la îndemână, care mă imploră să iau jocul de la capăt. Însă oricât de bine ar arăta, gândul și sufletul meu nu sunt la el.

Ci la Paris și la Luc.

Trebuie să-l văd. *Acum.*

În clipa când buzele francezului dau să mă atingă, mă smulg din strânsoare și le trag pe fete după mine.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? întreabă Katie, ștergându-și o picătură de transpirație de pe frunte. Am văzut că tipul ăla *chiar* te place.

— Vreau să mă întorc la Paris. În noaptea asta.

— Ce? Dar avem bilete pentru mâine-dimineață.

— Trebuie să-l văd pe Luc. Și să îi spun încă o dată că-l iubesc. Că vreau să fiu cu el. Îmi pare rău, dar nu pot să mai aștept. Sper că mă înțelegeți.

Fiona și cu Katie schimbă priviri îngrijorate, însă apoi Fiona îmi zâmbește.

— Înțeleg. Vrei să venim cu tine?

— Nu, voi două rămâneți aici și distrați-vă. Cred c-ar fi mai bine să fiu singură. Ne vedem mâine la Paris.

Katie mă prinde de mână.

— Ești sigură?

— Da, simt că nu mai pot aștepta.

Și cu asta mă reped la hotel, îmi fac bagajul, iau un taxi până la gară și prind ultimul tren spre Paris.

DOUĂZECI ȘI PATRU
samedi, le 16 avril

A doua șansă e ca o zi însorită la Paris după două săptămâni de ploaie — neașteptată și oh, atât de bine-venită.

Un val de adrenalină mă cuprinde când trenul de mare viteză pornește să gonească înspre nord, către Paris. O să-i spun că îl iubesc, că e unica mea iubire. O să-i descriu viața pe care am putea să ne-o construim împreună. O să-i spun că vreau să-i cunosc fiica. Că nu mai am nevoie să ies cu alți bărbați pentru a mă simți împlinită. Că singurul lucru care mă poate face fericită e să fiu cu el.

Ajung la cămin, iau liftul șubred și urc la etajul meu, unde alerg pe hol spre camera mea ca să îmi las bagajele. Deschid ușa și aproape că mă împiedic de un plic alb, aflat pe podea.

Îmi văd numele — „Charlotte" — pe plic... e scrisul lui Luc.

Inima mi se zbate cu putere în piept și mă holbez preț de câteva clipe la plic, în speranța că ceea ce

voi găsi înăuntru e o dovadă de iertare din partea lui Luc. Mă așez pe pat și desfac plicul cu degete tremurătoare.

Dragă Charlotte,

Îți scriu ca să îți spun că săptămâna asta voi pleca din Paris. Am obținut custodia fiicei mele, așa că mă mut ca să locuiesc cu ea. Asta n-are nimic de-a face cu ceea ce s-a petrecut între noi, dar n-am vrut să plec fără să te anunț.

Îmi va fi dor de tine, dar poate că așa e mai bine.

Te rog, nu mă uita.

Luc

Las scrisoarea să cadă pe jos și alerg pe hol spre camera lui Luc. *O, Doamne, dă să nu fi plecat încă.* Bat la ușă și, când nu mi se răspunde, apăs pe clanță. Năvălesc înăuntru și... nimic.

Luc a plecat.

A plecat fără să-și ia rămas-bun. Fără să-mi spună unde.

Un milion de întrebări fără răspuns mi se învălmășesc prin cap, însă singurul lucru pe care îl știu cu certitudine este că nu mai pot rămâne nici măcar o secundă în camera asta goală. Mă grăbesc să mă întorc în cămăruța mea, unde mă arunc pe pat. Totul s-a sfârșit.

L-am pierdut definitiv pe Luc.

***

În weekendul ăsta, după ce o conduc pe Katie la aeroport și îi promit că n-o să mă mai ascund la mine în cameră și n-o să mă mai dau dispărută, ca ultima oară când m-am supărat tare din cauza unui bărbat, mă pregătesc pentru reluarea cursurilor. Orele urmează să înceapă luni, lucru care mă face să-mi dau seama că trebuie să pun serios osul la treabă. Nu mai am timp de jelit, de bocete sau ca să-mi plâng de milă. Am o tonă de lucrări de scris și numai două săptămâni ca să le termin. Da, am ratat șansa unui job de profesoară la o școală particulară din Paris, dar am de gând să-mi obțin acreditările. Cu toate aiurelile mele din ultimul semestru, n-am fost o studentă prea conștiincioasă, așa că acum trebuie să recuperez, ca nu cumva să pic la vreuna din materii.

La fel ca în primul semestru, profesorii nu ne-au dat cine știe ce teme pe parcursul cursurilor, ceea ce face ca posibilitatea de a pica la finele anului universitar să crească. Cum ratarea nu a intrat niciodată în discuție în cazul meu (cel puțin în privința laturii academice, viața mea personală fiind o cu totul altă poveste), îmi alung toate necazurile privitoare la Luc undeva într-un colțișor al minții și în următoarele două săptămâni mă încui la mine în cameră și lucrez. Nu ies decât ca să fac jogging în parc în fiecare dimineață și ca să iau prânzul cu Fiona sau cu Marc, care, din fericire, a ales să nu ia în

considerare cererea mamei lui de a nu mai avea nimic de-a face cu mine.

Într-o noapte, după ce șterg introducerea la o lucrare pe care am rescris-o deja de cinci ori, iau telefonul și parcurg lista de contacte, până ce ajung la numele lui Luc. Mă holbez la el câteva minute, de parcă asta m-ar face să intru cumva în legătură cu Luc. Știu că e o prostie, însă având în vedere că sunt hotărâtă să nu cedez impulsului și să îl sun, mai aproape de el ca în clipa asta n-am cum să mă simt.

Închid telefonul și îl arunc în capătul celălalt al patului, gândindu-mă între timp la ceea ce i-aș spune dacă l-aș suna. Știu că după câte i-am făcut, n-am dreptul să fiu supărată pe el pentru că nu mi-a spus unde se mută și a plecat fără să-și ia rămas-bun. Fără îndoială, a decis că nu mă mai vrea în viața lui și nu pot să-l condamn pentru asta.

În clipa când am descoperit că Jeff mă înșală, n-am stat o clipă pe gânduri și i-am dat peste nas, mutându-mă singură la Paris. Cum aș putea deci să îl învinovățesc pe Luc pentru că vrea să scape de cineva care l-a tratat atât de urât, când eu i-am făcut practic același lucru lui Jeff? Sigur, eu măcar mă simt groaznic pentru ceea ce am făcut, în timp ce, sunt convinsă, Jeff e incapabil de remușcări sau oricare altă emoție autentică, în afara celor simțite cu penisul, desigur.

Așa că în loc să-l sun pe Luc, traversez camera, iau telefonul și îl ascund sub salteaua din plastic, apoi

rescriu nenorocita aia de introducere pentru a șasea și ultima oară.

În noaptea următoare însă, cu capul zvâcnind după atâtea ore petrecute în fața computerului, ridic salteaua de pe rama ieftină din lemn a patului și scot telefonul de dedesubt. Mă las să alunec pe podeaua tare din gresie, deschid telefonul și caut numărul lui Luc. Stau cu degetul deasupra butonului de apel și realizez că trebuie să iau măsuri. Nu mai pot continua așa. Vreau să termin cu slăbiciunile și disperarea.

Și în loc să apăs pe butonul de apel, apăs pe cel de ștergere a contactului.

Mă holbez la spațiul unde s-a aflat până acum numărul lui Luc. Gata. Am eliminat orice posibilitate de a lua legătura cu el. Am locuit la același etaj al căminului studențesc, așa că n-am făcut niciodată schimb de adrese de mail și acum nu mai am nicio modalitate de a intra în contact cu el.

Mă gândesc să arunc telefonul la gunoi pentru a parafa afacerea — și ca să nu mă mai culc în fiecare noapte cu gândul că Luc tot nu m-a sunat și că probabil nici nu intenționează să o facă vreodată.

Dar în clipa când dau să-mi pun planul în aplicare, îmi amintesc de soldul meu bancar firav și decid că mi-am salvat totuși măcar un pic din demnitate ștergând numărul lui Luc. N-am de ce să intru la datorii pentru asta.

Trebuie să merg înainte. N-am de ales.

Arunc telefonul înapoi pe pat și mă schimb într-un tricou comod și un șort, hotărâtă să continui cu alte câteva ore de scris lucrări și de *negândit* la Luc.

Termin și ultimele cinci lucrări și, odată cu asta, anul universitar la Paris. După predarea ultimei lucrări mă simt nemaipomenit de bine la gândul (optimist) că voi lua calificative de trecere la toate cursurile. Mai am la dispoziție două săptămâni de chirie plătită în avans înainte de a mă decide ce urmează să fac pentru tot restul vieții, sau măcar pentru restul verii. Ideea mutării la Lyon nu mi-a mai dat pace de când am găsit scrisoarea lui Luc sub ușă. Dacă planul ăsta nu se va materializa, presupun că n-o să am încotro și va trebui să mă întorc în DC. Însă instinctul — pe care am neglijat să îl ascult de ceva vreme încoace — îmi spune că încă nu e cazul să mă gândesc la revenirea în State. Așa că îi trimit un mail lui Mathieu în care mă interesez de slujba de profesoară de engleză despre care mi-a vorbit atunci la cină.

Mathieu îmi răspunde după câteva ore. Îmi scrie că l-a contactat pe amicul său, Jean-Sébastien, care lucrează la o școală de limbi străine din Lyon și care i-a spus că au libere două posturi de profesor de engleză cu normă întreagă.

Îmi actualizez CV-ul și i-l trimit lui Jean-Sébastien. Spre încântarea mea, el îmi transmite seara, chiar înainte de culcare, un mail de răspuns în care mă

informează că au nevoie de cineva dispus să înceapă imediat munca. Mă întreabă dacă pot veni pentru interviu și mă anunță că dacă școala va decide să mă angajeze, mă va ajuta să obțin viza de lucru, deoarece nu mai pot locui în Franța pe baza vizei mele de student.

Îi sun pe Mathieu și Florence și îi întreb dacă pot să stau la ei pentru o zi sau două, pentru interviu. Sunt mai mult decât bucuroși să îmi ofere un dormitor, așa că peste douăsprezece ore mă îmbarc deja în trenul de Lyon.

Norul întunecat care a plutit pe deasupra mea de când Luc a părăsit Parisul se ridică în clipa când cobor din tren și pornesc de-a lungul frumoaselor străzi ale Lyonului. Iubesc acest oraș. Simt că aici o pot lua de la capăt. Că pot lăsa în urmă trecutul și greșelile. Acum tot ce îmi rămâne de făcut este să pun mâna pe slujba asta.

Ajung la apartamentul gazdelor mele, unde Florence mă întâmpină călduros și mă ajută să mă instalez în fostul meu dormitor. Interviul e programat peste o jumătate de oră, așa că mă grăbesc să mă schimb în costumul negru cu pantaloni destinat unor asemenea ocazii, să-mi refac machiajul și să încalț niște pantofi cu toc, după care plec spre școala de limbi străine. Se află la numai șase cvartale distanță. Cât de convenabil!

E o clădire mică și plină de agitație. Elevi de toate naționalitățile ies și intră zgomotoși în sălile de clasă. Mă apropii de secretara așezată la biroul de la intrare

și îi spun în franceză că am venit pentru un interviu de angajare ca profesoară de engleză.

— Sunteți Charlotte Summers? mă întreabă ea într-o engleză cu accent puternic.

— Da, sunt Char..., dau eu să răspund, dar tipa mă întrerupe.

— Mă bucur foarte mult că ați venit, exclamă și se saltă de pe scaun, în toată splendoarea ei de un metru cincizeci și un pic și patruzeci de kilograme. Jean-Sébastien vă așteaptă. Veniți cu mine, vă conduc.

Mă iau după minuscula franțuzoaică și, în timp ce străbatem în viteză culoarul, îmi simt nervii întinși la maximum. Îmi doresc atât de mult ca interviul să decurgă bine.

— Jean-Sébastien, strigă micuța franțuzoaică după ce dăm colțul și intrăm într-un birou ticsit de lucruri.

— *Oui*, răspunde un bărbat tânăr și ciufulit, ițindu-și capul de după un morman mare de hârtii care îi acoperă biroul. Aaa, tu trebuie să fii Charlotte! Se ridică și-mi întinde mâna și un rânjet uriaș i se lățește pe față. *Merci, Colette*, i se adresează el femeii minione, care iese în goană din încăpere.

În viața mea nu am văzut pe cineva care să se miște atât de iute.

— Dar te rog, ia loc, mă invită Jean-Sébastien într-o engleză cu accent american. Scuze pentru nebunia de aici. Directorul e plecat din oraș, așa că eu îi țin locul trei săptămâni și lucrurile au luat-o un pic... hm...,

înțelegi ce vreau să spun. Bun, acum hai să vorbim despre situația ta. Mathieu mi-a spus o mulțime de lucruri despre tine. Înțeleg că ai mai predat franceza și engleza. E adevărat?

— Da, am predat franceza timp de trei ani la un liceu din Washington, DC, iar engleza anul ăsta, la Paris, unui student la medicină.

— Grozav, înseamnă că ai mai avut de-a face cu clase cu mulți elevi... Tace și își aruncă privirea în jos spre CV-ul meu, așezat deasupra mormanului de hârtii de pe biroul său. Și cât timp intenționezi să rămâi la Lyon?

Hmm... asta da întrebare încuietoare. În sinea mea știu că aș vrea să mă mut aici cât de curând posibil, iar instinctul îmi spune că mutarea s-ar putea să nu fie una temporară. Așa că mă decid să îmi ascult instinctul, cu riscul de a mă înșela. Dar chiar îmi doresc cu înfocare slujba asta.

— Probabil cel puțin doi ani, dacă nu pe termen nedefinit, răspund într-un târziu.

Ochii i se luminează.

— Și când poți începe? Săptămâna viitoare e bine?

Da, da, da!

— Da, aș putea începe luni, răspund, abținându-mă să nu sar în sus de bucurie.

— Perfect. Acum hai să-ți arăt școala și să vedem ce impresie îți faci. Dacă-ți convine, slujba e a ta.

Nu-mi vine să cred. A fost de departe cel mai scurt interviu de angajare din viața mea, ca să nu mai spun că și cel mai ușor. Jean-Sébastien mă conduce pe holuri și îmi oferă explicații amănunțite în franceză. Îmi spune că norma este de treizeci și cinci de ore pe săptămână (cum să nu-i adori pe francezi și săptămâna lor de lucru de treizeci și cinci de ore?), că voi avea liber toată luna august (din nou, cum să nu-i iubești pe francezi?) și că voi primi primul cec peste două săptămâni. Salariul e modest, dar toți cei care vor să lucreze în învățământ sunt conștienți că nu au nicio șansă să devină milionari și, cum mi-am acceptat deja soarta în urmă cu câțiva ani, sunt convinsă că o să mă descurc din leafă. În plus, dacă asta înseamnă să pot rămâne la Lyon, ce altceva mi-aș mai putea dori?

— Deci ce părere ai? mă întreabă Jean-Sébastien după ce încheiem turul.

— De acord, spun, aruncându-i cel mai larg zâmbet al meu din ultima vreme.

Și cu asta totul e aranjat. Semnez contractul și am la dispoziție trei zile ca să mă întorc la Paris, să-mi împachetez lucrurile și să mă mut la Lyon. Mathieu și Florence sunt încântați și îmi confirmă că pot să stau la ei cât timp îmi caut un apartament. Nici că se putea mai bine.

Singurul gând supărător care mă frământă este că odată cu mutarea mea, Luc n-o să mai știe unde să dea de mine.

***

Fiona și Marc vin la mine în weekend ca să mă ajute să-mi strâng lucrurile și să mă pregătesc pentru mutarea la Lyon. Mă simt cu mult mai tristă decât mi-aș fi putut închipui. Chiar dacă mi-am petrecut anul de studii la Paris folosindu-mă de bărbați pentru a uita de problemele mele, adevărul e că a fost totuși o perioadă foarte plăcută. Am ajuns să mă simt ca acasă în cămăruța mea, să îndrăgesc cartierul și parcul din apropiere, iar Fiona și Marc mi-au devenit prieteni apropiați. Tristețea care mă cuprinde este însă un semn bun; îmi dovedește că, deși nu m-am descurcat prea grozav în anul ăsta, timpul petrecut la Paris n-a fost o pierdere de vreme.

— Nu pot să cred că te-a hotărât să rămâi în Franța, spune Fiona, încercând să-și recapete suflul după ce a urcat o cutie uriașă sus pe pat. Eu, una, nu m-am gândit niciodată în mod serios să rămân aici, dar dacă nu l-aș fi avut pe Andrew, probabil că aș fi făcut la fel.

— Știu, totul s-a întâmplat atât de repede. Ieri nici nu știam dacă o să obțin postul, și acum... Nu-mi vine să cred că mă mut, spun eu, ștergându-mi transpirația de pe frunte.

N-avem aer condiționat în cămin și, judecând după creșterea de temperatură, e clar, vara se apropie.

— O să avem ocazia să ne vedem des, tata locuiește la Lyon. Data viitoare când ajung în oraș o să te invităm la noi la masă, zice Marc, întinzându-mi o altă cutie.

— Abia aștept să-ți cunosc restul familiei. (*Atâta timp cât nu seamănă cu maică-ta*, adaug în sinea mea. *Îh.*) Sunt totuși tristă că plec din Paris.

— Te cred... N-aș vrea să pleci. Mai am de stat aici încă două săptămâni și fără tine o să mă simt tare singură, zice Fiona cu lacrimi în ochi.

— Da, și eu aș vrea să mai rămân două săptămâni, îi răspund în timp ce închid cu bandă adezivă ultimele cutii. Dar poți să vii oricând la Lyon în vizită.

— Absolut. Deși probabil că nu foarte curând... Mai întâi trebuie să-mi găsesc o slujbă, ca să am cu ce să plătesc biletul!

— Spune-i lui Andrew să-ți dea banii... Nu crezi că-ți datorează o mică recompensă bănească pentru că ai fost atât de drăguță și l-ai primit înapoi după toate câte ți-a făcut?

— Mda, poate în teorie. Dar în practică... e puțin probabil, râde Fiona, sigilând cutia la care lucrează.

— Săptămâna viitoare am putea lua prânzul împreună, dacă n-ai altceva de făcut, îi zice Marc Fionei cu un zâmbet drăgălaș pe buze.

— Mda, bună idee, răspunde ea îmbujorată. Mai ai numărul meu de telefon?

— Sigur că mai am numărul tău.

Fiona îi susține privirea preț de câteva secunde, apoi ochii îi alunecă în jos.

Nu mă pot abține și scot un mic chicotit.

— Ce-i? mă întreabă ei la unison.

— Nimic..., las eu fraza în aer, zâmbindu-le.

Marc și Fiona mă ajută să car cutiile grele până la oficiul poștal, de unde vor fi trimise la Lyon, apoi să fac curățenie în cameră și să împachetez restul de lucruri, așa încât mâine-dimineață la prima oră să fiu gata de plecare. Nici că mi-aș fi putut dori niște prieteni mai buni.

— Ei bine, dragilor, vă invit pe amândoi la masă, îi anunț când terminăm, în fine, toată treaba.

— Nu e nevoie, protestează Fiona.

— Nici nu vreau să aud. V-ați purtat minunat cu mine tot anul..., mi-ați stat mereu alături... Atâta lucru pot să fac și eu. În plus, e ultima mea noapte la Paris, așa că e musai să ieșim în oraș. Mă uit la Fiona și văd că i s-au adunat lacrimi în ochi. Nu plânge, te rog, altfel o să mă faci și pe mine să plâng, îi spun, îmbrățișând-o.

Urcăm toți trei în aerul sufocant și urât mirositor al unui vagon RER și coborâm la stația Luxembourg. Parcurgem străzile șerpuitoare, pavate cu piatră, din preajma Panteonului, până ce dăm peste o cafenea franțuzească încântătoare. Ne așezăm la o masă afară, în lumina lunii, și savurăm mai multe pahare de vin decât ar fi trebuit. Statul aici, la acest restaurant adorabil, împreună cu prietenii mei mă face să mă simt fericită că am decis să rămân în Franța. Sunt sigură că am făcut alegerea cea mai bună.

Îl urmăresc pe Marc flirtând cu Fiona pe tot parcursul cinei și cu fiecare înghițitură de vin genele

Fionei bat mai des, iar roșeața care îi colorează obrajii ajunge la nuanța ardeiului iute.

Sătui și ușor amețiți, după cină pornim spre Rhubarb, pentru a încheia ultima mea noapte la Paris cu o băutură. Marc își strecoară brațul în jurul mijlocului Fionei în timp ce ne îndreptăm împleticit spre bar și, din felul în care ea își lasă capul pe umărul lui și i se uită în ochi, îmi dau seama că în clipa asta a uitat cu totul de Andrew.

— Ce vreți să beți, doamnelor? întreabă Marc după ce intrăm în bar.

— Eu, una, trebuie să fac un drum scurt până la toaletă, îl anunț.

Când mă întorc, sunt nevoită să mă strecor printre trei cupluri pe moarte, înlănțuite pe ringul de dans, cu nasurile lipite și buzele atingându-li-se.

Și îmi amintesc de ultima dată când am fost aici, cu Luc. Arătam exact ca aceste cupluri, incapabili să ne desprindem ochii sau mâinile unul de celălalt.

Și în clipa următoare, sentimentul de care *am crezut* că am scăpat revine. Acea neliniște scârboasă care se furișează în mine de undeva, din fundul stomacului.

Iubesc pe cineva care nu mă iubește. Sau dacă mă iubește, eu am făcut totul ca să-i distrug iubirea.

Încerc să mă liniștesc, spunându-mi că totul o să fie bine. Că urmează să mă mut la Lyon. Și să încep o viață nouă. Cu toate astea, nu mai am niciun chef să rămân aici. Dau să mă întorc la amicii mei, dar mă opresc

brusc: îi văd pe Marc și Fiona înlănțuiți într-un sărut lung, pasional. Care, după cum arată, nu se va termina prea curând.

Aștept stând deoparte până cei doi fac o pauză de respirație, apoi mă apropii de nou-formatul cuplu pe moarte. Fiona se înroșește când își dă seama că am fost martora scenei. La urma urmei, oficial este încă împreună cu Andrew și nu e genul care să-și înșele iubitul. Deși știu că mâine-dimineață se va trezi confuză, în sinea mea mă bucur. Marc e perechea perfectă pentru ea. Și, având în vedere obsesia bizară a lui Andrew pentru *funduri*, mai devreme sau mai târziu ceva tot s-ar fi întâmplat.

— Cred c-o s-o iau din loc, îi anunț eu. Sunt obosită și mâine trebuie să mă scol devreme ca să prind trenul. Vă mulțumesc mult pentru tot — pentru ajutorul de azi și pentru că mi-ați fost prieteni buni. O să-mi fie foarte dor de voi, adaug și mă aplec ca s-o îmbrățișez pe Fiona.

— Și mie o să-mi fie dor de tine. Dar o să ne vizităm. Promiți? zice Fiona, uitându-se în ochii mei și luptându-se să se ridice în picioare.

Și-a depășit limita obișnuită de două pahare cu vreo cinci.

— Promit, o asigur eu. Iar noi doi ne vom vedea des, nu-i așa? îl întreb pe Marc în timp ce îl îmbrățișez.

— Sigur că da. Ai fost o profesoară nemaipomenită.

— Mersi, Marc, spun eu și le zâmbesc amândurora. Bine, ne auzim cât de curând.

Ies, lăsându-i să-şi continue noaptea de pasiune. Fiona merită un pic de distracţie; se poartă întotdeauna atât de reţinut, atât de cuminte. Poate că seara asta îi va deschide ochii şi îi va arăta ce tip formidabil este Marc, sau măcar îi va demonstra că pe lume există şi alţi bărbaţi în afară de Andrew.

Iau un taxi şi mă întorc la cămin. În drum, admir pentru ultima oară Parisul noaptea înaintea plecării la Lyon, mâine-dimineaţă devreme. Zâmbesc la vederea luminilor albe sclipitoare de pe Turnul Eiffel ce pâlpâie în depărtare şi îmi dau seama că, deşi sunt tristă că părăsesc acest oraş magic, Parisul nu se află, la urma urmei, decât la o distanţă de câteva ore cu trenul. Sunt pregătită să încep o viaţă nouă, să întorc, încă de mâine, o nouă pagină în existenţa mea.

DOUĂZECI ȘI CINCI
dimanche, le 8 mai

Și chiar când credeai că nu vei
mai savura niciodată ciocolată...

— Ești sigură că nu te deranjează să stai cu fetița cât suntem noi plecați? mă întreabă Mathieu, ținând ușa deschisă pentru Florence.

O salt pe cea mică în brațe și le zâmbesc.

— Sunt sigură. Voi doi mergeți și distrați-vă.

— Să ne suni dacă intervine ceva, da? spune Florence neliniștită, aruncând o ultimă privire fiicei sale.

— Promit. Acum plecați odată. Simțiți-vă bine și, vă rog, nu vă faceți griji.

Închid ușa în urma lor și o duc pe micuța Nathalie în living, unde mă așez pe canapea cu ea în brațe. E a doua săptămână de când locuiesc la Mathieu și Florence și le-am propus să am eu grijă de Nathalie cât timp vor lua ei masa în oraș. Am totuși oarece emoții, pentru că n-am prea stat cu bebeluși, dar măcar atâta pot să fac pentru ei, având în vedere că s-au oferit să mă

găzduiască până ce o să am suficienți bani pentru a-mi închiria un apartament.

O salt pe Nathalie pe genunchi și mă uit cum buclișoarele ei castanii flutură în timp ce scoate un chicotit adorabil.

Nu-i chiar așa de greu.

Dar când îi zâmbesc la rândul meu, văd cum buzele ei mici rozalii se rotunjesc și scot cel mai zgomotos și mai pătrunzător țipăt pe care l-am auzit vreodată.

Ce s-a întâmplat?

Continui să o salt pe genunchi, dar țipetele devin și mai puternice. Mă ridic și o legăn într-o parte și alta, bătând-o ușurel pe spate, dar pare că nimic n-o potolește.

Mă fâțâi de colo-colo prin hol, cu mica povară urlătoare în brațe. Țipetele ei înăbușă scârțâitul podelei. Mă întreb ce-aș putea să fac. Florence a hrănit-o și i-a schimbat scutecul chiar înainte de plecare. Poate că i-o fi somn?

După o oră de săltat în brațe, legănat, cântat, încercat să-i dau lapte cu biberonul și chiar să interpretez un dans de marionete, simt că-mi pierd calmul. O așez în pătuț, în speranța că o să adoarmă, dar n-am eu norocul ăsta.

Nu vreau să-i sun pe Mathieu și Florence, ca nu cumva să se îngrijoreze, dar ceva trebuie să fac, așa că o sun pe Fiona. S-a mutat la Londra și locuiește cu Andrew.

— Bună, Charlotte! răspunde ea.

— Am nevoie de ajutor, îi spun.

— Ce-i cu zgomotul ăsta? Ești într-o stație de pompieri sau ce?

— Nu, e fetița lui Mathieu, Nathalie. Plânge încontinuu de aproape o oră. Am încercat de toate, dar nu s-a oprit din plâns. Ai vreo idee ce-aș putea să fac?

— Poate că îi e foame.

— Nu, tocmai a mâncat, i s-a schimbat scutecul și de dormit, nu vrea să doarmă. Ce altceva fac bebelușii în afară de a mânca, a face caca și a dormi? Care ar putea fi problema?

— Ai încercat să-i pui un film?

— Mathieu și Florence n-o lasă să se uite la televizor.

— Ei bine, nu ei au de-a face cu un copil care plânge de o oră, nu-i așa?

— Adevărat.

Deschid televizorul și butonez până ce dau de un post care transmite filmul de desene animate *În căutarea lui Nemo* în franceză. O așez pe Nathalie în scăunelul ei în fața televizorului și-mi țin respirația, în speranța că tactica va funcționa.

Și, să vezi și să nu crezi, de cum își fixează ochișorii pe peștii colorați care plutesc prin mare, țipetele i se domolesc și un zâmbet mic îi trece peste buze.

Oftez adânc, ușurată.

— O, Doamne, prin ce-am trecut.

Fiona râde.

— Cât mai ai de gând să stai la Mathieu și Florence?

Mă las să cad pe canapea și îmi permit acum să mă relaxez, văzând că mica Nathalie pare din ce în ce mai captivată de filmul de la televizor.

— Abia săptămâna viitoare primesc primul cec de la școala de limbi străine, și chiar și atunci nu știu dacă o să am suficienți bani ca să plătesc garanția pentru un apartament. Sper totuși ca starea asta de provizorat să nu se prelungească prea mult, pentru că am impresia că îi deranjez. În plus, Nathalie plânge în fiecare noapte. Mi-am cumpărat dopuri de urechi, dar nu prea ajută. Dar șederea e gratis și le-ai văzut și tu apartamentul — e grozav, ce mai. Așa că n-ar trebui să mă plâng. Bun, de ajuns acum cu mine. Spune-mi tu, cum mai e viața la Londra? Și cum merg lucrurile cu tine și cu Andrew?

Fiona nu mi-a povestit despre noaptea aceea de giugiuleli cu Marc, așa că nici eu n-am adus vorba. Mă întreb dacă măcar își amintește ce s-a întâmplat — în fond, și-a *depășit* limita de două pahare.

— Păi... știi și tu. E *interesant*.

— Interesant? Cum adică? E de bine sau de rău?

— După ce m-am obișnuit să trăiesc singură la Paris, e o schimbare importantă să-l am pe Andrew *tot* timpul prin preajmă.

— Măcar el nu te scoală urlând în toiul nopții, spun eu râzând.

— Foarte adevărat. În rest, e bine. Totul e... în regulă.

Simt că în spatele cuvintelor ei se ascunde o oarecare nemulțumire, dar nu vreau să insist.

— A, voiam să-ți spun ceva, continuă Fiona. Am vorbit la telefon cu Lexi și mi-a povestit de ce s-a dus la New York. Și despre încercarea de sinucidere. Înțeleg că ai știut totul, nu-i așa?

— Da, însă Lexi mi-a cerut să nu spun nimănui. Sper să nu te superi.

— Nu, sigur că nu. Înțeleg. Probabil că n-a vrut să se afle. Dar, Dumnezeule, prin câte trebuie că a trecut. Nu pot să cred că s-a simțit atât de deprimată luni în șir..., încât să dorească să-și ia viața. Îmi pare rău că nu mi-am dat seama ce e cu ea. Poate că aș fi putut s-o ajut. Dar după chestia aia de la bar, când s-a dat la Marc, m-am înfuriat rău de tot pe ea. Părea atât de nepăsătoare și s-a purtat ca o târfă. Acum însă totul pare să capete sens.

— Ți-a spus că de fapt nu s-a culcat cu Marc?

— Serios? zice Fiona.

— Nu, am discutat și cu Marc despre asta. A dus-o la el în cameră pentru că i-a fost teamă s-o lase să se întoarcă singură acasă. Atâta tot. Pe Marc nu l-a interesat niciodată Lexi, să știi, Fiona.

Nu spune nimic, dar aș putea să jur că aud cum rotițele din capul ei se învârtesc.

— Mai zilele trecute, când am vorbit cu el la telefon, m-a întrebat de tine, adaug eu.

— Zău?

— Îhî. Cred că îi e dor de tine.

— Oh, nu știu ce să zic, spune Fiona șovăitoare. De curând mi-a trimis un mail. Dar suntem doar amici și atât. Sunt fericită cu Andrew.

— Sigur că ești. Dar nu-i nimic rău dacă ții legătura cu amicii.

— Bineînțeles, consimte ea.

Am sperat că dacă Andrew nu e persoana potrivită pentru ea, Fiona o să-și dea seama înainte de a fi prea târziu. Dar acum, când văd cât detestă să-și asume riscuri, mă îndoiesc că relația ei cu Marc va depăși vreodată stadiul unui flirt pe net.

A doua zi dimineață, pe când Nathalie se află în toiul uneia din crizele ei de plâns de o oră întreagă, mă apuc să caut niște cercei pe care am senzația că i-am pierdut și dau peste cu totul altceva, ceva la care nu m-am mai gândit de luni de zile.

Inelul meu de logodnă.

Nu l-am mai scos din caseta de bijuterii din seara când mama mi-a spus despre divorț. Nu pot să cred că nu m-am gândit la el de atâta vreme. *Chiar* că am fost teribil de ocupată la Paris.

Îmi trec degetele peste cercul de platină și mă holbez la diamantul de două carate. Aștept să mă

cuprindă tristețea, aștept să-mi apară lacrimi în ochi. Dar, spre surprinderea mea, nu simt nimic. Inelul ăsta nu mai e un simbol al unei iubiri pierdute sau al unei dragoste neîmpărtășite, ori cum vreți voi să-i ziceți. Ci o bijuterie și atât. O bijuterie frumoasă și scumpă. Exact, o bijuterie realmente *frumoasă și scumpă.*

Dintr-odată, știu precis ce am de făcut cu inelul.

După ce obțin de la Florence toate informațiile de care am nevoie cu privire la cele mai bune magazine de bijuterii din oraș, mă îmbrac în cea mai elegantă ținută a mea și merg în centru. N-am nici cea mai vagă idee cât l-a costat pe Jeff inelul, însă știu că deși fostul meu logodnic are multe defecte, pe unul nu îl are. Nu e zgârcit. E plin de bani și nu se dă în lături să arunce cu sume mari. Și, din fericire pentru mine, mă aflu în posesia uneia dintre cele mai valoroase achiziții ale lui.

Intru în magazinul de bijuterii scumpe pe care Florence mi l-a recomandat insistent și mă minunez la vederea colecției ample de diamante și bijuterii care sclipesc în vitrinele de sticlă.

O femeie îmbrăcată într-un taior negru strâns pe corp se apropie de mine.

— *Je peux vous aider, Mademoiselle*?[1]

[1] Pot să vă ajut cu ceva, domnișoară? (în lb. fr. în original)

Cotrobăi prin geantă și scot inelul de logodnă cu diamant care, sper eu, îmi va da un imbold suplimentar în căutarea unui apartament bun în Lyon.

Îi spun despre intenția mea de a vinde inelul și ochii căprui-închis ai femeii se măresc un pic în clipa când îmi ia cutia albastră din mâini și inspectează diamantul.

Se duce și i-l arată unui bărbat într-un costum gri-închis, despre care bănuiesc că este directorul magazinului, și peste câteva secunde trei alți vânzători sunt chemați la fața locului. Verifică inelul, vorbind între ei în șoapte atât de joase, încât nu înțeleg nimic din ce-și spun, iar în timpul ăsta femeia în taior negru își face apariția și îmi oferă un pahar cu apă minerală.

— *Merci*, îi spun zâmbind și o urmez spre un fotoliu comod așezat într-un colț al magazinului.

Stă cu mine și mă tot lingușește preț de vreun sfert de oră, după care directorul dă în fine din cap în direcția ei, iar ea mă lasă să-mi termin de băut apa.

După câteva minute, mă cheamă la tejghea. Directorul mă informează în franțuzește că mi-au evaluat inelul la peste douăzeci și cinci de mii de dolari.

Un zâmbet mi se lățește pe față și mă abțin cu greu să nu sar în sus ca o fetiță.

Am bănuit că inelul a costat mult, dar am crezut că valorează cam jumătate din cât îmi oferă ei. În plus, având în vedere rata proastă de schimb, nu m-am așteptat decât la cel mult două mii de euro. Dar o putere

superioară a decis probabil că merit mai mult, după toate câte am pătimit din cauza lui Jeff, din moment ce ies din magazinul acesta binecuvântat de Dumnezeu ținând în mâini un cec în valoare de 18 000 de euro.

Rămân cât pot de calmă, liniștită și stăpânită în timp ce ies pe ușă cu cecul ăla gras în poșetă, însă de cum mă îndepărtez la câteva blocuri distanță și ajung pe o stradă pustie, încep literalmente să țopăi de bucurie. După care izbucnesc în râs. Mă încovoi și râd atât de tare, încât mă dor șalele. Este *atât* de bine. Nu numai banii mă fac să fiu așa surescitată — deși, sigur, banii sunt în mare parte de vină —, ci și libertatea pe care mi-au adus-o. Mă aflu în Lyon, un oraș pe care pur și simplu îl ador! Și am ajuns aici din proprie voință, iar mutarea mea nu a avut nimic de-a face cu vreun bărbat. Nu am venit după un bărbat, nu alerg după un bărbat — sunt aici pentru că așa vreau eu. Și cum cecurile pe care urmează să le primesc ca profesoară nu reprezintă decât un început modest, acești bani suplimentari or să mă ajute să îmi găsesc un apartament drăguț și să trăiesc independent. La naiba, aș putea chiar să-l și mobilez cu banii ăștia! Iar prima achiziție semnificativă pe care am s-o fac neapărat după ce îmi voi găsi un apartament drăguț o să fie un pat — un pat uriaș, confortabil, moale și scump.

În săptămâna următoare plec la vânătoare de apartamente împreună cu Aurélie și îmi găsesc o nouă locuință. Se află imediat la sud de Bellecour și la mică distanță pe jos de gara Perrache. E o garsonieră mare — mă rog,

atât de mare cât poate fi o garsonieră —, iar cu podeaua ei lăcuită din lemn de esență tare și pereții proaspăt zugrăviți într-o nuanță de albastru marin, arată foarte bine. Nu seamănă deloc cu mulțimea de garsoniere prăpădite pe care le-am vizitat înainte de succesul monumental al vânzării inelului de logodnă. Sunt conștientă că garsoniera va dispărea de pe piață cât ai clipi din ochi, așa că mă hotărăsc rapid. Grație sumei considerabile pe care am încasat-o recent — *mersi frumos, Jeff* —, sunt în măsură să completez pe loc un cec pentru garanție și chiria pe prima lună. Și uite așa, garsoniera e a mea. În fine, e garsoniera mea închiriată. Cu sau fără banii obținuți pe un inel, e sigur că n-am să fiu niciodată capabilă să-mi cumpăr vreo proprietate din salariul meu modest de profesoară.

Mathieu și câțiva prieteni de-ai săi mă ajută cu mutatul cutiilor și valizelor și în mai puțin de o săptămână reușesc să despachetez și să aranjez complet garsoniera. Chiar a doua zi după mutare, mă duc și-mi cumpăr un pat dublu. M-am săturat de pătuțuri din plastic. Vreau să dorm cu stil... și fără să mă scol a doua zi cu dureri de spate!

Într-o seară, când mă încolăcesc în patul meu confortabil și mă înfășor în cearșafurile noi și apretate, în minte îmi vine, ca într-o străfulgerare, zâmbetul cald al lui Luc. Strâng pleoapele și îmi îngrop fața în pernă în încercarea de a-mi alunga din minte imaginea ochilor

săi căprui zâmbitori și a bărbiei sexy, nerase de câteva zile, dar nu reușesc.

Stând aici singură, în noua mea locuință, realizez că, deși m-am străduit să merg mai departe în viață, sentimentul acela covârșitor că l-am pierdut pe unicul bărbat cu care aș fi dorit să fiu *încă* nu m-a părăsit, rămânând ascuns undeva, într-un cotlon, în mine. Cu timpul, m-am deprins să ignor sentimentul, dar acum a revenit și mă pândește în noaptea liniștită la mine acasă, iar mâine-dimineață, de cum mă voi trezi, va începe să mă roadă.

Îmi amintesc de o seară din săptămâna trecută, când am ieșit în oraș cu Mathieu și Aurélie și când am refuzat, politicos dar ferm, avansurile unui amic de-al lor. Nu era nimic în neregulă cu el..., atâta doar că nu era Luc.

Mă rostogolesc pe spate și mă zgâiesc în tavan. Sunt conștientă că nu pot amâna la nesfârșit, însă deocamdată nu sunt pregătită să am o relație, fie ea o aventură de o noapte ori o serie de întâlniri prietenești. Și oricât de mult îmi lipsește sexul — iar uneori chiar simt că-mi ies din minți —, nu mă pot hotărî să mă culc cu un alt bărbat, un bărbat de care să nu-mi pese. Katie și Fiona nu cred că e vreo șansă să mai aud ceva de Luc și mă tot încurajează să ies în oraș și să-mi dau întâlnire cu alți bărbați. Dar ceva lăuntric mă reține.

După ce, mai bine de o jumătate de oră, mă răsucesc și perpelesc, mistuită de gânduri care mă țin complet

trează, într-un târziu renunț la somn și mă ridic din pat. Mă așez la computer și deschid blogul. N-am mai postat nimic de când am aflat că Luc are o fiică. Îmi trec privirea peste comentarii. Apoi scot articolul de revistă și îl recitesc. Uau, e limpede, cititoarele n-au putut să mă considere altfel decât o misandră îndârjită. Printre toate sfaturile alea tâmpite pe care li le-am dat s-au strecurat totuși și niște observații corecte, însă acum simt că sunt o cu totul altă persoană. Și tot ce-mi doresc e să repar greșelile făcute.

Mă gândesc în continuare să operez modificări majore la blog, așa cum le-am spus lui Katie și Fionei, dar mai întâi iau telefonul și o sun pe Beth, editorul de la *Bella Magazine*.

— Beth Harding, răspunde ea.

— Bună, Beth. Sunt Charlotte Summers.

— Charlotte! Ce mai faci? Am avut reacții formidabile la articolul tău. A plăcut tuturor. Mai ții blogul?

— De fapt, vreau să îi regândesc un pic tematica. Sper să-ți placă. Dar uite de ce te-am sunat. Am o idee pentru un nou articol și vreau să ți-o prezint, dacă ai un minut.

— Sigur că da. Te ascult.

După ce îi explic ideea mea, Beth spune:

— Foarte bine. Cât de repede îmi poți trimite prima ciornă? Aș vrea să încerc să strecor articolul în numărul pe luna august.

— Mâine e bine?

— Perfect.

Acestea fiind zise, îmi petrec întreaga seară în fața computerului, compunând un nou articol care să reflecte noul meu eu.

Odată cu venirea lui august, începe vacanța de vară de patru săptămâni. Dumnezeule, cât de mult iubesc Franța. Mă gândesc dacă să plec în State, ca să îmi vizitez familia, dar ai mei sunt despărțiți și nu vreau să-mi dau peste cap calmul interior regăsit la Lyon. Ideea de a o vedea pe mama, care locuiește și acum în Florida cu nebuna de mătușa Liza, ori pe tata și pe iubita lui în Ohio nu mă atrage deloc. Așa că aleg să rămân și să petrec o lună liniștită, de una singură, la Lyon.

Majoritatea prietenilor pe care mi i-am făcut prin intermediul lui Mathieu și Aurélie sunt plecați toată luna în concediu și deci am mult timp să dorm, să citesc romane franțuzești și să mănânc în oraș — noua mea pasiune. Lyon e cunoscut drept capitala gastronomică a Franței, și pe drept cuvânt. Mâncarea e fenomenală. Cum am decis să renunț la călătorii, mă regalez în schimb cu cine luate la un alt restaurant în fiecare săptămână și cu după-amiezi petrecute pe terasele cafenelelor, citind o carte și bând vin. E cel mai plăcut mod de a-mi petrece timpul din câte mi-aș putea imagina.

În prima săptămână din august a apărut ultimul număr din *Bella Magazine*. Am rugat-o pe Katie să-mi trimită un exemplar prin poștă, așa că într-o dimineață

lenevoasă, când îmi verific cutia poștală și găsesc un plic gigantic îndesat înăuntru, știu ce e. Deschid plicul și frunzăresc revista până ce dau de articolul meu.

CUM SĂ NU TE ÎNDRĂGOSTEȘTI LA PARIS

de Charlotte Summers

În anul care a trecut, am bătut Parisul în lung și în lat, comportându-mă ca un bărbat — fapt care s-a tradus în esență prin folosirea masculilor pentru sex și propria plăcere, cu scopul de a evita noi suferințe.

Săptămână după săptămână, după ce postam lecții și sfaturi despre întâlniri amoroase pe blogul meu intitulat „Amor la Paris — Ghidul fetelor deștepte care se comportă ca bărbații în Orașul Iubirii", am primit nenumărate comentarii încurajatoare de la femei aflate în aceeași situație ca mine, care fuseseră înșelate de iubiții lor. Asta m-a făcut să cred că mă aflam pe drumul cel bun. Că ajutam femei din toată lumea să treacă peste trecutul lor și să se îndrepte spre un viitor mai fericit, mai luminos. Un viitor fără inimi frânte, fără tristețe.

Pentru a-mi demonstra punctul de vedere, am exploatat viețile bărbaților cu care ieșeam. Mai precis, pe cea a unui presupus ticălos pe care l-ați recunoscut deja probabil din descrierea mea de pe blog ca fiind Francezul Sexy Pe Jumătate Dezbrăcat. Pentru ca, de această dată, să îi arăt mai mult respect, îi voi spune pe numele mic — Luc.

În timp ce eu insistam pe blog, subliniind cât de superficiali pot fi bărbații, dând drept exemplu felul în care Luc răspundea unor apeluri misterioase,

declarându-și iubirea la telefon unei alte femei și dispărând cu săptămânile, Luc făcea de fapt un lucru foarte nobil. Lupta pentru o persoană iubită — fiica lui de trei ani. Obținerea custodiei ei era motivul din spatele apelurilor nocturne și, imediat ce i-am oferit ocazia de a-mi mărturisi adevărul, mi-am dat seama că am comis o greșeală enormă.

L-am băgat pe Luc în aceeași oală cu ceilalți bărbați — pe care i-am catalogat drept nemernici. Adevărat, bărbații pot fi de-a dreptul înfiorători. Bărbații ne frâng inima. Bărbații ne înșală. Fac tot felul de lucruri urâte. Dar ceea ce am descoperit este că, purtându-mă la fel cum se poartă în general bărbații cu femeile și protejându-mi inima ca pe o comoară națională, am devenit cel mai rău dușman al meu — un om care calcă nepăsător peste inimile celorlalți pentru a-și urmări propriile interese.

Cu toate că niciodată nu m-am implicat verbal într-o relație serioasă cu Luc, i-am făcut exact același lucru pe care alți bărbați mi l-au făcut mie. M-am folosit de el pentru a trece peste povestea cu fostul meu logodnic. Am abuzat de el și de sentimentele lui față de mine pentru a nu apărea singură și disperată la o nuntă la care au fost prezenți și fostul meu logodnic cu noua lui iubită. După care, desconsiderând cu cruzime sentimentele lui Luc, am profitat de prima ocazie pentru a fi din nou cu fostul, pentru ca în final să îmi dau seama că nu pe el îl doream.

Ci pe Luc.

Cândva, în nopțile acelea petrecute împreună — printre râsete, discuții, sex și ciocolată —, m-am îndrăgostit de Luc. Adoram să fiu cu el. Îi adoram accentul, simțul umorului și felul în care mă dorea, oriunde și oricând. M-am îndrăgostit de el fără să-mi dau seama. Dar, desigur, cum nu eram dispusă să recunosc că

dragostea mi se holba drept în față, am continuat cu prostiile și am distrus totul înainte ca această conștientizare monumentală să aibă loc.

În apărarea mea, s-ar putea invoca faptul că Luc primea telefoane misterioase la ore nepotrivite, că dispărea fără explicații și că îi spunea unei alte femei că o iubește. Cum aș fi putut să știu că în tot acest răstimp el lupta pentru a obține custodia fiicei sale? Ei bine, tocmai asta e. În încercarea mea de a mă comporta ca un bărbat în relațiile amoroase, mi-am impus regula de a evita orice discuție serioasă cu bărbații. La urma urmei, tot ce voiam era să mă distrez, nu-i așa? Luc a încercat să-mi povestească despre fiica lui. În repetate rânduri. Iar eu nu l-am lăsat. Pentru că nu am vrut să știu *nimic*.

L-am pierdut definitiv pe Luc. Am pierdut un bărbat bun pentru că mi-a fost mult prea teamă să-mi pun inima acolo unde îi este locul și să accept că am găsit, în fine, un bărbat care să mă iubească așa cum sunt și care să nu mă facă niciodată să sufăr așa cum am suferit în trecut. Să te porți ca un bărbat poate fi amuzant, dar e posibil ca la un moment dat să dai peste un bărbat diferit. Un bărbat care nu e ca ceilalți. Iar dacă sunteți fete deștepte, atunci veți înceta cu jocurile, îl veți asculta când își deschide inima și îi veți spune că îl iubiți.

Luc, dacă mai ești pe undeva pe acolo și mă auzi, să știi că te iubesc. Te voi iubi întotdeauna.

O lacrimă mi se scurge pe obraz. Știu că am parcurs un drum lung. Indiferent dacă îl voi revedea sau nu pe Luc vreodată, am recunoscut public că m-am înșelat și mi-am pus inima pe tavă. Nu pot decât să sper că data viitoare când voi întâlni un bărbat la fel de minunat ca

Luc, *dacă* e să mai cunosc vreodată un bărbat la fel de minunat ca Luc, voi avea suficient curaj încât să pot iubi din nou. Şi, uitându-mă la propriile cuvinte tipărite, am încredere că aşa se va întâmpla.

Într-o după-amiază frumoasă de duminică, la o săptămână după apariţia articolului meu în revistă, stau pe terasa unei cafenele din Vieux Lyon, bând Chardonnay dintr-un pahar înalt şi citind un roman franţuzesc pe care tocmai l-am cumpărat de la librărie. Sunt cufundată în lectură, când aud telefonul sunând în poşetă. Mă uit la ecran şi văd un număr cu multe cifre, aşa că presupun că sunt sunată din State.

— Alo? răspund eu.

— Charlotte, Fiona la telefon.

— Bună, Fiona, ce mai faci?

— Am nişte veşti pentru tine, zice ea pe un ton mult mai însufleţit decât la ultimele noastre conversaţii.

— Da? Povesteşte-mi.

În sinea mea sper că nu s-a logodit sau a rămas însărcinată, ori ambele.

— Vin în Franţa! strigă ea în telefon.

O, slavă Domnului!

— Serios? Când?

— Săptămâna viitoare!

— Da? De ce? Uf, ce vreau să spun e că mă bucur mult că vii, dar nu înţeleg ce te-a făcut să te hotărăşti aşa de brusc.

Am vorbit cu Fiona săptămâna trecută și nu mi-a spus că ar intenționa să vină în Franța, așa că habar n-am ce pune la cale.

— N-o să-ți vină să crezi, dar am rupt-o cu Andrew și Marc mi-a cumpărat bilet de avion.

— Uau, stai puțin. Ai rupt-o cu Andrew? Și acum ești cu Marc? Și o să vii aici să mă vezi? Dar cum așa, ce s-a întâmplat? De ce te-ai despărțit de Andrew?

Am o groază de întrebări să-i pun, dar în același timp sunt *atât* de fericită că Fiona a luat, în fine, în mâini frâiele propriei vieți. Cu toate că nu mă așteptam la așa ceva. A fost întotdeauna atât de pasivă, încât nu m-am gândit niciodată că e capabilă să înțeleagă ce e mai bine pentru ea și să îl lase baltă pe Andrew.

— Mai ții minte ultima ta noapte la Paris, când Marc și cu mine...

Lasă fraza în aer.

— Mda, țin minte. V-ați giugiulit la bar, asta vrei să spui, nu?

Chicotește.

— Îhî. Și după aia am petrecut noaptea împreună.

— Nu se poate! exclam eu.

— Ba se poate.

— Și? o îmboldesc eu.

Cum Fiona n-a adus niciodată vorba despre noaptea aceea cu Marc, am presupus că s-a întors singură acasă. Având în vedere că la vremea aia era cuplată cu

Andrew, nu mi-a trecut prin cap că a putut împinge lucrurile atât de departe.

— Charlotte, totul a fost așa de minunat. E un bărbat atât de drăguț și de dulce. După noaptea aia, am petrecut practic toate zilele împreună până ce am plecat din Franța. Dar cum eram combinată cu Andrew, n-am știut ce să fac. Știi că nu e stilul meu să mă bag în astfel de situații.

Sigur că știu.

— Da, așa e. Și ce s-a întâmplat?

— M-am întors acasă și am încercat să fac să meargă relația cu Andrew. Dar după ce fusesem cu Marc, am început să-l văd pe Andrew așa cum e cu adevărat și *în sfârșit* am realizat ce ticălos egoist e. Ai avut dreptate în privința lui. Marc și cu mine ne-am trimis mailuri zilnic și eu tot ieșeam din casă ca să mă furișez să-l sun. După o vreme, am început să mă simt aiurea, dar știam că nu-l mai iubesc pe Andrew. Așa că în urmă cu două zile m-am despărțit de el și m-am mutat înapoi cu părinții, și acum Marc și cu mine suntem oficial împreună.

Simt cum radiază.

— Oh, felicitări, Fiona! Nici n-ai idee ce mult mă bucur că ești cu Marc și că ai rupt-o, în fine, cu Andrew.

— Mda, mi-am dat eu seama că nu-l prea placi. Dar abia acum am înțeles de ce.

— Și cât ai de gând să stai în Franța?

— Am luat bilet numai dus și am început deja să caut de lucru.

— Pe bune? O, Doamne, ce grozav! Sunt cu atât mai fericită că am rămas în Franța. Tatăl lui Marc locuiește în Lyon. Asta înseamnă că o să vii cât mai des în vizită aici, nu?

— Ei bine, asta e a doua veste pe care vreau să ți-o dau. Marc a terminat examenele și tocmai a aflat că o să practice medicina în Lyon.

— Cum? Vă mutați amândoi aici? spun eu, gata să sar de pe scaun.

— Îhî... Peste mai puțin de o săptămână o să fiu în Lyon și, dacă totul merge bine, o să mă mut definitiv acolo!

— Fiona... nu-mi vine să cred. Serios, e cea mai bună veste pe care am auzit-o tot anul ăsta, spun eu zâmbind în sinea mea și luând o gură de vin pentru a sărbători evenimentul. Nu știu dacă ești la curent, dar Lexi se simte mult mai bine și luna asta se întoarce la Paris. Împreună cu Dylan, tipul de care e îndrăgostită de ani de zile.

— Minunat. Vom fi iarăși împreună toate trei. Nici nu știi cât de fericită sunt. Abia aștept să treacă zilele. Și să îl văd din nou pe Marc. Charlotte, cred că m-am îndrăgostit de el, adaugă Fiona, coborând vocea.

— Uau... văd că nu te ferești să rostești cuvântul interzis, chicotesc eu. Mă bucur foarte mult pentru tine,

Fiona. Marc e un tip atât de dulce și voi doi formați un cuplu perfect.

Brusc, mă gândesc că dacă ea și cu Marc se vor căsători, *Madame* Rousseau va deveni *soacra* Fionei. Ideea mă oripilează și nu-i dau glas. Nu vreau să-i stric bucuria Fionei.

— Mai am și alte vești bune, ciripește ea la telefon.

— Serios? Ce anume? Doar nu te-a cerut deja de soție?

Ori poate că *Madame* Rousseau a fost lovită de un autobuz? mă întreb în sinea mea. Doamne, ce tâmpenii îmi trec prin cap.

— Nu, nu e vorba de mine, ci de tine.

— De mine?

— Of, fir-ar să fie, nu mai am baterie. Charlotte, ascultă...

— Alo? Fiona? Fiona?

Convorbirea se întrerupe. Ce voia să-mi spună? Trebuie să o sun. Dar în clipa când dau să formez numărul, telefonul sună din nou. Răspund fără să mă uit la apelant, convinsă că e ea.

— Hei, ce veste bună voiai să-mi dai?

— Charlotte? aud o voce gravă, masculină.

Aproape că scap paharul din mână — este Luc.

— Luc?

— *Bonjour*, Charlotte, ce mai faci? întreabă el, părând mai bucuros să mă audă decât aș fi putut spera vreodată.

Nu știu ce să fac. Cum să reacționez. Mi-am imaginat acest scenariu de sute și sute de ori, dar n-am crezut că o să am șansa să mai vorbesc cu el. Nu-mi vine să cred că după atâta vreme a dorit să mă audă. Inima aproape că îmi sare din piept. *Potolește-te, fetițo*, îmi spun. *Încearcă să te porți normal.*

— Sunt foarte bine, dar tu?

O mie de întrebări îmi trec prin minte, ca de pildă, pentru început, *Unde naiba ești?*, dar mă decid ca pe moment să mă abțin. Nu vreau să-l sperii și să-l alung cu entuziasmul meu — doar i-au trebuit patru luni ca să mă sune.

— Sunt bine, dar..., zice el, făcând o pauză de o secundă.

În fundal aud zgomot de conversație, dar vocea lui răzbate totuși, dulce:

— Mi-e dor de tine.

Mi-e greu să înțeleg ce se întâmplă. Nu-mi vine să cred că Luc e cu adevărat la telefon și că îmi spune că îi e dor de mine. Sentimentul acela oribil care mă macină de atâta vreme dispare acum, în fine, înlocuit de o senzație de fericire pură.

— Și mie mi-e foarte dor de tine, Luc.

— Arăți așa de bine, spune el cu răsuflarea tăiată.

— Cum? sar eu de pe scaun, complet luată prin surprindere. Unde ești? Cum de...?

Mă întrerupe.

— *À droite*, spune el.

În dreapta ta.

Nu se poate! Îmi răsucesc capul atât de iute, încât aproape că mă ia amețeala. Scrutez frenetic strada pietruită. E aici? Unde e? Atât de mulți turiști se plimbă în susul și în josul străzii, că îmi vine să țip: *Stați pe loc! Iubirea vieții mele e aici și nu îl pot vedea!*

Dintr-odată, o breșă apare în mulțime și iată-l. E acolo, cu bronzul lui frumos, într-un tricou alb, blugi și pantofi sport, cu părul castaniu-deschis la fel de ciufulit ca întotdeauna și cu o umbră de barbă, exact așa cum mi-l amintesc din prima zi când l-am văzut. Ochii noștri se întâlnesc preț de o clipă, după care amândoi zâmbim larg.

— Bună, zice el în telefon în timp ce se îndreaptă spre mine, totul numai zâmbet.

— Bună, îi răspund, fără să-mi iau ochii de la el.

Nu pot să cred că e aici. E aici!

Lumea pare să se miște cu încetinitorul cât timp el se apropie de masă, mă sărută pe obraji, ca de obicei, apoi se așază. Continui să mă holbez la el, mută.

— Te simți bine? mă întreabă.

— Mda, scuze..., dar tot nu pot să cred că ești aici.

— Păi aici locuiesc, răspunde el pe un ton detașat.

O, Doamne. Nu-mi vine să-mi cred urechilor. Luc s-a mutat *aici* cu fiica lui? Am locuit toată vara în același oraș, fără să știu? Pe urmă îmi amintesc că mi-a spus odată că are rude în Lyon. Dar niciodată nu mi-a trecut prin cap că ar putea fi aici. Atunci când mi-a lăsat

scrisoarea sub ușă, am simțit că dispăruse de pe suprafața pământului, fără să mă gândesc nicio clipă că s-a mutat la doar două ore de mers cu trenul de Paris, în exact același oraș ca și mine.

— Și eu locuiesc aici, îi spun, incapabilă să-mi șterg expresia tâmpă de pe față.

— Știu, mi-a spus Lexi.

— Lexi a luat legătura cu tine?

Dă din cap.

— Mi-a trimis articolul tău. Al doilea articol.

— Serios?

Nu pot să cred că Lexi a făcut asta pentru mine. Până la urmă, s-a dovedit a fi o romantică.

Luc îmi zâmbește cu blândețe.

— Și după ce l-am citit, am simțit că trebuie neapărat să te caut. Așa că am contactat-o pe Fiona și ea mi-a povestit că te-ai stabilit aici și că obișnuiești să te plimbi prin orașul vechi. De cum am primit mailul ei, am alergat încoace cât de repede am putut. Tace și se uită în ochii mei. Și iată-te, la fel de frumoasă ca întotdeauna.

Întinde brațul peste masă și îmi acoperă mâna cu mâna lui. Am senzația că inima mi se va topi ca untul acum și aici, pe pietrele de pavaj.

— Charlotte, m-am gândit tot timpul la tine. Am crezut că ți-ai văzut mai departe de viață și că ești cu un alt bărbat.

— Nu, nu mi-am dorit să fiu cu nimeni altcineva după ce am fost cu tine. Și eu m-am gândit tot timpul la tine, Luc. Îmi pare atât de rău că...

Își așază un deget pe buzele mele.

— Șșt. Știu. Și mie îmi pare rău. Îmi pare rău că nu te-am anunțat unde mă mut. Și că nu ți-am povestit mai din vreme despre fiica mea. Nu ești singura vinovată, să știi. Însă, la fel ca tine, nici eu nu eram pregătit pentru o relație atunci când ne-am cunoscut. După divorț, am avut multe pe cap. Dar lucrurile s-au schimbat acum.

— Și pentru mine lucrurile s-au schimbat. Și sunt atât de fericită că ți-ai recăpătat fiica. Deci locuiește aici, cu tine, în Lyon, nu?

Luc radiază.

— Da, Adeline este acum cu mine. Și vreau să o cunoști. O s-o îndrăgești, sunt sigur.

— Abia aștept, îi spun, strângându-l de mână ca să mă asigur că nu visez.

Îmi simt obrajii arzând în timp ce ochii lui flirtează cu ai mei peste masă.

— Nu vrei să bei un pahar de vin cu mine? Sau poate că ai vreo treabă? îi spun.

Dac-aș putea, aș prelungi la nesfârșit momentul ăsta.

— Am timp. Adeline nu se întoarce de la grădiniță decât peste vreo două ore. Și da, aș bea un pahar de vin.

Îi face semn chelnerului să aducă încă un pahar de vin, iar eu îi admir fizicul incredibil de sexy și încerc să procesez în cap toate câte s-au petrecut.

— Așadar, cum se face că ai ales Lyonul? mă întreabă cât timp chelnerul îi toarnă vinul în pahar.

Îi povestesc totul, începând cu excursia la Lyon împreună cu Katie și Fiona, continuând cu vizita la fostele mele gazde și cu întâlnirea cu Jean-Sébastien, cu mutarea în noua locuință și cu obiceiul pe care mi l-am făcut de a citi la cafenea și a bea vin în fiecare după-amiază. El îmi povestește despre noua lui slujbă și despre ceea ce a făcut toată vara aici, cu Adeline.

Vinul mi se urcă la cap și cele patru luni de secetă sexuală încep să-și spună cuvântul. Îl doresc — îl doresc cu patimă. Nu numai fizic — cu toate că aș minți dacă n-aș recunoaște că îmi imaginez cum îi smulg hainele de pe el și ne facem de cap împreună —, ci în toate felurile posibile. Vreau să fiu cu el, numai cu el. Vreau o șansă să îl iubesc din nou.

— Aș vrea să te duc undeva, îmi spune, aplecându-se peste masă și dându-mi o șuviță de păr pe după ureche.

— Unde? îl întreb, deși știu bine că nu-mi pasă, c-aș fi dispusă să merg oriunde cu acest bărbat.

— Ai să vezi.

Insistă să plătească el nota, apoi mă ia de mână și mă conduce pe străzile pietruite ale Vechiului Lyon. Ajungem la râu când soarele începe să apună. Luc stă

în spatele meu și când soarele portocaliu aprins dispare în spatele apelor de un violet adânc, îmi cuprinde mijlocul cu brațele și îmi șoptește la ureche:

— *Je t'aime, Charlotte.*

Mă întorc, îi cuprind fața între palme și mă uit în ochii lui căprui și calzi.

— Și eu te iubesc.

Îmi aruncă un rânjet seducător, se apleacă și își pune ușor buzele peste ale mele. Iar când mâinile încep să i se plimbe peste corpul meu, îmi șoptește altceva:

— *J'ai envie de toi.*

Te doresc.

E ca și cum ar fi lăsat leul să scape din cușcă. Și eu îl doresc cu patimă. Ca un adevărat cuplu pe moarte ce suntem, nu ne putem ține mâinile departe unul de celălalt în timp ce ne întoarcem la apartamentul lui, aflat la câteva cvartale distanță, apoi ne sărutăm pe canapea, în așteptarea lui Adeline.

Nu după multă vreme, auzim un ciocănit ușor în ușă.

Luc se duce în grabă spre ușă, o deschide și văd în prag o fetiță cu păr castaniu-roșcat strâns la spate într-o coadă de cal și cu ochi verzi și mari, care se uită în sus la tatăl ei ca și cum nimeni altcineva nu ar mai exista pe lume. Luc îi mulțumește părintelui care i-a adus fiica, apoi o ia în brațe și o învârtește.

— *Papa*, strigă ea, *tu m'as manqué.*

— Și mie mi-a fost dor de tine, zice el și o lasă jos, apoi o conduce către mine. Adeline, ea e Charlotte, femeia despre care ți-am povestit.

Fetița își flutură genele lungi și-și leagănă ghiozdănelul de colo-colo și-n clipa următoare știu că Luc nu este singura persoană de care m-am îndrăgostit. Îngenunchez în fața ei ca să o întâmpin și-mi simt inima dând pe dinafară de atâta iubire în clipa când micuța se întinde și îmi dă două mini-*bisous*.

— *Bonjour, Charlotte,* ciripește ea cu cel mai fermecător accent franțuzesc pe care l-am auzit vreodată.

— *Bonjour, Adeline.* Spune-mi, vorbești englezește?

— Da, mă învață tati.

Îmi ridic privirea și-l văd pe Luc zâmbind larg.

— M-am gândit că s-ar putea să te revăd, așa că i-am dat lecții de engleză în fiecare zi.

Stau în pragul dormitorului lui Adeline și îl urmăresc pe Luc cum îi citește o poveste, apoi o învelește, o sărută de noapte bună și o mângâie pe păr până ce adoarme. Inima îmi debordează de iubire pentru el. Asta s-a străduit din greu să recâștige și acum, că o văd cu ochii mei pe Adeline, totul capătă sens.

Închide ușa și îmi șoptește:

— Îți place fiica mea?

— E la fel ca tatăl ei — adorabilă. Imposibil să n-o iubești.

Luc mă ia în brațe și mă duce la el în dormitor, unde facem dragoste pentru întâia oară.

După care mă hrănește cu pătrățică după pătrățică de ciocolată delicioasă cremoasă, cu lapte, în pat.

Și astfel, căzuți într-o comă indusă de sex și ciocolată, adormim unul în brațele celuilalt. Pe cale să mă cufund în somn, simt ceva ce n-am simțit cu adevărat niciodată în viață. Ceva cu mult mai bun decât orice partidă de sex și orice ciocolată.

Sunt îndrăgostită.

Iubesc cu fiecare celulă a corpului, cu fiecare gram din suflet.

Și lucrul cel mai bun este că știu din toată inima că sunt la rândul meu iubită.